

САБРИНА ДЖЕФРИС

БАРД

ИЗДАТЕЛЬСТВО
БАРД

ПИРАТСКАЯ ЦЕЛУВКА

*Чудесно! Чудесно! Чудесно! Прочетох я на един дъх!
Отзив в „Интернет“*

САБРИНА ДЖЕФРИС ПИРАТСКА ЦЕЛУВКА

Превод: Магдалена Ташева, Ани Еврева

chitanka.info

Пиратът капитан Гидиън Хорн е изключително доволен — кораб пълен с жени, които те могат да отвлекат. Неговите моряци са изморени от плаванията по морета и искат да се обзаведат със съпруги на необитаем райски остров, който са открили, а жените трябва да бъдат благодарни, че са се спасили от каторжния труд, който ги е очаквал в Нов Южен Уелс.

Господи, той е толкова умен!

Да се оженят? За пирати? Сара Уилис е наистина ужасена! Първо жените искат да бъдат ухажвани поне един месец. Тъмнокосият лорд пират им дава само две седмици...

ГЛАВА 1

Колко много може да се съжменява, че английските дами се задоволяват да поддържат нещата в добър вид, вместо да правят промени...

Хана Мор, английска писателка и филантропка
Из „Есета на разни теми за млади дами“

Лондон, януари 1818 г.

Госпожица Сара Уилис бе преживяла доста неудобни моменти в своя двадесет и три годишен живот. Веднъж например, когато беше на седем години, майка ѝ я хвана да краде бисквити от голямата кухня в Блекмор Хол, а скоро след това на сватбата на майка си и втория ѝ съпруг, покойния вече граф Блекмор, падна във фонтана. Миналата година на един бал представи дукесата на Мерингтън на любовницата на дука, без да подозира за триъгълника.

Но нищо не можеше да се сравни със сегашното положение — да получи предложение от доведения си брат, когато излизаше от затвора Нюгейт заедно с Дамския комитет. Джордан Уилис, новият граф Блекмор, виконт Торуърт и барон Ашли, не беше от мъжете, които прикриват неодобрението си. Острият му език вече бе добре познат на целия парламент. А сега стана достояние и на Дамския комитет! Той просто я хвана под ръка и най-безцеремонно я избута към каретата, сякаш беше хлапе!

Рязко отвори вратата и ѝ посочи с поглед седалката. Сара чу сподавеното кикотене на момичетата зад себе си.

— В каретата! Веднага!

— Джордан, подобно отношение просто не е необ...

— Веднага!

Тя преглътна неудобството си и се настани в богато тапицираното купе с всичкото достойнство, което ѝ оставаше. Той я

последва, затръшна вратата и се стовари на отсрещното канапе с такава сила, че каретата се разлюля.

Тя хвърли извинителен поглед към приятелките си. Бе решила да отиде с тях на чай у госпожа Фрай, но сега явно това бе невъзможно. Джордан нареди на кочияша да потегли.

— Престани да гледаш тъжно през прозореца, Сара, и ме погледни!

Тя се облегна на възглавниците и вдигна очи към своя доведен брат. Понечи да каже нещо укорително за неучтивото му поведение, но смръщените му вежди я спряха. Бе свикнала с избухливия му характер и не желаше да играе ролята на жертва. Почти цялото лондонско общество споделяше тази нейна неохота, защото гневът на Джордан наистина плашеше околните.

— Кажи ми, Сара, как изглеждам днес?

Щом задава подобни въпроси, може би в действителност не е чак толкова ядосан, помисли тя и го огледа изпитателно. Шалът на врата му бе вързан накриво — нещо съвсем необичайно за Джордан. Кестенявата му коса бе разрошена, а панталоните — измачкани.

— Доста раздърпан, честно казано. Небръснат, с измачкани дрехи...

— Знаеш ли защо изглеждам така? Имаш ли представа защо съм препуснал от провинцията дотук, без да мигна и даже, без да се среща? — Веждите му бяха свити в решителна, плътна линия над очите.

— Нямам си търпение да ме видиш може би? — Искаше й се да разведри разговора.

— Никак не е смешно! — Тонът му бе студен и предупредителен, сякаш разговаряше с някоя от онези матрони, които на всеки бал или прием се опитваха да го запознаят с дъщерите си. — Много добре знаеш защо съм тук. Колкото и да се стараеш да бъдеш очарователна това, което си намислила, няма да стане.

„Мили Боже! Той просто няма откъде да знае, нали?“

— Какво съм намислила? Дойдох с Дамския комитет в Нюгейт. Раздавахме кошници с храна на онези несретници.

Той кръстоса ръце и я погледна предизвикателно. Възможно ли е да знае истината, или само блъфира? Човек никога не можеше да бъде сигурен какво точно си мисли Джордан. Когато майка й се ожени за баща му и двете се преместиха в Блекмор Хол, той беше само на

единадесет години и дори в тази детска възраст изглеждаше напълно непроницаем, особено когато искаше да измъкне нещо от нея.

Е, и тя можеше да бъде необщителна! Сара кръстоса демонстративно ръце, имитирайки неговата поза.

— И защо съм дошла в Нюгейт, господин Всезнайко?

Никой не можеше да се измъкне невредим, ако е имал дързостта да подиграе Джордан. Позволяваше ѝ тези волности единствено защото се боеше за нея и я чувстваше като своя собствена сестра, независимо от това, че нямаха обща кръв. Искрата в кафявите му очи показваше, че е преминала допустимата граница.

— Отишла си в Нюгейт да се срещнеш с жените, които трябва да бъдат откарани в Нов Южен Уелс, защото са осъдени, а ти си си наумила да плаваш с техния кораб. — Сара понечи да възрази, но той не ѝ позволи да произнесе нито дума. — Не се опитвай да отричаш. Харгрейвс ми каза всичко.

Ах, това ли било? Икономът му казал? Но Харгрейвс ѝ бе толкова верен! Какво е накарало този клетник да я предаде точно сега? Новината я накара да се почувства смазана и тя се облегна назад със зареян в тежките облаци поглед. Каретата зави по Флийт стрийт. Гълчавата на нейните обитатели, с неизменните мастилени петна по дрехите, обикновено ѝ действаше разведряващо, напомняше ѝ, че каквото и да става, на този свят има хора, които мислят за това общество. Сега обаче дори вечно бързащите за някъде хора по Флийт стрийт не можеха да я развеселят.

— Още щом получих писмото на Харгрейвс, захвърлих всичко и хукнах с надеждата, че ще успея да ти наляя малко разум в главата — продължи Джордан.

— Никога вече няма да споделя и една дума с него — промълви тя.

— Не говори така, Сара. И преди съм ти казал, че с тази квакерка, госпожа Фрай, и нейния Дамски комитет си изложена на опасност и ако ти не даваш пет пари за това, аз и прислугата не сме толкова безразлични. — Нотките на загриженост в гласа му зазвучаха още по-силно. — Дори и Харгрейвс, който изпада във възторг от твоите реформистки възгледи, не е глупак и веднага е разбрал колко опасен е новият ти план. Ако не ми беше казал, щях да го уволня и той много добре съзнава това.

Тя се вгледа в своя доведен брат. Кафявите му очи и кестенявата, буйна коса толкова много напомняха нейните, че хората често ги вземаха за истински брат и сестра. Стремежът му да я закриля бе наистина трогателен, но понякога ставаше досаден. Ако не го бяха погълнали задълженията му на следващ граф Блекмор, тя никога не би успяла да направи и една крачка по пътя, който ѝ се струеше по-значим от безопасността или благоприличието. Мълчанието ѝ го накара да продължи.

— Виж, Сара, аз не съм против реформите. Горещо аплодирам усилията на Дамския комитет. Без тях на света щеше да има много повече сираци, повече гладни дечица щяха...

— И много повече жени щяха да бъдат принудени да проституират само защото са посмели да откраднат един хляб за децата си. — Тя се наведе напред. Изпълваше я трудно удържано възмущение. — Тези нещастници, осъдени за дребни нарушения, ще бъдат натоварени на кораби и изпратени в чужда страна само защото в Австралия няма достатъчно жени!

— Разбирам — сухо отвърна той. — Според теб нито една от тях не заслужава да лежи в затвора.

— Не ми приписвай думи, които не съм казала — разпалено възрази тя. Спомни си лицата на жените, които бе видяла днес. — Много от тях наистина крадат, проституират и... правят даже още по-ужасни неща. Но поне половината от тях са смазани от мизерията, която ги принуждава да крадат. Трябва да чуеш в какво се състоят „тежките“ им престъпления. Една откраднала стари дрехи с намерението да ги размени за парче месо. Друга откраднала един шилинг от тезгяха на бакалина. Трета откъмнала четири зелки от някаква градина. Четири зелки, за Бога! И затова е осъдена на заточение. Ако беше мъж, щеше да получи няколко камшика или пък изобщо да се отърве от наказание за подобно престъпление!

— Зная, кукличке, че стават и съдебни грешки. — Изразът на лицето му ставаше все по-строг. — Те могат да се поправят обаче единствено и само в Парламента, чрез закони.

Значи така, „кукличка“! Джордан използваше това обръщение единствено когато искаше да смекчи гнева ѝ.

— Парламентът прехвърли своята отговорност за съдбите на тези осъдени жени на Адмиралтейството, а то няма представа какви са

те и какво ги очаква!

Студът и мъглата, които днес бяха вкочанили крайниците на тези нещастници, бяха сигурно най-слабото страдание, което им предстоеше да понесат по време на пътуването до Австралия и след това.

— Още щом се качат на кораба и екипажът се нахвърля върху тях. Корабите се превръщат в плаващи бардаци! Това е само докато стигнат Австралия. Там ги чакат още по-примитивни негодници. Не ти ли се струва, че това е прекалено тежко наказание за жена, откраднала бутилка мляко, за да нахрани детето си?

— Плаващи бардаци... И ти ми казваш това, за да ме убедиш, че трябва да заминеш с този кораб?

— О, мъжете няма да посмеят да ми досаждат. Не и на мен. Те използват само осъдените, защото са беззащитни.

— Няма да ти досаждат? — усмихна се иронично той и избухна в мига, когато срещна втренчения ѝ поглед. — Що за наивност, Сара? Кораб с каторжници не е място за...

— Една реформистка? — Каретата пропадна в някаква дупка на пътя и купето се разтресе. Тя изчака и след малко продължи. — Едва ли има по-подходящо място за човек с реформистки виждания.

— Защо си въобразяваш, че твоето присъствие в подобен коптор може да промени нещо?

Моментът не беше подходящ да му изнесе дежурната си лекция, но невежеството му беше наистина впечатляващо.

— Великите перове в Парламента пренебрегват протестите на мисионерите, които придружават тези кораби. Едва ли обаче ще посмеят да се отнесат с пренебрежение към сестрата на граф Блекмор, ако тя се изправи пред тях с доклад за плачевните условия на живот на корабите, а и в самата Австралия.

— Права си. — Той се наведе към нея и стиснатите в юмруци ръце изпънаха кожата на ръкавиците му. — Теб те не ще могат да пренебрегнат, ако заминеш. Но тъй като аз няма да позволя това, ако ще и...

— Не можеш да ме спреш. Достатъчно голяма съм и мога да ходя, където пожелаея, с или без твоето разрешение. Даже да ме заключиш в стаята, пак ще намеря начин да избягам. И ще замина. Ако не с този кораб, то със следващия...

Джордан изглеждаше мъртвешки блед. Можеше да избухне всеки миг. Боже мой, смили се над онази, която ще стане негова жена!

— Ако смяташ, че не съм в състояние да те спра, защо започна да уреждаш тази история, едва когато заминах?

— Защото исках да избегна този разговор. Защото мисля за тебе, не ми е все едно и не искам да се караме.

Той тихо изруга, но тропотът на колата заглуши думите.

— Ако наистина мислиш за мен, защо заминаваш?

— Джордан, не се прави, че не разбираш. Моето отсъствие ще направи живота ти много по-спокоен. Нима няма да управляваш по-добре имененията си, ако не трябва всекидневно да се безпокоиш и за мен?

Пътуването до Нов Южен Уелс траеше шест месеца, така че щеше да отсъства от Англия най-малко една година.

— Нямало да се безпокоя за нея! Според теб, като заминеш, аз няма да се безпокоя, така ли? — Той удари коленете си с юмруци. — За Бога, Сара! Може би си чувала, че някои кораби потъват? Избухват епидемии, да не говорим за бунтовете на екипажите...

— И пиратите. Ние сигурно ще им се сторим доста добра плячка. — Тя сдържа усмивката си. Джордан винаги мислеше за най-лошото, дори и когато то изглеждаше напълно невероятно.

— Много ти е забавно, нали? — Той отметна косата си назад. — Нямах представа какви рискове поемаш.

— Давам си сметка за всичко. Понякога се налага да посрещнеш някоя и друга дребна опасност, ако искаш да направиш нещо значимо.

В погледа му блесна искра. Той поклати глава.

— Ти си истинска дъщеря на Мод Грей — въздъхна Джордан.

Името на майка ѝ я отрезви напълно.

— Такава съм. И се гордея с това.

Майка ѝ бе започнала борбата си за реформи от деня, в който бащата на Сара, войник, останал без работа, бил хвърлен в затвора за дългове. Тя не се отказала от каузата си дори и след като съпругът ѝ починал в затвора. Сара беше сигурна, че тъкмо алтруизмът на майка ѝ бе причината покойният граф Блекмор да се привърже толкова силно към нея. Дватама се запознали, когато майка ѝ отишла при графа, човек с изключително прогресивно мислене, за да се опита чрез него да привлече вниманието на Камарата на лордовете върху своя план за

реформа в затворите. Влюбих се почти от пръв поглед. Дори и след като се ожени за него, майка ѝ не изостави своята обществена работа до смъртта си преди две години, когато продължителна и мъчителна болест я отнесе в гроба.

Очите на Сара плуваха в сълзи. Тя ги избърса и докосна сребърния медальон на майка си, с който не се разделяше.

— Все още ти е мъчно за нея, нали? — тихият глас на Джордан наруши тишината.

— Няма ден, в който да не мисля за нея.

Пръстите му притеснено барабанаха по коляното му и издаваха дълбочината на чувствата, които се опитваше да прикрие.

— Аз обичах майка ти. Тя се отнасяше с мен като със собствен син във време, когато аз самият бях циничен и се отнасях пренебрежително към нейните майчински грижи.

Сара от години усещаше, че в отношенията на Джордан със собствената му майка, която бе починала само една година преди графът да се ожени за Мод Грей, има нещо особено. Но и той, и баща му отказваха да говорят за първата лейди Блекмор и Сара не настояваше.

— Във всеки случай и аз тъгувам за майка ти. Уважавам нейния стремеж да се променят нещата към по-добро.

— Баща ти също смяташе, че реформи са необходими, ако си спомняш.

— Да, но дори баща ми би бил против твоите планове. Той би настоял да си останеш в Англия и...

— И какво? Да храня бедните? Да правя случайни посещения в затворите, докато се мъча да избягна опитите ти да ме омъжиш.

Тя веднага се разкая за последните си думи. Джордан трепна. Сара не искаше да го разстройва, не и сега, когато ѝ оставаха само няколко дни, преди да напусне Лондон.

— Моите опити да те омъжа? Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Аз не съм идиотка, Джордан! Зная защо настояваш да ходя на тези модни сбирки. — Тя се наведе към него и взе ръцете му в своите. — Ти се надяваш, че ако успееш да ме запознаеш с няколко ергени за женене, поне един от тях ще ме съжали и ще ме вземе за жена.

— Да те съжали! — Той рязко дръпна ръцете си. На лицето му се четеше отвращение. — Как можеш да говориш подобни неща! Ти си красива, умна, интелигентна! Ако срещнеш човека, когото заслужаваш...

— Той не съществува! Не можеш ли да проумееш това, дебелоглавчо!

— Все още ми отмъщаваш за полковник Тейлър. Всичко е заради това, нали? Отказваш на всички кандидати, защото не ти позволих да се омъжиш за него.

— Не, разбира се. Това беше преди цели пет години, за Бога! И не е вярно, че не съм могла да се омъжа за него, ако наистина исках. — Сара замълча, разкъсвана от гордостта си и от желанието да накара брат си да я разбере по-добре. Последното обаче надделя. — Аз... досега не съм ти казвала, но... спомняш ли си онази вечер, когато ти разказа на баща си всичко, което знаеше? Когато той ме извика и ме заплаши, че ще ме лиши от наследство, ако се ожения за този човек?

— Нима мога да я забравя? Ти изгаряше от омраза към мен.

— Същата нощ се измъкнах тихичко и се срещнах с полковника. Хубавото му лице се изкриви от изумление.

— По дяволите! Ти не се чуваш какво говориш.

— Предложих му да избягам с него. — Сара извърна глава към прозореца. Ужасният спомен не ѝ позволи да продължи. Не смееше да погледне брат си в очите. — Той отказа. Оказа се, че е точно такъв меркантилен тип, за какъвто го смяташе ти. Той ме е искал единствено заради наследството ми. А аз тогава бях прекалено глупава, за да го осъзная.

Тя изчака, за да му даде възможност да проумее нейната изповед. Искаше да му покаже, че и преди е правила лудости. Джордан внимателно сложи ръка на коляното ѝ и спокойният му тон я накара да се просълзи, макар се Сара се опита да се овладее.

— Не глупава, кукличке! Ти беше само прекалено млада. В тази възраст девойките слушат единствено сърцата си. Любовта е сляпа. Не можеше да го прецениш обективно като нас.

— Би трябвало да мога! Всички са знаели какво представлява Тейлър. Ти, татко, дори мама! Единствено аз съм била сляпа!

— Затова ли не харесваш нито един от ухажорите си? Защото се боиш, че и те ще те измамат?

Свела очи, тя навиваше около пръста си една от панделките на своята синя сутрешна рокля.

— Докато мама боледуваше, не можех да мисля за ухажори. След като тя почина, загубих... желание. Първия път избрах лош момент, а сега едва ли ще мога да отлича търсачите на зестра от почтените мъже.

— Не можеш да обвиниш нито един от моите приятели, че те харесва заради наследството. Да вземем Сент Клер например. Признавам, че не е много богат, но парите изобщо не го интересуват. А той често споменава колко си красива.

— Сент Клер никога не би одобрил това, което правя. Той търси господарка за своето имение, а не реформистка. — Тя го погледна дяволито и се усмихна. — Освен това той обича съомга, а аз не мога да живея с човек, който яде съомга.

— Говорим сериозно, Сара. Има много мъже, които идеално ти подхождат.

Тя затегна още по-силно панделката около показалеца си.

— Не са толкова много. Мъжете с по-ниско потекло и с по-малко състояние от моето ме искат заради парите и положението ми. Мъжете, които стоят по-високо от мен, не желаят да се обвързват с жена, която ще се опитва да ходатайства пред приятелите им в полза на обществените реформи.

— Тогава намери някой по средата.

— Такъв човек не съществува. Аз съм момиче от престолюдието, осиновено от граф, но без никакво родословие. Ни риба, ни рак. Не принадлежа към твоя свят, Джордан. И никога няма да стана част от него. Единственото място, където се чувствам удобно, е Дамският комитет, а там няма кандидати за женитба, повярвай ми.

Тя не каза, че досега не е срещала мъж, с когото би поискала да изживее живота си. Приятелите на Джордан бяха много мили, но предпочитаха да прекарват времето си в забавления, вместо да направят нещо смислено. И нито един не можеше да я разбере. Нито един!

— По дяволите, Сара! Ако съм сигурен, че това ще промени решението ти, аз ще се оженя за тебе. Нямаме обща кръв. Предполагам, че можем да се оженим.

— Ах, ти предполагаш! Какъв ентусиазъм! — засмя се тя. Знаеше какво мисли брат ѝ за брака и бе изненадана, че подобна мисъл

изобщо му е дошла наум. Опитва се да си представи как би изглеждала като жена на Джордан. — Що за идея! Знаеш, че е невъзможно. Може и да нямаме кръвна връзка, но във всяко друго отношение сме брат и сестра. Брактът между нас със сигурност ще остане неконсумиран.

— Така е. — Джордан изпитваше огромно облекчение, че бе отхвърлила набързо направеното предложение. — Пък и това не би могло да те спре, нали?

— Не. Хайде, Джордан, един кораб с каторжници сигурно не е чак толкова ужасно място, колкото си мислиш. Повечето от жените са осъдени за дребни престъпления. Корабният лекар ще вземе със себе си и жена си. Мисионерите също пътуват с тези кораби, придружени от жените си. Ще бъда в безопасност.

Каретата зави по Странд и той се загледа през прозореца, сякаш търсеше отговора някъде в магазинчетата от двете страни на крайбрежната улица, които по традиция обслужваха само аристократи.

— Защо не вземеш със себе си слугиня?

Джордан омекваше! Тя го погледна пронизително и внимателно обмисли думите си.

— Не мога да взема прислуга. Ще се представям за учителка. Ще уча осъдените и децата им, както някога са правили мисионерите.

— Какви деца?

Само мисълта, че на тези кораби, трябва да живеят и деца, я влудяваше.

— Каторжничките имат право да вземат със себе си деца от мъжки пол, ако са по-малки от шест години, и деца от женски пол, ако са по-малки от десет години. Ако смяташ, че ще бъда изложена на ужасни сцени, помисли какво трябва да преживеят тези деца.

— Какво налага да пътуваш инкогнито?

— Водя дневник за всички прояви на насилие. Ако капитанът и екипажът знаят, че съм твоя сестра, ще крият това, което правят. Ние искаме да направим честна и обективна преценка на условията при тези пътувания, затова не можем да им разкрием моите връзки с аристокрацията.

— Това не означава, че аз няма да мога да изпратя някого...

— Учителката Сара Уилис няма да пътува с прислуга. Разбери!

— Прекрасно! Отказваш да имаш до себе си дори и един слуга, за да те защити, когато се наложи.

— Няма да се наложи. — Сара се опита да изглежда ведра и спокойна. — Толкова ли съм несръчна, та да не мога без прислуга?

— Знаеш много добре, че не става дума за сръчност. — Той замълча. — И тъй, смяташ да отплаваш на борда на „Частити“^[1]. Това е най-неподходящото название, което човек може да измисли за подобен кораб!

Той улови нейният неприязнен поглед и извърна лице към прозореца. Приближаваха градската къща на рода Блекмор на „Парк Лейн“ — огромна вила в паладиански класически^[2] стил, чието великолепие бе замислено сякаш, с цел да принизи още повече всеки по-незначителен смъртен, посмял да прекрачи под нейните величествени сводове.

Сара си спомни страхопочитанието, с което бе пристъпила под огромните колони на парадния вход първия път, когато двете с майка ѝ дойдоха тук на вечеря. Но доведеният ѝ баща не ѝ позволи да се чувства плаха. Той ѝ предложи да види новородените кученца в кухнята и с това спечели любовта ѝ завинаги.

Понякога той ѝ липсваше почти колкото майка ѝ. Не помнеше своя истински баща и графът запълни тази празнина по такъв деликатен и мъдър начин, че тя не можеше да го възприеме иначе, освен като свой баща. Той обичаше майка ѝ. Смъртта му, една година след като майка ѝ почина, смаза и нея, и Джордан, но не беше изненада за никого. Лорд и лейди Блекмор не обичаха да бъдат разделени.

Каретата спря. Джордан скочи и се обърна да ѝ помогне. Той взе и двете ѝ ръце в своите и ги задържа.

— Нима не е възможно да те разубедя?

— Не. Трябва да го направя. Не бива да се безпокоиш за мен, Джордан. Всичко ще бъде наред.

— Сега ти си моето семейство, кукличке. Не искам да те загубя.

— Не е възможно да ме загубиш. — Буца заседна в гърлото ѝ. Сара замълча и след миг продължи. — Една година ще мине бързо и аз отново ще бъда при теб.

Една година. За Джордан това беше цяла вечност. Той не каза нищо, когато Сара го хвана под ръка и двамата тръгнаха към входа, защото се бореше с порива си да я грабне и стисне в прегръдките си до задушаване. Жена с нейното обществено положение на каторжен кораб! Просто немислимо! Но не виждаше какво може да направи, за

да я спре. „Ако татко беше жив...“ — хрумна му, докато влизаха. Не, дори и той не би могъл да разубеди Сара, щом веднъж си е наумила нещо. Срещата с полковник Тейлър в онази нощ го доказваше.

По дяволите този Тейлър! Ако не беше той, сега Сара сигурно щеше да бъде щастливо омъжена, с две бебета на ръце и през ум нямаше да ѝ минава да се тревожи за положението на каторжничките в Австралия.

Докато Харгрейвс сваляше наметката ѝ, тя му хвърли един укорителен поглед. Бедният иконом се изчерви до корените на оредяващата си коса.

— Съжалявам, госпожице. Искрено съжалявам.

— Нищо. — Както винаги, Сара омекна при вида на неговото искрено разкаяние и го потупа по ръката. — Ти просто си изпълнил дълга си.

Тя тръгна нагоре по дебелия килим на стълбата и двамата мъже останаха сами в преддверието. Джордан я проследи с поглед. Нима би могла да оцелее на каторжен кораб една жена с толкова щедро и добро сърце? Работата ѝ в Дамския комитет ѝ показа лицето на мизерията, което тя не познаваше. Но Сара гледаше това ужасно лице отстрани. Никога не бе живяла в мизерия. Как щеше да я понесе там, затворена на този кораб за повече от година?

Еlegantната ѝ фигура, непокорните кестеняви къдрици, измъкнали се от панделката в косата ѝ, неосъзнатата женственост на нейната походка му припомниха за ухажорите, от които я пазеше през първата година от нейното появяване в обществото. Сара не съзнаваше собствената си привлекателност. Чувстваше се неловко във висшето общество, но това като че ли още повече привличаше мъжете към нея.

Не беше красавица, но външността ѝ бе определено представителна. Харесваше се на мъжете с интеллигентното си излъчване и с естествената си откровеност към всички, независимо от произхода и общественото им положение. Една заядлива стара мома със сипаничаво лице, която работи на каторжен кораб като учителка, сигурно би била в относителна безопасност. Но Сара? Как да я пусне сама сред моряци и каторжнички без всякаква защита?

Не можеше да направи подобно нещо! Безполезно беше да я разубеждава, да ѝ забранява, да я сплашва. Имаше само една

алтернатива. Трябваше да се погрижи за нейната безопасност по странични пътища.

— Имаш ли познати моряци? — обърна се той към Харгрейвс.

— Да, милорд. — Икономът взе палтото и шапката му. — Помалкият ми брат, Питър, е моряк.

— Той може ли да се защитава сам? — В ума на Джордан се очертаваше конкретен план. — Може ли да се бие, за да защити себе си или някой друг?

— Шест години служи във флотата, милорд — погледна го многозначително Харгрейвс. — В боя се справя добре, доколкото знам. С него не се срещаме много често, защото той постоянно плава.

— И сега ли е на път?

— Преди две седмици се върна. Корабът му е на рейд в залива.

— Прекрасно. Дали ще се съгласи да тръгне отново след няколко дни? Ще получи солидна сума.

— Сигурен съм, че ще приеме — кимна икономът. — Не е женен, няма деца. Няма за кого да се тревожи. Освен това ми дължи една-две услуги.

— Кажу ми да дойде тук утре в десет. Направи така, че Сара да не го види. Разбираш ли?

— Да, сър. Уверявам ви, че Питър ще се справи много добре със задачата.

— Надявам се. — Джордан се усмихна и даде знак на Харгрейвс, че е свободен. Радваше се, че е намерил решение на проблема. Трябваше, разбира се, първо да се запознае лично с Питър и ако се окажеше подходящ човек, Сара щеше да пътува с придружител. Независимо дали това ѝ харесва, или не.

[1] „Целомъдрие“ — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид архитектурния стил, въведен от италианския архитект Андреа Паладио през 16-ти век. — Б.р. ↑

ГЛАВА 2

Никой не бива да се осланя на своята добродетел, защото нейната сила не ни е известна, докато не я поставим на изпитание, и следователно наш първостепенен дълг е да избягваме подобна съблазън.

лейди Мери Уортли Монтегю, член на Английското сдружение

Из писмо, 22 юни, 1752 г.

Седмица след разговора със своя доведен брат Сара стоеше на палубата на „Частити“ и се любуваше на още спящия океан. В ранното утро безкрайната шир приличаше на сребрист килим. Истинско чудо, за чието съществуване нямаше и да подозира, ако преди два дни не бе напуснала устието на Темза.

През първия ден имаше усещането, че корабът се носи на крилете на някакъв огнедишащ дракон. Дъхът му изпълваше пространството със ситна мъгла от пръски и брулеше лицата на хората с бръснещ вятър, а тримачтовата фрегата се подмяташе на гърба му като отбрулен лист.

Днес обаче митичното чудовище се бе укротило и теглеше кораба по гладката повърхност плавно като шейна. Тя вдъхна дълбоко соления въздух, толкова различен на вкус от тежката миризма на лондонската мъгла. Слава Богу, не се разболя от морска болест, която измъчваше някои от жените. Сякаш бе родена да кръстосва океаните.

— Прекрасен ден, нали, госпожице? — чу зад себе си мъжки глас и се обърна. Един от моряците стоеше облегнат на перилата. Беше го забелязала още щом се качиха на кораба. Наблюдаваше я, сякаш я преценяваше. В него имаше нещо познато, но Сара не можеше да разбере какво е то. Този мъж не приличаше на нито един от нейните познати. Жилав, на около тридесет години, с големи уши и кльоцави крайници, той изглеждаше напълно безобиден, въпреки че интересът,

който проявяваше към нея, започваше да я притеснява. Ето и сега бе застанал прекалено близо.

— Прекрасен, наистина — измърмори Сара и като се обърна отново към океана, направи няколко крачки встрани с надеждата, че нейното пренебрежение ще бъде правилно разбрано.

— Ти ще учиш онези, каторжничките, нали? — Натрапникът очевидно не бе разбрал колко е нежелана компанията му и се приближи още повече. — Казваш се госпожица Уилис, нали?

— Точно така. Тази сутрин започнахме училище.

Непознатият се наведе към нея и сърцето на Сара започна да бие до пръсване. Тя се огледа, но въпреки шумовете, които идваха от каютите, наоколо не се мяркаше жив човек. Къде бяха лекарят и жена му? Нямаше дори моряци, макар че на нито един от тях не би се доверила. Още първата нощ, докато се разхождаше с надеждата да ѝ се доспи от чистия въздух, бе налетяла на един от тях, който се промъкваше към килиите на затворничките. Къде, за Бога, бяха капитанът и офицерите?

— Отдавна исках да си поговоря с тебе — започна той. Сара събра всичките си сили с намерение да го блъсне, но в този момент камбаната на кораба започна да бие, възвестявайки началото на следващата вахта. Тя се възползва от появата на мъжете, изкачили се на палубата, и тръгна забързано към салона. Кръвта ѝ шумеше в ушите. Може би страховете на Джордан не бяха съвсем неоснователни? „Не ставай глупава! На кораба е пълно с хора! Нужно е само да не се разхождаш сама по палубите на разсъмване“ — мислеше тя, докато влизаше в каюткомпанията. Лесно бе да се каже. Нима можеше да стои с часове затворена в каютата си? И кой би желал да я придружава по време на разходките ѝ на палубата? Сара огледа унило масата. Капитан Роджърс влезе и зае мястото си на противоположния край на масата. Деспотичен и грубоват мъж на петдесетина години, той едва ли би оставил управлението на кораба, за да прави компания на жената, която Дамският комитет бе качил на борда, за да му създава проблеми.

Офицерите също бяха твърде заети. Хирургът и жена му сигурно не биха отказали да се разхождат с нея, но тя предпочиташе самотата пред разговорите с тази двойка. Никога не бе виждала по-мрачно и неприветливо семейство. Постоянно говореха за някакви

предзнаменования за приближаващи бури и корабокрушения. Лекарят вече бе успял да изплаши една от дъщерите на осъдените. Изпъкналото ѝ чело говорело за престъпни наклонности! То доказвало, че няма да стане по-добра от майка си! Момичето се успокои, едва след като Сара ѝ показа изпъкналото чело на собствената му жена. То се очертаваше ясно, независимо от грижливо подредените къдрици на бретона.

Готвачът небрежно побутна към нея купа със сварени овесени ядки. Ако Сара не бе я задържала, съдържанието ѝ щеше да се разсипе по люлеещата се в такт с движението на кораба маса. Не, никакво ново приятелство нямаше да реши проблема ѝ. Трябваше да се задоволи с работата си. Слава Богу, работа имаше достатъчно. Осем деца на училищна възраст, петдесет и една каторжнички и още тринадесет съвсем малки деца! Струваше ѝ се, че всички, освен двете бебета, разбира се, имаха нужда от образование.

Един час по-късно тя слезе долу в отделението със затворническите килии, изпълнена с желание да започне веднага. Странно, но сред осъдените жени се чувстваше по-сигурна, отколкото сред моряците. Забравяше, че са престъпнички. Бяха разделени на осем групи. През нощта по две групи, заедно с децата, биваха затваряни във всяка от четирите килии, с размери три на четири метра, но през деня имаше сякаш повече свобода. Влизаха и излизаха от килиите, подреждаха вещите си, перяха. Приличаха на всички останали жени, особено ако човек не обръща внимание на татуировките, които се подаваха изпод грубите маншети на роклите. Какво би накарало една жена да рисува подобни неща върху кожата си? Вероятно същият стремеж, който в миналото е карал жените да носят огромни напудрени перуки и кринолини. Модата сред каторжничките очевидно бе не по-малко заразителна, отколкото сред всички останали хора.

В действителност татуировки имаха само най-закоравелите престъпнички, например обитателките на публичните домове, които бяха объркали професията си с джебчийство. Останалите — млекарки, продавачки, перачки, осъдени на заточение задето са посмели да откраднат я някоя паста, я някоя износена дреха от пералнята, едва ли биха позволили някой да ги „разкраси“ по този начин.

Корабът се залюля, тя залитна и едва успя да се хване за колоната, до която бе застанала. После, стиснала я с две ръце, бавно огледа жалкото женско множество. Бяха облечени в дрипи. Правилникът на кораба изглежда беше написан от малоумници. Тъй като вълната и плетивото разнасят болести, гласеше една от разпоредбите, на каторжниците не се разрешава да носят дрехи от такива материи. Поради тази абсурдна разпоредба бедните жени бяха облечени в тънки памучни рокли, които не предлагаха никаква защита срещу пронизващия вятър на Атлантическия океан. Дори и на децата не се позволяваше да носят нищо друго, освен памучно облекло.

Трябваше да се направи нещо и тази безумна разпоредба да бъде отменена. Тя беше взела със себе си пет евтини вълнени рокли. Две щяха да ѝ бъдат съвсем достатъчни, макар че щеше да ѝ се налага да пере всеки ден. От останалите можеше да ушие дрешки за децата. А колкото до жените, може би капитанът би склонил да сложи печка в помещенията, поне временно, докато приближат тропиците.

Това обаче не бе най-важното сега. Първо трябваше да открие своето малко училище. Тя пусна колоната и плесна с ръце, за да привлече към себе си вниманието на улисаните жени.

— Добро утро. Надявам се, че сте спали добре — усмихна се тя. Няколко от жените кимнаха и измърмориха нещо утвърдително. — Много от вас ме познават като една от дамите на госпожа Фрай, които ви посещаваха в Нюгейт. За онези от вас, които не са ме виждали досега, аз съм госпожица Сара Уилис, вашата учителка.

Жените започнаха да мърморят. Бяха ги предупредили, че ще ги обучат и идеята никак не им харесваше. След като недоволният ропот поутихна, една от тях пристъпи пред останалите. Ръцете и лицето ѝ бяха изпръхнали и напукани от студа, но видът ѝ бе самоуверен.

— Някои от нас познават буквите, могат да събират и изваждат. Нямаме нужда от обучение.

Сара не се обиди. Те бяха каторжнички. Животът им бе едно постоянно изпитание и подозрението им към нея беше естествено.

— Много добре — отвърна с усмивка тя. — Онези от вас, които са ходили на училище, ще ми помагат. Госпожице... Как се казвате?

Доброжелателният ѝ тон смекчи атмосферата.

— Луиза Яроу — избърбори смутено жената, но после отметна назад неравно остриганата си коса и отново възвърна самонадеяния си

вид. — Не съм сигурна, че искам да ви помагам.

— Както желаете, госпожице Яроу. Е, ще бъде срамно децата да не учат по време на цялото пътуване. Надявах се, че някой ще ги поеме, докато аз се занимавам с онези жени, които искат да продължат образованието си. Но щом никой не иска да помогне... — тя шумно въздъхна, — добре...

— Аз искам, госпожице — чу се глас от дъното на помещението.

Сара погледна натам. Една чернокоса жена се изправи и се хвана здраво за перилата, които опасваха стените, за да не залитне. Всъщност тя не беше момиче, а дребна жена, миловидна като кукла. Сара се усмихна окуражително и кимна.

— Как се казвате?

— Ан Морис. От Уелс съм.

Последното не се нуждаеше от уточняване. Силният уелски акцент показваше по-добре от всичко къде е родният ѝ край. — Не познавам много добре английския правопис, но уелския го зная.

— За какво са ни притрябвали тези тъпотии? Забравихте ли закъде сме тръгнали? — прозвуча дрезгав женски глас. — Вярно, казва се Нов Южен Уелс, но това не значи, че там има уелси!

Всички избухнаха в смях. Дребничката Ан се смути, с което още повече ги развесели. Сара ги огледа със строго изражение на лицето и плесна с ръце за тишина.

— Ан, ти ще ми помагаш въпреки всичко. Не е нужно да знаеш английския правопис. Ще се занимаваш с децата, докато аз уча жените. — Тя се престори, че не чува недоволния ропот. — Ти и децата ще учите заедно.

Друга жена сигурно би се обидила, че ѝ поверяват деца, но Ан Морис се изчерви от радост и на лицето ѝ разцъфна благодарна усмивка. Явно много обичаше деца и Сара реши да се възползва от това, за да я накара да учи.

— Дамите от клуба ни снабдиха с петдесет килограма плат и шивашки материали за ушиване на одеяла и покривки — обърна се към останалите тя. Враждебността им сякаш се бе стопила. — Всяка от вас ще получи материали. Можете да продадете това, което ушиете, и да запазите парите за себе си.

Това предложение бе посрещнато по-благосклонно. Парите, колкото и малко да бяха, щяха да им потрябват в непознатата земя,

която трябваше да стане тяхна втора родина. Идеята да създадат работа на каторжничките се роди след многобройните оплаквания на екипажите, че безделието прави осъдените жени опасни. Нямаше нищо по-логично от това, но логиката беше нещо непознато за членовете на Адмиралтейството и госпожа Фрай трябваше дълго да ги убеждава, че каторжничките трябва да се занимават с нещо през дългите месеци на плаването. След като в крайна сметка получи одобрение, Дамският комитет се обърна към няколко текстилни фабрики с молба да дарят остатъците от платовете, които така или иначе ще бракуват. Иглите, конците и останалите материали дамите от комитета купиха със свои пари.

— Сега ще ви раздам материалите, но първо искам да разбера коя колко е учила в училище. Тези от вас, които могат да пишат, нека да вдигнат ръце. — Настъпи неловка тишина, нарушавана от търкането на подметки по пода. Никой не реагира. — Уверявам ви, че тази информация трябва само на мен и няма да съдя за никоя от вас по това дали може, или не може да пише — добави Сара.

Това малко ги поуспокои. Почти половината, включително и Луиза Яроу, вдигнаха ръце.

— А колко от вас могат да четат?

Половината свалиха ръцете си. „Значи около тринадесет жени все пак могат да пишат и около седем от тях могат и да четат“ — пресметна Сара. След кратко обсъждане тя убеди две от жените да помагат на Ан с децата, а останалите пет трябваше да се занимават с останалите жени, разделени на няколко групи.

Една от грамотните обаче отказа да се занимава с четене и писане. Казваше се Куини. Предпочитала да се занимава с други, „поинтересни“ неща. Тя вдигна полите си и се завъртя. Няколко от жените се изкикотиха. Ясно, помисли Сара. Госпожа Фрай я беше предупредила, че понякога моряците не са виновни за разгулния живот по корабите, превозващи каторжнички до островите. Някои от проститутките продължаваха да „упражняват професията си“ и на кораба. Това не биваше да става. Достатъчно бе една да започне и моряците щяха да принудят всички останали да им се предлагат. Нейната цел беше да накара тези жени да осъзнаят собствената си стойност, да събуди у тях самоуважение и самоувереност. Жалко, че не

можеше да обясни всичко това на Куини! Сара реши да подходи по друг начин.

— Е, добре, Куини. Щом не можеш да преподаваш, прави нещо друго. Аз търся способни жени за тази работа. Щом не можеш, няма защо да заемаш мястото на някоя друга, която иска да учи и да се усъвършенства.

Разнесе се подигравателно шушукане.

— Виж к'во, не съм ти казала, че не мога... казвам само, че... — опита се да обясни Куини.

— Аз ще поема ученичките й — прекъсна я госпожица Яроу. Изненадана, Сара й хвърли въпросителен поглед, на който наперената жена отвърна с гордо вдигната брадичка. — Аз не се интересувам от други занимания, поне не от онези, които интересуват Куини. Няма да позволя на нито един от тези мъжаги да ме пипа с мръсните си ръце.

Решимостта в тези думи накара Сара да се замисли. Опита се да си спомни какво бе записано за Луиза Яроу в списъка на каторжничките. За какво беше осъдена? О, да, разбира се. Била гувернантка на дъщерите на дук Дорчестър. Една нощ ударила най-големия му син и едва не го убила. Последвала присъда от четиринадесет години каторга.

След ядните думи на Луиза в помещението се възцари тишина. Сара не знаеше какво да отговори. Внезапно сред тълпата се отвори тих глас.

— Да ме извиняваш, Луиза, но едва ли ще имаме някакъв избор, когато стигнем в Нов Южен Уелс. — Беше Ан Морис. Лицето й бе помръкнало. — Разказвали са ми какво правят с жените там. Мъжете са много, пълно е с мъже. Такива като нас ги изпращат да обслужват колонизаторите. Всички ще станем паднали жени, все едно дали ни се иска, или не.

— Това няма да се случи! — възрази Сара с пламнало лице. Нима и това младо, умно момиче, Ан Морис, се чувстваше толкова безпомощно и беззащитно? — Аз няма да позволя. Щом стигнем в Нов Южен Уелс, ще направя всичко по силите ми да си намерите прилична работа в семейства, които ще се отнасят към вас почитателно. — Сара отвори единия от чувалите с навитите на рула парчета плат, взе две-три и ги подаде на няколко от жените. — Преди да получите уважение от другите обаче, трябва да се научите да уважавате себе си. Трябва да

работите над своите женски достойнства, за да можете да се гордеете със себе си. Само така ще успеете да зачеркнете своя предишен начин на живот.

Някои взеха да мърморят помежду си и тръгнаха към каютите си на групи. Други обаче останаха. В погледите им се четеше нова надежда. Всяка от тях взе рулото си и Сара забеляза, че някои го въртяха в ръцете си с любопитство. Ан Морис се приближи със свенлива усмивка и започна също да раздава от останалите рула. Повечето от жените, които Сара бе определила за учителки, я последваха. Не след дълго материалите бяха раздадени и всички оживено обсъждаха какво ще шият. Сара скришом ги наблюдаваше. Сред тях едва ли имаше жени, на които животът е предлагал някакъв избор. Никой никога не им бе говорил, че са достойни за уважение и те бяха повярвали, че са обречени да населяват един свят на престъпления, проституция, убийства.

Това не беше и не можеше да бъде истина. Те заслужаваха повече. Личеше от интереса, с който се впуснаха да работят. Някои от тях веднага се заловиха с шиенето, други ги наблюдаваха, а Ан хвана едно от момченцата и взе да му обяснява нещо. Какво правеше тя? Ах, показваше му как да пребърка незабелязано един джоб!

— Ан Морис! — Сара не вярваше на очите си. Тя тръгна към дребната уелска. Момчето бе успяло да извади от джоба на престилката ѝ комплекта с конците и гордо се хилеше. — Какво правиш, за Бога?

— Това е фокус, госпожице Уилис. Куини ми го показа вчера — усмихна се Ан. — Можеш да пребъркаш джоба на някого, без той да усети нищо. Дай ми го, Роби. Това не е твое. Иначе ще заприлича на кражба.

Сара потисна раздражението си и потърси с поглед Куини, която изведнъж взе съсредоточено да сгъва своето парче плат.

— Надявам се, че повече няма да си служиш с подобни „фокуси“, Ан, ако искаш присъдата ти да не бъде удължена с още няколко години.

Ан я погледна въпросително, но Сара поклати глава, без да отговори. Някои от тези жени можеха да се превърнат в пълноценни членове на обществото. Жалко само, че това нямаше да стане за ден-два.

Беше вече нощ, когато първият ѝ работен ден с каторжничките приключи. Докато им обясняваше как да организират работата си, тя се опита да разбере каква е историята на всяка от тях. След известно колебание и много подозрителност някои от тях се престашиха да разкажат за себе си и за децата си.

Ето например Гуен Прайс, и тя от Уелс като Ан, само дете не знаеше дума английски. Наложиха се Ан да превежда. Бети Слопс^[1]... Тя наистина оправдаваше своето неблагозвучно фамилно име, защото грубата ѝ памучна рокля беше разкрасена с останките от последното ядене. И Моли Бейкър, осъдена за продажба на откраднати вещи, която беше бременна с второто си дете. Дъщеря ѝ, Джейн, беше от съпруга на Моли, а второто бе заченала от някакъв пазач в затвора Нюгейт, който я „прелъстил“. Това „прелъстяване“ май доста приличаше на изнасилване. Беше наистина възмутително същата тази система, която я бе белязала с нежелана бременност, да я наказва несправедливо и то със заточение, след като за всеки беше ясно, че тя може да роди по пътя.

Сара отдели по една-две минути за всяка от тях. Когато дойде време жените да бъдат заключени в килиите си, Сара тръгна по стръмната стълба, която извеждаше от трюма към палубата и едва тогава усети колко е уморена. Всеки мускул я болеше, главата ѝ бучеше. Единственото, което искаше, бе да легне и да заспи. Тя вдигна капака на пода, за да излезе на горната палуба и за миг замря. До отвора бе застанал същият моряк, който предната вечер търсеше откъде може да се слезе долу при жените. Той беше не по-малко слисан от нея.

Сара се възползва от учудването му и, изкачвайки бързо последните стъпала, демонстративно затвори капака.

— Добър вечер! — Говореше с най-студения тон, на който беше способна. Той, естествено, отново бе сам. Долната палуба се използваше като склад. Пътници и моряци рядко слизаха тук, което показваше с какви намерения се е озовал на това място. — Какво правите тук?

Тя правеше нечовешки усилия да прикрие страха си. От дрехите му се разнасяше миризма на гниещи водорасли и грог. Много грог.

— Виж к'во, госпоице — заплашително поде той. — Куини ме чака долу, така че не ми се пречкай.

Мисълта, че този мъж може да прави нещо с някоя от жените в присъствието на всички останали я отврати.

— Нали разбираш, че няма да позволя да развращаваш децата? — тя скръсти предизвикателно ръце.

— Деца ли? — изръмжа морякът. — Бъди спокойна. Аз ще я взема при себе си. При мене... — Той извади връзка ключове и я размаха пред лицето ѝ. — Двамата с нея сигур ще намерим някое местенце да свършим оная работа, макар че т'ва изобщо не те засяга, де!

— Кой ти даде тези ключове?

— Първият помощник-капитан. Каза ни човекът, че ако не пречим на никого, него му е все тая к'во правим с жените.

Беше трудно за вярване! Трябваше да запише този случай в дневника си. Дамският комитет сигурно щеше да настръхне от новината, че развратът е обхванал целия екипаж, включително и командния състав.

— Боя се, че няма да слезеш долу. — Сара стъпи върху капака. — Не позволявам.

— Ти нямаш думата в тия работи, госпоице. Махни се от пътя ми — той се приближи съвсем близо до нея и се ухили широко. Сред почернелите, изгнили зъби зееше дупка. — Да не взема да ти покажа к'во смятам да правя с Куини.

Трябваше да говори с капитана! Той едва ли би извинил подобна наглост към една уважавана дама.

— Няма да мръдна оттук, докато не напуснеш тази палуба. — Махай се, докато не съм казала на капитана какво си намислил.

Морякът остави долу свещта, която държеше в ръка, после я сграби с две ръце и я пусна като чувал на една крачка от капака.

— Няма да кажеш нищо на никого. Ще кажа, че си излъгала, а първият помощник ще ме защити. — Той се наведе и вдигна дъската.

Тя се олюля, но успя да възвърне равновесието си и отново затвори капака. Вбесен, морякът замахна, но ръката му увисна във въздуха.

— Само посмей да пипнеш дамата и такъв ще ти светна, че ще ти се привидят звезди — чу се зад тях мъжки глас и двамата стреснато

се обърнаха. Не бяха забелязали, че по стълбите от горната палуба слиза мъж. Беше същият, който сутринта се бе опитал да я заговори. Сара тихо простена. Сега трябваше да се справя с още един простак.

— Т'ва не ти влиза в работата, Пети — изфъфли морякът с развалените зъби. — Връщай се откъдето си дошъл и ме остави да се оправям с тая госпожичка.

Мъжът, когото нарекоха Пети, вдигна ръце, сякаш държеше два ножа и започна странно да ги размахва, сякаш режеше въздуха.

— Махни се от нея, да не те махна веднъж завинаги от кораба!

— Ти ли бе, дребосък? Я си върви по пътя и не се бъркай, дето не ти е работа!

По-нататък всичко се разви толкова бързо, че Сара не можа да реагира. Двамата мъже се приближиха един до друг и приведени напред се изучаваха около минута. В следващата секунда тя видя как морякът с развалените зъби се просна на палубата в безсъзнание. Пети се наведе над него, после се обърна и я погледна въпросително.

— Боже Господи, какво направихте с него? — прошепна ужасена тя.

Пети взе връзката с ключовете, която се търкаляше на крачка от нея и спокойно се изправи.

— Докато плавах в китайски води, научих няколко хватки — невъзмутимо обясни той. Свещта хвърляше странни сенки върху лицето му. — Нали съм дребен човек, реших, че трябва да науча каквото мога. В китайската борба, дребният човек може да се бие не по-зле от великана.

Тя прикри с ръка устата си, за да овладее страха. Щом беше способен да простре на земята един исполин като този моряк, какво ли би могъл да стори на нея? Но все пак той беше дошъл с искреното намерение да я спаси от натрапника, нали? Тя се опита да се усмихне сърдечно, колкото и трудно да ѝ беше.

— Разбирам. Благодаря ви, сър, че използвахте вашата... необикновена тактика заради мен. А сега, моля да ме извините...

Тя тръгна към стълбите с надеждата, че ще успее да се качи на горната палуба, преди Пети да е предявил някакви неприлични претенции към нея. О, да имаше поне някакво оръжие за самозащита, нож, пистолет, каквото и да е! Оказа се, че не беше достатъчно бърза.

— Почакайте, госпожице, трябва да говоря с вас. Цял ден се опитвах да ви заговоря...

— Не мога да си представя какво имате да ми казвате — избъбри тя и хукна нагоре. Пети прекрачи тялото на моряка, протегна ръка и я хвана за глезена. Сара се обърна и ужасена погледна надолу към него.

— Името ми е Питър Харгрейвс, госпожице — тихо обясни непознатият. — Аз съм брат на Томас Харгрейвс. Графът ме нае...

В този момент всичко се промени. Обзе я внезапно чувство на облекчение, толкова силно, че тя се олюля. Братът на Томас Харгрейвс, нает от графа? Това можеше да означава само едно — Джордан го е наел, за да я придружава по време на пътуването. Колко хубаво бе да имаш грижовен и притеснителен брат!

Трябваше да предположи, че Джордан няма да се предаде толкова лесно. След като видя, че не може да я разубеди, той бе направил необходимото, за да ѝ осигури защита. Но вместо гняв Сара изпита благодарност към своя доведен брат, че не се беше вслушал в онова, което тя говореше за пътуването.

— Разбирам. — Тя се огледа, от страх, че някой може да ги чуе. — По-добре да поговорим някъде, където няма да ни чуят. Елате с мен.

Когато влязоха в нейната скромна каюта и той свали шапката си, тя най-после успя да го огледа добре и забеляза, че действително приличаше на брат си. Същата рижа коса и дълбоко поставени пъстри очи. Не можеше обаче да повярва, че е успял да събори с един удар моряка само благодарение на някаква магическа китайска хватка. Сара се усмихна при тази мисъл. Джордан беше подбрал подходяща охрана.

— Искате ли глътка вино, за да се стоплите, господин Харгрейвс?

— Благодаря, госпожице, но тази нощ съм на вахта. Нямам време. Все пак благодаря ви за любезността.

— Аз обаче ще си наляя, ако нямате нищо против. — Все още се усещаше вкочанена от страх след разговора с моряка и всичко, което последва. Тя отвори един от шкафове и извади оттам бутилка бургундско и висока чаша. — Значи моят доведен брат ви е наел да ме пазите, така ли?

— Точно така. Каза, че работата ми е да не позволя да ви се случи нищо лошо.

— Предполагам, че според плана аз не би трябвало да зная за уговорката ви? — Сара напълни чашата.

— В действителност вашият доведен брат ми каза да изчакам, докато излезем в открито море и едва тогава да ви се представя. Искях да го направя по-рано, но за съжаление вие останяхте долу при затворничките през целия ден. Впрочем, не бива да оставате долу, след като се стъмни. Опасно е.

— Разбирам — Сара върна бутилката в шкафа и отпи от виното. — Някой все пак трябва да пази тези жени от нахални мъже.

— Жал ви е за тях, нали? — Той въртеше в ръце шапката си. — Том ми каза колко сте състрадателна, но не предполагах, че ще се излагате на риск заради тези улич... исках да кажа... леки жени. Повече не трябва да правите така. Аз не мога винаги да бъда до вас, за да ви спасявам от моряците.

— Няма да им позволя да развъртават жените или да ги насилват — отвърна строго тя. — Там има малки деца и момичета в пубертета. Ако разрешим на екипажа да влиза и излиза оттам, когато си поиска...

— Не се тревожете за това, госпожице. Щом искате някой да пази онези жени, аз ще направя така, че след като се стъмни, никой моряк да не слиза при тях. — Той се почеса зад ухото. — Но вие трябва да ми обещаете, че няма да слизате в трюма след вечеря, разбирате ли? Това никак не е безопасно.

— Наистина ли, Питър? — Тя отпи още една глътка. — Ако ти обещаеш, че няма да работя след вечеря, ти ще пазиш жените от моряците?

Той се изчерви. Тя се обръщаше към него с малкото му име!

— Негово благородие ми плати добре, за да се грижа за вас. Ако това означава да пазя и една група каторжнички, готов съм да го направя.

Решимостта в думите му и стоическият израз на лицето му ѝ напомниха за брат му. Един истински Харгрейвс би отговорил точно по този начин.

— Значи се разбрахме. Ще видим дали ще удържиш обещанието си, Питър.

— Ако вие спазите вашето, госпожице. — Той кимна, сложи шапката на главата си и тръгна към вратата. — Няма да ви подведа. Ще видите.

— Питър?
— Да, госпожице?
— Джордан е избрал най-добрия пазач, когото мога да имам.
— Благодаря ви! — Ушите му отново порозовяха от удоволствие.
— Ще направя за вас всичко, на което съм способен.

Щом Питър излезе, тя се отпусна в едно кресло и облекчено въздъхна, сякаш от раменете ѝ бе паднала огромна тежест. Въпросът с жените и моряците беше уреден и тя нямаше защо да се тревожи за това. И най-важното, не се налагаше да ги пази лично. Предстоящите месеци на пътуването ѝ се видяха не толкова опасни и тежки, колкото ѝ изглеждаха допреди малко. Благодарение на Джордан! Дватамата с Питър нямаше да позволят и този кораб да се превърне в „плаващ бардак“. А когато стигнеха до Нов Южен Уелс, може би щяха да успеят да постигнат и много повече.

[1] Slops (англ.) — помия, нечистотии. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Иди и кажи на английския крал, предай му с поздрав от мен: На сушата нека е той господар, но в морето съм аз сюзерен.

Анонимен автор

Из „Морската битка между капитан Уорд и Рейнбоу“

Тропическото слънце хвърляше последни отблясъци върху широките листа на палмовите дървета. Капитанът на „Сатир“ Гидиън Хорн и готвачът Сайлъс Драмънд вървяха нагоре по пътеката сред пъстрото множество на пазара. Градчето Прая сякаш бе вкопано в стръмните склонове на Сантяго — последния и най-голям остров от архипелага Кабо Верде^[1], който Гидиън и неговият екипаж бяха посетили. Досега бяха обиколили по-малките острови, но не успяха да намерят онова, което търсеха, и това място бе последната им надежда.

Гидиън реши, че е по-добре да купи провизии и да ги закара до остров Атлантис. Ако и в Прая не намереха това, от което имаха нужда, нямаше смисъл да остават тук нито ден повече.

Той огледа най-близкия тезгях, зад който широко ухилена местна жена със сламена шапка предлагаше боядисан памук и от време на време се провикваше към минавачите на онзи ужасен португалски език, на който островитяните говореха.

— Колко? — попита Гидиън на английски и изчака Сайлъс, който знаеше малко португалски, да преведе.

Жената погледна единия, после другия и усмивката ѝ бавно угасна. Тя изтри потта от челото си с опакото на своята изцапана с индиго ръка и след като си пое дълбоко дъх, избълва порой от неразбираеми думи, жестикулирайки енергично по посока на Гидиън.

— Казва, че ако този американски пират иска да купи нещо за своята жена — засмя се тихо „преводачът“, — ще трябва да плати скъпо и прескъпо.

— Кажи ѝ, че нямам жена и скоро няма да имам — смръщи вежди Гидиън и добави още преди Сайлърс да преведе казаното: — Впрочем откъде знае какъв съм?

Готвачът завърза оживен, но напълно неразбираем разговор с продавачката. От жестовите ѝ и от непресекващия поток думи, изливащ се от устата ѝ, ставаше ясно, че е обезпокоена от присъствието на американец пред тезгяха ѝ. Сайлърс нервно скубеше брадата си.

— Слуховете се разпространяват много бързо на тези острови, капитане. Изглежда вече всички знаят, че Пирата-лорд и неговият екипаж са хвърлили котва в залива. На нея ѝ беше достатъчно да хвърли само един поглед към сабята на кръста ви, за да отгатне, че вие сте тази известна личност. — Той замълча замислено. — Ето защо не можем да купим каквото ни трябва от тези проклети островитяни. Като разбрали кои сме, изпокрили девойките в селото.

— Може би — Гидиън хвърли на продавачката една очарователна усмивка, която обаче ни най-малко не я предразположи. — Не плаши жената! Кажи ѝ, че не искам да ѝ взема ризата от гърба, в края на краищата. За какво ми е, ако не можем да намерим жени?

Той се обърна рязко и със забързани крачки пое към доковете. Зад него с учудваща бързина закуцука на дървения си крак и Сайлърс.

— Какво ще правим сега, капитане?

— Не зная. Трябва да поговорим с екипажа. Някой от тях може да е извадил по-добър късмет от нас.

— Кой знае... — без особена надежда промълви Сайлърс. Те продължиха мълчаливо надолу по стръмния бряг на Прая. Гидиън сякаш бе забравил за своя събеседник. Защо ли не се отказа още в самото начало? Виждаше, че този план е безполезен. В този момент нагоре по склона се зададе първият помощник Барнаби Кент, който възбудено им викаше нещо.

— Ха отгатнете кой влезе в пристанището?

Барнаби беше единственият англичанин, когото Гидиън бе допуснал в екипажа си, но нито за миг не бе съжалил за избора си. Въпреки че се обличаше контешки, Кент се оказа изключително добър мореплавател.

— Казвай! — подкани го Гидиън. Какво ли би могло да въодушеви толкова иначе съдържания помощник-капитан?

Запъхтян, Барнаби спря да си поеме дъх, с длани подпрени върху бедрата му.

— Един кораб хвърли котва... преди малко... Интересно корабче...

— Знаем ги тия, Барнаби! Вече имаме достатъчно злато, пари и скъпоценности. Няма вече къде да ги държим. В момента имаме нужда от жени и от нищо друго.

— Ами, точно това... искам да кажа. — Кент извади носната си кърпа и избърса лицето си. — Корабът е пълен догоре с жени. Зрели и сочни, готови за бране.

— Какво искаш да кажеш? — ахнаха Гидиън и Сайлърс в един глас.

— Това е каторжен кораб. „Частити“, от Англия — отвърна поспокойно Кент. — Кара затворнички за Австралия. Петдесетина жени, доколкото успях да разбера. Струва ми се, че всичките мечтаят да бъдат освободени от подобно робство, ако разбирате какво искам да кажа.

— Каторжнички, казваш... — Гидиън хвърли един поглед надолу към гъмжащото от хора пристанище и замислено потърка брадата си. — Англичанки...

— Зная какво си мислите, капитане. Трябват ни жени, без значение дали са от Англия, или от другаде. Пък и не всички от нашите мразят англичаните като вас — подхвърли Сайлърс, но щом улови мрачния поглед на Гидиън, реши да изясни мисълта си. — Не че не разбирам защо мразите всичко английско. Ясно ми е. Наистина... Но това са жени... А и те не приличат на онези, които ненавиждате. Бедни души, също като нашите момчета. Идеално ни подхождат. Не са като островитянките, които смятат, че пирати като нас не са достатъчно добри за тях.

— Нямаме време — намеси се Барнаби, който предпочиташе да не участва в този спор. — „Частити“ вдига платна утре сутринта. Спрели са тук за няколко часа, да натоварят провизии.

Капитанът сякаш не го чу. Той наблюдаваше изпод око своя вечно намръщен готвач, който мразеше жените и беше дал дума да не докосне жена до края на живота си. — Според теб каторжничките са подходящи за хора като нас, така ли?

— Да, да! Убеден съм — отвърна Сайлърс.

— За себе си гарантирам — добави Барнаби с изражение на вещ познавач.

Гидиън се колебаеше. Истината бе, че нямаше никакъв избор. Това беше единствената възможност от няколко месеца насам. Освен това един каторжен кораб лесно можеше да се вземе на абордаж в открито море. Този тип съдове не бяха нито добре въоръжени, нито особено бързи.

— Добре — отвърна той след дълга пауза и видя как най-добрите му приятели се спогледаха с облекчени въздишки. — Барнаби, разузнай всичко за „Частити“ — какви оръдия има, какви са размерите му, всичко, което ни е нужно, за да го завладеем утре. И, за Бога, направи го колкото е възможно по-тихо и дискретно. Слава Богу, че корабът е на друг кей. Моряците на „Частити“ не трябва да узнаят, че в същото пристанище е акостирал пиратски кораб. Дръж ги пияни до сутринта, дори и ако трябва да плащаш пиенето им. Не искам да изплаша дивеча. — Той се обърна към готвача, щом Барнаби тръгна към доковете. — Кажу ми всички тази нощ да се приберат на борда. Вдигаме котва утре при зори. Обясни им всичко, за да не се разпуснат.

Той продължи да съзерцава простиращия се в краката му залив дълго след като и двамата мъже се скриха от погледа му. Долу някакъв кораб с грубо оформена женска глава от дърво на носа леко се полюляваше върху водата. „Частити“. Не се виждаше жива душа, камо ли група жени. Вероятно са оставени в трюмовете с вериги на краката, реши Гидиън. По едно време на една от палубите се появила неколцина мъже, които започнаха припряно да прибират платната. Явно бързаха да се пръснат из крайбрежните кръчми и да се забавляват с проститутки, комар и пиене. Чудесно. Щяха да попаднат право в ръцете на Барнаби. Гидиън се опита да огледа добре кораба от това разстояние. Тримачтовият съд лежеше тежко във водата. Успя да преброи няколко оръдия и двадесетина моряци. Далеч по-малко от неговия шестдесет и пет членен екипаж. За по-лесна плячка не би могъл и да мечтае.

„Добре, скъпа моя, ще ми паднеш като зряла круша в ръцете“ — усмихна се Гидиън. Нямаше търпение да дочака утрото.

Пети се изкачи на рейката, за да прибере главното платно. Дори и горе продължаваше да мисли за загадъчната госпожица Уилис.

Две седмици минаха откакто ѝ беше разкрил самоличността си, а тя все още искаше от него да пази каторжничките. Успя да убеди и капитана да го оставя на вахта всяка нощ. Пети смяташе, че мъжете ще се откажат от опитите си да слязат долу, щом разберат, че намеренията му са сериозни, но госпожица Уилис нямаше доверие на никого. Негово благородие го бе предупредил, че сестра му има опърничав характер. Тя обаче спазваше своето обещание и, слава Богу, вече не разговаряше с моряците.

Първата нощ беше най-трудна. Присъствието му долу в трюма разтревожи жените, а децата го гледаха часове наред; ококорили очи иззад решетките. От време на време някой моряк си подаваше главата през дупката на тавана, но щом видеше Пети, си тръгваше мълчаливо. Капитанът бе заповядал да не слизат долу, освен ако нямат неотложна работа. Жените понасяха присъствието му мълчаливо, няколко се претрашиха да му благодарят. Една от тях, дребничката, сладка Ан, даже му предложи от дажбата си.

Естествено, целият екипаж го ненавиждаше, но той не даваше пет пари за това. Неговият истински работодател, графът, му плащаше три пъти повече, отколкото получаваше като моряк на този кораб. За такива пари беше готов да се бие и с целия екипаж, ако се наложи.

Слава Богу, че засега само един от тях, при това мъртво пиян, беше опитал силата на неговия удар. Останалите моряци се опитаха, естествено, да му отровят живота, но те не знаеха, че това, което за тях е „тежък“ живот, за него е нещо нормално. Първият помощник го пращаше на главната мачта винаги, когато се сетеше за него, смятайки, че по този начин го наказва. Със своето дребно телосложение Пети без друго беше наистина подходящ да се катери по въжетата и да навива и развива платната. За другите тази работа си беше истинско наказание, защото беше опасна и трудна. Но не и за Пети!

Той обичаше да се взира в хоризонта, докато в краката му, долу, се разстила водната шир, блестяща, обляна в слънце, сякаш посипана с безброй диаманти, а в това време соленият вятър да гали челото му. Винаги бе предпочитал изгарящото тропическо слънце пред мъглата и влагата у дома. А, освен това опасната работа беше за предпочитане пред мръсната, като например мазането на въжетата с катран.

Той погледна надолу към жените, които усилено лъскаха палубата. Капитанът бе решил да даде работа на каторжничките и те

вече чистеха на смени. Бяха доволни, защото благодарение на това можеха да излизат на горната палуба. Пети отмести поглед към група мъже, които ги наблюдаваха разсеяно. Цяла нощ бяха гуляли и развратничили из вертепите на Прая и видът на жените все още не извикваше у тях похотливи желания.

Но Пети знаеше, че са уталожили глада си за кратко. Вече две седмици откак бе поел ролята на пазител на добродетелта и с тревога мислеше за времето, когато няма да има кой да защити жените от моряшките задявки.

— Хей, приятелче — извика един от моряците, който бе поел вахтата на марса^[2]. — Допика ми се, знаеш... Нали може да пусна една вода?

Пети се изкатери до наблюдателницата и пое от него далекогледа. Едва ли можеха да случат по-хубав ден, за да отплават. Той огледа хоризонта и обърна поглед към Сантяго. След ден-два „Частити“ щеше да навлезе в смъртоносното безветрие на екваториалните води, но сега можеше да се полюбува на нежния бриз, който издуваше платната и тласкаше кораба все на юг покрай африканския бряг. Той се отпусна върху перилата на марса и мислите му отново се върнаха при малката Ан. От Уелс, личеше по говора ѝ. Хубава женичка... Тази кожа, като бяла лилия, а зъбите ѝ като слонова кост! Какво ли толкова бе направила, че да заслужи злощастната си участ? Не беше честно такива жени да бъдат пращани на каторга с останалите престъпнички.

Дали пък точно заради жени като Ан сестрата на графа не бе тръгнала по моретата да им помага? Тя постоянно измъчваше капитана с молбите си да подобри условията, в които живееха, и прекарваше всеки ден долу при тях. Учеше ги да четат и пишат. Бяха минали само две седмици откак корабът се отдели от английския бряг, а те вече говореха за госпожица Уилис като за светица! Пети въздъхна тежко. Изглежда наистина беше такава.

Той отново вдигна далекогледа, обходи с поглед небето и океана с набитото око на познавач и тъкмо оглеждаше бреговата линия, когато нещо прикова вниманието му. Пети нагласи фокуса и отново се взря към островите.

Един малък кораб сякаш изплува между две островчета и пое след „Частити“. Появи се сякаш от нищото! Сърцето му заби учестено.

Пети беше опитен моряк и знаеше какво значи да срещнеш кораб в открито море, особено от онези, които дебнат в чупките на бреговата линия.

— Кораб на десен борд! — извика той към първия помощник.

— Какъв кораб?

Пети отново насочи далекогледа. Беше доста здрава шхуна, натоварена с оръдия. Пети изтръпна при вида на артилерията. Това беше всичко друго, но не и търговски кораб. Той потърси флаг или друг опознавателен знак, но напразно. Такъв просто нямаше.

— Е, какво става? Пети! — нетърпеливо извика първият помощник. — Какво виждаш?

— Мъча се да проумея, сър. Това е бърза шхуна, двумачтова. Натоварена... с оръдия.

Първият помощник се намръщи, разбрал какво означават тези думи.

— Под какъв флаг плава?

— Флагът, Пети! — извика и капитанът, който вече беше долу и гледаше напрегнато към моряка.

— Почакайте! В момента вдигат някакво знаме! — Той се взря още по-напрегнато. Издигането на знамето само по себе си беше лош знак. Корабите обикновено плаваха с вдигнат флаг.

— Господ да ни е на помощ — измърмори той. Флагът се разгъна на вятъра, черен като катран с ухилен череп и две кръстосани кости. — Пирати! Наближават ни!

— Всички на палубата! — вече викаше капитанът. — Жените — долу!

Боцманът заби камбаната. Пети никога досега не бе виждал екипажа да се движи толкова бързо и организирано. Без да отвърщат на въпросите на жените, двама от моряците ги натикаха в трюма. Капитанът издаваше кратко и отсечено заповеди, а останалите се движеха като автомати. Горното платно бе смъкнато, неколцина вече стояха зад оръдията.

— Пълен напред! — извика капитанът на първия помощник, който повтори заповедта. — Ще ги надбягаме!

Последното се стори на Пети малко вероятно. Той не сваляше бинокъла от очите си в търсене на някакво слабо място по преследвания ги кораб. Шхуната очевидно бе построена в Америка.

Леката конструкция я правеше несравнимо по-бърза и от най-съвършената английска фрегата. Американските капери^[3] бяха създали доста главоболия на английските търговци през войната от 1812 г. и макар тя отдавна да беше приключила, много от тях станаха пирати. Пети беше сигурен, че именно такъв човек ги преследва в момента.

— Дали пък няма да оставят „Частити“ на мира, след като разберат, че от него не могат да получат никаква плячка? Казваха, че имало и такива случаи.

— Наближават ни — извика той към капитана. Моряците работеха бясно, но полза от това едва ли щеше да има. Корабът бе достигнал максималната си скорост, а тя беше твърде недостатъчна. Нали един и същи вятър надуваше платната и на преследвания, и на преследвача!

Пети отново поднесе бинокъла към очите си. Пиратите бяха вече по-близо и той можеше съвсем отчетливо да види развяващия се на вятъра черен флаг. Стори му се, че е някак си особен. Имаше нещо различно във формата на черепа... Рога! Черепът имаше рога. Сърцето му сякаш спря. Само един пиратски кораб имаше такъв флаг — „Сатир“. Пети потърси известната фигура на носа на шхуната. Точно така. Виждаше ясно митичното същество — получовек, полукозел. Тогава забеляза и мъжа, който стоеше на носа. Вятърът развяваше черната му коса. Нямаше никакво съмнение. Това беше онзи демон, капитан Гидиън Хорн.

— Това е Пирата-лорд! — извика той, пхна бинокъла под мишница и тръгна надолу по стълбата. — „Сатир“, корабът на Пирата-лорд. Няма да можем да избягаме. Това е най-бързият кораб на света.

— Сигурен ли си? — дръпна го настрани капитанът, след като Пети стъпи на палубата. Лицето на изпечения морски вълк бе побеляло. — За какво му е притрябвало да гони кораб като нашия? Нашият собственик не е аристократ, а търговец.

Капитан Гидиън Хорн дължеше своя прякор на мишените, които си избираше. Разказваха, че първият кораб, който нападнал, принадлежал на английски благородник, който тогава плавал на борда. Лордът имал глупостта да каже на Хорн, че няма право да се държи така непочтително с един член на Камарата на лордовете.

— В Америка всички хора са равни — отвърнал Гидиън — и даже един пират е толкова важен, колкото и един лорд. Аз не се кланям

на никой друг, освен на Бога, сър. Най-малкото на такъв превзет английски аристократ като вас.

Капитан Хорн обрал кораба на лорда до последния грош, смъкнал и дрехите от гърба му. Казваха, че успял да си открадне и една целувка от съпругата на лорда.

Оттогава „Сатир“ нападаше само кораби на благородници или на които пътуваха благородници, поради което много аристократи предпочитаха да пътуват инкогнито. Пети си спомни за госпожица Уилис. Трябваше да я предупреди да се прикрие под друго име, ако ги настигнат. По-точно, когато ги настигнат, разбира се. Беше неизбежно. От друга страна, Хорн не би ги нападнал само заради нея. А и тя не беше истинска лейди. Госпожица Уилис беше осиновена от стария граф и бе само доведена сестра на новия граф Блекмор, но по кръв не беше аристократка. Слава Богу, никой на кораба не знаеше тези подробности.

— Сигурен ли сте, че този кораб не е на някой аристократ? — попита Пети.

— На братовчед ми е. В него няма и следа от благородна кръв. Гарантирам!

— Може би ще ни пусне, като види, че нямаме нищо общо с висшата класа?

— Той ще ни изколи! Ей това ще направи! — подхвърли разпалено първият помощник. — Чух, че можел да размаже човек с един удар.

Пети преглътна. Малко бяха нещата в този свят, от които се страхуваше, но сред тях беше именно Пирата-лорд. Досега никой не беше обвинил този странен мъж в убийства и мародерства, каквито се разказваха за другите морски разбойници. Това обаче не означаваше, че няма да се разяри, когато открие, че на „Частити“ няма нищо за плячкосване.

— Може би не си струва да се бием — промърмори Пети.

Капитан Роджърс подсмъркна.

— Да се бием? Ти добре ли си? Това е „Сатир“, с тридесет оръдия на борда. Те ще ни направят на трески! Нямаме нито оръжие, нито хора, за да се бием с тях. Освен това, ако се хвърлим в бой, те ще си помислят, че носим кой знае какво и съвсем ще се озверят.

— Не можем и да им се изплъзнем. Не и с този товар — напомни Пети. Сякаш за да потвърди думите му, „Сатир“ ускори ход и се приближи с още няколко метра, подобно на демон, погнал нещастен грешник. След няколко минути щеше да ги вземе на абордаж.

Капитанът огледа своя екипаж, после се обърна към първия помощник и Пети.

— Нямаме друг избор, момчета. Ще ни пипнат, освен ако не се случи някакво чудо.

Но чудото не стана. В следващия миг проехтя предупреждение, че ако не се предадат, „Частити“ ще стане на трески. Капитанът се обърна отново към екипажа и докато им заповядваше да не оказват съпротива, Пети изведнъж се сети, че не е говорил с госпожица Уилис.

[1] Кабо Верде — група острови (Сантяго, Фого, Маю, Брава и др.), открити от португалски мореплаватели през средата на 15-ти век. От 1581 до 1640 г. са владение на Испания, след което стават отново португалска колония. От 1975 г. Кабо Верде е самостоятелна република със столица Прая. Намират се край западното крайбрежие на Африка. — Б.ред. ↑

[2] Марс (от холандски) — площадка в горната част на мачтата, която служи като наблюдателница и за управление на платната. — Б.ред. ↑

[3] Капер (от холандски) — въоръжени частни търговски кораби, които с разрешение на правителството нападат неприятелски съдове по време на война. Каперството е забранено през 1856 г. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 4

*И пак издува вятърът платната ми, а жалките
търговци се тресат от страх. Един ли, два ли срещнах по
моретата и всичките до шушка ги обрах.*

Анонимен автор

Из „Балада за капитан Кид“

Плаването минаваше доста скучно, поне до днес. Вярно, страстта на каторжничките към хазарта ѝ създаде доста тревоги в началото. По-загрубелите от тях успяваха да излъжат селските момичета и им вземаха дори храната. Налагаше се и да им обяснява колко неприлично е за една жена да псува. Все пак уроците минаваха задоволително. Двамата с Пети засега успяваха да опазят целомъдрието на затворничките.

В този момент обаче самата тя не знаеше какво да им каже. Набързо им заповядаха да слязат в трюма, Сара в началото не разбра какво ѝ говорят. Към тях приближавал някакъв пиратски кораб. Нима е възможно? Нима все още имаше подобни кораби? Нали и Америка, и Великобритания от години се стремяха да прочистят моретата от разбойници! Говореше се, че са останали неколцина. Какво биха търсили от един кораб, пълен с осъдени на заточение жени?

Тя замръзна. Страхът сви стомаха ѝ. Жените! Всички знаеха какво правят пиратите с жените! Ако не намерят злато, за да заситят алчността си, тези негодници сигурно ще се нахвърлят върху жените.

— Ще ни избият! — проплака високо Ан Морис, Гласът ѝ надвика гълчавата. Сякаш бе прочела мислите на Сара. — Ще ни изнасят и след това ще ни убият. Госпожице Уилис, какво да правим?

Сара искаше да изкрещи, че и самата тя не знае, че никога досега не е срещала пирати, но с усилие на волята успя да запази привидно спокойствие.

Викът на Ан накара всички да утихнат. Жените впериха погледи в нея с надеждата да получат отговор. Не, не можеше да прави чудеса. Не можеше да извика отнякъде армия от спасители, за да ги защити!

— Не бива да изпадаме в паника — спокойно отвърна Сара. — Моряците ще се бият и ще ги отблъснат. Този кораб има оръдия и...

— Оръдия ли? — прекъсна я Куини. — Няколко стари пушкала. С тях няма даже да ги уплашим.

— Моряците няма да си мръднат и пръста заради нас — прозвуча познатият глас на Луиза. — Те по-скоро ще скочат във водата, отколкото да рискуват живота си за затворнички.

Зад нея се чува уплашени гласове. Сара изпита непознато досега чувство на безпомощност. Луиза беше напълно права. Моряците никога нямаше да рискуват живота си за честта на група каторжнички.

— Тихо! Слушайте! — извика Луиза. Постепенно гълчавата утихна. Чуваше се само плачът на няколко малки деца. Жените слушаха, но не разбираха нищо от това, което ставаше горе на палубата. Корабът, изглежда, беше спрял. Изведнъж всичко се разтресе, „Частити“ рязко се наклони на една страна и после бавно се изправи. Разнесе се трополене.

— Те се прехвърлиха на кораба! — бавно и тихо отбеляза Куини.

— Ако пазим тишина и не се движим, може и да не ни открият. Капитан Роджърс може да ги излъже, че трюмовете са празни и те ще си тръгнат.

— Едва ли! Ние сме единственото нещо на този кораб, което капитанът с готовност би хвърлил на пиратите, за да се отърве от тях — все така спокойно обясни Луиза. Хубавото ѝ лице бе пепеляво, но гласът ѝ звучеше все така сухо и безстрастно.

В думите ѝ имаше много логика. Сара потръпна. Когато преди седмици се шегуваше с Джордан, че никакви пирати няма да я отвлекат, тя наистина беше убедена, че подобни неща не се случват. Не и в тези води! Истина ли беше всичко това, или бе някакъв нелеп сън? Появата на пиратския кораб в този момент сигурно имаше някакво логично обяснение. Дали нямаше да се окаже британски военен кораб, който ги е спрял, за да иска храна и други запаси? Не, не беше възможно. Все още бяха много близо до бреговете на Сантяго, откъдето всеки кораб можеше да купи необходимото. Защо жените не

можеха да се сражават? Ако можеха, нямаше да пуснат пиратите до трюмовете. Уви, не можеха да сторят нищо, за да се защитят.

Никой не смееше да мръдне в настъпилата тишина, нарушавана само от скърцането на кораба. Дори децата се бяха умълчали в застиналия тежък и горещ въздух.

— Ах, защо Пети... искам да кажа господин Харгрейвс, не е тук!
— изхлипа Ан.

— Твоят господин Харгрейвс не е Господ и едва ли ще може да спре група озверели пирати — отрезви я Луиза. — Сега вече никакви благородни дами като госпожица Уилис или закрилници като господин Харгрейвс няма да ни спасят от тежките изпитания, които ще трябва да понесем.

— Стига, Луиза! — прекъсна я рязко Сара. — Плашиш децата. Не е нужно да ни обясняваш...

Тя млъкна. Жените се извърнаха едновременно към стълбите с разширени от страх очи. Мъжът не беше пират, а прислужникът на капитан Роджърс. Всички дружно въздъхнаха с облекчение. Разнесоха се подвиквания: „Какво става горе?“, „Наистина ли сме пленени от пирати?“ Момчето спря на средата на стълбата.

— Изпратиха ме да ви кажа, че трябва да си съберете нещата и да излезете горе на палубата.

— Кой те изпрати? — Сара излезе крачка напред.

— Капитанът на „Сатир“, госпожице. Казва се Хорн. Неговият кораб ни плени.

„Сатир“... Не беше ли чувала вече това име?

— Този капитан Хорн... той пират ли е?

— Божичко, госпожице! Нима не знаете? Не сте ли чували за него?

Отговорът ни най-малко не я успокои.

— Защо иска жените да се качат горе?

— Не зная, госпожице, но...

— Хайде, момче, не се мотай повече — извика отгоре дрезгав глас. — Кажи им веднага да се качат горе. Капитан Хорн ги иска всичките горе до една минута, иначе много ще го разсърдят.

Заплашителният глас доведе всички до истерия. Жените започнаха да се блъскат, да събират безразборно каквото им попадне под ръка, от време на време някоя смъмряше детето си, друга се

опитваше припряно да нахлузи обувките си. Повечето от тях ходеха боси откак корабът навлезе в топли води. След няколко минути първите взеха да се изкачват една по една нагоре, всяка стиснала под мишница чувал с дрехи и лични вещи. Всички бяха взели и полуушитите одеяла. С няколко забързани крачки Сара успя да изпревари първата и поведе колоната. Нямаше да ги остави сами. Някой трябваше да говори с пиратите от тяхно име.

— Слушайте ме, дами! Спомнете си всичко, за което сме говорили досега. Каквото и да ви направят, не могат да наранят душите ви. Не могат да ви наскърбят, ако вие не им позволите.

Думите ѝ сякаш ги окуражиха, макар и за кратко. Подсмърчащи и хлипащи, те тръгнаха след нея.

Тя примижа от яркото слънце и се огледа. Екипажът на „Частити“ бе строен в две редици от двете страни на палубата. Всяка редица се пазеше от няколко пирати, които изглеждаха доста добре в сравнение с представите, които Сара имаше за подобен род хора. Бяха сравнително чисти, с добре подстригани коси, за разлика от екипажа на капитан Роджърс. Нима тези спретнати мъже бяха разбойници? Тя не забелязаше един с черна превръзка на окото. Когато всички жени излязоха и се струпаха на палубата, никой от пиратите не си позволи да посегне или да подхвърли неприлична забележка. Занемарените им дрехи обаче напълно отговаряха на недостойния им занаят. Повечето бяха облечени с кожени панталони и раздърпани, често прокъсани ризи, разкриващи голите им гърди.

Едва сега Сара забеляза, че морските разбойници държаха ками с инкрустирани дръжки, а неколцина бяха втъкнали в коланите си револвери, които недвусмислено издаваха намеренията им. Размишленията ѝ прекъсна един от пиратите, с дървена протеза вместо крак. Той тронаво пристъпи напред и направи знак на жените да минат по-нататък, към носа на кораба, където ги чакаше останалият екипаж на „Сатир“. Бяха много. Повече от екипажа на „Частити“, повече може би и от самите каторжнички. Тълпата се раздели и Сара съзря мъжа, който по всяка вероятност беше техният главатар.

Стоеше на самия нос леко разкрачен, с кръстосани върху бялата риза ръце и ги гледаше строго. Присвитите очи придаваха още по-суров вид на изсечените му черти. Сара не би могла да обясни как отгатна, че това е капитанът на „Сатир“. Просто усети. В него имаше

някаква увереност, която липсваше на останалите пирати. Обсипана със скъпоценни камъни катарама красеше сивите бричове, опънати на мускулестите му крака. Беше по-снажен от останалите и някак си по-недосегаем. Името на кораба чудесно му подхождаше. Въпреки че вместо копита имаше черни ботуши, а от тъмната му коса не се показваха рога, в израза на лицето му имаше нещо подигравателно и същевременно самодоволно, което наистина го оприличаваше на сатир. Той огледа с брутална откровеност жените, сякаш преценяваше коя колко може да се съпротивлява.

Лицето му, макар гладко избръснато, имаше суровата красота на дърен фавн — студено, заплашително, мъжествено и красиво, въпреки гъстите вежди и строгата извивка на устата. Какво му придаваше този страховит вид? Може би белезите? Едната му буза бе прорязана от ръбец с формата на полумесец. Друга, тънка и дълбока бразда пресичаше в края едната вежда, сякаш ударът като по чудо бе пропуснал окото. Сара неволно погледна огромната сабя, която висеше на кръста му.

Ала имаше и още нещо. Дори без сабя и без белези, дори облечен в костюм и мека шапка, той пак би изглеждал доста опасен.

— Добър ден, дами — поздрави капитан Хорн с отчетлив американски акцент. Лека усмивка смекчи суровото изражение на лицето му. — Идваме да ви освободим.

Думите му прозвучаха толкова неочаквано, че обзета от недоумение, Сара отстъпи една крачка назад. При всичкото си вероломство и наглост, при всички тези саби, ками и револвери, които хората му бяха накачили демонстративно по себе си, оглеждайки нахално жените сякаш бяха добитък, той имаше безочieto да говори за освобождение!

— Да ни освободите! Така ли наричате плякосването, изнасилванията и убийствата? — отвърна, без да се поколебае тя.

Тревожен шепот се понесе сред жените. Няколко от тях отстъпиха назад, сякаш се бояха да не пострадат заради острия ѝ език. Самата тя се уплаши от безразсъдството си. Луда ли беше наистина? Та той можеше с един замах да я разреже на две заради тези думи! Пред нея стоеше разбойник, не просто морски вълк, не и благородник, а човек без морал и скрупули, без капка милосърдие.

Той се обърна спокойно и я изгледа с оскърбителна откровеност.

— „Плячкосване, изнасилвания, убийства“? — засмя се Хорн. — Коя си ти, малка женичке? Как си позволяваш да разговаряш така с мен?

Стомахът ѝ се сви. Искаше ѝ се да се извини, да признае, че е казала глупост, но гордостта не ѝ позволяваше. Той все още не беше убил, ограбил или изнасилвил никого. Може би един ден щеше да се поправи, да стане почтен човек?

— Казвам се Сара Уилис, господине. Инструктор съм на тези жени и имам задължението да ги защитавам.

Вятърът развя черната му коса и откри малка златна обеца на едното му ухо.

— Ясно. — Той се облегна на парапета. — Възнамерявате да ги защитавате от грабежи, изнасилвания и убийства, така ли?

Всички пирати избухнаха в смях. Сара се изчерви.

— Нямам нито сабя, нито сила да въртя оръжие. И затова, за разлика от вас и вашите кръвожадни другари, не виждам нищо забавно в тази ситуация.

— В такъв случай може би ще ви бъде интересно да чуете, че моите хора не са дошли тук с подобни, намерения. — Усмивката изчезна от лицето му. — Грабеж би бил съвсем безсмислен. Съмнявам се дали на този кораб има и една унция злато или някаква скъпоценност. Колкото до плячкосването, за мен подобно занимание е само загуба на време.

Страхът гърчеше стомаха ѝ.

— Значи остава изнасилването, така ли? Два кораба... Единият пълен с жени, а другият — с пирати...

— Нямаме намерение да изнасилваме никого — изръмжа пиратът и се оттласна от парапетите с потъмняло от гняв лице. — Искаме да предложим на вашите... ученички... нещо по-различно.

— Да предложите?

— Точно така. — Той тръгна към нея с ръце на кръста. — Дойдохме да им предложим спасение. Свобода.

Беше толкова близо, че Сара видя цвета на очите му. Бяха синьо-зелени като водите на тропическите морета. Нима един кръвожаден пират можеше да има такива очи?

— Предлагате им свобода, без да очаквате нищо в замяна, така ли? — запита хладно и иронично тя.

— Не съм казал такова нещо. — Едва забележима усмивка изви ъгълчето на устата му.

— Не, разбира се! — Сърцето ѝ биеше до пръсване. Сара се питаше откъде се е взела тази безразсъдност у нея. Може би страхът бе замъглил разума ѝ? Знаеше колко много рискува, но не можеше да се спре. Той без друго щеше да я убие, така че по-добре да продаде кожата си колкото е възможно по-скъпо. — Алтруизмът не е най-силната страна на един пират. Какво искате тогава? Да преспите с тях няколко нощи, след което да ги пуснете на някакъв пустинен африкански бряг. Да се оправят както могат, така ли? Ще ги използвате като проститутки, след което ще им платите не даже с пари, а с някаква съмнителна свобода.

— Ни най-малко. — Хорн я гледаше със смразяващ кръвта поглед. — Не искаме проститутки, госпожице Уилис! Трябват ни съпруги. Съпруги — за мен и моите момчета.

Сара онемя. Зад нея жените взеха да говорят тихо помежду си. Тя продължаваше да го гледа смаяно, все още неразбираща смисъла на чутото. После огледа пиратите и с удивление забеляза, че лицата им изразяваха съгласие с думите на Хорн.

— Но нали сте... пирати? За какво ви са съпруги?

— Това вече не е ваша работа, госпожице. Ще вземем със себе си тези жени, независимо дали вие одобрявате това, или не. — Той отново я изгледа нагло и откровено, както преди малко. — Не се тревожете! Вас няма да вземем. Последното нещо, от което имаме нужда, е стара мома, която да ни надува главите.

И с тази последна обида той се обърна и нареди на хората си да отведат жените и децата на „Сатир“. На неколцина от пиратите заповяда да конфискуват всички запаси на „Частити“.

Сара с недоумение наблюдаваше изпълнението на заповедта. Моряците на „Частити“ също наблюдаваха със свъсени лица, но нито един от тях не мръдна от мястото си. Как е възможно? Този негодник отвличаше жените, за да задоволява похотта си, а те стояха и гледаха!

— Нямате право! — обърна се към Хорн тя. — Това е незаконно!

Без да обръща внимание на думите ѝ, той погледна капитан Роджърс.

— Вземам всичката ви вода и храна. Нямате друг избор, освен да се върнете в Сантяго. Не ми пука какво ще правите оттам нататък,

стига да не тръгнете да ни гоните. Ако все пак посмеете да ни преследвате, ще ви разбия на трески!

Той се извърна рязко и в този момент Сара го хвана за ръката.

— Няма да ви позволя!

— Както сама отбелязахте преди малко — отново се усмихна той, — просто няма как да ме спрете.

Безсмислено беше. Тази мисъл я влуди. Бе работила толкова много, за да помогне на тези жени, да ги накара да открият своите най-добри страни и да възвърнат самоуважението си. Този човек се подиграваше с труда ѝ. Ако тя не можеше да го спре, може би някой по-високопоставен би постигнал по-голям успех.

— Аз не мога, но брат ми може би ще успее — отвърна тя. — Няма да се успокоя, докато той не ви открие, където и да се криете, каквото и да ми струва това.

— И кой е вашият брат? — засмя се Хорн и дръпна ръката си. — Кой би тръгнал да гони по моретата един пиратски кораб? Може би синът на някой собственик на гемия?

— Граф Блекмор. — Тя произнесе фамилното име така, сякаш пускаше стрела. — Ако го помоля, ще ви намери, където и да сте.

Дружен вик се разнесе откъм страната, където екипажът на „Частити“ наблюдаваше сцената. Защо бяха толкова поразени от нейното признание, след като в сегашното положение нейната титла нямаше никакво значение?

За жалост реакцията на пирата беше още по-плашеща. Вместо страх в очите му проблеснаха студени искри. Той стисна грубо ръката ѝ и изгледа свирепо капитан Роджърс.

— Истината ли казва тази жена? Действително ли брат ѝ е английски граф?

С крайчеца на окото си Сара видя как Пети Харгрейвс я наблюдаваше с пламнал поглед. Ако истинският ѝ произход можеше да помогне на жените, тя беше готова да поеме всички рискове от това. Капитан Роджърс бе пребледнял като платно.

— Не съм знаел за това, сър — продума той. — Сега чувам, че брат ѝ е граф.

— Тази жена е луда — поде разпалено Пети. — Страда от мания за величие, тя не е сестра на граф, капитан Хорн, повярвайте ми.

Защо трябваше и Пети да лъже? Нима не разбираше колко е важно да стреснат този разбойник?

— Аз съм сестра на граф Блекмор и в това не може да има никакво съмнение — възрази Сара. — Пътувам инкогнито, защото след това трябва да докладвам пред властите в Лондон как се отнасят към депортираните каторжнички на корабите.

Тя се отскубна от Хорн и извади от джоба си малкия дневник, с който никога не се разделяше, после откъсна един лист от красивата, луксозна хартия и му го подаде.

Джордан настоятелно я съветваше да вземе някакви документи за самоличност. За целта бе написал декларация, удостоверяваща, че госпожица Сара Уилис е негова сестра, заверена с печата на Блекмор. Слава Богу, не беше уточнил, че тя всъщност му е доведена сестра. Брат ѝ смяташе, че подобно писмо може да ѝ бъде много полезно, когато реши да се върне от Нов Южен Уелс в Англия. Ето, че то ѝ потрябва много по-рано.

Пиратът разгледа внимателно луксозния лист хартия. Когато стигна до подписа и печата, лицето му стана тънмораво.

— Ако продължавате да настоявате, че ще отвлечете тези жени, моят брат ще ви потърси сметка. Аз самата ще се заема с това! Няма да мигна, докато английските кораби не ви заловят, където и да се криете. Аз ще...

— Стига! — Той пхна документа в пояса си и я изгледа с най-наглата усмивка, която някога беше виждала. — Разбрахме какво мислите, госпожице Уилис... тоест лейди Сара. Това изцяло променя нещата.

Сара почувства как облекчението я заля като вълна. Нейната хитрост щеше да свърши работа. Жените щяха да бъдат освободени! Ала тя се лъжеше. Следващите думи на този нагъл сатир я разтърсиха до мозъка на костите.

— Струва ми се, милейди, че в крайна сметка и вие ще трябва да ни придружите.

ГЛАВА 5

Щом абстрактните човешки права се нуждаят от обсъждане и обяснение, то и правата на жените подлежат на същата дискусия, въпреки че повечето от хората в тази страна не мислят така.

Мери Уолстоункрафт, английска писателка и феминистка

Из „Защита на правата на жените“

Гидиън Хорн кръстосваше нервно палубата на „Сатир“. Беше бесен! Опитваше се да не слуша плача и отчаяните женски викове. Току-що бе наредил на своите хора да вдигнат куките, които придържаха „Частити“ към „Сатир“ и да дадат пълен напред.

По дяволите тези пискливи жени! Нима не разбираха, че да избягнат заточение в Нов Южен Уелс е най-доброто, което може да им се случи сега? Той познаваше тази дива колония — място на произвол и беззакония, населена с убийци и крадци: Там жестоката участ дебнеше всички жени, та били те и каторжнички.

Докато „Сатир“ се отдалечаваше от „Частити“, към Гидиън се приближи Барнаби. На устните му играеше иронична усмивка.

— Е, капитане, дотук всичко мина гладко.

— Запази глупавия си английски хумор за по-подходящи случаи, Барнаби! В момента не ми е до шеги.

— Тези жени вдигат голяма врява и мъжете не могат да отдъхнат.

— И преди са слушали женски викове, не им е за първи път — сопна се Гидиън. Трябваше обаче да си признае, че този плач беше доста по-труден за понасяне от хлипането на жена, току-що загубила бижутата си. — Кажете им да си запушат ушите с памук, щом не могат да издържат. Предстои ни тежко плаване. Трябва да се измъкнем час по-скоро, преди „Частити“ да се е върнал в Сантяго и да са изпратили някой военен кораб по петите ни.

Барнаби кимна, но не мръдна от мястото си.

— Работата е там, че мъжете се разстройват. Нали не са просто жени, а ще ни стават невести. Защо не се радват?

— И аз не очаквах да реагират така. Всичко е заради тази проклета лейди Сара. Стояха си тихичко, докато не я хвърлих при тях. Не предполагах, че ще успее така да ги разстрои. Тази жена ще ни създава главоболия.

— Не трябваше да я вземаме. Всичките ѝ заплахи са безсмислени. Дори и да имаше възможност да убеди брат си, че британски военни кораби трябва да се впуснат в защита на няколко каторжнички, те никога не биха ни открили. Нашият остров не е отбелязан на картата.

— Не исках да рискувам. Ако искаме да осъществим плана си, не трябва да воюваме с властите. Не можем постоянно да се озъртаме дали след нас не върви някой копой на проклетия граф.

— Няма как да го избегнем дори и да я държим при нас. Така даже стана още по-лошо. Нима мислиш, че този граф ще се примири, че сестра му е изчезнала и няма да я потърси? Не ми изглежда много вероятно.

Прав беше. Гидиън се обърна назад, по посока на отдалечаващия се „Частити“.

— Ти сам каза, че никой не може да ни открие. По-опасно е да я оставим да настоява пред брат си, че трябва да ни намери. Кой знае, възможно се да се примири с изчезването ѝ след известно време. Ти няма ли с радост да се отървеш от такава сестра?

— Не зная. Може би. — Барнаби замислено изпусна облак дим от лулата си. — Сигурен ли си, че... няма и други причини да я вземем с нас?

— Какво искаш да кажеш? — смръщи се Гидиън и тръгна към кварталдека.

— Тя е сестра на граф — последва го Барнаби, — а ти, както е известно, обичаш да натриваш носовете на аристократите, нали?

Гидиън мълчаливо изкачи кварталдека. Сам не знаеше защо реши да вземе госпожица Уилис... тоест лейди Сара, на борда. Може би, защото тя му хвърли в лицето декларацията на брат си и на него му притъмня.

Не понасяше британската аристокрация. Тези превзети сноби бяха истинска напаст за съвременната цивилизация! Ако не съществуваха хора като граф Блекмор и сестра му, по света щеше да има много по-малко несправедливост, разбити сърца и разделени влюбени...

Гидиън изруга. Сам бе разчоплил старата рана. Колко пъти бе правил за смях тези нагли и празноглави дукове, маркизи, виконти, колко пъти бе превръщал в трески военните им кораби и ограбвал скъпоценностите им! Уви, британската система, която разби живота на баща му и накара майка му да върши немислими неща, си остана непокътната.

Майка му... Той докосна катарамата на колана си. Всъщност това бе брошка, която той навремето даде на бижутер с молба да я превърне в катарамата, за да му напомня всекидневно за предателството на майка му. Барнаби вероятно беше прав. Дали не беше взел лейди Сара на борда на „Сатир“ само за да я измъчва и наказва за благородното ѝ потекло?

— Ако не заради произхода ѝ — обади се отново Барнаби, който сякаш четеше мислите на капитана, — то тогава заради външността ѝ? Знам, че вече си забелязал хубостта ѝ. Лейди Сара е твърде красива млада жена.

— Тя е от тях! — Капитанът се изплю и стисна още по-здраво руля. — Това е по-важно от всичко останало.

Да, беше забелязал колко е красива и стройна. Каква беше косата ѝ? От онази целомъдрена шапчица се подаваха само един-два кичура, но като че ли бяха бакърено кестеняви. Гидиън се опита да си представи как ли изглежда разпуснатата или даже мокра, залепнала по нежния и гръб. Нежен ли? Не, упорития ѝ гръб? По дяволите, какво го караше да мисли за нея по този начин? Една аристократична отрепка? Една глупачка с остър език. Колкото и красива да беше, тя не би могла да го изкуши. На него му трябваше момиче с кротък характер, което да му осигури спокойствие и уют, а не наперена графиня, която би отровила дните и нощите му.

Барнаби се засмя.

— Каквито и да са причините, тя е вече на „Сатир“ и е твърде късно да я върна обратно — мрачно забеляза Гидиън. Отдолу се чу

висок плач. — Какъв срам! Тези жени няма да престанат да циврят, докато тя е при тях.

— Вероятно е решила, че ако вдигат достатъчно шум, ще ги върнеш на „Частити“.

— Да ги върна ли? Ха! Те трябва да са щастливи, че избегнаха Нов Южен Уелс.

— Но не знаят това, нали? А и ти не им обясни какви са точно намеренията ни.

— Прав си. — Гидиън разтърка чело. — Бързах да ги взема на кораба, за да не се пролива кръв, и не им казах нищо, освен че моите хора искат да си намерят съпруги.

Дали наистина не трябваше да ги поуспокои малко? Ако им обясни, че никой няма да им стори зло, може би ще млъкнат и дори ще помогнат за осъществяването на плана? Но най-напред да попречи на лейди Сара да ги разстройва повече. Изглежда се беше самоназначила за тяхна говорителка.

На устните му се появи полуусмивка. Тяхна говорителка. Трябваше да се заеме направо със същността на проблема.

— Барнаби, слез долу и ми доведи лейди Сара. После поеми щурвала.

— Сега ли?

— Сега. Мисля, че е време да си поговоря с тази опърничава жена.

Сара стоеше в тесния трюм, изпълнена с толкова справедливо възмущение, че едва се сдържаше да не избухне.

— Дами, моля ви! Сигурна съм, че можете да ридаете и по-силно — извика тя, надигната на пръсти над множеството свои ученички, които плачеха така, сякаш някакви изверги бяха откъснали децата от гърдата им. — Ще ги накараме да обърнат този кораб, та ако ще да си продерем гърлата!

— Вместо да ни пуснат, може да ни избият! — извика Куини, която единствена не одобряваше плана на Сара. Останалите обаче се съгласиха, че ако постоянно дразнят пиратите имат повече шансове да се спасят, отколкото ако не правят нищо.

— Ако искаха да ни убият, досега да са го направили — извика й в отговор Сара. — Казаха, че си търсят съпруги. Да им покажем какви жени ще имат, ако не ни пуснат веднага. Може би ще размислят.

В този момент капакът се отвори и един от пиратите слезе по стъпалата. По средата на стълбата той спря и ги огледа ухилен до уши. Тя направи знак за тишина към жените и се обърна към него. Беше толкова елегантно облечен, че по нищо не приличаше на пират. В Англия спокойно можеше да мине за благородник с тези копринени чорапи, раирана жилетка и шал, вързан на фльонга.

— Капитанът иска да размени няколко думи с вас, лейди Сара — отвърна на погледа ѝ той. — Ако обичате, последвайте ме.

Хм, този човек беше чист англичанин! Какво търсеше сред тези варвари от колониите? Е, слава Богу, че имаше поне един сънародник! Може би беше съхранил някакви морални скрупули въпреки пиратското си битие!

Дали? Какви ти скрупули у пират!

Жените я обградиха, сякаш да я защитят от някакво посегателство.

— Всичко е наред, госпожи. Ще поговоря с този капитан, щом иска — опита се да се усмихне тя. — Кой знае, може би е осъзнал какво трябва да прави.

Те обаче я гледаха недоверчиво и това още повече засили тревогата ѝ. Никак не ѝ се искаше да се озове насаме с един самоопределил се като сатир пират. Сара се опита да си вдъхне смелост и с гордо вдигната глава взе да си пробива път към стълбите.

Непознатият се отдръпна да ѝ направи път. Тя решително тръгна нагоре. Когато двамата се изкачиха на палубата, той изискано прихвана ръката ѝ над лакътя.

— Аз съм Барнаби Кент, първият помощник. Преди да ви отведа при капитана, искам да ви кажа, че трябва да се държите както подобава.

Изумена, тя го изгледа високомерно и недоумяващо.

— Да се държа както подобава! Да не би да имате някакъв ваш пиратски етикет, с който трябва да се съобразявам?

— Не — усмихна се леко той. — Но няколко съвета могат да ви бъдат от полза. На ваше място не бих изтъквал роднинството си с граф Блекмор.

— Защо?

— Нима не сте чували досега за Пирата-лорд? Доколкото зная, лондонските вестници не престават да се занимават с него.

Прякорът Пирата-лорд събуди в паметта ѝ спомен, който имената „Сатир“ и „капитан Хорн“ не успяха.

— Пирата-лорд! Да не искате да кажете, че... Онзи, който напада аристократи, винаги когато може, защото...

— Точно така — кимна Барнаби. — Този човек е Гидиън Хорн. Вашият похитител.

Сара преглътна. Боже Господи! Спомняше си всичко, което бе чела в пресата за този ужасен човек. Нищо чудно, че декларацията на Джордан го разяри! А тя си мислеше, че като изтъкне високото си потекло, ще помогне на всички. Стана точно обратното!

— Разбирам...

— Не разбирате. Капитан Хорн мрази аристократите, затова не му напомняйте за своята синя кръв, ако не искате да събудите лошите страни на неговия нрав.

— Нима той има и добри страни?

— Има, естествено — отново се усмихна Барнаби. — Особено като срещне хубава млада жена като вас.

— В този случай хубостта е по-скоро недостатък, а не предимство — изчерви се Сара.

— Той няма да ви причини зло. Не е такъв човек. Не мога да ви гарантирам обаче, че няма да избухне, ако му заговорите за своите връзки в обществото.

Неговата искреност я трогна. Ето един човек, нелишен от състрадание и разбиране! Може би щеше да ѝ се удаде да го използва?

— Вие сте англичанин, нали? Осъзнавате, че това, което капитан Хорн прави, е варварщина. Моля ви, убедете го да ни върне в Сантяго и да се откаже от онова, което е намислил.

Изразът на съчувствие тутакси изчезна от лицето му.

— Отдавна съм загубил и последната капчица лоялност, която един англичанин може да изпитва към родината, милейди — отвърна той. Очите му бяха станали студени и черни като въглени. — Освен това аз съм последният човек, който би се заел да разубеждава капитана.

— Защо?

— Защото идеята да пленим кораба ви беше моя.

Сара не можа да обели дума от учудване. Как не се сети? Нима човек може да има доверие на един пират, каквато и да е неговата

националност? Той никога нямаше да им се притече на помощ. Това беше безумно и безнадеждно хрумване.

— Заведете ме при капитана — най-после каза тихо тя. Нямаше никакъв смисъл да отлага. Може би днес щеше да узнае понататъшната си съдба.

Двамата мълчаливо изкачиха кварталдека. Тя мярна с крайчеца на окото си капитан Хорн, изправен на края на палубата с гръб към тях. Мравки полазиха по гърба ѝ. Дръзко вирнатата глава, разкрачените крака и изпънатият, сякаш заплашителен гръб, му придаваха наистина опасен вид.

Кент я поведе надолу по някакви стълби до голяма зала, напомняща каюткомпанията на „Частити“. Слава Богу, нямаше никой. Явно всички моряци бяха по местата си, задачата им в момента беше да се отдалечат колкото е възможно по-бързо от мястото на похищението. Скоро обаче щяха да нахлуят тук, да пият, да играят карти, да подмятат груби шегии... Сара отново потрепери. Може би, ако поговори с капитана им разумно и твърдо, щеше да го разубеди?

Кент отвори някаква врата и двамата влязоха в каютата на Хорн. Обстановката беше разкошна. Витрината на красив шкаф на отсрещната стена излагаше на показ цяла колекция от най-различни видове оръжия. Не, обитателят на това помещение не беше човек, способен да изпита състрадание, а по-скоро безнравствен убиец. Не биваше да чака милост.

Унесена в мислите си, тя не чу кога влезе той. Досега бе виждала само една капитанска каюта. Но спартанската подредба в каютата на капитан Роджърс нямаше нищо общо с разкоша, който в момента я заобикаляше.

Мебелите, от отрупаното с хартия и инструменти бюро, до шкафа с оръжията, бяха изработени от най-качествен махагон. Тежките завеси в царско синьо бяха прорязани от блестящи златни нишки. Подът бе застлан с персийски килим — истинско предизвикателство за живот на кораб, където, както е известно, водата е постоянна заплаха.

Най-силно я разтревожи обаче огромното легло, заемащо единия от ъглите. Колоните, които поддържаха балдахина, бяха резбовани с митологични сцени със сатири. Плюшеният матрак бе покрит с червена коприна и отрупан с лъскави черни възглавници. Без да си даде сметка какво прави, Сара пристъпи към леглото и докосна

покривката. Във въображението ѝ изплува образът на чернокосия пират. Колко ли жени е обладал в това легло? Странна топлина се разля по цялото ѝ тяло. Представи си как той се навежда над жената и обгръща тялото ѝ с разголените си ръце, после започва да я целува с твърдите си, присмехулни устни...

— Търсите следи от „грабежи, изнасилвания и убийства“ ли, лейди Сара? — чу зад себе си нечий глас.

Това беше самият той! Боже, колко конфузно! Тя се завъртя и почти отскочи встрани от леглото. Страните ѝ горяха от унижение и срам. Полуусмихнат, Гидиън бавно затвори вратата зад себе си.

— Копринената покривка принадлежеше на един противен виконт, който бе тръгнал за Америка да се жени за някаква богата наследница. — Той свали тежката сабя от кръста си и я закачи на стената. — С удоволствие я магнах от леглото му, което този тип споделяше с любовницата си.

Сара си спомни какво ѝ беше казал Кент за омразата на Хорн към аристократите. Може би сега беше моментът да му обясни колко нееднозначен е нейният благороден произход?

— Капитан Хорн, мисля, че трябва да... искам да ви кажа направо, че аз не съм... че не бива да ме наричате лейди Сара.

Той смръщи вежди и в сумрака на каютата този израз още повече засили приликата му с митологичния образ на сатира.

— Така ли? И защо?

— Защото аз в действителност не съм лейди. Не и в смисъла, който вие влагате в това обръщение.

Тя отклони поглед встрани, но и без да го гледа, усети силата на неговото присъствие, докато Хорн пристъпваше към нея.

— Значи вие не сте сестра на граф Блекмор?

— Не съвсем. Аз съм негова сестра, но... — Тя мъчително преглътна. — Неговият баща, покойният граф Блекмор, ме осинови, след като се ожени за майка ми, която по това време беше вдовица. Така че аз не съм лейди Сара, а госпожица Уилис.

Той мълчеше и когато Сара събра смелост да го погледне, тя с удивление установи, че той е по-скоро угрижен, отколкото ядосан.

— Искате да кажете, че дори и след като сте станали дете на граф в юридическия смисъл и сте част от неговото семейство, вие въпреки

това нямате право да наследите титлата му, подобно на другите негови деца?

Сара за първи път се замисли над тази страна на въпроса.

— Ами... да. Нямам право.

— Това е най-нелепото нещо, което съм чувал някога — измърмори Гидиън и прокара пръсти през косата си. — Никога няма да ви разбере вас, англичаните. Измислили сте маса закони и правила с едничката цел да създавате семейни вражди. По-младите синове не получават наследство, дъщерите — също. Бащите се изправят срещу собствените си наследници. Каква противна каша.

Този неочакван коментар за лицемерието на британското общество я постави нащрек. Пиратите обикновено нямат мнение по подобни въпроси, ако изобщо знаят за съществуването им. Нито пък умеят да говорят толкова добре.

— Трябва да признаете обаче, че тази система работи гладко вече няколкостотин години — опита се да защити своите сънародници Сара.

— Дали? — вдигна вежда той.

Тонът, с който произнесе тази единствена думичка, изразяваше цялото му презрение към английския начин на мислене. Какво ли бе предизвикало подобна силна омраза? Американците се дразнеха от мисълта, че някога са били британска колония, до дори този факт не би могъл да предизвика толкова отрицателно отношение. Сара умираше от любопитство, но в крайна сметка реши да не пита защо той мрази англичаните. Не можеше да очаква от този горд човек да направи признания. Освен това едва ли би останал възхитен от въпроса ѝ.

Гидиън я изучаваше с поглед така, сякаш искаше да надникне в душата ѝ. Досега неведнъж ѝ се беше случвало да изтърпи някой и друг нахален поглед на аристократично синче или на похотлив затворник в Нюгейт, но за първи път някой я разглеждаше толкова съсредоточено.

Стана ѝ неудобно. Сведе поглед, докато се чудеше какво да каже, за да наруши неловкото мълчание и да прекъсне настойчивото му виране в нея.

— Предполагам все пак, че не за това ме извикахте.

Въпросът ѝ сякаш го извади от унес.

— Не, не! — Той мина зад бюрото и докато седнаше, ѝ посочи стола срещу себе си. — Седнете, лейди Сара.

— Нали ви казах, че не бива да ме наричате...

— Този кораб е мой и на него важат само моите правила. Ще ви наричам така, както намеря за добре. — Той отново я огледа отгоре до долу, преди да спре погледа си на лицето ѝ. — Освен това така няма да забравя, че имате брат, който се готви да ми нанесе удар.

Сарказмът в думите му я свари неподготвена. Значи той не изпитваше никакъв страх от Джордан! Нима бе възприел нейното признание в смисъл, че брат ѝ не е опасен и с нищо не го заплашва?

Сара изправи гръб и чинно положи ръце в скута си.

— Фактът, че Джордан е мой заварен, а не същински брат, не променя нещата, капитан Хорн. Той не може да забрави, че сестра му е отвлечена. Уверявам ви, че щом научи, той ще направи всичко възможно, за да ви открият. След вас скоро ще тръгнат корабите на британския военноморски флот, а те ще ви намерят, където и да се скриете. Моят доведен брат няма да ви позволи да плавате.

Думите ѝ обаче не предизвикаха ефекта, който бе очаквала.

— В такъв случай — усмихна се той, — няма да плавам, щом стигнем мястото, за което пътуваме.

— Какво искате да кажете?

— Ние решихме да се оттеглим от пиратския занаят, моите момчета и аз — сви рамене капитан Хорн. — Тъкмо затова сме склонни всички да се задомим.

Думите му я потопиха в няколко минутно мълчание. Огледа отново каютата, плъзна поглед по позлатата на елегантните мебели.

— Да се оттеглите? — повтори недоверчиво.

— Да! Да се оттеглим. Както вероятно знаете, пиратството стана опасна професия. Правителствата на повечето страни са се заканили да открият хора като нас и да ги унищожат. А аз и моите хора сме напечелили достатъчно, за да си изживеем живота царски. Но не ни се иска да приключим блестящата си кариера като опънем петалата, ако разбирате какво искам да кажа.

Тя кимна автоматично с глава. Беше работила доста време в затвора в Нюгейт, за да е наясно какво означава този жаргонен израз.

Като се отпусна отново в креслото, той докосна с пръсти корема си и ги вплете едни в други, докато я наблюдаваше със смущаващите

си очи. Те като че докосваха устните, шията ѝ и проникваха през скромната рокля до добре оформените ѝ гърди. Ако друг мъж я оглеждаше така, тя щеше да се ужаси. Но сега усети, че пулсът ѝ се ускорява.

— Бедата е там — заговори той с тих и напрегнат глас, — че няма страна, където да отидем.

— А Америка?

— Дори и там не можем. Да кажем просто, че Америка не привлича повечето от нас. А се съмнявам, че някой американски град ще приеме с отворени обятия една пиратска банда.

— Надявам се, че не — отвърна тя. Но след като изрече тези думи, ѝ се прищя да си отхапе езика, когато срещна погледа му, изпълнен с едва сдържан гняв.

Обаче той бързо се овладя и продължи привидно спокойно.

— Виждам, че разбирате положението ни. За щастие аз и моите моряци открихме един остров, населен само с диви прасета. Има поток с прясна вода и богата растителност. И е достатъчно голям, за да изхранва значително по брой население. Затова решихме да се заселим там и да си създадем собствена страна.

Очите му гледаха мрачно и почти хипнотизиращо.

— Има само един проблем. Нямаме жени. А една колония без жени... Нали разбирате пред какъв проблем сме изправени.

Той ѝ се усмихна толкова неочаквано чаровно, че тя едва се сдържа да не му отвърне също с усмивка. Но не искаше да попада под обаянието на този зъл нехранимайко. Изобщо не желаше това.

— Но защо се спряхте на тези жени? Защо не си намерихте съпруги в Кабо Верде или...

— Защо смятате, че ходихме в Сантяго? — той отклони погледа си, а настроението му се промени и стана мрачно. — За жалост твърде малко жени са съгласни да тръгнат с пирати за неизвестен остров, където ще бъдат завинаги разделени от своите близки, а и от тях ще се иска да превърнат дивия остров в обитаем. Дори и... леките жени не смятат това предложение за много привлекателно.

— Ах! Леките жени! — Гъста руменина покри лицето ѝ, въпреки големите ѝ усилия да я прикрие.

Тя се намести неловко на стола си.

— Можете ли да ги упрекнете за това?

Той отново я изгледа и се усмихна, изглежда изпитваше голяма наслада от нейното смущение.

— Мисля, че не. Те имат причини да останат в Сантяго. Но положението е напълно различно за жените от „Частити“. Те щяха да бъдат обречени на почти робско съществуване в една чужда страна. Избрахме ги точно защото сметнахме, че ще предпочетат свободата с нас пред принудителното робство с ужасните бивши каторжници в Нов Южен Уелс.

— Не съм сигурна, че разбирам разликата между бивши каторжници и бивши пирати — възрази тя. — И двете категории са престъпници, нали?

Един мускул трепна на устата му и това му придаде още по-заstraшителен вид.

— Повярвайте ми, има голяма разлика между моите хора и онези главорези.

— Нима очаквате да ви повярвам?

— Нямате избор, нали?

Когато по лицето ѝ се изписа раздразнение, той се опита да смекчи тона си.

— Пък и нашият остров може да предложи много повече от Нов Южен Уелс, където климатът е изключително нездравословен, да не говорим за правителството. А на острова ни времето е чудесно, прехраната е лесна, защото има изобилна храна и правителството ще бъде само наше. Няма да има тъмничари и съдии, които да измъчват бедните и да обслужват богатите благородници това е истински рай. Или по-скоро ще стане такъв, когато вашите жени се присъединят към нас.

Той обърна очи към нея, а в тях се четеше страстен копнеж. Беше обрисувал красива картина на своя остров, но Сара не искаше да я заблуждават. Нов Южен Уелс вероятно щеше да се окаже неприятно място с течение на времето, но жените щяха да имат поне право на избор. И нямаше да се налага да се омъжват против волята си. Макар че жителите там може би щяха да гледат на каторжничките като на проститутки, сигурно щеше да им се удаде възможност, като работят усърдно, да си извоюват уважение. Някои каторжнички бяха успявали по-късно дори да се върнат в Англия при своите семейства, макар че такива случаи бяха доста редки. А на острова на капитан Хорн нямаше

да имат подобен шанс. Те щяха да зависят изцяло от него и неговите пирати.

— Рай ли? — Тя стана от стола и приглади полите си. — Искате да кажете рай за вас и за хората ви. Не казахте нищо, което би могло да го направи рай и за жените. Те ще бъдат принудени да станат ваши съпруги и да работят за „страна“, която не са избрали.

Той също стана от креслото си, заобиколи бюрото и застана съвсем близо до нея, смръщил вежди.

— А мислите ли, че щяха да имат някакви шансове в Нов Южен Уелс? Ходил съм там. Виждал съм как се отнасят с каторжничките. Разпределени са на колонизаторите и работят като слугини, макар всички мъже там да твърдят, че единствената работа, която жените вършели, била да лежат по гръб.

При тези негови язвителни думи ярка червенина заля бузите ѝ. После гласът му се сниши и се превърна в шепот.

— А онези, които не изберат за слугини, ги затварят в претъпкани фабрики, където условията са по-лоши и от тези в английските затвори. Такава съдба ли искате за поверените ви жени, лейди Сара? Аз им предлагам свободата вие им предлагате робство.

Неговите несправедливи обвинения я накараха да се разбунтува.

— Свобода ли? Така ли наричате принудителните бракове? Казвате, че вашата колония ще бъде по-добра, но не ми представихте никакви доказателства за твърдението си. Ще разпределите тази жени между вашите мъже, също както правят австралийските власти. Предлагате им бракове, но и това е принудително робство, нали?

Той стоеше неподвижно като сатира на неговия кораб. После присви очи.

— А ако им дам възможност за избор? — Тонът му беше рязък, като че вече съжаляваше за думите си.

Изненада, а след това и надежда се породиха у нея.

— Какво да изберат? Дали да отидат на вашия остров, или да не отидат ли?

Той смръщи вежди.

— Искате да кажа да си изберат съпрузите. Нека постоят една седмица да опознаят мъжете и да видят какво бъдеще ги очаква на нашия остров. Но после, независимо от всичко, ще трябва да приемат предложението на мъжа, когото си харесат.

— О! — Тя се замисли за момент. Това беше по-приемливо от предишното разпореждане със съдбата им, но, разбира се, щеше да бъде още по-добре, ако им бе дал правото на избор дали да се върнат на „Частити“, или да тръгнат с пиратите. Макар да не беше сигурна, че щяха да поискат да се върнат обратно там. Защото интуицията ѝ подсказваше, че той може би е прав за условията, които очакваха каторжничките в Нов Южен Уелс.

Поне да беше сигурна, че неговите хора смятат да се откажат наистина от пиратството. И да знаеше нещо повече за техните нрави. Тя въздъхна. Те бяха пирати. Какво можеше да се очаква от тях?

Пък и той предлагаше нещо, което жените може би нямаше да получат в Нов Южен Уелс — възможност да изберат този, когото харесват за съпруг.

Тя търсеше начин да направи този избор по-лесен.

— Една седмица е кратък срок — поде тя. — Може дори да не стигнем до вашия остров, докато...

— Ще стигнем до Атлантис^[1] след два дни — прекъсна я той.

— Атлантис ли? — повтори тя. — Като в древногръцкия мит?

За момент погледът му се смекчи.

— Някои казват, че Атлантис е била утопия, лейди Сара. И точно това се надяваме да създадем. Утопия.

— Утопия, където мъжете ще имат всички права на избор, а жените нямат да имат въобще думата.

— Предлагам им една възможност.

— А може ли да ни дадете две седмици?

Лицето му помръкна.

— Една седмица. Приемате или отказвате. И в двата случая вашите жени ще имат съпрузи. Направих голяма отстъпка, като позволих жените да избират вместо мъжете, които сигурно ще възроптаят срещу това.

— А ако някоя жена предпочете да не се омъжи?

— Това не е избор.

Той пхна пръсти под широкия си кожен колан със странната катарамата.

— Ако след една седмица някоя от жените не си е избрала съпруг, такъв ще ѝ бъде избран.

— Слава Богу, че не се пазарим за нищо „важно“ — отговори тя. — Първо, разбира се, ще говоря с жените. Не мога да взема такава решение вместо тях.

— Разбира се. — Той отиде до бюрото, облегна се на него и кръстоса краката си в глезените. — Предполагам, че това ще сложи край на техните вайкания.

Думите му прозвучаха като заповед. Тя вдигна рамене.

— Ако се съгласят с вашите условия, предполагам, че ще се успокоят.

Като оправи полите си с влажната си от пот ръка, тя попита:

— Мога ли да си вървя сега, капитан Хорн, за да им предам вашето предложение?

— Разбира се. Давам ви един час. После ще изпратя Барнаби за вашия отговор.

Тя тръгна към вратата, като почувства облекчение, че ще се спаси от смуцаващото му присъствие. Но докато отваряше вратата, той добави:

— И още нещо, лейди Сара.

Тя обърна глава и го погледна.

— Да?

— В случай че сте ме разбрали погрешно, това предложение се отнася за всички жени на кораба. Включително и за вас. Имате една седмица да си изберете съпруг от моите мъже.

Той замълча и дяволита усмивка се изписа по лицето му, а погледът му се плъзна по устните, шията, кръста и бедрата ѝ.

— Иначе с голямо удоволствие ще ви го избира аз.

[1] Атлантис — дъщеря на Атлант, по същия начин се изписва на английски Атлантида — митичен остров, описан от Платон, символ на благоденствие, познание и мощно потънал в морето вследствие на земетресение. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 6

*О, аз командвам банда вироглава
от пирати смели и свободни.
Закони нямам, само кораб — трон и слава,
морето — царството е мое.*

Р. Даусън
Из „Пиратът от острова“

Думите на капитан Хорн къртяха в ушите на Сара, докато прекосяваше бързо салона, за да излезе на палубата. „Това се отнася включително и за вас.“ Ама че чудовище! Тя не бе пожелала да се омъжи цели пет години, защото не беше успяла да си намери подходящ съпруг, а сега той смяташе, че може да я пробута на някакъв стар негодник, при това той да ѝ го избере!

Като присви очи на блесналите слънчеви лъчи, тя тръгна бързо по палубата към люка, който водеше към трюма. Няма да му мине номерът! Тя нямаше да му позволи да я обвърже с някой мръсен разбойник само защото той е наредил така! Когато се наведе да отвори люка, един млад пират с късо подстригана коса изведнъж се изправи до нея.

— Чакайте да ви помогна, госпожице — каза той, като отключи капака и го отвори.

Вежливият му жест страшно я изненада. Докато го гледаше, той добави:

— Надявам се, че госпожите долу се чувстват добре. Ако им потрябва нещо, каквото и да е, само ми кажете и ще се погрижа да го набавя.

Макар че беше трудно да продължи да се муси при такава вежливост, тя продължаваше да бъде ядосана от срещата си с капитан

Хорн. Такива прояви на загриженост не можеха да я заблудят.

— Единственото, от което госпожите се нуждаят в момента, е да бъдат пуснати на свобода. Ще направите ли това за нас?

Когато той се изчерви и измънка, че само капитанът може да дава разрешения, тя добави:

— Тогава не можете да ни окажете никаква помощ. — После тръгна надолу по стълбите и го остави да затвори капака.

Въздухът в трюма беше тежък и спарен и изпълнен с гълчавата на изплашените жени и деца. Макар че пиратският кораб беше по-малък от „Частити“, трюмът беше по-голям и нямаше предпазни решетки. И въпреки това, тъй като липсваха койки, наредени край стените, жените бяха принудени да спят на дюшеците, изглежда, оставени за „товара“, който пиратите бяха очаквали, че ще вземат от островите Кабо Верде. Но поне трюмът на „Сатир“ беше по-светъл, отколкото този на „Частити“, тъй като имаше фенери, окачени по стените, които изпълваха вътрешността на кораба с острата миризма на горящото олио.

Щом я забелязаха, жените наскочаха от дюшеците и се втурнаха към стълбите.

— К'во ще направят с нас? — запита Куини.

— Колко време ще останем тук долу? — проплака една друга жена, докато едно от децата я врънкаше, че иска да яде, а друго хленчеше, че било жадно.

— Не знам кога ще ни пуснат да излезем на палубите — отговори тя, като слезе от стълбите. — Но знам какво смятат да правят с нас. Затова капитанът иска да поговоря с вас.

Сред шума от тътрещи се крака и детски хленч, тя разказа за сделката, която беше сключила с капитана, обясни им за остров Атлантис и какво искаха пиратите. Докато довърши разказа си, жените бяха утихнали напълно. Явно не знаеха дали да приемат предложението на капитана. И тя, разбира се, също не знаеше.

Възцарилото се мълчание бе нарушено от Луиза, която си проправи път сред жените и застана най-отпред. Гъстата ѝ коса беше увиснала надолу в безпорядък, а лицето ѝ беше мъртвешки бледо.

— Нима искате да кажете, че тези мъже смятат да ни накарат насила да се омъжим, а после ще ни държат до края на живота ни като пленнички на някакъв далечен остров?

Гласът ѝ издаваше обхваналата я паника.

— Никога ли няма да можем да се върнем, в Англия?

— Че кой дава и пукната пара да се върне там? — отвърна Куини, преди Сара да може да отговори. — В родината не ни чака нищо добро. Пък и ако бяхме стигнали до Нов Южен Уелс, пак щяхме да се окажем в безизходица. А после, като си излежим присъдите, ще трябва да си плащаме пътя до Англия, а това едва ли ще бъде възможно, като знаете колко дяволски скъпо струва пътуването.

— Но аз имам семейство в Англия, Куини — проплака млада жена. — Безпокоя се за майка ми там. Тя е сама.

Сара плесна с ръце, за да въдвори тишина.

— Знам, че и на вас, както и на мен, това изглежда ужасно. Но се боя, че капитан Хорн е решил да ни задържи. Той вече направи една отстъпка, като разреши всяка от нас да си избере мъжа, за когото е съгласна да се омъжи.

— Да бъде съгласна ли? — провикна се Луиза. Тя просто не можеше да повярва на ушите си.

— И е казал, че и вие трябва да се омъжите, а при това сте лейди?

— Не съм. Граф Блекмор ми е доведен брат. Е да, той каза, че и аз трябва да се омъжа.

Като се хвана за перилата на стълбите, тъй като корабът се разклати, Сара добави:

— Всички сме в един кюп. В края на седмицата или ние ще си изберем съпрузи измежду пиратите, или капитан Хорн ще ги избере вместо нас. Можем да направим Атлантис наш дом или наш затвор. От нас зависи. Той няма да ни даде никаква друга възможност.

— Не изглежда толкова ужасно — промълви тихичко Ан. — Всяка ще има мъж, за когото да се грижи, а може би и деца.

— Не всички искаме да се грижим за мъж и деца, Ани — възрази Луиза. — Някои от нас се чувстват по-добре без такива.

— Какво ще стане с тези от нас, които не могат да привлекат съпруг? — обади се един глас зад другите. Сара погледна към мястото, където Лилиан, една жена на около шестдесет години, седеше върху капака на варел с питейна вода. — Не всички сме млади — добави тя. — Пък и някои от нас не са много привлекателни за тези пирати.

— Вярно е — каза Сара и се намръщи. Не беше помислила за това. Три от жените бяха минали възрастта да раждат деца. Тя не можеше да си представи, че пиратите, повечето от които не бяха по-стари от четиридесет години, щяха да искат да се оженят за баби.

— А ако не сме много красиви? — попита една друга млада жена, по чието лице имаше белези от едра шарка. — Ако никой мъж не ни пожелае?

Сара се намръщи още повече. Дяволите да го вземат тоя капитан Хорн и необмислените му предложения! Имаше много големи пропуски в неговия отвратителен план. Беше казал, че мъжете ще ухажват жените, но доколкото разбираше от мъже, те щяха да се помъчат да спечелят симпатиите само на най-хубавите и нямаше да обърнат внимание на останалите. И какво щеше да се получи тогава? След като хубавите си изберяха съпрузи, щеше ли той да принуди останалите мъже да се оженят за жени, които не харесват? И какво щяха да правят жените с по две или три деца? Нима очакваше, че пиратите ще поемат издръжката на цели семейства? Ами ако откажеха? Какво щеше да стане с децата?

— Мисля, че капитан Хорн не е обмислил всички възможни случаи — съгласи се тя. Колкото и да роптаеше срещу английската класова система, самият той не разбираше нищо от планиране на общество. — Изглежда ще трябва да поговоря още веднъж с нашия прославен капитан по всички тези въпроси. Може би, когато разбере колко е сложно положението, ще се съгласи, че не може да очаква да одобрим неговия план.

Всички кимнаха в знак на съгласие, макар някои да измърмориха, че предпочитат да се омъжат за пират, отколкото за колонизатор. Явно бе, че жените бяха взели решение по въпроса за избора на съпрузи.

— Ако питате мен — заговори Куини, — не искам да се обвързвам само с един мъж, когато островът е пълен с мъже, с които мога да спя.

Останалите избухнаха в смях, Сара едва сдържа усмивката си. Щеше да бъде интересно как капитан Хорн ще се справи с непоправими „разгонени гълъбици“ като Куини. Остров, пълен с каторжнички и пирати, едва ли щеше да се превърне в утопията, която си е представял. Може би щеше да се вразуми, като разбере, че нещата едва ли ще се наредят както иска той.

Но все пак тя се съмняваше, че Хорн ще се откаже от плана си.

Гидиън седеше пред бюрото си с точиларски камък в ръка и остриеше сабята си. Ръката му се изплъзна и си поряза пръста. Като изруга, той изтри кръвта в кожената си жилетка. Беше опасно да държи острие в ръка, когато мисли за Сара Уилис.

След като прибра сабята в ножницата, той погледна разсеяно към вратата, защото не можеше да повярва, че тя е успяла да го разтърси толкова дълбоко. Дявол да я вземе тая жена! Приличаше на албатрос, кацнал на врата му. Ако не беше тя, съвестта му щеше да бъде чиста за това, че бе похитил каторжничките от „Частити“. Жените щяха да бъдат щастливи и всичко щеше да бъде наред.

Ако не беше госпожица Уилис. Барнаби беше прав. Трябваше да оставят тази проклета жена на борда на „Частити“. А после брат й, така де, доведеният й брат да се оправя с нея както сметне за добре.

Като изруга, Гидиън захвърли точиларския камък върху бюрото. Що за брат беше този човек — да остави жена като нея да тръгне по море с група каторжнички?! Граф Блекмор би трябвало да изяде един хубав бой. Ако имаше сестра, макар и доведена, Гидиън не би й позволил да извърши подобна глупост, ако при това е и жена с аристократично възпитание.

Той изохка. Заради нея мислеше като проклет англичанин. Нямаше значение дали е възпитана аристократично. Тя не беше по-добра от тези каторжнички и не заслужаваше по-добро отношение, отколкото останалите.

Пък и съвсем не беше беззащитна с този си остър език. Но той щеше да я накара да спазва правилата, дори ако трябваше да завърже устата й с кърпа, за да я накара да млъкне.

Устата й... Да го опази Бог, но той можеше да измисли по-добри начини да затвори тази уста... и то по-приятни начини. За момент си представи какво ще стане, ако целуне тези нагли устни, ако успее да ги накара да се разтворят пред неговите и...

Някой почука на вратата и той отклони мислите си от прелестната госпожица Уилис.

— Влез — изръмжа и взе отново точиларския камък. Барнаби и един пират от екипажа му влязоха, като водеха със себе си някакъв изплашен непознат моряк.

— Намерихме този човек да се крие в голямата ни лодка. — Барнаби блъсна мъжа напред доста грубо. — Предполагаме, че е дошъл от „Частити“.

Гидиън огледа изпитателно непознатия. Без да пророни нито дума, той продължи да точи сабята си, но успя да забележи, че мъжът пребледня. После продължи да търка с точиларския камък вече наточеното острие, за да може при чаткането на камъка стоманата да изкънти няколко пъти в каютата, преди да заговори отново.

— Кой сте вие и какво търсите на борда на моя кораб?

Въпреки че ръцете на мъжа трепереха, той не отклони погледа си от този на Гидиън.

— Казвам се Питър Харгрейвс, господине. Промъкнах се на кораба, когато прехвърляхте жените на „Сатир“. Аз... бих искал да стана пират, господине.

Още един търсач на богатства!

— А защо искате това? Животът на пиратите не е лесен. Ще се претрепвате от работа за това злато и ще вършите някои доста неприятни неща.

Харгрейвс гледаше притеснено, но поизправи рамене.

— Ами, господине... истината е, че нямах голям избор. Смятах да ида в Нов Южен Уелс, за да посъбера малко пари, но вие ми попречихте. Не мога да се върна в Англия, затова се промъкнах тайно на кораба.

Човекът поне беше искрен. Гидиън продължаваше да точи острието си.

— А защо не можете да се върнете в Англия? Щръкналите уши на Харгрейвс почервеняха.

— Тръгнах по море да се спася от палача, господине; Убих един човек. Не мога да се върна сега там.

„Не мога да се върна сега там“.

Думите му звучаха искрено. Но за останалото... дали човекът не лъжеше? Макар че разказът му изглеждаше правдоподобен, имаше нещо в поведението на Харгрейвс, което накара Гидиън да предположи, че не казва цялата истина.

Но и повечето от хората на Гидиън имаха своите тайни. Затова и бяха поели рискования път на пиратството. Пък и нямаше моряк, който би се промъкнал на борда на пиратски кораб, ако не е страшно отчаян.

Гидиън престана да точи острието си и огледа мъжа с критичен поглед. Значи този мъж искаше да се присъедини към пиратите? Беше дребен, но изглеждаше доста як. И вероятно щеше да може да вдига платната, но нищо повече.

— Кажи, Питър Харгрейвс, разбираш ли от фермерство? Той го изгледа напълно изумен.

— От фермерство ли, господине?

— Да, от фермерство! — сопна се Гидиън нетърпеливо. — Или от дърводелство, от строителство... Разбираш ли от тия неща?

Харгрейвс погледна Барнаби, а той каза само:

— Отговори на капитана, бе човек!

— Ами... Нищо не разбирам. Аз съм моряк, господине, и при това си разбирам от работата. — Когато Гидиън се намръщи, той побърза да добавя: — И съм страхотен боец. Знам, че не приличам на такъв, но мога да поваля на земята човек два пъти по-едър от мене.

Гидиън се намръщи още повече.

— Няма да имам нужда от добри бойци или моряци, като стигнем там, закъдето сме тръгнали, така че няма да си ми нужен. Барнаби, окови го във вериги, докато...

— Умея да коля и дера животни — възрази Питър задъхано.

Гидиън остави настрана сабята си и точиларския камък и загледа моряка скептично.

— Умееш ли да правиш това? А ще можеш ли да одереш свиня и да я осолиш?

— Ами да. — Харгрейвс задиша тежко. — Баща ми беше месар. Научи ме на всичко, което знаеше. Станах моряк, когато магазинът му фалира.

Месар ли? Щяха да имат нужда от месар в Атлантис. Ако, разбира се, човекът казваше истината. Но си заслужаваше да рискува и да вземе опитен месар.

— Виж какво ще ти кажа, англичанино. Можеш да останеш при екипажа ми, докато стигнем там, закъдето сме се запътили.

Когато Харгрейвс започна да му благодари, той го спря с ръка.

— Но трябва да докажеш, че заслужаваш да те задържим и след това. Няма да търпя ленивци. Ако си въобразяваш, че пиратите са мързеливи, много грешиш. Не работиш ли добре, ще те изхвърлим през борда.

Гидиън се престори, че не вижда свъсените вежди на Барнаби. Те никога не бяха изхвърляли никого досега, дори и английските благородници, които ненавиждаха, но капитанът искаше да поизплаши този човек. Може би Харгрейвс щеше да си помисли доста, преди да се промъкне — пак на някой пиратски кораб.

— Възложете му да чисти палубата — нареди Гидиън, а после вдигна сабята си. Но първият му помощник продължаваше да стои там.

— Капитане...

— Какво има? — попита Гидиън, без да вдигне поглед.

— Наближава време за обяд. Какво да правим с храната за жените?

А, да, жените! Тя бяха толкова тихи през последния половин час, че Гидиън ги беше почти забравил.

— Взели сме достатъчно провизии, за да ги храним. Накарай Сайлърс да сготви нещо за тях и за децата, разбира се.

— А да ги пуснем ли да ядат на палубата? — запита Барнаби.

Като вдигна поглед, Гидиън забеляза, че Харгрейвс слушаше внимателно разговора им. Може би човекът не беше много искрен за причините, които го бяха накарали да се прехвърли на техния кораб. Може би имаше гадже сред тях. Е, това би било доста безобидна причина за идването му на борда и Гидиън не можеше да го упрекне в такъв случай.

— Не, не още. Трябва да кажа някои неща на мъжете, преди да пуснем жените на палубата.

— Какви неща? — запита Барнаби.

Гидиън погледна към първия си помощник.

— Скоро ще разбереш.

Той извади джобния си часовник и го погледна. Беше изминал цял час след разговора му с госпожица Уилис. Време беше да разбере дали жените са приели предложението му, или не.

— Доведи отново госпожица Уилис тук. Трябва да довършим разговора си с нея.

Макар че Барнаби го погледна изпитателно, той се престори, че не го забелязва. Още не беше уведомил моряците за предложението, което бе направил на жените. Не искаше да слуша роптанията и

вайканията на екипажа си, докато не се увери, че жените са приели условията.

След като Барнаби и другият пират си тръгнаха, като отведоха Харгрейвс със себе си, Гидиън продължи да гледа в празното пространство. Въобще не беше помислил колко трудно ще бъде да каже на мъжете, че е дал на жените правото на избор. Какъв зъл демон беше влязъл в него, че им предложи такова нещо? Пък и нима жените бяха очаквали такива привилегии? В Нов Южен Уелс те нямаше да имат никакви или съвсем малки права на избор.

Като отвори чекмеджето на бюрото си, той започна да рови из него, докато намери малка преполовена бутилка с ром, която държеше там, в случай че получи пристъп на треска. Той рядко пиеше силен алкохол, но днес имаше причина за това. Отпи една глътка и гневът му поуталожи.

И какво от това, че даде на жените правото на избор? Той искаше те да бъдат доволни. Ако се чувстваха доволни, щяха с желание да работят. Имаха нужда от жени на Атлантис не само за да задоволяват сексуалните си нужди, но и за други неща като готвене, плетене и градинарство, неща, от които неговите хора не разбираха нищо. И ако правото сами да избират щеше да ги направи по-покорни, той щеше да им го даде. Хората му трябваше да разберат, като им го обясни по този начин. Той, естествено, предпочиташе неговата жена, онази, която ще избере, да се омъжи за него по собствена воля.

Чу се кратко почукване на вратата. Като прибра бутилката с рома, той се изправи на креслото си и извика:

— Влез!

Госпожица Уилис пристъпи прага. Когато напусна каютата му преди час, тя беше страшно раздразнена, но сега изглеждаше примирена, дори изплашена. Странно, но това ѝ поведение не му хареса, затова заговори по-остро, отколкото смяташе първоначално.

— Е? Какво решиха жените?

Тя, като че не чу въпроса му.

— Като идвах насам, видях, че сте пленили един мъж от екипажа на „Частити“. Какво смятате да правите с него?

По неизвестна причина загрижеността ѝ за някакъв английски моряк с нисш чин го смути.

— Ще го изхвърлим в морето, разбира се!

Но като разбра по ужасеното изражение на лицето ѝ, че му е повярвала, добави:

— Той се присъединява към екипажа ми. И толкоз. Облекчение се изписа по лицето ѝ, което го накара да запита:

— Какво ви интересува това?

Тя отвърна очи.

— Не бих желала никой от „Частити“ да пострада.

— Колко мило от ваша страна!

За момент си помисли, че Харгрейвс може да се е промъкнал на кораба заради госпожица Уилис. После отхвърли такава мисъл като абсурдна. Английските моряци добре разбираха, че не бива да се влюбват в жени с по-високо социално положение. Пък и красавица като госпожица Уилис едва ли щеше да се увлече по някакъв кльощав мъж като Питър Харгрейвс.

Но във всеки случай той не я бе извикал за това.

— Какво решиха жените, ще приемат ли предложението ми?

Изразът на лицето ѝ изведнъж се промени и тя го погледна смело. Страхът ѝ изчезна и вместо него той съзря твърдата решителност, която се усещаше по упоритото свитата ѝ уста и блясъка на красивите ѝ кафяви очи.

— Не напълно.

— Не напълно ли? — Той стана от бюрото си и го заобиколи, за да застане срещу нея. — Помнете, че ако не приемат тази седмица, за да си изберат съпрузи, ще оставя моите мъже да вземат жените, които си пожелаят.

— Не!

Когато той свъси вежди, тя побърза да добави:

— Те, разбира се, искат да имат тази седмица на разположение. Това е по-добре от другото. Но имат и някои въпроси. Как например ще се осъществи избора?

Той се подпря на бюрото и я загледа напрегнато. Тя изглеждаше смутена, а Гидиън искаше да се чувства точно така. Колкото по-объркана беше, толкова по-бързо щяха да разрешат въпроса и тя щеше да напусне каютата му.

А той искаше да я отпрати, защото предпочиташе да не я разглежда по-отблизо.

— Задайте въпросите си, но по-накратко. Имам да управлявам кораб.

Облекчение се изписа по лицето ѝ, тя натика едно кичурче коси под шапчицата си, украсена с къдрички, и изправи рамене.

— Някои от жените имат деца. Ще могат ли мъжете, които се оженият за тях, да поемат и задълженията за техните деца?

— Разбира се. Та ние не сме чудовища!

Устните ѝ леко се присвиха. Явно, че не мислеше така.

— А какво ще стане с по-възрастните жени? Няколко от тях не са вече на възраст да раждат деца. Ако никой от мъжете не иска да се ожени за тях, как ще им изберете съпрузи? Нали може да не ги искат?

Дяволите да я вземат, той не беше мислил по тези въпроси. Но това лесно можеше да се оправи.

— Ще направя изключение за по-възрастните жени, които не могат вече да раждат. Ако не намерят мъж, който иска да се ожени за тях, могат да не се женят.

Тя изведнъж възкликна:

— Значи, ако някоя жена не може да си намери подходящ мъж, не е нужно да се омъжва.

— Не съм казал такова нещо.

Тая малка хитруша искаше да го подведе.

— Жените, които могат да раждат, ще трябва да си изберат съпруг или такъв ще им бъде избран.

Тя изсумтя и скръсти ръце на гърдите си. Гидиън се запита дали би могла да си представи как изглежда, както беше застанала в средата на каютата му. С тази смешна шапчица, със скромната си памучна рокля, изпокъсана и измърсена от бързото прехвърляне на жените в „Сатир“, тя приличаше на малка хлапачка, която моли за милост някой лорд. Само че той не беше лорд, а тя не беше хлапачка. И тя го доказва, като вдигна брадичката си с високомерно пренебрежение.

— Да предположим, че някоя жена е твърде грозна, за да си намери съпруг. Ще принудите ли някой от мъжете да се ожени за нея само защото искате да ги чифтосате?

По думите ѝ можеше да се съди за твърдия ѝ характер, защото не само мислеше логично, но и се противопоставяше на неговите планове. Той тръгна към нея и изпита ехидно задоволство от внезапното напрежение, което се изписа по лицето ѝ.

— Моите хора плаваха последните осем години по море и прекарваха само по една нощ от време на време на някое пристанище, за да задоволят нуждата си от жена. Така че дори вашите жени да са с конски физиономии и със счупени зъби, моите мъже пак ще ги пожелаят, уверявам ви!

Това не беше съвсем така, но той беше започнал да се дразни от нейните заяждания. Тя трябваше да се подчини на правилата му, дори ако се наложеше да я заключи някъде.

Сара се дръпна назад, а страните ѝ порозовяха. Когато тръгна към вратата на неговата каюта, се досети, че е попаднала в клопка, но тя продължи да спори:

— Не мога да повярвам, че вашите мъже биха искали жена, която...

— Престанете!

Той постави ръцете си върху дъбовата врата от двете страни на раменете ѝ, като я притисна между тях.

— Вашите жени имат една седмица да си изберат съпрузи. След това ще постъпя както намеря за добре с тези, които са останали неомъжени, и колкото и да се противите, решението ми няма да се промени.

— Не сте го обмислили добре — възрази тя сериозно, като повдигна още малко красивата си брадичка. — Ако принудите мъжете си...

— Защо сте толкова упорита? Да не би да се безпокоите, че няма да си намерите мъж? Страх ви е, че никой няма да ви избере ли?

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Ах, вие противен, жалък...

— Не е нужно да се тревожите за това. Много от мъжете на този кораб ще ви сметнат за привлекателна.

И преди тя да може да го спре, той развърза шапчицата ѝ и я хвърли на пода. Докато тя го гледаше с широко отворени очи, а гърдите ѝ се повдигаха развълнувано, той почувства, че го обзема плътско желание, внезапно като лятна буря. Няколко бакърено кестеняви кичури коса се бяха измъкнали от кока ѝ, в който ги беше стегнала, а очите ѝ имаха почти същия цвят — тъмен кестен, обградени с най-дългите и изящни мигли, които беше виждал някога. Господи, колко беше хубава! Устните ѝ напомняха на праскови... имаше широко, бяло

чело... и атлазено гладка кожа, обсипана тук-там с лунички, които издаваха непокорната ѝ натура. Той не се бе приближавал никога толкова близо до нея и не беше оглеждал по-обстойно това прелестно лице. Той и хората му бяха срещали много англичанки през времето, когато бяха пирати. И макар да беше целувал една-две от тях само за да раздразни техните скучни съпрузи, той никога не бе ги пожелавал. Не и по начина, по който изведнъж пожела тази жена.

Тази мисъл страшно го изплаши. Тя не беше за него. Нека някой от неговите мъже вземе тази заядлива в леглото си и да изтърпява ужасния ѝ характер и трудно задоволимите ѝ очаквания.

Но и това не му хареса.

Трябваше да се дръпне от нея сега, но не можеше. Не и докато не види нещо повече. Замаян, той извади фибите от косите ѝ, които се свлякоха надолу като омотано въже върху раменете ѝ. После прокара пръсти през този водопад от коприна и освободените кичури се разпиляха по пръстите му като копринени нишки. Меки, много меки. От колко време не бе докосвал такива женски коси? Откога не бе стоял толкова близо до жена?

Той навиг една от бакърено червеникавите къдрици около пръста си и това като че я извади от слисаното ѝ мълчание.

— Престанете! — прошепна тя, а по лицето ѝ се изписа безпокойство.

— Защо? — Той приглади косите ѝ надолу и плъзна ръка по едното ѝ рамо, като си мислеше, че тя има най-меката кожа, която е виждал и която като че моли да я докоснат.

Тя ахна, когато той прокара, пръста си по заоблените очертания на врата ѝ.

— Не е... прилично — промълви тя.

Това го накара да се усмихне.

— Преминала си границата между прилично и неприлично, още след като си напуснала „Частити“. Намираш се на пиратски кораб, забрави ли това? Сама си в каютата с един пиратски капитан... изгуби си целомъдрената шапчица... и сега се каня да те целуна.

Още щом произнесе тези думи, той разбра, че е направил грешка, но не заради обидата, което се изписа по лицето ѝ. Беше опасно да я целуне. Тя не беше жена за него.

Но той искаше да опита вкуса ѝ поне веднъж. Съвсем малко.

И преди тя да може да възрази, той долепи устни до нейните.

ГЛАВА 7

Тогава бягайте, о, бягайте сега! Състоянието жалко избегнете, ласкатели противни прогонете. Себе си ценете, презирайте мъжете. Бъдете горди, разум проявете.

лейди Мери Чадлей, английска поетеса

Из „Обръщение към жените“

Сара се вцепени от изумление. Неговите устни, прекалено меки за пират, докосваха нейните с изискана настойчивост. Дъхът ѝ се сля с неговия и изненадващо приятна тръпка наелектризира тялото ѝ. Но когато той прокара езика си по краищата на устните ѝ, тя рязко се отдръпна и се разтрепери. Той я беше целунал! Този... негодник беше проявил наглостта да я целуне!

— Какво има, лейди Сара? — Гласът му беше станал дрезгав, очите му бяха потъмнели и в тях светеше опасно пламъче. Той вдигна ръка, за да я погали по бузата и докосна с палец долната ѝ устна.

— Никога ли не са те целували досега?

Издайнически трепет мина по тялото ѝ, докато той галеше устната ѝ с палеца си. Тя се мъчеше да се насили да изпита отвращение от неговия допир, но ѝ беше трудно да мисли, когато той я докосваше.

— Разбира се... целували са ме и преди.

Той повдигна едната си вежда, като че не ѝ вярваше.

— Който и да е бил, не е успял да те убеди, че си много привлекателна.

Мазолестият му палец се плъзна по нежната извивка на горната ѝ устна.

— Кой беше той? Някой нищожен кривокрак ухажор, наскоро завършил гимназия ли? Някакво жалко лордче?

Този проклетник ѝ се надсмиваше. Тя му хвърли смразяващ поглед.

— Той беше офицер от английската кавалерия, ако искате да знаете, и не беше нищожество.

Тя протегна ръка срещу него, за да го отблъсне. Но той хвана ръката ѝ и я постави на врата си, като я задържа там, докато я гледаше с изгарящи от страст очи.

— Може и да не е бил нищожество, но не е бил достатъчно мъж, за да те задържи в Англия. И не го е бивало много да целува, макар че може и да греша. Във всеки случай се нуждаеш и от някой друг, за да направиш сравнение.

И преди тя да успее да го спре, той долепи отново устните си до нейните, а те бяха силни, властни и настойчиви. Този път нямаше и следа от нежност, те се впиваха като че това бе негово право, точно както би постъпил един пират. Тя вкопчи пръсти в косата му, желеайки да го отблъсне от себе си, но в този момент корабът се залюля и го тласна силно към нея, при което твърдите му бедра и стегнатият корем се долепиха до нея толкова плътно, че тя изохка. А когато несъзнателно разтвори устни, усети как езикът му прониква в устата ѝ. И за неин най-голям ужас, това ѝ се стори... много възбуждащо. И страшно вълнуващо. Тя се вцепени и го остави да изследва всяко кътче от устата ѝ, а той движеше езика си с някакъв невероятен ритъм, докато тя забрави къде беше... и коя беше. И вместо да дръпне назад косите му, тя уви с пръсти къдравите му кичури, за да доближи главата му по-близо до своята. После затвори очи, а той впи устните си още по-силно в нейните и я завладя, както бе завладял „Частити“.

Целувките на полковник Тейлър бяха по-предпазливи и неуверени, като че се боеше да не изплаши плячката си. Бог да ѝ е на помощ, но ѝ харесваше тази арогантност на капитан Хорн. Както и страстните движения на езика му... и пръстите му, които галеха гърба ѝ, като я притегляха все по-близо... и по-близо...

Тази целувка продължи цяла вечност, а колкото повече продължаваше, толкова по-настървена и настойчива ставаше. Ръцете му се плъзнаха първо надолу към бедрата ѝ, после нагоре към гръдния ѝ кош и започнаха да я опипват с въртеливи движения, а палецът му докосваше върховете на гърдите ѝ.

Като откъсна устните си от неговите, тя извика:

— Не бива да ме пипате така! Не бива!

Той дишаше учестено и я гледаше с пламнали от страст очи.

— Защо да не бива?

— Защото не е... прилично!

Той я погледна развеселен. После отметна един кичур от косата си, която бе паднала върху челото му по време на тяхната бурна, сладострастна целувка.

— Никога ли не вършите нещо неприлично, лейди Сара?

Лейди Сара! Значи затова го правеше! Искаше да я унижи, защото брат ѝ беше граф. Значи е била същата хитра тактика, както целувките на полковник Тейлър, и тази констатация я накара да изтрезнее.

— Не съм лейди Сара. Няма такава личност. — Тя отвърна лице от него. — Аз съм госпожица Уилис.

— Не, не си госпожица Уилис. — Като хвана брадичката ѝ, той я принуди да го погледне. — Госпожица Уилис е прекалено целомъдрено име за жена, която може да изпитва такава бурна страст.

— Не изпитвам никаква страст! — възпротиви се тя. — Не ми харесва това...

Той прекъсна края на изречението ѝ, като я целуна отново, властно и сладостно, със силата на мъж, плавал дълго време по море. Палецът му галеше врата ѝ, после се спря върху пулса ѝ, който започваше да се ускорява при всеки набег на езика му.

Тя се опита да се възпротиви. Наистина се възпротиви. Сви ръце в юмруци, опря ги на гърдите му и се опита да го отблъсне, но този опит беше толкова слаб, че нямаше почти никакъв ефект. Като хвана китките ѝ, той смъкна ръцете ѝ на кръста си и започна да ги стиска, докато пръстите ѝ се разтвориха и ръцете ѝ се долепиха плътно до него. След това пусна китките ѝ, но само за да ги доближи по-близо, а тялото му като че се сля с нейното.

Всичките ѝ намерения да се отдръпне... да промълви нещо... дори да си поеме дъх, се изпариха. Съществуваха само този мъж с неговите груби ръце, които пробуждаха нейната женственост. Той миришеше на морска вода и ром, а това беше приятно. Тя усещаше бързото му неравномерно дишане, докато я целуваше с ненаситна жажда. Такъв екстаз не беше изпитвала никога дотогава и тя се остави усещането да я завладее изцяло, единствено и само заради насладата.

После той сграбчи бедрата ѝ и я притисна до слабините си, толкова близо, че тя почувства твърдата издупина под бричовите му.

Сара се вцепени. Майка ѝ беше ѝ разказвала как се любят мъжете и жените, затова тя знаеше, че тази твърда подутина е доказателство за неговата възбуда. Мили Боже, не биваше да допусне това!

Със сподавен вик тя го отблъсна и успя да се промъкне между него и вратата, преди той да успее да я спре. Устните ѝ горяха от страстните му целувки, а сърцето ѝ биеше лудо, но успя да се овладее и побърза да стигне до другия край на стаята и да се скрие зад бюрото му.

Бузите ѝ бяха станали аленочервени, докато го наблюдаваше как се обръща бавно, за да застане срещу нея, а очите му блестяха като две парчета синьо стъкло. Не можеше да повярва, че беше оставила това чудовище да я опипва. Това нямаше да се повтори. Тя нямаше да го допусне!

Смръщил вежди, той тръгна към бюрото и се наведе напред, за да постави юмруците си върху него. Страстното желание все още се четеше в очите му, а дишането му беше тежко и учестено.

— Виждаш ли, Сара, и ти изпитваш страст. Можеш да приказваш колкото си искаш за приличие, но и двамата знаем, че не си толкова непорочна, за колкото се представяш.

— Много по-непорочна съм, отколкото вие можете да бъдете някога!

— И слава Богу, че е така — промърмори той.

Тя се вбеси, че той бе сметнал обидата ѝ за комплимент.

— Да, приятно ви е, че сте грубиян, нали? Обичате да властвате над жени и деца! Вие сте толкова лош, колкото и онези английски благородници, които мразите и които тормозят своите длъжници и се отнасят с жените като с крепостни робини!

В момента, в който изрече тези думи, тя съжали за тях, тъй като очите му потъмняха като въглени, станаха леденостудени и я изгледаха с голямо презрение.

— Ти не знаеш нищо за мен! Нищо! Кога за последен път си била потискана, лейди Сара? Кога е трябвало да драпаш с нокти и зъби за коричка хляб или да изтърпяваш бой с юмруци от един...

Той спря и се отдалечи от бюрото си, а челюстите му бяха толкова здраво стиснати, че белегът на бузата му бе побелял. После си пое дълбоко дъх няколко пъти, преди да заговори отново, а гласът му беше станал хладен и твърд.

— Твоите жени и моите мъже трябва да се обединят. Те се разбират помежду си. Само ти не го виждаш и не разбираш, че предлагам на тези каторжнички повече, отколкото биха могли да получат, където и да е другаде — дом и възможност да имат семейство и съпруг. Както и избор...

— Избор ли? Да бъдат поробени сега или по-късно? Какъв избор е това?

— Стига с тия извъртания! Приемаш ли предложението ми каквото е — една седмица, за да си изберат жените мъже? Или трябва да го направя така, както го бях замислил първоначално, и да позволя на мъжете да вземат онези, за които искат да се оженят?

— А какво ще стане...

— Да или не, Сара! Така ще бъде! Ако изникнат някакви проблеми, аз ще ги оправя и без твоя помощ. Разбра ли ме?

— Отлично!

Беше й по-лесно да се оправя с него, когато е ядосан, отколкото когато я целуваше с такава страст. Тя разбираше ядосаните мъже.

— Вие сте жалък тиранин и каквото кажете, това става. — Тя изсумтя презрително. — Ще приемем седмицата, която предлагате. Но не ме упреквайте после, ако не всичко върви така гладко, както сте го запланували.

Очите му светнаха.

— Всичко ще върви точно както съм го запланувал, уверявам те.

Тази дяволска самоувереност в неговия глас страшно я дразнеше. Той просто не искаше да признае, че може да има и пропуски в неговия план. Е, нека сам се оправя в края на седмицата. Скоро щеше да разбере, че не може да чифтосва хората така, като че са добитък за разплод. И когато всичко се провали, тя ще му се изсмее, да, ще му се изсмее! Ще види какво ще му се случи.

Като изправи рамене, тя го изгледа с високомерен поглед.

— Мога ли да си вървя сега, капитан Хорн?

— Гидиън. Наричай ме Гидиън.

Тя забеляза интимността, която се прокрадна в неговите думи.

— Няма да направя нищо подобно. Само защото... ме целунахте, не значи, че...

— Сгреших с тази целувка. Това няма да се повтори. — Очите му светнаха, студени и безизразни като сапфири. — Но ние, кръвожадните

бандити, не държим на етикета, затова все пак ме наричай Гидиън.

Той се отпрати към вратата и сложи ръка на бравата.

— Сега можеш да си вървиш.

Тя не знаеше дали да се чувства обидена, или облекчена, задето той не искаше да я целуне пак. „Разбира се, че изпитвам облекчение — мислеше си тя, — не искам ръцете на този негодник да ме опипват отново.“

— Е? — Той отвори вратата, като я подканваше да си тръгне.

Като събра цялото си останало достойнство, тя заобиколи бюрото и тръгна към вратата. Шапчицата ѝ лежеше на земята на няколко крачки от нея и тя спря, за да я вдигне.

— Остави я там! — заповяда той със суров глас. — Изглеждаш по-добре с разпуснати коси. Не я слагай вече.

Когато тя ахна от изумление и се запита защо проявява такъв внезапен интерес към косите ѝ, след като всъщност изглеждаше, че иска да я отпрати на всяка цена, той добави:

— Имаш по-добър шанс да си хванеш съпруг, като си с разпуснати коси, Сара.

Женската ѝ суета беше накърнена от намека му, че в противен случай никой няма да я пожелае. След като вдигна шапчицата, тя започна да събира разпилените по пода фибри, но той се отдалечи от вратата и тръгна към нея като ругаеше тихо.

— Ако я сложиш пак, просто ще я сваля. — Гласът му се сниши и се превърна в дрезгав шепот. — А знаеш какво се случва, когато разпусна косите ти.

Той се приближаваше и тя стана, като реши, че може би е по-разумно да остави фибрите.

Преди да може да реагира, той протегна ръка, за да издърпа шапчицата от пръстите ѝ. После я сви на топка и я пхна в джоба на панталона си.

— Можеш да си вървиш сега. Сайлъс ще сервира на жените, иди да обядваш. Но ще те чакам на палубата след половин час заедно с другите жени.

— За какво?

— Трябва да уведомим другите на кораба за условията на нашата сделка. Не смяташ ли, че се налага?

Другите на кораба ли? Другите пирати? Мили Боже, досега тя не се беше сетила, че трябва да бъдат уведомени. Но не изпитваше желание да присъства, като се съберат.

Сега той бе застанал много близо до нея и когато тя вдигна лице към него, очите му я предизвикваха да откаже. За момент ѝ се стори, че видя рога, скрити в гарвановочерните му къдрици. Тя разтърси главата си, за да проясни мислите си. Той не беше митично същество, макар че много приличаше на такова. Беше човек и можеше да се поправи. Само че още не беше измислила как да го стори.

— Какво има? — запита той грубо. — Боиш се да застанеш пред моите мъже, когато им кажа, че щастieto, което ги очаква, се отлага заради тебе ли?

Тя сви устни.

— Не се боя от нищо.

Изражението на лицето му се смекчи. Той бавно вдигна ръка, за да махне падналите по бузата ѝ коси. Тя издържа на това докосване, решена да му покаже, че той не я плаши. Макар че всъщност се боеше от него.

— Мога наистина да повярвам, че не се боиш от нищо, госпожице Сара Уилис — каза той и свали ръката си от бузата ѝ. — Предполагам, че би превзела цялото английско кралство или американските щати, ако трябваше да го направиш. — Гласът му се сниши. — Но те предупреждавам, че не съм от префинените английски лордове, които се оставят да бъдат командвани от една млада жена, независимо колко сладко умее да се целува. И ако пак предизвикаш бунт сред тези жени, ще имаш пълното основание да трепериш от мене. Уверявам те в това.

После той ѝ посочи подигравателно вратата.

С високо вдигната глава, тя леко повдигна полите си и прекрачи прага, после тръгна бързо по палубата, докато той затваряше вратата на своята каюта. За нейно нещастие няколко от пиратите я видяха, когато излезе. Те си размениха многозначителни погледи, а тя спря и бузите ѝ се обляха в червенина. Божичко, как ли изглежда сега без шапчицата си, със спуснати коси и зачервени устни!

Какво ли ще си помислят за нея?! Какво си мислеха беше ясно от техните подигравателни подхилквания. Тя изправи гръб, без да обръща внимание на хихиканията, с които я сподиряха, докато се промъкваше

между тях и отиваше към трюма. Тия проклети нехранимайковци! Вероятно бяха свикнали да виждат жени, които излизат от каютата на техния капитан с вид на прелъстена невинност. Те явно мислеха, че тя се е поддала на отвратителните задирания на Пирата-лорд.

Сара прекоси салона, без да се отклонява. Е, беше се поддала малко. Но само на една целувка. Или на две. Или бяха три?

Мили Боже, нямаше значение колко бяха, това нямаше да се повтори. Той беше казал така и тя, разбира се, смяташе да го накара да съдържи обещанието си. Нямаше да се целуват повече, освен ако този зъл пират не я насилеше.

Разбира се, че няма. Нито една целувка повече!

Пети се присъедини към пиратите на борда и се подпря на близкостоящия варел, като изпитваше известно безпокойство, докато чакаше капитанът да им направи някакво съобщение. Бог да му е на помощ сега, как да опази младата госпожица от тази бъркотия? Когато се промъкна на борда на „Сатир“, той още не беше измислил никакъв план. Знаеше само, че няма да посмее да се върне в Англия без госпожица Уилис. Не се бе ръководил толкова от чувството за дълг, колкото от страх как ще се отнесе графът с него и семейството му, ако се върне сам.

Е да, графът му се беше сторил разумен мъж, но ако беше по-умен, нямаше да изпраца шпионин след сестра си и да му предлага безбожно висока сума за това. Не, Пети не смееше да си навлече гнева на графа. Брат му Том се нуждаеше от длъжността си на иконом, особено сега, когато магазинът на баща им беше фалирал. Но Пети се чувстваше като че е попадал от трън, та на глог. Графът наистина беше човек, от когото трябваше да се страхува, но пък Пирата-лорд...

Питър въздъхна. Той едва не припадна, когато пиратският капитан каза да го изхвърлят през борда. И наистина пиратите често постъпваха така, а тази мисъл накара Пети да изтръпне от ужас. Слава Богу, че се бе сетил да заговори за баща си. Питър, разбира се, беше преувеличил, че притежава такива умения. Не разбираше толкова добре този занаят, както бе казал. Пък и за какво му е на един пират месар?

Прикривайки с ръка очите си, за да се предпази от лъчите на залязващото слънце, Пети погледна към мястото, където Пирата-лорд крачеше по кварталдека, големите му ръце бяха кръстосани на гърба, а

видът му — гневен. Явно, че беше в лошо настроение. Бе свикал на палубата мъжете и беше изпратил човек да викне жените. Пети се чудеше дали младата госпожица няма пръст в тази работа. Тя наистина имаше остър език и той не би се изненадал, ако бе наругала капитана. За нейно добро се надяваше, че не е така. Всеки можеше да забележи, че с Пирата-лорд шега не бива.

Изведнъж жените се появиха от трюма зад Пети, предвождани от госпожица Уилис. Когато минаваше край него, тя му хвърли безпомощен поглед и продължи нататък.

— За какво ни извикаха? — промърмори един мъж зад него. Беше човекът, раздавал храната преди няколко часа, казваше се Сайлъс.

Първият помощник-капитан отговори:

— Не знам. Но тази лейди Сара има пръст в това. Бъди сигурен.

Питър преглътна с усилие. Пази, Боже, да е обрела всички жени на някаква ужасна съдба с нейната склонност към размирици, въпреки че трябваше да признае, че с нея се отнасяха добре досега. Той огледа насъбралите се жени, като търсеше с поглед Ан, но тя беше толкова дребничка, че не можеше да я открие в тълпата.

Щом жените се събраха на палубата, Пирата-лорд махна с ръка на госпожица Уилис да иде при него на кварталдека и тя се запъти натам, макар изражението на лицето ѝ да изглеждаше неуверено, а това разтревожи Пети. Когато застана до капитана, толкова крехка пред снажната му едра фигура, той започна да говори.

В началото Пети почти не можеше да повярва на думите му. Колония ли? Пиратите щяха да създават колония? И искаха жените да се присъединят към тях като съпруги? Когато Пирата-лорд завладя кораба и каза, че си търсят съпруги, Пети сметна думите му за лоша шега. Но явно, че този негодник го е мислил насериозно.

Пирати да се заселят на едно място? Кой би могъл да предположи такова нещо? Морските разбойници обикновено обичаха прекалено много златото, за да отседнат за постоянно, където и да било. Но и другите мъже се държаха така, като че това не бе новост за тях. И наистина Пети видя как вече гледаха жените, като че се опитваха да решат коя от тях биха избрали.

Той потрепери. Някой от тези разбойници щеше да вземе неговата малка Ан. Не, не биваше да допусне това! Нали сега беше

един от пиратите, значи и той можеше да си избере жена, нали? И щеше да се пребори, с който и да е мъж за Ан. След това Пети продължи да слуша с половин ухо условията, които капитанът беше поставил за ухажването... възрастните жени щяха да бъдат изключени и децата щяха да идат с майките си. Пети можеше да мисли само за Ан... колко хубаво би било да му стане жена... колко благодарна щеше да му бъде, че я спасява от тези пирати... и колко му се искаше да я целуне.

Тези приятни мисли бяха внезапно прекъснати, когато първият помощник се провикна:

— А какво ще правите със сестрата на графа, капитане? Трябва ли и тя да си избере съпруг? Или да смятаме, че вече е избрала?

Госпожица Уилис стоеше сред хихиканията на пиратите няма като гроб, а страните ѝ бяха почервенели като залязващото слънце. Пети затаи дъх, докато чакаше отговора на капитана.

Гидиън хвърли на първия си помощник успокояващ поглед.

— Няма какво да смяташ, господин Кент. Да, и тя ще си избира съпруг като останалите.

Пети изтръпна от ужас. Тоя проклет негодник! Нима ще принуди госпожица Уилис да се омъжи за някой от тази измет? Това беше немислимо! Не и дама като нея.

Всичките му мечти да се ожени за Ан се изпариха. Щом госпожица Уилис бе включена в жените, които трябваше да бъдат избрани, Пети имаше само една възможност — трябваше да изпълни дълга си към нея. Щеше да се наложи да се ожени за нея или поне да се престори, че ще бъдат женени, за да я опази от другите простаци, докато успее да я върне невредима на брат ѝ.

Да, но Ан...

Пети се упрекна строго. Ан наистина беше сладка малка женичка, но дългът му трябваше да стои на първо място. Не можеше да разори фамилията си, като откаже да опази Сара.

Капитан Гидиън вече се беше намръщил, като че ли въпросът за бъдещия съпруг на госпожица Уилис също не му допадале много. Но той продължи да говори с безразличен и студен глас:

— Сега, като знаете какво е положението, момчета, очаквам да се държите прилично. Искаме да създадем колония, а не бардак. Ако не се отнасяте с жените както трябва, ще имате работа с мен.

Госпожица Уилис го погледна изненадана, но той се направи, че не я забелязва.

— Ако времето не се развали, трябва да пристигнем на острова след два дни. Дотогава задълженията ви ще останат същите както досега, но можете да посещавате жените през свободното си време. Не пропускайте възможността си да ги ухажвате.

Погледът му се спря на облечените в униформи жени, които разделяха редицата на пиратите на две, като красива черна лента.

— На жените се разрешава да се движат свободно по палубата, стига да не пречат за дейностите, свързани с кораба. Но нощем ще бъдат заключени в трюма и ще има човек да ги пази, за да не би някой от вас да реши да прекара брачната си нощ преди сватбата.

Някои от мъжете започнаха да мърморят, но бързо се смълчаха, след като техният капитан смръщи вежди. После огледа тълпата и погледът му се спря на мъжа до Пети.

— Сайлс, ти ще се заемеш с това да проучиш коя какво може да върши. И направи списък какви пособия ще им са нужни за шиене и неща от тоя род. Макар че е по-добре известно време да не ходим в Сантяго, като стигнем Атлантида може все пак да изпратя няколко души до островите Кабо Верде за допълнителни покупки.

— Жените вече имат необходимите материали за шев — прекъсна го госпожица Уилис. Тя бе мълчала през цялото време, затова нейният настойчив, но мелодичен глас след суровия, заповеднически тон на капитана, стресна всички. — Бяха им дадени някои пособия и платове на борда на „Частити“ и мисля, че повечето от тях са ги взели със себе си на „Сатир“.

Капитанът се обърна към нея, като че бе забелязвал нейното присъствие за пръв път. Явно не одобряваше прекъсването на речта му.

— Благодаря ви, че ми докладвахте, госпожице Уилис — каза той сухо. — Искате ли да добавите още нещо?

Тя се изчерви под властния му поглед, но не отстъпи.

— Да, искам. Ако нямате нищо против, капитане, бих искала да продължа с уроците по четене и писане, които преподавах досега на жените.

Когато капитан Хорн повдигна вежди, тя побърза да добави:

— Всеки мъж, който иска да се присъедини към нас, може също да дойде.

Това предизвика високия, дружен смях на пиратите и за момент на Пети му се стори, че и самият капитан се усмихва. Но когато се обърна отново към своите хора, устните му бяха строго стиснати.

— Чухте какво каза госпожица Уилис, момчета. Може да ходите при дамите и да учите, ако желаете. Но само когато не сте на вахта.

Като огледа продължително и изпитателно екипажа си, той добави:

— Свободни сте. И занапред се дръжете прилично. Хората от екипажа започнаха да се разотиват, а Пети се върна на своето място, тъй като не можеше да продължи с чистенето на палубата, докато хората не се разпръснат. Докато чакаше, той наблюдаваше капитана, който беше приковал очи в госпожица Уилис. А тя като че не забелязваше, че Хорн следи всяко нейно движение. Но другите го забелязаха.

— Независимо от всичко, което каза капитанът, той иска това момиче за себе си — заговори Сайлъс, който стоеше близо до Пети.

Пети погледна към Барнаби, който слушаше с недоверчив вид.

— Не съм много сигурен — отговори помощник-капитанът. — Тя е английска аристократка, а знаеш какво изпитва той към тях.

— Няма значение, дори да е някоя туземка от Южните морета. Не го ли видя как я гледа? Като че не е ял от две седмици, а тя е чудесен говежди бут. — Сайлъс чукна върха на лулата в зъбите си. — Да, той я иска. Проблемът е да я накара тя да го избере.

— Това не е трудно. Гидиън може да има всяка жена, която пожелае. И ако наистина я иска, ще я накара да му се моли да се омъжи за него преди седмицата да изтече, помни ми думите.

Пети се обърна и погледа мъжете с ужас. Едно беше да се опита да предотврати женитбата на някой пират с госпожица Уилис. Но да се опълчи срещу Пирата-лорд? Бог да му е на помощ, това би значело все едно да се опита да си пъхне главата в корема на акула.

Барнаби, изглежда, усети, че Пети го наблюдава. И го изгледа строго.

— Какво ме гледаш, бе момче? Тръгвай! Гледай си работата!

— Тъй вярно, господине — измърмори Пети. После тръгна към мястото, където беше оставил кофата, като пътем взе онова, което моряците наричаха „молитвеник“, малък мек камък, който се използваше при търкането с пясък на местата от палубата, до които

трудно можеше да се достигне. Но и след като застана на колене и започна да търка дъските от тиково дърво с мокрия пясък, той не можеше да престане да мисли за госпожица Уилис. Трябваше да намери начин да поговори с нея. И да я предупреди да внимава, когато се намира в близост до капитана. Защото ако не бъдеше много предпазлива, на Пети може би щеше да му се наложи да извърши нещо драстично, за да я опази от Пирата-лорд. А изобщо не му се искаше да влиза в конфликт с това чудовище — американския морски капитан. Никак не го желаше.

ГЛАВА 8

Морякът е като петел в играта. Девици млади вярват в правотата. Не бива много пий да се виним, което се полага, ще им позволим.

Джон Плейфорд
Из „Веселият моряк“

Слънцето клонеше към хоризонта като божествен златен медальон, който всеки миг щеше да потопи в блестящото море. Сара се наведе над парапета, загледа неговото неясно отражение във водата и ѝ се искаше да може да тръгне по този огнен път, докато стигне до Англия и безопасния си дом. Не ѝ беше приятно да признае, че Джордан е бил прав. Това пътуване по море беше злополучно още от началото.

А този проклет капитан само влоши нещата. О, как ли ѝ се е надсмивал, когато тя излезе от неговата каюта, след като го бе оставила да я целува! Как ли се е наслаждавал на нейната слабост! Вместо да се бори от името на жените, тя му бе позволила всевъзможни скандални волности. Той без съмнение успя да отклони вниманието ѝ от нейната цел и най-вероятно го бе направил заради своите нечестиви намерения.

Едва ли се бе държал така, защото наистина се е увлякъл по нея. Бе го показал ясно както в каютата си, така и по-късно, когато публично я изложи пред целия си екипаж сякаш тя беше някаква плячка, която може да бъде поделена както му е угодно на него. Тя се изчерви само като си спомни за това. Той я накара да се размекне, а после я беше предложил на първия мъж, който би я пожелал. Този проклетник! Този негодник! Тя го мразеше!

— Госпожице Уилис — чу се някакъв глас зад нея. Тя се обърна и видя Луиза, която се промъкваше между жените, насядали навсякъде по палубата, докато се хранеха. С чиния овнешко задушено и хлебчета,

пригответени на кораба, в едната си ръка, тя се приближаваше към нея, в другата си ръка носеше чаша уиски с много вода.

— Вие наистина трябва да хапнете нещо — подкани я Луиза с тона на гувернантка, с който бе свикнала да говори, и подаде чинията. — Трябва да си поддържате силите.

— За какво? — Сара въздъхна и взе чашата. — Няма смисъл да се борим с тях. Те ще постъпят както пожелаят, каквото и да кажем ние.

— Не е вярно. — Като остави чинията върху наблизно стоящия сандък, Луиза взе едно хлебче и го пъкна в свободната ръка на Сара. — Вече ги убедихте да ни дадат правото на избор. Това е повече, отколкото имахме преди това.

— Ами, избор... — Тя пренебрежително ронеше хлебчето в морето. Нямаше апетит, особено след срещата с този ужасен пиратски капитан. Когато заговори отново, в гласа ѝ прозвуча нотка на примирение. — Можем да се омъжим за стар или за млад пират, за смелчага или за глупак и все пак ще трябва да се омъжим за разбойници и да останем до края на живота си на някакъв далечен остров, където никога вече няма да видим семействата си...

Гласът ѝ секна при мисълта, че ще бъде разделена с Джордан, докато е жива.

Независимо какво бе казала на Гидиън, тя се страхуваше, че брат ѝ никога няма да я намери. Пък и как би могъл? Щеше да я търси на какви ли не погрешни места и никога нямаше да му дойде на ума, че пиратите са точно на този остров. Една сълза се отрони от окоото ѝ, но тя я изтри бързо. Много рядко ѝ се случваше да плаче. Беше прекалено разумна. Но тази вечер не се чувстваше особено твърда и... я избиваше на плач.

Луиза промълви няколко съчувствени думи и ѝ стисна ръката.

— Стига, стига! Не се тревожете за това. Всичко ще се нареди. Ще видите.

Някакъв друг, дрезгав глас се разнесе зад Луиза:

— Ако дамата няма да яде вечерята си, трябва да я даде на някой друг, а не да я хаби, като я изхвърля в морето.

Сара и Луиза се обърнаха и видяха готвача с протеза вместо крак, който се беше намръщил срещу тях. В едната си ръка държеше стомна с вода, а в другата — стара пръчка със заоблена дръжка, която

използваше за бастун. А прошарената кафява брада, която покриваше половината от лицето, му придаваше суров вид и премахваше и най-малкия признак на слабост, която би могла да се очаква, когато човек видеше бастуна му.

Още един пират, който ще ги тормози. Всички те бяха дошли до гуша, а тази вечер наистина не беше състояние да се кара повече.

Но настроението на Луиза явно беше съвсем различно, защото тя се изправи и размаха пръст срещу него.

— Как смееш да тормозиш клетата жена заради тез скапани хлебчета! Ако ги правеше така, че да могат да се ядат, господине, вероятно тя нямаше да ги изхвърля на рибите.

Той примигна слисан.

— Моите хлебчета да не могат да се ядат ли? — Той повиши глас. — Моите хлебчета не могат да се ядат, така ли? Искам да ви кажа, госпожо, че моите хлебчета са най-хубавите, които могат да се приготвят в открито море.

— Как пък не, те наистина са ужасни.

— Престани, Луиза, не е нужно да ме защитаваш — обади се Сара.

Но разгорещената жена се направи, че не я чува.

— Тези хлебчета са толкова твърди, че едва мога да ги преглъщам. А пък задушеното...

— Слушай, безсрамна усойнице — прекъсна я готвачът, като подчертаваше думите си със силно потропване на пръчката, — нищо му няма на задушеното на Сайлъс Драмънд и приканвам, който и да е друг мъж или жена да го направи по-хубаво, ако може.

— Твоя работа. Но мисля, че е по-добре аз да се заема с готвенето.

Луиза повдигна подгъва на тънката си престилка, от тези, които бяха раздали на жените към каторжната униформа.

— Е, разбира се, ще ми трябва по-хубава престилка и прилична шапчица, но съм сигурна, че бихме могли да ги набавим отнякъде... И бъди така добър да ми покажеш къде държиш продуктите.

— Няма да ти покажа нищо! — сопна се Сайлъс и по лицето му се изписа гняв и учудване.

Сара беше много изненадана, че Луиза не обърна внимание на гнева му.

— А как тогава ще мога да приготвя яденето за утре?

— Ти няма да приготвяш нищо за утре! — изрева той. — Моята кухня не е за самонадеяни женски като теб, които вероятно дори не знаят как да изцедят кръвта от говеждото месо.

Сара подпря лакътя си на парапета, като наблюдаваше словесната престрелка с мълчаливо задоволство. Сега беше сигурна, че Луиза може да се грижи за себе си.

— Нима е толкова трудно да се сготви прилично ядене? Наблюдавала съм някои от най-добрите готвачи в света, докато приготвят вечеря. — После се обърна към Сара и добави: — Знаете ли, бях на работа при дук Дорчестър известно време. Той имаше двама френски готвачи. Мисля, че понаучих някои неща от тях.

— Френски готвачи ли? Английски дукове? — запита Сайлъс объркано. — Няма да те допусна въобще до моята кухня, ти си... ти си...

— Казвам се Луиза Яроу, но можеш да ми казваш госпожица Яроу — отвърна му Луиза съвсем официално.

Той погледна толкова учуден от това високопарно изказване, че Сара се покашля, за да прикрие напушилия я смях.

— Няма значение как те наричам или как ти наричаш себе си — изръмжа той, като спря достатъчно близо до Луиза и я изгледа сърдито. Внезапен порив на вълните наклони кораба напред, но докато Сара и Луиза трябваше да се заловят за парапетите, за да запазят равновесие, той успя да се задържи прав, като че краката му бяха заковани за палубата.

— Няма да се доближаваш до моята кухня, госпожо! Достатъчно грижи имам, че трябва да храня и всички тези жени. Не искам никаква размирница да се навърта около мен.

— Може би Луиза ще съумее да ви помогне — намеси се Сара. Тя беше съгласна, че задушеното нито изглеждаше добре, нито миришеше приятно. Като огледа набързо жените на палубата, видя, че не ядяха с голяма охота, въпреки че бяха гладни.

— Това е страхотна идея — обади се един глас. Сара се обърна и видя англичанина — първия помощник на капитана, който бе застанал до нея и пушеше лула. — Защо не позволиш на жените да ти помогнат за готвенето? Добре е да използваме някоя от тях, която я бива за това.

Сайлъс се намръщи срещу първия помощник.

— Значи заставах на страната на една женска? Добре, омръзнаха ми твоите оплаквания. И нейните. — Той се обърна и продължи: — Да знаете, никой от вас не ще получи вече нищо от моите яденета. Ще оставя тази усойница да ви сервира постния си френски бульон и ще видите дали ще ви хареса. Ще ме молите да ви готвя след седмица. Проклети английски глупаци! Кълна се...

Той продължи да мърмори нещо под носа си, като си проправяше път между насядалите на палубата жени. Но когато Луиза се нахрани да тръгне след него, Барнаби я спря с ръка.

— Не се тревожи за него. Той е стар мърморко и мрази жените. Чувах, че било, защото не можел да задоволи нито една жена в леглото, разбирате какво имам предвид. Имал някаква стара рана от войната... — Барнаби погледна Луиза с подкупваща усмивка, при която откри красивите си бели зъби. — Ако се нуждаеш от съпруг, по-добре вземи мен. Всичките ми чаркове са в отлично състояние.

Хладна усмивка се появи на устните ѝ и тя издърпа ръката си от неговата.

— Така ли? Тогава те съветвам да си намериш жена, която ще се радва да ги смазва, да се грижи за тях и да ги поддържа в добро състояние. Боя се, че аз по-скоро бих ги разбила на парчета. — Тя повдигна полите си и се затича след Сайлъс, а Барнаби се загледа изумено след нея и инстинктивно събра разкрачените си крака.

— Тя е студена жена, нали? — произнесе той, като се обърна отново към Сара.

— Не е точно така. Само че много не обича мъжете.

— О! — каза само Барнаби, като че му стана ясно.

Но смръщеното му лице показваше обратното. И как би могъл да разбере? Не е бил жена, та да зависи от някой мъж и животът му не е бил напълно съсипан от човек от другия пол. Защото един мъж, който не е бил подложен на тормоз само заради пола си, не би могъл да разбере омразата на Луиза.

— А вие? — попита той. — И вие ли мразите мъжете?

„Не, за съжаление“ — помисли си тя, като си спомни за унижителния начин, по който беше отвърналата целувките на Гидиън.

— Само онези мъже, които се опитват да ми отнемат свободата.

Слънцето най-после беше залязло и сивият сумрак като че подчертаваше похотливите искрици в тъмните очи на Барнаби, докато

я оглеждаше.

— Имате предвид мъж като нашия капитан ли?

Подигравателната нотка в гласа му я накара да се изчерви. Всички бяха напълно уверени, че тя ще падне в краката на техния прославен капитан. А ако знаеха дори половината истина, че всъщност го беше вече направила, щяха да започнат да ѝ се присмиват. Като сведе поглед, тя докосна с пръсти гладките, блестящи месингови перила пред себе си.

— Да, него. Разбира се. Нямаше право да ни взима против волята ни.

Барнаби се облегна назад, докато бавно всмукваше тютюневия дим от лулата си.

— Огледайте се наоколо, госпожице Уилис. Имате ли чувството, че вашите питомки искат да напуснат този кораб?

Като се обърна назад, тя огледа насъбралите се жени.

Някой беше вече запалил фенерите и те осветяваха малките групички жени и мъже, които се смееха и разговаряха. Жените оглеждаха мъжете, някои прикрито, други по-дръзко. Под надвисналото платно на кораба някакъв млад пират обви ръка около една апетитна каторжничка, която не само че му позволи да го направи, но и го погледна със срамежлива усмивка. Дори възрастната жена, която беше говорила днес за ограничените възможности да си намери съпруг, сега кокетно приемаше ухажването на някакъв беловлас моряк, един от малкото по-стари мъже на кораба на Хорн.

Навсякъде мъжете бяха се струпали около жените като пчели край меден кошер. И макар че не изглеждаха прекалено агресивни или груби, явно личеше някаква арогантност, с която се домогваха до жените, сякаш бяха сигурни, че ще ти одобрят. А и повечето жени не ги обезсърчаваха.

Тя въздъхна.

— Струва ми се, че жените не са много недоволни от това положение.

— Не са много недоволни ли? — Той се подсмихна. — Изглежда, че са дори много доволни.

Изведнъж нещо силно изскърца откъм палубата и някакъв писклив женски глас извика:

— Не ме докосвай, мръсен пират! Все още не съм длъжна да понасям похотливите ти ръце!

Сара и Барнаби погледнаха натам и видяха, че един мъж се държи за зачервената буза, а една от жените с приятна външност рязко се обърна и избяга.

— Не всички от тях са доволни, господине. Вятърът духна една къдрица към очите на Сара и тя я избута назад.

— Някои от тях просто са се примирили със съдбата си. Те знаят, че нямат избор. След като са свикнали да приемат каквото им поднесе животът, сега ще се помъчат да извлекат полза от това. Но искрено се надявам, че бъдещето ще им предостави нещо по-добро.

Тя се обърна и си тръгна, защото нямаше повече сили да води такива разговори. Барнаби не се различаваш много от капитана. Той не можеше да схване същността на безизходното им положение. Каквото и да кажеше тя и двамата мъже щяха да продължават да мислят, че с оказали голяма услуга на своите пленници.

Тя се почувства още по-сломена и като заобиколи предната част на палубата, се отправи към трюма, но я спря един моряк, който изникна от сянката. След внезапно обзелия я страх тя изпита облекчение, като видя, че това е Пети.

— Елате, госпожице, трябва да поговорим — промърмори той, като я водеше към предния трюм. — Наистина се налага. Сара го последва към долната палуба, като се оглеждаше внимателно, за да се увери, че никой не ги е видял. После почака, докато слязоха в трюма, и зададе въпроса, който я измъчваше откакто го видя да излиза от капитанската каюта.

— Предполагам, че си се промъкнал на борда, докато ни качваха на кораба, но как така не са те убили?

— Капитанът реши, че ще му бъда от полза. — Той запали фенера и като се обърна отново към нея, тя забеляза на бледата златиста светлина мрачния израз на лицето му. — Приеха ме в екипажа, но това не значи, че мога да правя каквото си искам. Много очи ме наблюдават през цялото време. Затова трябва да побързаме сега.

— Предполагам, че си чул какво каза капитан Хорн. Задължава ни да си изберем съпрузи.

Той кимна с глава, а светлокафявите му очи помръкнаха.

— Чух. И имам един план по този въпрос. Когато дойде това време, ще изберете мен.

Тя се стъписа от тази идея. Да се омъжи за Пети? И макар да знаеше, че предложението му е продиктувано от желанието да я опази, тя не беше сигурна, че това ѝ харесва. Достатъчно лошо беше, че ще остане цял живот с мъж, когото почти не познава...

Сара, разбира се, не познаваше нито един от тези мъже. Но някой от тях може би щеше да я поиска заради самата нея, а не да ѝ предлага женитба от чувство за дълг.

— Не знам, Пети...

— Слушайте ме внимателно. Ако се омъжите за мен, не е нужно да сме женени истински, нали разбирате какво имам предвид? — Зачервените му уши ѝ подсказваха за какво точно намеква. — Това ще улесни нещата за вас, когато се върнем в Англия. За негова светлост графа няма да е трудно да анулира брака, след като няма да сме... е, нали разбирате?

— Да, разбирам. — Тя присви очи. — Но мислиш ли, че някога ще успеем да... — Двама моряци минаха толкова наблизко, че тя ги чу как се смееха горе над тях. И млъкна, докато се отдалечиха от отворения капак на трюма, после наведе глава по-близо до Пети. — Наистина ли мислиш, че ще ни се удаде възможност да избягаме?

— Възможно е. Разбирам малко от корабоплаване. Ако този остров е близо до другите острови, мога да ви прекарам до някой от тях, който е обитаем.

Като въздъхна, тя започна да навива около пръста си верижката на медальона.

— Извинявай, Пети, но не ми се струва много надеждно.

— Сигурно е така. Спомнете си обаче, че капитанът спомена, че ще ходят отново до островите Кабо Верде, за да правят покупки. Има възможност да се измъкнем някъде по време на пътуването и оттам да се качим на някой кораб за Англия. Не се безпокойте, все ще измисля начин да избягаме оттук и да се върнем къщи. — Гласът му прозвуча решително. — А дотогава избягвайте Пирата-лорд.

— Престани да го наричаш така. Това му придава повече важност, отколкото заслужава.

Той я хвана за ръката.

— Послушайте ме, госпожице Уилис. Не се заблуждавайте от това, че капитанът позволи на жените да направят своя избор. Той е опасен човек. И ви е хвърлил око. Затова се нуждаете и от някой друг да ви ухажва, който е безопасен и ще ви пази от капаните му.

Странна тръпка я разтърси при тези думи на Пети. Тя си казваше, че това е породено от страх. В края на краищата само една безмозъчна глупачка можеше да се чувства поласкана, че един безмилостен пират я харесва. Пък и Пети сигурно грешеше.

— Не ми е хвърлил око. Не го ли чу какво каза днес следобед пред всичките си пирати?

Пети смръщи вежди.

— Знам какво каза, но чух и какво си говореха мъжете и всички се обзалагаха, че той ще ви примами в леглото си, преди да изтече тази седмица.

Тя се изчерви.

— Глупости! Няма за какво да се тревожиш. По-скоро ще умра, отколкото да допусна това чудовище пак да ме докосне.

— Пак ли? — Пети стисна по-силно ръката ѝ. — Какво ви направи той, когато бяхте в каютата му? Не ви е причинил нещо лошо, нали?

Тя съжали, че се е изпуснала да спомене за преживяното и каза:

— Разбира се, че не е. Разменихме си някои остри думи и толкоз. Но не мисля, че много ме харесва, а аз пък го презирам. Затова не се тревожи. Той няма да успее да се ожени за мен или да ме прелъсти.

Или поне се надяваше, че така ще стане. Но не беше напълно сигурна дали ще му устои, ако я сграбчи пак. Тази мисъл я накара да промени решението си.

— Вероятно си прав, Пети. Може би е по-разумно да избира теб за съпруг.

— Това е най-доброто, госпожице, ще видите. И не се безпокойте, по някакъв начин все ще успея да ви измъкна от тази бъркотия.

— Надявам се да стане така — прошепна тя. — Наистина се надявам.

ГЛАВА 9

Надявам се, че ако жените притежават поне малко здрав разум, те ще го използват изцяло, за да покажат, че заслужават да бъдат третиращи по по-добър начин, а не да понесат безропотно незаслужената арогантност (от страна на мъжете).

София (предполага се, че е лейди Мери Уъртли Монтегю)

Из „Жената не е по-нисша от мъжа“

Слънцето току-що бе залязло, когато Гидиън излезе от каютата си и тръгна бавно към палубата. Беше ясна нощ, изпълнена с благоухания, небето сияеше с диамантени звезди и сякаш обгръщаше кораба с кралска мантия, украсена със скъпоценни камъни. Той изпълни дробовете си с острия мирис на соления въздух. Щеше да му липсва това — спокойните нощи на борда на „Сатир“, скърцането на корабния шпанхоут^[1], плискането на вълните около сухите дъбови дъски на корпуса. Въпреки че той и неговите хора щяха от време на време да ходят до островите Кабо Верде за покупки, нямаше вече да прекарват дълги нощи под обсипаното със звезди небе.

Той набързо наобиколи моряците си, които стояха на вахта, после пъхна ръцете си в джобовете и започна да се разхожда по палубата. Някакво неясно недоволство го бе обхванало и разваляше насладата, която обикновено изпитваше от тези нощи в морето.

Това чувство на удовлетвореност го спхождаше често напоследък. Затова беше измислил този драстичен план за Атлантис и бе решил да се откаже от пиратството. Преследванията на кораби в морето, приятното вълнение да прибира златото от аристократите, които ненавиждаше... нищо от тези неща вече не беше достатъчно, особено след като знаеше какво щеше да се случи, ако продължеше да

живее така. Пиратството често носеше ранна смърт на тези, които се занимаваха с него. Нямаше оцелял стар пират.

Може би някои мъже нямаха нищо против да умрат млади, а други искаха да напуснат този свят с вълнуващо преживяване, но той не беше от тях. Смяташе да живее дълго и пълноценно, а не да завърши на бесилката. Или като каторжник на някой кораб.

Беше отдал достатъчно от живота си на морето, цели двадесет и една години. Беше само на дванадесет, когато проклетият му баща умря от пиянство, като остави единственото си дете без пукнато пени, без приятели, съвсем само. След една година, през която се бе борил с глада и бе търсил работа, един морски капитан го забеляза, съжали се над него и му предложи работа като каютен помощник, която той веднага прие. По-късно, когато американското правителство възложи на моряците да нападат неприятелските кораби като капери, за да тормозят англичаните, той с голяма охота вложи всичките си спестени пари и си купи едномачтов кораб. Това изглеждаше достатъчно добър начин за преживяване. Наскоро след това спечели достатъчно средства, за да смени този кораб с катер, а него пък смени със „Сатир“.

През всичките тези години той беше поставял само две условия на моряците от своя екипаж... да нямат съпруги или семейства, за да могат да проявяват по-безразсъдна смелост, тъй като няма да има какво да губят, и да мразят англичаните колкото ги ненавиждаше той.

Неговият щателен подбор се бе оказал сполучлив, защото хората му служеха добре. Когато войната свърши и същите онези американски власти, които ги бяха карали да крадат от англичаните, очакваха от него и неговия екипаж да хвърлят оръжията си и да се помирят с доскорошните си врагове, той и неговите хора избраха третия път — пиратството.

И откровено казано, бяха изкарали добри печалби от този занаят. Но беше вече започнал да им омръзва несигурният и самотен моряшки живот, а на него дори повече, отколкото на другите. За негова изненада златото и скъпоценностите, които плякосваха от врага, не го задоволяваха вече. Дори униженията, на които подлагаха презрените лордове, вече не го вълнуваше. Той искаше нещо повече — истинско бъдеще, а не безкрайно плаване по море и набези за плячка. Искаше да построи нещо, което да бъде негово, нещо хубаво и солидно. А

можеше да направи това само на Атлантис. Всички те можеха да го постигнат на този остров.

Той огледа безцелно движещите се по палубата хора и забеляза, че мъжете, които не бяха на вахта, се бяха впуснали да печелят симпатиите на жените. Скоро щеше да викне Барнаби да отведе жените долу и да ги затвори, но първо искаше да се наслади на този момент. Бе постигнал целта си. Беше намерил жени за своите мъже. И скоро всички те щяха да заработят заедно в името на една обща цел.

Но защо тогава се чувстваше толкова неспокоен и незадоволен? Не трябваше ли да се радва на успеха си? Защо изпитваше този разяждащ страх, че бе постъпил лошо, като бе отвел каторжничките?

Всичко бе заради тази проклета англичанка. Сара беше породила тези глупави съмнения в душата му. Сара, със своите светлокафяви очи и мекото, податливо тяло... Сара, която можеше да възбуди един мъж само като отметне назад бакъреночервените си коси. Почувства напрежение в слабините и изохка. Някоя жена не му беше въздействала така досега. Както всички други моряци и той бе имал своите закачки и флиртове, но нито една островитянка от мургавите хубавици с дръпнати очи не беше накарала кръвта му да кипне само при мисълта за нея.

Но не беше важно как действаше Сара на кръвта му... или на нещо друго, каза си той и направи една гримаса. За брака се искаше нещо повече от страст. Неговите родители бяха доказали това.

Не би искал ни най-малко да се ръководи от мъжките си желания, да се сближи с някаква глезена дъщеря на граф, макар и да е осиновена. Жени като нея никога нямаше да бъдат доволни от това, което би им поднесъл един мъж. Жени от нейния род не даваха на мъжа нито минута спокойствие.

Като се доближи до парапета, той се облегна на него с гръб към морето. Не, Сара Уилис не беше за него. Трябваше да си потърси някоя друга за съпруга. С интерес и любопитство, той наблюдаваше танца на ухажването, изпълняван пред очите му, и се чудеше дали би могъл да се впусне в него с ентузиазма на своите моряци. Налагаше се. Именно от това имаше нужда — от друга, различна жена, която по-точно да отговаря на представата му за съпруга.

Той пхна ръце в джобовете си, но потрепери, когато пръстите му докоснаха смачкания на топка плат. Шапчицата на Сара. Тази, която

беше взел от нея. И която бе покривала разкошния водопад от нежни, копринени коси.

Изруга сърдито, извади я от джоба си и я хвърли в морето. Не трябваше да разпилява косите ѝ. И, разбира се, не трябваше да я целува. Влечението му към нея беше също така неразумно, както ако беше започнал да плава направо срещу вятъра. От целувката, желанието му само се беше усилило. Дяволите да я вземат, тя беше като магьосница, която не му излизаше от ума, дори когато не я виждаше наблизо. Не я виждаше наблизо ли? Той огледа неспокойно тълпата. Наистина, нея я нямаше там. Не се виждаше никъде. Но къде беше тя? В другия край на кораба ли? Под палубите с някой от неговите мъже? Това го накара да се намръщи. Докато все още търсеше Сара, една друга жена се приближи до него. Беше закръглена и руса, а очите ѝ оглеждаха бедрата му както инспектор на докове оглежда кораб. Тя хвана ръката му и я постави на кръста си, като предизвикателно го стрелкаше с очи изпод дългите си мигли.

— О, виж ти, та това е нашият добър капитан, който ни спаси от онзи проклет затворнически кораб. Търсиш си женичка, нали? Куини е тъкмо подходящата за теб.

Като дръпна силно ръката му и я постави на една от големите си гърди, тя се облегна на дланта му с похотлива усмивка.

— Имам всичко, което би искал един мъж, а дори и много повече.

Той смръщи вежди с отвращение и се отдръпна от нея.

— Извинявай, Куини, но тази вечер мислите ми са заети с други неща.

Беше ясно за какво е била в затвора тази жена, а той не беше в настроение за такъв род задявания. Сара може и да не е жена за него, но и Куини не беше подходяща.

За съжаление, русокосата изглежда не разбра това. Бърза като светкавица, тя плъзна ръката си по издутината в бричовите му, породена от мислите за Сара.

— О, шефе — изгука тя с акцент, който се превърна в лондонски кокни, докато го потъркваше с опитните си пръсти, — лъжеш като циганин! Твърд си като рог^[2], а аз знам как да размеквам такъв инструмент.

Той дори не се усмихна на това, което изглеждаше уж случайна игра на думи, свързана с неговото име, и свали ръката ѝ от слабините си.

— Всеки мъж от кораба е твърд като рог тази вечер, Куини. Върви и си намери някой друг, за да го съблазниш. Казах ти, не ме интересува.

Тя изглежда се обиди.

— Значи си го пазиш за някоя друга? — Тя повдигна едната си вежда, а лицето ѝ придоби упорито изражение.

— Пазиш го за „милейди“, нали? Но ако е така, губиш си времето. Тя смята, че е прекалено добра за такива като мен и теб. И няма да утоли жаждата ти, гарантирам ти го!

Това, че вероятно беше права, не му помогна да преглътне полесно думите ѝ. Той замълча за момент и я изгледа с убийствен поглед, който обикновено караше хората му и да настръхват и да бягат изплашени. Кръвта се отдръпна от лицето му.

— Благодаря ти, че ме предупреди за госпожица Уилис — каза той, а думите му бяха пълни със сарказъм. — Но не приемам съвети от курви!

Това беше достатъчно да я накара да се дръпне и да избяга. Но изглежда и след това нямаше да го оставят на мира, защото друга жена се появи и се отправи към него. „Това може да стане досадно“ — помисли си той. Като беше дал на жените правото на избор, не предполагаше, че ще започнат да го задирят с такъв ентузиазъм. Той се надигна да се прибира, когато жената го извика:

— Капитан Хорн, господине! Донесох ви вечерята.

Той спря и се обърна, а тя му подаде чиния, пълна с храна.

— Господин Драмънд каза да ви донеса това.

Тя не смееше да го погледне и той изведнъж разбра, че не е дошла с намерение да го прелъстява. Трябваше да се сети, че не всички жени се държат арогантно като Куини и беше избързал с реакцията си.

Успокоен, той взе чинията.

— Благодаря, признавам, че съм гладен.

Тя изглеждаше смутена, и сега, когато се беше приближила до него, той видя страха, изписан по лицето ѝ.

— Как се казваш?

— Ан Морис, господине.

Тя обърна поглед към мястото, където бяха другите жени. Явно, че ѝ се искаше да бъде другаде, а не да разговаря тук с него и по неизвестна причина той реши да разсее страховете ѝ.

— Морис е уелско име, нали?

Тя ококори очи. После кимна.

— От Кармартшиър, господине.

Той се усмихна.

— Не е нужно да ми казваш „господине“. Не съм по-добър от теб и другите жени.

— Да, господине. Исках да кажа... да.

Той набоде едно парче месо на вилицата и го поднесе към устата си. Беше жилаво и безвкусно както обикновено, но той беше гладен, пък и толкова бяха възможностите на Сайлъс. Докато Ан се суетеше от неудобство и не знаеше какво да направи, той я запита:

— Яла ли си?

Тя заклати силно главата си в знак на потвърждение, при което къдриците ѝ се разпиляха. Той я погледна и се усмихна. Това, изглежда, разсея страховете ѝ, защото престана да се суети наоколо. Докато отхапваше от хлебчето и си взимаше от печеното, той започна да я оглежда. Тя беше дребничко момиче с привлекателни очи, чийто цвят не можеше да се определи на светлината на фенера, косите ѝ бяха тъмни и къдрави, подстригани ниско над ушите, вероятно от затворническите власти. Ако не беше женствената ѝ фигура, човек можеше да я сметне за дете.

Точно такава жена трябваше да си избере за съпруга. Беше хубава и одухотворена. И вероятно щеше да съумее да му създаде онзи уют, който никога не бе имал в живота си. А щом преодолее страха, който изпитваше от него, щеше да стане сладка и приятна съпруга.

Жалко, че чувството, което тя предизвикваше у него, беше само покровителствено. Той въздъхна.

— Добре ли се чувствате, ти и жените? Доволни ли сте от това, което имате в трюма?

Лицето ѝ грейна и тя заприлича още повече на ангелче.

— О, да, всичко е много добре. Много по-хубаво, отколкото на „Частити“.

Той загреба с питката малко от соса.

— Ако нямаш нищо против, бих искал да те запitam как попадна на „Частити“?

Погледът ѝ се изпълни с тъга. Тя облегна дребното си тяло на близкостоящия сандък и въздъхна.

— Изпратиха ме в затвора за кражба. Той едва се сдържа да не избухне в смях.

— За кражба ли? Тебе?

Някак си не можеше да си представи това свенливо същество да открадне нещо. Но тя кимна с глава, че е така.

— Мама беше болна и имах нужда от лекарства за нея, но нямаш възможност да ги купя. Малкото, което изкарвах от работата си в шапкарския магазин, не стигаше дори да се храним. Затова един ден, като минавах край отворената врата на една вила и нямаше никой наоколо, влязох, вътре. Видях едно сребърно блюдо и го взех. — Очите ѝ се премрежиха от сълзи. — Знам, че беше голяма грешка. Но мислех, че ще мога да го продам и да купя лекарствата за мама. — Тя поклати глава. — Но магазинерът, на когото се опитах да го продам, беше виждал блюдото и преди. Той разбра откъде съм го взела и... и ме предаде на съдията.

Тръпка на съчувствие към бедното момиче го разтърси. И не можа да сдържи гнева си.

— И англичаните те депортираха заради това ли? Заради едно сребърно блюдо?

— Да, господине. Майка ми... — гласът ѝ секна — мама много се срамуваше от мене. Сърдеше ми се до деня, в който умря, защото бях отишла в затвора. И беше права. Това, което извърших, беше грешка. Голяма грешка.

Тя извърна главата си настрани и той виждаше само профила ѝ, но фенерът освети мокрите ѝ бузи. Тя плачеше. Горкото момиче, то плачеше. Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Направила си каквото е трябвало, Ан, но не са се отнесли честно с тебе. Има нещо много гнило в една страна, където старите жени не могат да получат лекарства и никой не иска да им помогне.

— И аз така мисля. — Тя въздъхна няколко пъти и потрепери. — Точно затова нямам нищо против, че ще ни заведете на този остров. Нещата там може да станат подобри, ако се направят както трябва.

„Ако се направят както трябва!“ Прониза го остра болка, породена от угризенията съвестта. Сара не смяташе, че той прави всичко както трябва. Ни най-малко. Тя мислеше, че е прекалено груб и безсърдечен. И че злоупотребява с млади, невинни момичета като Ан. Обезпокоен от тази мисъл и обърканите чувства, които го вълнуваха, той свали ръката си от рамото ѝ и се загледа в океана.

— Значи нямаш нищо против да се омъжиш за един от моите хора?

Тя избърса сълзите с малкия си юмрук.

— Не и сега, когато Пети е тук.

— Пети ли?

Той не можеше да я види ясно при светлината на фенера, но му се стори, че тя се изчерви.

— Питър Харгрейвс. Моряка, когото сте взели от „Частити“.

Той не си направи труда да я поправи и каза:

— А, да!

Тя отклони погледа си към палубата, после посочи с пръст към предните трюмове.

— Той сега е там с госпожица Уилис.

Гидиън веднага обърна очи към мястото, което тя сочеше. Значи наистина е бил от екипажа на „Частити“, затова Сара е на негова страна.

Той присви очи. Значи е отишла там, за да разговаря с Харгрейвс. Какво общо имаше с този мъж? И какво кроеше с него? Той не се съмняваше, че замисля нещо. Сара, изглежда, прекарваше цялото си време да измисля начини да спъва плановете му.

Погледна Ан и забеляза, че тя наблюдава Харгрейвс така напрегнато, както той се вглеждаше в Сара. Като посочи с ръка двойката, Гидиън попита:

— Кажи, Ан, какво знаеш за Пети? Свенлива усмивка разтвори устните ѝ.

— О, той е добър човек. Охраняваше ни на „Частити“.

Гидиън продължи да яде, докато гледаше към загадъчния Пети, който сега се бе запътил към бака, докато Сара крачеше към кърмата.

— Какво искаш да кажеш?

— Той стоеше на пост пред килиите ни всяка нощ. Капитанът беше наредил така. И Пети пазеше всички ни.

Тя наведе глава, но не достатъчно бързо и Гидиън съзря в очите ѝ обожанието към нейния герой.

— И преди всичко мене.

Значи Ан беше влюбена в дребния англичанин, ясно. Затова нямаше нищо против да се омъжи и никога нямаше да насочи вниманието си към Гидиън, за да го избере за съпруг.

Той не си даде труд да се запита защо се почувства толкова облекчен. Просто продължи да яде. И да наблюдава Сара.

— За какво мислиш, че той разговаряше с госпожица Уилис?

Ан размахваше краката си и подритваше сандъка.

— Не знам. Може би нещо във връзка с бъдещето ни. Тя се грижи за нас. Вероятно разговарят какво ще правим, като идем на острова.

„Вероятно“ — помисли си той. Нямаше да се учуди, ако Сара е потърсила помощта на човек, който веднъж вече е проявил съчувствие към жените. „Като че пък ти си ѝ предложил друга възможност — помисли си той. — И към кого друг можеше да се обърне за помощ?“

Той смръщи вежди. Проклетата да е! Тази жена го караше да се съмнява във всичките си планове. Сигурно бе убеждавала Харгрейвс да ѝ помага.

— Сара ли накара Харгрейвс да стане покровител на жените? — попита той.

Ан видимо се смути.

— Едва ли. Не мисля, че го познаваше по-добре от нас, останалите.

— Значи нямаше някаква връзка с Харгрейвс?

— Не знам такава нещо.

Той се успокои. Поне за това нямаше защо да се тревожи.

Тя вдигна глава и го изглежда.

— Защо?

— Просто попитах.

Той вече се бе нахранил и бе крайно време да нареди да приберат жените в трюма. Хората му бяха започнали да се разпалват и скоро някои от тях щяха да извършат някоя глупост или нещо по-лошо — задявките им ставаха все по-настойчиви и можеше да се стигне до насилие, което нямаше да улесни отношенията между тях и бъдещите булки.

Като подаде на Ан празната чиния, той каза:

— Прощавай, но трябва да свърша някои неща. Благодаря ти, че ми прави компания.

Тя му се усмихна толкова лъчезарно, че за момент той завидя на кльощавия Харгрейвс, който явно бе спечелил симпатиите ѝ. Но това чувство не трая дълго. Макар че искаше мила и уравновесена жена, Ан беше прекалено сладка и уравновесена за него.

Гидиън тръгна по палубата към мястото, където Барнаби флиртуваше с някаква жена със слаби ръце и лековато държание, и го дръпна настрана.

— Време е да изпратиш жените долу. Накарай госпожица Уилис да ти помогне.

Той огледа палубата, за да я открие, и се намръщи, като видя, че тя разговаря разпалено с една голяма група жени. Първо с Питър Харгрейвс, а сега с жените. Сара никога нямаше да престане да крои планове.

Барнаби точно щеше да си тръгне, когато Гидиън го спря.

— Почакай, промених си решението. Остави госпожица Уилис. Аз ще се оправя с нея.

— О?

— Ще я настаня в твоята каюта. Можеш да спиш със Сайлъс следващите няколко дни.

— Това няма да ѝ хареса.

Гидиън се усмихна мрачно.

— Не ме интересува дали ще ѝ хареса. Ако спи постоянно при другите жени, ще ги настрои пак към някой бунт. Искам да бъде на място, където мога да я държа под око.

Хитра усмивка плъзна по устните на Барнаби.

— Това ли е единствената причина, поради която я местиш в моята каюта? Която впрочем е точно срещу твоята.

— Това е единствената причина — сопна му се Гидиън. Дявол да го вземе този английски нехранимайко! Беше невероятен женкар и смяташе, че всички са като него. — Сега ще ѝ го кажа. Почакай, докато я заведе в каютата, и тогава изпрати жените долу.

— Ако я настаниш там без обяснения, жените ще искат да знаят причината за това. Те очакват помощ от нея.

Точно това беше проблемът.

— Кажи им каквото искаш, само гледай да не ги ядосаш. Но тя ще остане в твоята каюта независимо какво мислят те.

Като каза това, той се отдалечи от първия си помощник.

И за хиляден път съжали, че се е поддал на прищявката си да вземе Сара на борда на „Сатир“. Тя създаваше само неприятности от момента, в който стъпи на кораба му.

Жените се разпръснаха, когато той се приближи към нея, а това му се стори лош признак. И то много лош.

— Какво кроиш сега?

— Кроя ли? — запита тя, а изражението на лицето ѝ бе станало невинно като на монахиня.

Но той знаеше, че не може да се вярва на вида ѝ.

— Да, с жените. Сигурно си кроила нещо, иначе нямаше да се разбягат, когато се приближих.

Тя отметна косите си назад, вятърът отвя няколко пухкави къдрици от лицето ѝ, а напрегнатите ѝ черти се отпуснаха с облекчение.

— Само разговаряхме по кое време ще се видим утре за часовете. А те избягаха, защото ужасно ги е страх от теб.

Той едва ли можеше да оспори това твърдение, след като току-що видя реакцията на Ан Морис. Мисълта, че половината от жените се бояха от него, не подобри настроението му. Като пъкна палците си в колана, той изгледа Сара със студен поглед.

— А ти не се ли боиш?

Очите ѝ блеснаха на светлината на фенера, макар че той успя да забележи, че брадичката ѝ потрепери.

— Казах ти и преди. Не се боя от нищо, най-малкото от тебе.

Той се приближи към нея и сниши глас.

— Наистина ли? Тогава значи няма да възразиш, ако те сложа да спиш в каютата срещу моята?

Страхът пропълзя по лицето ѝ за момент, но тя бързо се овладя.

— Как... какво искаш да кажеш?

Доволен, че е успял да я уплаши, той я хвана за ръката и я поведе към кварталдека.

— Ще спиш в каютата на Барнаби, докато стигнем до остров Атлантис.

Когато тя го погледна ужасена, той добави:

— Не се тревожи, Барнаби ще спи при Сайлърс. Каютата ще бъде само твоя.

— Но защо?

Тя се опита да измъкне ръката си от неговата хватка, а когато той продължи да я дърпа напред, изсъска:

— Искам да остана долу при другите жени.

— Знам. Искаш да ги подтикваш към бягство, бунт или занимания с безполезни неща.

Той я поведе към каютата под кварталдека и като стигнаха там, пусна ръката ѝ.

— Не мога да допусна подобни неща. Капитан съм на много дисциплиниран екипаж и не искам да създаваш безредици на борда. Мъжете и жените се разбират добре и предпочитам отношенията им да остават такива.

Тя се обърна към него, а по свитите устни и стиснатите ѝ юмруци личеше, че се бунтува.

— Какво смяташ да направиш? Да ме арестуваш в тази каюта до края на пътуването ли?

— Не, само искам да бъдеш там, където ще мога да те наблюдавам, това е. — Когато в очите ѝ проблесна гняв, той смекчи тона си. — Свободна си да ходиш, където искаш през деня, да преподаваш уроците си и всичко останало, но не искам да бъдеш при другите жени през нощта. Наречи го просто предпазна мярка и то съвсем незначителна.

Думите му изглежда я поуспокоиха, защото тя се отпусна.

Той пристъпи няколко крачки напред, след това спря пред каютата на Барнаби.

— Пък и ще се чувстваш много по-уютно в тази каюта, отколкото под палубата. — Той отвори вратата и я подкани с жест да влезе вътре. — Виж сама.

Като го държеше под око, тя мина край него и влезе в каютата. Той я последва и светна лампата, за да може тя да огледа помещението по-добре. Изненада, а после задоволство се изписа по лицето ѝ и я накара да се изчерви.

Каютата на Барнаби не беше толкова разкошна като неговата, но не беше и много по-лоша. Пиратството изглежда беше доходен занаят, което личеше от широкото легло с пухен дюшек, огледало по цялата

стена, показателно за суетността на Барнаби, както и от абаносовия гардероб с дърворезба, който беше докаран от Африка.

Сара, разбира се, можеше да сложи малко дрехи в този гардероб. Той съжаляваше, че не ѝ бе дал възможност да вземе сандъците си, преди да я прехвърли на борда на „Сатир“. Първата му задача, като стигнат до Атлантис, щеше да бъде да набавят повече дрехи за жените.

— Става ли? — запита той, като скръсти ръце на гърдите си.

Тя се обърна към него. Наведе очи и с нищо не показа задоволството си.

— Мисля, че ще издържа.

„Тя си въобразява, че не схващам, колко ѝ харесва.“ Той прикри усмивката си. Колко горда беше тя, това сигурно се дължеше на благородната кръв, която течеше и нежните ѝ тънки вени.

— Добре. Тогава ще те оставя да си почиваш. Трябва да проверя дали другите жени са се прибрали вече.

Той тръгна към вратата.

— Гидиън...

Като чу от устата ѝ кръщелното си име, той спря като закован. То прозвуча съвсем интимно и сърдечно. Искаше му се тя да го каже пак. Искаше му се пак да чуе как го произнася с тихия си, гърлен глас, който...

По дяволите, ето че отново започна да гледа на нея като на жена. Желана и близка.

— Да? — изрече той по-сопнато, отколкото възнамеряваше.

— Като идем на острова, какви ще бъдат... разпределенията за нощуването?

Въпреки че явно се смущаваше от въпроса си, тя не отвърна поглед, когато той я изгледа с присвити очи. Тъй като не беше мислил по това досега, той не отговори веднага.

Тя вдигна брадичката си и многообещаващата плът на дългата ѝ бяла шия блесна пред очите му.

— Е, какво?

„Ти ще спиш с мен“. Тази мисъл му хрумна внезапно, но той веднага съжали, че я допусна. Тя нямаше да спи близо до него на Атлантис.

— До венчавките мъжете ще спят на кораба, а жените в къщичките на острова.

Моряците щяха силно да възнегодуват, но това бе единственото решение, което можеше да измисли за момента. Тя си пое дълбоко въздух.

— А ще ми бъде ли позволено... да спя при останалите жени?

Като ѝ хвърли един продължителен и многозначителен поглед, той сниши гласа си.

— Само ако се държиш добре.

Искрица от предишното ѝ упорство проблесна в кафявите ѝ очи.

— Искаш да кажеш само ако не се меся и те оставя да се разпореждаш както намериш за добре с всички ни.

— Точно така.

Тя гордо изправи глава.

— В такъв случай се боя, че няма да мога да се държа прилично.

— Тогава и аз ще трябва да ти отвърна със същото, нали? Дори ако трябва да те държа в каютата срещу моята до деня на венчавките.

Той почака, докато видя червенията, която се разля по бялата ѝ кожа. После доволен, че я е обидил достатъчно, за да я накара да се замисли по-дълго следващия път, когато ѝ се прииска да го разсърди, той се върна в каютата си, като си подсвиркуваше.

[1] Скелет на кораб. — Б.ред. ↑

[2] Игра на думи — рог на английски е хорн, каквото е и името на капитана. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

*Носех Библията в ръка
по заръка на своя баща.
В пясъка я скрих тогаз.
С кораба отплавах в тоя час.*

Анонимен автор
Из „Балада за капитан Кид“

На следващата сутрин, още преди изгрев — слънце Сара бе вече станала. Тя отдели няколко минути за сутрешния си тоалет и облече роклята си върху ризата, с която бе спала, но не можеше да направи нищо повече за външността си. Нямаше гребен да срене косите си, нито по-чисти дрехи. Тя се оправи колкото можа, приглади с пръсти косите си и изплакна лицето си с морската вода от кофата, която някой добросъвестен пират беше оставил пред вратата ѝ. После бързо излезе от каютата и се запъти към палубата. Трябваше да говори с Пети. Искаше да му каже, че ако открие възможност да избяга, трябва да го направи, дори да не може да я вземе със себе си. Но първо трябваше да го намери. Преди да се разделят вчера, той бе казал, че ще бъде на вахта рано сутринта. Може би щеше да го завари сам, преди останалите на кораба да се събудят. Тя огледа палубата и с облекчение установи, че повечето от моряците ги нямаше — сигурно още бяха в леглата си, а малцината, които бяха на вахта, почти не ѝ обърнаха внимание. Но къде беше Пети?

Може би го бяха изпратили да се оправя с такелажа^[1], както капитан Роджърс правеше често. Като закри с ръка очите си от изгряващото слънце, тя вдигна глава, за да погледне към мачтите.

— Търсиш ли някого? — запита един плътен глас зад нея.

Тя подскочи и се обърна с лице към натрапника. Дявол да го вземе, това беше Гидиън. Защо не беше в леглото си като останалите моряци? Той явно току-що бе направил сутрешния си тоалет, защото косите му бяха мокри и пригладени назад и само краищата им се бяха накъдрили и изсъхнали. Златната му обеща се полюляваше, блестейки на ранното утринно слънце, като че изразяваше презрението му към цивилизацията. Но много по-шокиращо беше това, че не носеше риза. Днес бе облечен, като повечето от своите хора, само с кожена жилетка, която повече откриваше, отколкото прикриваше горната част на тялото му.

Тя се задъха и дълбоко пое въздух. Имаше нещо толкова ужасяващо интимно в почти голите му гърди. Бяха добре развити — широки и мускулести, а по тях се виждаха само някои от черните косъмчета, които образуваха неравна линия под разхлабените кожени връзки на жилетката му и се спускаха надолу до златната катарамна колана му с вградения в нея оникс. Явно бе, че рядко носеше риза, защото ръцете му бяха почернели до раменете, а кожата му беше толкова тъмна, че почти се сливаше с цвета на лешниковокафявата му дреха.

Тя осъзна, че го разглежда, едва когато той заговори с ниския си отривист глас:

— Кого търсеше?

Думите му я извадиха от зашеметяващия унес.

— Аз... аз...

Тя мислеше напрегнато, после промълви единственото, което й дойде на ума...

— Тебе. Тебе търсех.

Подозрение проблесна в моркосините му очи.

— При платната ли?

— Да. Защо не?

— Или не знаеш какви са задълженията на капитана, или лъжеш. Кое е от двете?

Като се помъчи да потисне примаяването в стомаха си, тя се насили да се усмихне.

— Гидиън, ти наистина си много мнителен. Вчера ме обвини, че заговорнича зад гърба ти, а сега, че лъжа. Кого друг мога да търся, освен тебе?

Очите му се втренчиха в нейните, сякаш искаше да проникне до дъното на сърцето ѝ и изтръгне истината. Тя го погледна съвсем невинно.

Той пъхна палци в колана си, а устните му се изкривиха в скептична усмивка.

— И защо ме търсиш?

Божичко, какво да му отговори?

— Защото... защото искам да сляза долу. — Да, това беше логично извинение. — Искам да ида при жените и да видя дали можем да започнем уроците. Предполагам, че трябва да получа твоето разрешение, след като си поставил пазач там...

— Не мислиш ли, че е малко рано за учение? Повечето от жените сигурно още спят.

Беше ясно от смръщените му вежди, че не ѝ вярва. Сърцето ѝ се сви. Тя не умееше да лъже, както Джордан често обичаше да подчертава. Но никога не беше имала толкова отчайваща нужда да скрие истината.

Тя обърна глава настрани да не би лицето ѝ да я издаде.

— Не бях помислила за това. Вярно, че е рано. Тогава може би просто ще се поразходя по палубата.

И да потърси Пети, след като отпрати Гидиън.

— Чудесна идея — отвърна той, като че бе прочел мислите ѝ. — Нямах нищо против да се поразходя с теб, нали?

Дявол да го вземе! Този мнителен тип беше решил да не я изпуска от очи. Тя едва се овладя, погледна го и каза...

— Имам ли друг избор?

— Винаги имаш избор, Сара.

От неговия гърлен глас тръпки на безпокойство полазиха по гърба ѝ. За пръв път тази сутрин той я удостои с пленителна усмивка. Това напълно я извади от равновесие и ѝ напомни как я беше прегръщал и целувал със зашеметяваща страст вчера в каютата си.

Този проклетник беше толкова красив, направо неописуемо привлекателен. Защо Бог е трябвало да дарява с такава прекрасна външност най-ужасните мъже? Първо полковник Тейлър, а после и този пират. Беше страшно нечестно. Тя изпъшка. Този негодник я беше накарал дори да ругае. Докъде щеше да я доведе това?

Той ѝ предложи ръката си с изискан жест, който напълно контрастираше със скандалното му облекло. Тя се поколеба дали да я приеме. Той обикновено умееше да я накара да извади на показ най-лошото у себе си, а в момента тя искаше само да събере мислите си.

Но ако го предизвикаше в момент, когато ясно усещаше слабостта си към неговия чар, със сигурност щеше да загуби битката. А и предстояха още много битки с него.

Като пъхна ръка в свивката на голия му лакът, тя се остави да я поведе на разходка по палубата. Пръстите ѝ докосваха кожата на голата му ръка и усещането беше смуцаващо. В Лондон, когато бе хващала под ръка някой мъж, той носеше пластове от дрехи, а тя беше с ръкавици.

Тук въобще не беше така. Ни най-малко. Тя изтръпваше всеки път, когато някой негов мускул се свиеше, а кожата му излъчваше топлина, която сгръвяше пръстите ѝ и се разливаше по ръката ѝ, за да обхване и останалата част от тялото ѝ. Ах, как ѝ се искаше да не беше оставила ръкавиците си на „Частити“. В момента беше готова да даде цяло кралство и за малката защита, която можеше да ѝ осигури тънката телешка кожа.

Те вървяха мълчаливо известно време. Като минаха край един пират, който лъскаше месинговите ръчки на капстана (въртящия се цилиндър за навиване на котвата), и тя се опита да погледне лицето на мъжа, той стисна ръката ѝ по-здраво в свивката на лакътя си.

— Кажи ми, Сара, какво е накарало една лейди като теб да отплава с „Частити“? Защо си поела риска на толкова трудно и опасно пътуване?

— Не беше опасно, докато не се появихте ти и твоите похотливи пирати — измърмори тя.

— Уверявам те, че е можело да стане изключително опасно, ако беше останала по-дълго на „Частити“. Много кораби са се разбивали при носа на залива, не един и два от тях са били пълни с каторжнички. Затова е още по-интересно защо жена от твоята класа ще иска да рискува живота си за няколко клетки неудачници. — Гласът му загрубя. — Ако си искала развлечения, сигурно е имало много балове и приеми, където дъщерята на един граф е можела да се забавлява.

Ама че идея! Как можеше да прави такива предположения, след като не знаеше нищо за нея! Като издърпа ръката си, тя се отстриани и

се облегна на месинговите перила. Усещаше, че той е зад нея и присъствието му я смущаваше.

— Посветила съм живота си на реформирането на обществото, такава беше и майка ми. Нейният девиз беше: „Достатъчен е дори само един загрижен човек, който да се заеме да подобри нещата“ и аз винаги съм се старала да живея в съгласие с тези думи.

Тя въртеше верижката на медальона: между пръстите си. Ранните ѝ спомени бяха свързани с носенето на кошници с храна на затворничките и обучението им да шият юргани за бедните.

— А баща ти? — попита Гидиън.

— Истинският ми баща умря в затвора за дългове, когато бях на две години.

Зад нея Гидиън мълчеше, слисан. А когато проговори, в гласа му се чувстваше непресторено съчувствие.

— Съжалявам.

Тя си пое разтреперано дъх.

— Не го помня, но майка ми го е обичала много. Неговата смърт я промени. След нея искаше само да намери начин да подобри живота на тези, които страдат. И въпреки че имаше малко пари и не много възможности да си осигури бъдещето, тя се застъпваше за затворничките пред властите и дори се обърна към Камарата на лордовете с молба да променят несправедливите закони. Така се запозна и се омъжи за втория ми баща — лорд Блекмор.

Гидиън се приближи, застана до нея и се облегна на парапета със скръстени ръце.

— Сигурен съм, че тогава я е накарал да прекрати благотворителната си дейност.

Тя се обърна към него, но той бе отправил поглед към блестящите води на океана и в очите му се четеше горчивина и непримиримост.

— Не го е направил — каза тя кротко. — Той подкрепяше усилията ѝ за реформи до деня на своята смърт.

Сара, без да мисли, поглаждаше с пръсти блестящия парапет.

— Тя ме водеше със себе си навсякъде, където ходеше, и насади у мен вярата, че хората могат да се преборят с несправедливостта в света, ако положат повече усилия. А аз мисля, че... просто вървя по нейните стъпки. — Тя се усмихна. — А сега, когато тя и вторият ми

баща починаха, чувствам се длъжна, така да се каже, да продължа семейното ни дело.

— Семейното ви дело ли? Да пратят млада жена от благороден произход с банда крадли и убийци?

Като се наклони към него, тя се взря в потъмнелите му очи, без да мигне.

— Нали преди малко ги нарече „клети неудачници“?

Той мълча известно време. После лека усмивка разтвори устните му и смекчи суровите черти на лицето му.

— А, така ли казах? И все пак не мога да повярвам, че доведеният ти брат е одобрил такъв опасен проект, макар и целта да е достойна за уважение.

— Наистина не го одобри.

Облаци се плъзнаха по небето и закриха слънцето, като хвърлиха слаба сянка по целия кораб.

— Той се опита да ме спре да не заминавам. Но не успя, разбира се. Достатъчно съм голяма да ходя, където поисквам, с или без неговото разрешение, и той накрая трябваше да отстъпи, защото разбра, че ще направя каквото смятам за добре.

Усмивката на Гидиън изчезна така бързо, както слънцето се бе скрило зад облаците.

— И това ти е станало навик, така ли? — Той облегна лакътя си на парапета, сложи другата си ръка на хълбока и я погледна. — Искам да те предупредя нещо, Сара Уилис. Семейството ти може да е отстъпвало пред твоята упоритост и плановете ти, но аз няма да допусна това. Нито пък ще търпя прищевките ти на моя кораб. Или на моя остров.

— На твоя остров ли? Мислех, че ще бъде безкласово утопично общество и земята няма да принадлежи на никого.

Очите му помръкнаха и станаха студени.

— Така е. Но някой трябва да създава правилата и да следи за тяхното изпълнение, а моите хора са избрали мене за това, което значи, че ще следваме моите правила на моя остров. — Той направи пауза. — Знам, че е трудно за хора от твоята класа да възприемат подобно нещо. Като дъщеря на граф Блекмор си свикнала да получаваш каквото пожелаеш. Но ти или ще се нагодиш към изискванията, или ще

изпиташ суровите наказания за тези, които си позволят да не зачитат властта.

Тя не се впечатли от заплахата му, но голямото презрение, с което произнесе името „граф Блекмор“, възбуди любопитството ѝ. Той, изглежда, изпитваше необяснима омраза към благородниците, а тя подозираше, че не се дължи само на това, че е американец.

— Питам се — поде тя с безизразен глас — кой те е научил какво значи „да не се зачита властта“. Чудя се кой е този английски благородник, който те е накарал да намразиш толкова много хората „от моята класа“.

За момент ѝ се стори, че е минала границата. Очите му светнаха гневно и той се дръпна от перилата. Всички мускули на стегнатите му гърди се изопнаха, подобно на животно, което се кани да скочи върху свой враг, и тя инстинктивно се дръпна назад, като се хвана за гърлото.

— Повярвай ми — каза той накрая с тих, но яден глас, че е по-добре да не узнаваш това.

И като се обърна, той тръгна към бака, оставяйки я да стои там разтреперана.

Като погледна за минута към компаса, Гидиън изви щурвала с двадесет и пет градуса. Лъчите на следобедното слънце се бяха наклонили към кърмата на кораба и огряваха главата и гърба му. За нещастие той беше вече достатъчно сгорещен, и то заради Сара Уилис.

Избягваше я цял ден и бе възложил на Барнаби задачата да я наблюдава, но въпреки това не можеше да престане да мисли за нея. Не беше очаквал това за майка ѝ. Реформистка, омъжена за граф. Смайващо!

Разбира се, може да не е било толкова драматично, както го беше представила Сара. Усилията на майка ѝ за реформи, както и тези на Сара, сигурно са се свеждали само до благотворителни акции. Гидиън беше държал под острието на сабята си достатъчно графове, за да разбере, че те са предпазливи, високомерни хора, които не разрешават на жените си и дъщерите си да мърсят ръцете си с проблемите на бедните.

И все пак Сара се бе включила в пътуването на „Частити“. Пък и наистина се застъпваше за каторжничките, без да се бои за себе си. Сега, като погледнеше назад, той разбираше, че единствената причина да му каже, че доведеният ѝ брат е граф, е била да го убеди да не

пленява „Частити“. Това не бе постъпка на страхлива или капризна жена.

Той леко се усмихна. Сара беше толкова страхлива, колкото би бил един боен кораб. Много хубав кораб, със стилни форми от носа до кърмата, но все пак боен кораб, предназначен за битки. Когато ставаше въпрос за жените и тяхното благополучие, тя се сражаваше като бригантина, оборудвана с чудесни оръжия. Смелостта ѝ бе невероятна... и безгранична. В моменти на униние, той дори бе започнал да се съмнява дали е постъпил правилно като е пленил кораба с каторжничките. Но пък тази проклета боркиня с поли можеше да накара всеки човек да изпита съмнения. Бог да пази мъжа, който ще се ожени за нея. Тя щеше да го тормози денонощно и нямаше да му дава нито минута покой.

Освен когато се люби с нея. Той изпъшка. Защо всеки път, когато мислеше за Сара, си я представяше в леглото, с протегнати напред нежни ръце и изпълнени с неѝа очи като морска сирена, която подмамва моряк.

Не, не и него. Нека някой друг разбие кораба си в този бряг, той нямаше да се поддаде на очарованието ѝ.

Но тогава друг мъж щеше да изпитва чудната наслада да я целува, да докосва копринената ѝ коса, да гали голото ѝ тяло... Той тихо изруга, тъй като мъжествеността му моментално откликна на живата представа. Ако не престанеше да мисли за нея, щеше да полудее. Или да взема студени бани до края на живота си.

— Капитане, най-добре да слезеш долу и да чуеш какво преподава онази жена в училището си — чу се един глас зад него.

Гидиън се обърна и видя Барнаби, който стоеше горе при стълбата на кварталдека и гледаше развеселено. Не беше нужно да пита коя е онази жена.

— Каквото и да каже или направи тя, нищо не би ме изненадало.

Гидиън хвана отново щурвала и обърна гръб на Барнаби. Нямаше намерение да се приближи до Сара сега в състоянието, в което беше. Нека днес Барнаби да се разправя с нея.

— Може и да е така, но това не значи, че няма за какво да се тревожим. Ти си учил повече от мене, но не беше ли „Лизистрата“ пиесата, в която жените отказали да имат сексуални отношения с мъжете си, докато те не се откажат да ходят на война?

Гидиън изръмжа и стисна по-здраво щурвала „Лизистрата“ беше една от многото литературни творби, с които неговият баща му тъпчеше главата още щом се научи да чете.

— Да. Но не се опитвай да ме убедиш, че им преподава това. За Бога, та това е на гръцки. Те нямат да разберат нито дума, дори тя да знае творбата толкова добре, че да може да я рецитира.

— Уверявам те, че я знае достатъчно добре, за да им я преразкаже. Когато тръгвах за насам, тя им я разправяше с голям ентузиазъм.

Барнаби се пресегна и хвана щурвала, след като Гидиън го пусна и изруга.

— Не трябваше да я взимам с нас тук — изръмжа той, като се запъти към стълбата. — Трябваше да я върна в Англия със запушени уста и завързани крака.

Той не обърна внимание на смеха, с който Барнаби му отговори, слезе надолу по стълбата, а после се отправи към капака на трюма. Щеше да сложи край на това още сега, преди тя да е успяла да настрои жените към бунт.

Докато слизаше надолу в тъмното, той чу оживения глас на Сара, който говореше с бавни, премерени думи. Гидиън спря при стълбата. Тя прераказваше сцената, в която пратеникът на Спарта уведомява магистрата на Атина как отчаяно мъжете се мъчат да сломят студенината на жените си. Той не се въздържа и се усмихна. Тя разказваше този пасаж, като пропускаше многото нецензурни намеци в оригинала. Само Сара можеше да превърне „Лизистрата“, най-циничната гръцка пиеса, в целомъдрен разказ.

Усмивката му изчезна, докато слезе долу, а като се обърна, той видя Сара в най-отдалечения край на трюма с гръб към него. Беше обградена от около тридесет жени и деца, които прехласнато слушаха всяка нейна дума. Въпреки нетърпимата горещина в трюма, където нямаше прозорци, само децата се опитваха да пречат, но майките им ги отпъждаха, когато се осмеляха да ги врънкат за нещо, макар и шепнешком.

Той се намръщи. Бил е прав още от началото. Тази проклетница създаваше само неприятности. Но как успяваше да задържи така вниманието на такава публика от потни, изморени жени и то с малко

думи? А жени от този род не можеха така лесно да се увлекат. Всички те бяха видели най-мръсната страна на света.

Въпреки това Сара разказваше пиесата със своя мелодичен, завладяващ глас, а те вярваха на всяка нейна дума и бяха готови да я следват, в каквито и да са безредици. Да, но той нямаше да позволи това. Вече не. Нещата се подреждаха добре и той нямаше да допусне тя да ги развали със своите постоянни опити да предизвиква размирици.

Той тръгна напред, без да обръща внимание на жените, чийто тих шепот се разнесе наоколо, когато го видяха. В този момент Сара се обърна и погледите им се срещнаха. Руменината, която заля страните ѝ, му показва, че тя се чувства виновна, и точно това му подсказва истинските ѝ намерения.

— Добър ден, госпожи — каза той с леденостуден глас. — Часът за днес свърши. Защо не излезете всички на палубата да подишате малко чист въздух?

Когато жените обърнаха очи към Сара, тя скръсти ръце на гърдите си и го погледна.

— Нямате право да разпускате класа ми, капитан Хорн. При това още не сме свършили. Разказвах им една приказка...

— Знам. Преразказвахте им „Лизистрата“.

Изненада блесна за миг в очите ѝ, но тя се овладя и наведе малкото си аристократично носле към него.

— Да, „Лизистрата“ — отговори тя с мил глас, който не успя да го заблуди нито за миг. — Предполагам, не възразявате, че запознавам жените с едно от най-големите литературни произведения, капитан Хорн.

— Ни най-малко. — Той сложи ръцете на хълбоците си. — Но възразявам срещу избора на материала. Не мислите ли, че Аристофан не е напълно по възможностите на вашите ученички?

Той изпита голямо задоволство от изненадата, която се изписа по лицето на Сара, преди тя да може да се овладее. Без да обръща внимание на тихия шепот на жените, тя се изпъчи малко повече.

— Като че пък знаете нещо за Аристофан!

— Не е нужно да бъда някакво английско лордче, за да разбирам от литература, Сара. Познавам всички ония окаяни писатели, от които вие англичаните толкова се възхищавате. Всеки от тях щеше да бъде

по-сполучлив избор за вашите питомки от Аристофан. — Докато тя продължаваше да го гледа сърдито, той напругаше паметта си да си спомни нещо от стотиците пасажи със стихове, които неговият баща англичанин беше буквално натъпкал в главата му. — Можехте да изберете например „Укротяване на опърничавата“ от Шекспир.

*Смири намръщаното, гневно чело,
не мятай този зъл, надменен поглед*

Беше минало много време, откакто беше рецитирал любимия на баща си пасаж от Шекспир, но репликите бяха все още свежи в паметта му, като че ги беше наизустявал вчера. А той умееше чудесно да използва думите като оръжия. Баща му беше изпитвал наслада да го тормози да зубри цитати за наказание.

Сара ахна от учудване, а жените гледаха объркани ту към него, ту към нея.

— Но... откъде може да знаете...

— Това няма значение. Работата е там, че им разказвате „Лизистрата“, а трябваше да им цитирате следното:

*Мъжът е твой закрилник, твой живот,
твой господар, глава; потънал в грижи
за теб и за живота ти неспирно
по суша и по море се труди той*

Изненадата ѝ, че той познава Шекспир, не изчезна и след като позна пасажа, който той цитираше, а именно сцената, в която Катарина приемаше Петручо за свой закрилник и господар пред всички гости на баща ѝ.

Но очите ѝ блеснаха гневно, докато излизаше напред от групата на жените и се приближаваше към него.

— Все още не сме ваши жени. А Шекспир е казал също:

*Девойки, вам съвет ще дам:
плач нищо не постига.
Сега са тук, а утре там —
мъжете са такива.
Днес огнен взор, а утре гръб —
Това са то, мъжете*

— А, да. „Много шум за нищо.“ Но дори и Беатриче променя мнението си накрая. Мисля, че точно тя казваше:

*Моминска гордост и хаплив език,
отказвам се от лошата ви слава.
А ти ела, любими Бенедикте мой.
Не съм аз присмехулка дръзка.
Сърцето ми очаква в тих покой
с твоето сърце да влезе в тайна връзка*

— Накарали са я да каже това. Принудили са я да говори така, както ни принуждавате и вие сега.

— Принуждаваме ли ви? — възкликна той. — Ти не разбираш смисъла на думата „принуда“. Кълна се, че ако... Вън! — изръмжа внезапно той на жените. — Всички до една! Махайте се! Искам да поговоря с госпожица Уилис насаме.

Не беше нужно да го казва втори път. Жените бяха изморени, сгорещени и изплашени и щом чуха заповедта му, незабавно побягнаха от трюма като шумоляха с полите си. Сара гледаше с мрачно отчаяние как помещението се опразва.

— Върнете се! Той не може да ви принуди да излезете. Няма право да...

— Съжалявам, госпожице — промърмори последната от жените с изплашени очи. После наведе глава надолу и извика децата си към стълбата.

Макар че в нейното обвинение имаше и доза истина, той не можеше да го преглътне толкова лесно. С няколко бързи крачки се

приблѳжи до нея.

— Омръзна ми да ме наричаш насилник, Сара. Вярно е, че пленихме вашия кораб, но нима досега някой се е държал лошо с тебе? Беше ли изнасилена, бита, затваряна в твоята каюта?

— Не, но съм сигурна, че това е само въпрос на време. А ти вчера се нахвърли насилствено върху мен.

Тя съжали за думите си още в момента, когато ги изрече. За вчерашната целувка се предполагаше, че трябва да бъде забравена и от двамата. И тъкмо тя не биваше да споменава за нея, особено по такъв повод. Тялото му се изпъна, а белегът на бузата му се откри в пълен контраст с потъмнялата му от гняв кожа. Като направи две бързи крачки напред, той обгърна с ръка кръста ѝ, преди тя да успее да избяга.

— Това ли се случи вчера? Нахвърлих се върху тебе и ти изтърпя целувките ми, така ли? Странно, но не помня такова нещо. — Гласът му се сниши и се превърна в насечено съскане. — Спомням си, че устните ти се разтвориха под моите. Помня, че зарови ръцете си в косата ми и увисна на врата ми. Повечето жени не отговарят така на насилието.

Вбесена, че той бе хвърлил нейната слабост в лицето ѝ, тя сви ръцете си в юмруци и го удари по гърдите, но той я привлече към себе си, като притисна тялото ѝ към силните си бедра.

— Нямах представа какво означава насилие, Сара, въобще нямаш представа. Може би е време някой да ти покаже какво значи истинското насилие.

— Не... е... е — прошепна тя, когато той наклони глава към нейната, а устата му прекъсна всичките ѝ по-нататъшни протести.

Целувката му беше сурова и настоятелна, прегръдката му — здрава и непреодолима. Тя се дърпаше уплашено и се мъчеше да го отблъсне в опит да се освободи. С пламнали от страст очи, той я вдигна и я сложи да седне на един висок сандък. После улови китките ѝ с една ръка и ги изви зад гърба ѝ, докато с другата хвана брадичката ѝ и я застави да стои неподвижно, за да може да я целуне отново. Това беше наказателна целувка, с която искаше тя да го намрази. И успя. В този момент тя наистина го мразеше. Той се опита да промуши езика си между зъбите ѝ, но тя ги държеше здраво стиснати, решена да не допусне той да спечели битката. А като разбра, че няма начин да се

освободи от хватката му, тя му оказа единствената съпротива, която ѝ бе достъпна — ухапа горната му устна. Той дръпна главата си назад, като изруга, но не я пусна, макар че беше разкървала устата му.

— Това, скъпа моя Сара, означава „насилие“ — извика той. — И никак не ти харесва, нали?

Тя беше почти сигурна, че съзря някакво чувство за вина да проблясва в очите му, но отхвърли тази мисъл веднага. Този... звяр не беше способен да изпита чувство за вина!

Погледът му се смекчи (дали само не изглеждаше така от сумрака в трюма, в който нямаше прозорци, а бе осветен от един фенер), а тонът му леко се промени и стана по-спокоен.

— Не те упреквам. И на мен не ми харесва така. Не искам постоянно да ми се противиш.

Очите му като че поглъщаха всяка черта, всяка извивка на лицето ѝ. Той пусна брадичката ѝ, после обви леко с пръсти гърлото ѝ. Тя затаи дъх, когато той започна да движи показалеца си надолу по врата ѝ.

— Не — каза той и гласът му стана ласкав. — Предпочитам те такава, каквато беше вчера... отпусната... разнежена... всеотдайна...

Думите му, подобни на милувки, и начинът, по който гледаше устните ѝ, като че бяха някаква апетитна хапка, предизвикаха тръпки по гърба ѝ. Трябваше да преодолее тези предателски усещания.

— Няма да можеш да ме имаш никога!

— Няма да мога ли? — Уверена усмивка се появи на устните му. Той наведе глава, а тя се приготви за още една груба целувка. Но вместо това той притисна устни към пулсиращата артерия отстрани на врата ѝ.

Устните му бяха топли и меки и докосванията ни най-малко не приличаха на набезите му отпреди няколко минути. Тя се опита да се овладее, да се престори, че не е накарал кръвта ѝ да закипи. Насладата на вълни се разливаше по тялото ѝ и тя не можеше да я спре. Устата му се премести по-нагоре, за да докосне ухото ѝ, после безброй целувки се изсипаха по страните ѝ, а острите косъмчета на бакенбардите му драскаха кожата ѝ.

Като се мъчеше да се пребори с желанието, което все повече я завладяваше въпреки нейната съпротива, тя пое дъх на пресекулки и се опита да устои на изкушението, което милувките му предизвикваха у

нея. Той обсипваше с целувки цялото ѝ лице, освен устните ѝ и тя разбра, че всъщност копнее устните му да се долепят до нейните и той жадно да я целува.

Какъвто беше хитрец, той изглежда разбра точно какво иска тя. Затова се дръпна назад за момент, а погледът му се спря върху треперещите ѝ молеци за целувка устни. После впи уста в нейната.

А тя беше сладка. Загадъчна, дяволски прекрасна. Той прокара езика си по извивките на устните ѝ, после самоуверено завладя устата ѝ. Тя си казваше, че трябва да го отблъсне като истинска дъщеря на граф, каквато беше. Той нямаше право да се държи с нея така.

Но съпротивата ѝ бе сломена. Той бе толкова силен и мъжествен! Корабният трюм беше неговата територия, тъмна, потайна и пълна с изкушения. Дори полюляването на кораба като че се беше съюзило с Гидиън и я принуждаваше да се притиска в него, за да не падне от сандъка. Той проникваше с езика си в устата ѝ с властни движения, всяко от които я караше да отмалява. Мили Боже, никога досега не се бе чувствала така... не бе изпитвала тези неудържими тръпки и този непреодолим стремеж да отвръща на всяка негова целувка със същата пламенна страст. Когато ръката му се плъзна надолу по шията ѝ, за да обхване едната ѝ гърда, всичката ѝ съпротива бе вече сломена. Тя не го отблъсна. Не направи нищо друго, освен да се притисне по-силно към него като разгулна жена под напора на целувките му.

Гидиън почувства промяната в нея, след като пусна ръцете ѝ, защото вместо да го удари, тя ги пъкна под жилетката му, за да го привлече по-близо до себе си. Тази чародейка беше просто невероятна! Нима не го беше намразила за грубия начин, по който я бе целувал в началото? Той страшно се презираше за постъпката си и я беше целунал отново само за да ѝ покаже, че не е чудовището, за каквото го смяташе тя.

Но сега искаше само да я целува и да я гали. Тялото му реагираше вместо него, а той изглежда не можеше да го възпре.

Тя му отвръщаше толкова невинно, не заучено... и толкова изкушаващо. Това го караше да изпитва лудото желание да разкъса дрехите ѝ, да я повали на някой от дюшеците там и да я обладае. Той изпъшка, когато ръцете ѝ обвиха по-плътено кръста му. Трябваше да се овладее. Да прояви сдържаност, за да може да ѝ покаже колко много се различава насилието от взаимното задоволство. А след това можеше

вече да я пусне. Но не сега. Не веднага. Искаше да изследва тялото ѝ, което не му бе давало покой часове наред миналата нощ.

Дрехата между дланта му и гърдите ѝ му пречеше. Затова развърза дантеления пластрон, който скромно прикриваше деколтето на роклята ѝ от муселин. Тя откъсна устните си от неговите, а очите ѝ се разшириха и го загледаха уплашено. Когато дантелата се свлече на земята, той започна да милва заоблената ѝ гърд и зачака тя да го отблъсне с девическата си непримирирост.

Но това не се случи, тя само седеше и го гледеше като подплашена кошута. Гидиън пъхна ръката си в корсажа ѝ и шепата му се изпълни с меката заобленост на едната ѝ гърда. Трябваше да я докосне. Иначе щеше да полудее.

— Не бива... да ме докосваш... така — прошепна тя задъхано, а зърното на гърдата ѝ се втвърди под пръстите му.

— Да, не бива! — Той разпери длан и започна да я гали с бавни и умели движения. — Но ти искаш да го правя, нали? Желаш го. — Трябваше да я накара да признае, че го желае, дори това да е последното, което щеше да направи.

Тя отвърна лице от него, но това не го спря.

— Не искам... О, Господи... не желая... аз... аз...

Той отново впи устни в нейните и заглуши думите ѝ, като езикът му отново потъна в сладката ѝ топла уста. Как желаше така да проникне в нейното женствено лоно... Тя се притисна към него, а той пъхна ръката си зад гърба ѝ, за да разкопчае корсажа ѝ и да свали презрамките от раменете ѝ. После нетърпеливо започна да развързва връзките на долната ѝ риза, за да разголи гърдите ѝ.

Въпреки че тихо стенеше и потръпваше от неговите целувки, тя не се отдръпна. Господи, колко сладка беше тя, най-сладката жена, която беше любил! С нежни движения прокарваше езика си по нейните сочни устни, ръцете му галеха гърдите ѝ, а кръвта издуваше вените му и кипеше лудо.

Нейната гладка плът беше нежна, мека и податлива. Усещаше мъжествеността си твърда като стомана. Кога някоя жена го беше възбуждала така?

Докато тя се притискаше към него, той отлепи устните си от нейните, но само за да ги премести върху атлазено бялата ѝ гърд. Тя се сепна и очите ѝ се разшириха, когато езикът му започна нежно да

дразни зърното ѝ, а устните му жадно го всмукаха. Но не го отблъсна. Тя потръпваше под него, а пръстите ѝ се забиха в разголената кожа на раменете му. Вероятно по-късно ноктите ѝ щяха да оставят следи там, но това не го вълнуваше. Той я желаше. Тук. Още сега.

Предупредителни камбани звъннаха в главата му. Той се направи, че не ги чува. Нейният аромат и соленият вкус на кожата ѝ просто го влудяваха. Той щеше може би да ѝ устои, ако беше студената английска лейди, каквато очакваше да бъде. Но тя бе пламенната войнствена кралица, която рецитираше „Лизистрата“, за да вдигне бойците си на бой. Той не можеше да устои на такава жена. Желаше я. И тя го желаше. Какво друго имаше значение?

— Гидиън! О, Божичко! — възкликна тя, когато той зацелува ту едната, ту другата ѝ гърда.

— Да, божествено е! — промърмори той, докато я галеше. — Ти си божествена, любима! — Тя наистина приличаше на ангел, а той страстно я желаше с цялото си сърце. И щеше да я има. Трябваше да я притежава. Тя му принадлежеше. И бе сигурен, че и тя го желаше. Каквото и да твърдеше, тялото ѝ го опровергаваше. Тя го желаше. Мислите се стрелкаха в замъгленото му съзнание и той започна отново да я целува, този път със страст, която целувките не можеха да задоволят. Сега искаше повече. Трябваше да я получи изцяло. С трескава възбуда той повдигна полата ѝ нагоре, докосвайки тънките ѝ глезени и прегънатите ѝ колене.

Като прокара ръце под муселинената тъкан по бялата ѝ гладка кожа, той стигна до хълмчето между разтворените ѝ бедра. Тя щеше да принадлежи на него и на никой друг. Никой, освен него нямаше да я притежава.

Щеше да ѝ покаже колко много го желае и тя. Смяташе да я накара да разбере, че никога повече няма да може да го отблъсне. С тези неясни мисли в главата той постави ръката си между краката ѝ.

[1] Съвкупността от мачтови корабни въжета заедно със скрипците и другите уреди за боравене с тях. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 11

Ние не сме по-свободни изразителни на волята си от дамата спатия, която победоносно е успяла да покори валето купа.

лейди Мери Уортли Монтегю

Из писмо, 13 януари 1759 г.

Усетила пръстите на Гидиън върху най-интимното си място, Сара се сепна от унеса, в който беше изпаднала.

— Недей — прошепна тя, като дръпна устата си от неговата. — Не, не трябва да правиш това!

Ръката му я прегърна нежно и за миг той спря да се движи, което предизвика напрежение в нейното тяло.

— Да, трябва... — прошепна той. После я загледа с напрегнати, пронизателни очи, като че разбираше точно какво изпитва. — Ти искаш да го направя. Позволи ми да те докосвам, Сара. Разреш ми да ти покажа колко хубаво би могло да бъде всичко между нас. — Умелите му пръсти я докосваха нежно и тя усети как слабините й набъбват и се навлажняват, горещи вълни от желание я заливаха една след друга.

Докато той въртеше дланта си с безпогрешна точност върху мястото, което жадуваше най-много за неговия допир, тя плъзна пръстите си по мускулестите му рамене, после ги спусна надолу към гърдите му, за да опипа твърдите му къдрави косъмчета по тях. Кожата му, гладка като кадифе, започна да потръпва под нейните пръсти. Като си пое дълбоко дъх, той придърпа ръцете й надолу под широкия си колан, за да може тя да притисне с пръсти твърдата подутина в неговите бричове.

Тя изведнъж отвори широко очи. Изражението му не беше вече проучващо, а напрегнато, сурово и възбудено. Той простена ниско и гърлено и отърка бедрата си в нейната ръка. В същото време я погали с

длан и тръпки на наслада я заляха от главата до петите, толкова силни, че тя едва не скочи от сандъка.

— О, Боже мой! — прошепна тя. Цялото ѝ тяло тръпнеше и се тресеше. Всяка частица от нея жадуваше това удоволствие да продължи по-дълго. Без да съзнава какво прави, тя се накланяше към ръката му и копнееше този допир да се повтори.

Очите му блестяха от бушуващата страст.

— Точно така, скъпа, отдай се на удоволствието.

Той разтвори къдриците между бедрата ѝ с пръсти, после плъзна единия от тях във влажната мекота на женственото ѝ лоно. Топло и хлъзгаво, то сякаш го приканваше да проникне в него.

— Боже мили, на теб ти е хубаво, даже много.

С почти животинско изръмжаване той залепи отново устните си върху нейните.

Сара долови някакъв слаб шум над тях, нещо като стъргане по дърво, но не обърна внимание, изцяло отдадена на сладостното изживяване. В този момент нечий глас извика отгоре:

— Капитане! Капитане, долу ли си?

Гидиън откъсна устата си от нейната, дръпна ръката си и полугласно изруга.

— Да, Сайлъс, тук съм. След малко ще дойда при тебе. — Обзета от невероятен срам, Сара се сепна от обхваналия я сладострастен екстаз. Мили Боже, нейната ръка беше върху слабините му! А той си бе позволил интимност, допустима само за съпруг!

Докато успее да се дръпне, звукът от слизаци стъпки се разнесе близо до тях.

— Трябва да говоря с теб — викаше Сайлъс, а думите му бяха съпроводени от потропването на дървения му крак по стъпалата. — Искам да ти кажа нещо за тая жена, Луиза...

— Ако се приближиш още малко, Сайлъс — изръмжа Гидиън, — ще наредя да те влачат под кила на кораба за наказание!

Стъпките внезапно спряха. Потънала в земята от срам, Сара бързо смъкна полите си надолу, но когато се опита да слезе от сандъка, Гидиън я задържа. Силните му ръце я стиснаха здраво за бедрата.

Очите му не я изпускаха, докато отговаряше на Сайлъс:

— Върви в моята каюта. Ще дойда след малко. Първо трябва да оправя нещо друго тук.

Сърцето ѝ биеше в синхрон с потропването на протезата на Сайлъс, който се връщаше по стълбата нагоре. Тя беше това „нещо“ и ако се оставеше „да бъде оправена“, той сигурно щеше да я захвърли след това, без много да се церемони.

Не биваше да допусне такава неща. Не можеше да се отдаде на този мъж, този безскрупулен пират. Капакът на трюма горе се затвори шумно и Гидиън се наведе да я целуне отново, но този път тя беше подготвена. Отблъсна го с ръце и отвърна лицето си от него.

— Не! — прошепна тя. — Стига толкова.

Тя почувства дъха му топъл и учестен до ухото си, докато ръката му обгръщаше кръста ѝ.

— Защо не?

За момент главата ѝ сякаш беше празна. Каква причина можеше да измисли, която да му изглежда достатъчно сериозна? Ако изтъкнеше, че не са женени, той просто щеше да отхвърли това възражение и да се ожени за нея, което щеше да бъде катастрофално. Тогава се сети за плана на Пети.

— Защото вече дадох дума на друг.

Той направо се вцепени. Тягостно мълчание се възцари между тях, нарушавано само от далечното тиктакане на стенния часовник. Но той не се отдръпна от нея. В началото тя се изплаши, че не я е чул.

— Казах... — заговори тя.

— Чух те! — Той се дръпна назад, а по лицето му личеше, че не ѝ вярва. — Как така „друг“? Някой в Англия ли?

Тя се подвоуми дали да не измисли някакъв годеник в Лондон. Но това нямаше да мине пред него.

— Не. Един друг моряк. Аз... се съгласих да се омъжа за един мъж от твоя екипаж.

Лицето му придоби толкова сурово изражение, че заприлича на издялано от същото дъбово дърво, от което беше изработен и неговият чудесен кораб.

— Шегуваш се!

Тя енергично поклати глава в знак на отрицание.

— Питър Харгрейвс ми предложи... да му стана жена миналата вечер. И аз приех.

В началото той беше смаян, после чертите му се изкривиха от гняв. С ръце на кръста, той се наведе над нея, докато лицето му се

приблужи на сантиметри от нейното.

— Той не е от моя екипаж. Затова ли прие предложението му, защото не е от моите мъже? Или ще започнеш да твърдиш, че имаш чувства към него?

Последните му думи бяха изпълнени с толкова много ирония, че просто я хвана срам. Беше трудно да твърди, че има чувства към Пети, когато току-що едва не се беше отдала на Гидиън. Но само такъв отговор можеше да го възпре. Усети как се разтреперва, загледана в неговите бурно повдигащи се гърди.

— Аз... да, харесвам го.

— По начина, по който харесваш мене ли?

Тя отклони погледа си. Не знаеше какво да отговори, но той хвана брадичката ѝ и я накара да го погледне. Въпреки слабата светлина личеше, че все още е възбуден. И като заговори отново, в гласа му се почувства напрежението, породено от тази възбуда.

— Не ме интересува какво си приела миналата вечер. Всичко се промени сега. Не е възможно все още да искаш да се омъжиш за него, след като реагираш така на моите ласки.

— Това беше грешка — прошепна тя, решена да не се огъва пред гневния пламък в очите му. — Ние с Пети напълно си подходяме. Познавам го още от „Частити“. Знам, че е почтен човек, затова и сега искам да се омъжа за него.

Един мускул трепна на брадичката му.

— Искаш да кажеш, че той не е насилник. Не е зъл пират като мене, който е ходил да „изнасилва и плячкосва“...

Той се дръпна от сандъка, изруга и се втурна към стълбите.

— Той не е подходящ за тебе, Сара, независимо от това какво мислиш. Затова ще прекратя това ухажване още сега!

Ужас я обзе. Той можеше да направи какво ли не на Пети.

— Не! — изкрещя тя, като скочи от сандъка и се затича след него. — Не, Гидиън! Спри!

Но той беше вече почти горе на стълбите. Като се затича след него, роклята ѝ се свлече по раменете. Тя спря да я закопчее, като гледаше безпомощно как той изчезва през горния капак.

„Проклет да е!“ — помисли си тя, като се мъчеше да се пооправи. Ако не стигне там бързо, Гидиън несъмнено щеше да накара да изхвърлят Пети през борда или дори нещо по-лошо. А тя не можеше

да допусне това. Пети беше единствената ѝ надежда за бягство и нямаше да позволи този проклет пират да го нарани.

Току-що приключил вахтата си, Пети лежеше в своя хамак и майстореше макет на кораб от парче стара слонова кост. В помещението за екипажа нямаше никой, тъй като всички други моряци бяха отишли да ухажват жените или да застанат на вахта. Ако имаше право на избор, и той щеше да бъде сред тях. И щеше да намери Ан. Но тъй като това бе невъзможно и той знаеше, че някой мръсен пират вероятно се опитва в момента да спечели симпатиите ѝ, настроението му не бе от най-добрите. Той беше поел единствения възможен път, но не можеше да не се терзае, че сладката Ан Морис бе забранена за него.

Внезапно вратата се отвори и се блъсна в стената толкова силно, че Пети щеше да падне от хамака от изненада. Самият Пират-лорд нахълта вътре като някакво сатанинско чудовище, а очите му светеха гневно като нощни огньове върху прорязаното му от белега лице. Погледът му се спря на Пети и беше толкова злобен, че морякът изтръпна от ужас.

Той слезе предпазливо от хамака и като го заобиколи, застана от другата страна, докато капитанът се приближаваше към него.

— Добър вечер, капитане. Всичко наред ли е?

Гидиън го хвана за ризата и го издигна на няколко сантиметра от пода, докато лицето на Пети се изравни с неговото.

— Не можеш да я имаш, чуваш ли ме? Нито сега, нито когато и да било!

Тръпки от ужас полазиха по гърба на Пети. Той едва се сдържаше да не покаже, че трепери.

— Ко... кого имате предвид, капитане?

— Знаеш добре кого имам предвид, мръсен англичанино! — Пиратът присви очи. — Освен ако тя ме е излъгала, че е избрала теб за съпруг.

А, значи за това говореше той. За благородната госпожица. Пети преглътна с усилие. Ама че кошмар!

— Госпожица Уилис не е излъгала, капитане! Аз... ѝ предложих да ми стане жена и тя се съгласи.

Когато Пирата-лорд пусна ризата му и го улови за гърлото, Пети стисна здраво ножа, с който дялкаше. Ако някой друг му бе посегнал

така, Пети щеше да го повали на земята и да забие ножа си в корема му. Но това беше пиратският капитан. С такъв луд трябваше да се постъпва много внимателно.

— Остави го! — обади се един глас зад гърба на капитана. Това беше самата госпожица Уилис. Косите ѝ се бяха разпилели по раменете, а лицето ѝ беше придобило цвета на слоновата кост, която Пети държеше в ръката си. — Пусни го, казвам ти!

— Не се меси в тази работа, Сара! — изкомандва капитанът и пръстите му стиснаха гърлото на Пети. Хватката постепенно ставаше все по-стегната и Пети дишаше с мъка, едва поемайки си дъх.

Госпожица Уилис не обърна никакво внимание на думите на капитана. Тя се приближи зад гърба му и дръпна прегънатата му в лакътя ръка.

— Ще го нараниш. Пусни го!

— Предавам му един урок — изръмжа Хорн. — Трябва да му се напомни какъв е рангът му, а на този кораб той е по-долен дори от този на каютния помощник!

— И заради това си решил да го удушиш ли?

— Да, заради това. И защото се е осмелил да те ухажда. — Капитанът погледна Пети, който с усилие поемаше всяка глътка въздух. — Той няма същите права като моите моряци. Трябваше да кажа това съвсем ясно още в началото.

— Но аз го избрах, не той мене! — Тя почти увисна на ръката на капитана. — Ти каза, че можем да си изберем съпрузите! И аз това направих. Избрах, когото пожелах!

В каютата настъпи мъртва тишина, нарушавана само от скърцането на хамака, който се полюляваше в такт с клатушкането на кораба. Като отпусна леко хватката, капитан Хорн обърна глава, за да изгледа госпожица Уилис с проникателния си поглед.

— Наистина ли твърдиш, че искаш за съпруг някакъв моряк с толкова нисш чин?

— Ако единствената ми друга възможност ще бъде някой пират, да! — избухна тя и докато капитанът продължаваше да я гледа втренчено, добави с решителен глас: — Да, разбира се, че го искам! И ако кажеш, че той не може да се ожени за мен, значи ми отказваш правото, което твърдиш, че си ми дал — добави тя и въздъхна. — Ако

мога да си избира само мъж, когото ти да одобриш, значи въобще нямам право на избор, нали?

Капитанът се намръщи. После пусна Пети на земята, изруга с дрезгав глас и изтръгна резбата и ножа от ръцете му. Пети отвори уста, за да си поеме дъх, когато капитан Хорн се наведе над него и го погледна като човек, който току-що е получил удар в корема и изпитва силното желание да разкъса на парчета този, който е направил това. После силно стисна юмруци, а Пети с мъка се изправи на крака и зае войнствена поза. Той не искаше да се бие с капитана, защото тактиката му беше да стои колкото може по-незабелязан от пиратите. Но щеше да се бие, ако така можеше да опази себе си и госпожица Уилис.

— Престанете вече! — извика Сара. — Спрете веднага и двамата!

Капитан Хорн не ѝ обърна никакво внимание. Като гледаше Пети презрително и леко развеселено, той му махна с ръка да се приближи.

— Опитай си силите, Харгрейвс, Хайде, възправи се срещу мен!

Окуражен от снизхождението, което пиратът проявяваше, той се нахвърли върху него с хватка, която би трябвало да събори противника му на земята. Но в следващия момент се озова по гръб на пода, а капитанът стоеше наведен над лицето му.

Той се усмихна мрачно и сложи крак върху гърдите на Пети.

— Много добре, Харгрейвс. Ловка хватка. Но този, който те е учил да се биеш по този начин, е трябвало да те научи и да не обръщаш внимание на подигравките на противника. Ако искаш да се биеш като азиатец, трябва и да мислиш като такъв, а това значи да не допускаш да те завладеят чувствата.

Пети го загледа със страхопочитание. Той не беше срещал досега друг моряк, който да знае тези неща. Но трябваше да се сети, че ако има някой да разбира от бой, то това ще е Пирата-лорд.

Пети беше много изненадан, когато капитанът изведнъж вдигна крака си, после му подаде ръка. Той се поколеба за момент, после прие помощта му да го вдигне на крака.

Госпожица Уилис заобиколи капитана и бързо отиде при Пети, а лицето ѝ беше угрижено и тя докосна леко ръцете и гърдите му.

— Ранен ли си? Не те е наранил, нали?

— Не, само нарани гордостта ми. — Той я погледна с печална усмивка. — Не се тревожете за това. Добре съм.

Едва когато съзря изпитателния поглед на капитан Хорн той схвана, че се държи по-скоро като слуга, отколкото като годеник. Като обви с ръка кръста на госпожица Уилис, без да обръща внимание на изплашения ѝ поглед, той забеляза, че пиратът ги гледа с любопитство.

— Каква трогателна сцена! — По лицето на капитан Хорн се беше изписало съмнение, примесено с безмълвен гняв. — Как не съм разбрал досега за голямата страст, която се е развихряла под носа ми!

— Както каза госпожица Уилис, тя ме избра. — Пети изпъчи гърди, като зае позата на покровител, макар и за съжаление, малко късно. — Тя вероятно ви е казала, че ние се сприятелихме на „Частити“.

Така се бяха споразумели да кажат миналата вечер, макар да знаеха, че хората няма да бъдат много убедени в това.

Изглежда, че и капитан Хорн се съмняваше.

— Да, и тя твърдеше нещо подобно.

Твърдеше! Явно той не вярваше на нито един от двамата.

После капитанът изгледа госпожица Уилис продължително и сладострастно, при което ръката ѝ потрепери под тази на Пети.

— С нея доста се *сприятелихме* последните два дена. Нали така, Сара?

Пети се обърна към нея и остана крайно изненадан, защото тя страшно се изчерви. И хвърли един укоряващ поглед на капитана, а после сведе очи.

— Аз... не знам за какво говорите.

— Разбира се, че не знаеш! — изръмжа капитанът. — Трябваше да очаквам, че една двулична лейди ще отрече истината за нашето приятелство. Е, можеш да го отречеш пред мене, можеш дори да го отречеш пред този твой моряк. — Гласът му се сниши и се превърна в заплашителен шепот. — Но ще ти бъде страшно трудно да го отречеш пред самата себе си.

След тази странна забележка капитанът се обърна и излезе, като тресна вратата след себе си и остави Пети разтреперан. Имаше нещо между капитана и госпожица Уилис, това беше съвсем ясно.

Тя се дръпна рязко от Пети.

— Този проклетник! Този ужасен проклетник!

За пръв път, откакто беше влязла в моряшките помещения, Пети забеляза в какъв раздърпан вид е тя. Дантеленият пластрон на гърдите

й, който носеше неотменно, беше изчезнал, а една от презрамките на ризата й висеше от корсажа й. Кръвта му се смрази.

— Какво искаше да каже той с това приятелство! Какво ви е направил този проклет пират?

За момент тя не пророни нито дума.

— Нищо не му съм позволила да ми направи — измърмори тя накрая.

Той изръмжа. Ако не успееше да измъкне госпожица Уилис от тази бъркотия, доведеният й брат щеше да го убие.

— Значи ви е опипвал? А успя ли... искам да кажа, можа ли... — Пети не довърши изречението си. Дявол да го вземе! Как може един моряк с толкова нисш чин да задава на доведената сестра на граф толкова неделикатен и обиден въпрос!

Но не беше нужно да пита. Можеше да разбере от начина, по който тя се изчерви, че е разбрала за какво става дума. Като изправи рамене, тя го изгледа с прекалено блестящ поглед.

— Не ме е... обезчестил, ако за това питаш. И няма да му позволя. Никога! Тъй като единственият му отговор бяха смръщените вежди, тя добави:

— Не е нужно да се тревожиш за мене. Мога да се грижа и сама за себе си.

— Виждам. И затова капитанът ви преследва като разгонен котарак.

Тя му хвърли такъв остър поглед, че би могла да среже стъкло с него.

— Мога да се оправя с капитан Хорн, Пети. Ти само измисли как да се измъкнем от тези проклети пирати.

После бързо излезе от каютата и го остави да се чуди как ще успее да уреди бягството й, когато не можеше да я опази от Пирата-лорд, а дори и от самата нея.

ГЛАВА 12

*О, Англия за тях е място тъй приятно,
за тях, богатите и със знатно потекло.
Но Англия е място толкова опасно
за бедните със скъсано палто.
Затова пристанище такова няма аз веч да
видя,
каквото е тоз остров Авес в Карибското
море.*

Анонимен автор
Из „Последният пират“

Как ти се струва? — запита Сара Луиза, докато стояха на палубата и се вглеждаха в хоризонта, скоро след закуската на следващата сутрин. Беше минал почти половин час, откакто вахтеният на борда се бе провикнал: „Земя на хоризонта!“, но те виждаха само някакво петно, обагрено в кафяво, отвъд гладкото като огледало море.

— Трудно е да се каже. Все още е твърде далеч, за да може да се разбере нещо повече.

Изведнъж около тях се насъбра цяла група жени, които се мъчеха да стигнат до перилата, любопитни да видят своя нов дом. Ан Морис си проби път напред и застана до Сара, а тъмните ѝ къдрици обграждаха изпълненото ѝ с любопитство порозовяло лице.

— Това ли е той? — Ан прехвърляше една камара мръсни чинии от едната си ръка в другата. — Това ли е остров Атлантис?

— Не сме сигурни — отговори Сара, — но мислим, че е това. Изглежда, че се отправяме натам. А и капитанът беше казал, че ще стигнем до него след два дни.

Ан гледаше с присвити очи петното.

— Може би трябва да помолим Пети да ни даде да погледнем през далекогледа. Той ще намери начин да ни го набави, уверена съм в това.

— О, и аз съм сигурна, че ако госпожица Уилис го помоли, той с удоволствие ще ни услужи — отвърна Луиза разсеяно. — Сега, след като ще се жени за нея...

Внезапен трясък накара двете жени да се обърнат назад. Дребничката Ан стоеше и гледаше към счупените чинии, с юмрук, притиснат до устатата си.

— Ан — каза Сара, но жената се наведе и започна да събира счупените парчета, като ги поставяше в престилката си — Ан, добре ли си? — Тя коленичи до нея и видя, че плаче и едри сълзи се стичат по розовите ѝ бузи. — Мили Боже, какво има?

— Нищо! — възкликна Ан, като избягваше да гледа към Сара — Няма нищо. Просто ги изпуснах.

— Но ти плачеш...

Като сложи ръка върху рамото на Сара, Луиза я прекъсна. После се наведе и прошепна на ухото и:

— Не я закачай. Не трябваше да казвам това пред нея, но мислех, че вече е чула новината.

— Каква новина? — запита Сара, като вдигна глава.

— Че вие с Пети сте се сгодили, разбира се.

А, вярно, Сара го беше споделила с колкото можеше повече жени, след като беше излязла от моряшката каюта миналата вечер, но не смяташе, че това ще разстрои някоя от тях. Сара погледна разсеяно към Луиза, после към Ан, която беше събрала счупените парчета и се отдалечаваше от тях.

Едва сега истината блесна пред Сара. О, как можеше да е толкова глупава? Тя не беше обръщала внимание на ласкателните коментари на Ан за Пети и начина, по който се бе увъртала около него на „Частити“.

Ан беше влюбена в моряка и годежът на Сара с него я беше разстроил. Сигурно самата тя искаше да се омъжи за него. Сара се почувства много виновна. Тя бе приела плана на Пети, без да се замисли дали няма да нарани някой друг. Горката Ан!

Сара не можеше да се успокои, дори мъчейки се да мисли, че Пети вероятно не споделя чувствата на тази жена и ще замине, щом намери начин да се измъкне от острова. Но това съвсем не я

успокояваше. Ан не бе получила много от живота, а сега се оказа, че ѝ отнемат единствената надежда, за която се бе заловила. И то го правеше точно Сара, която не искаше нищо друго, освен щастието на другите.

Тя се загледа в Ан, която се отдалечаваше бързо към кухнята. После стана и запита Луиза:

— Ти знаеше ли, че тя харесва Пети?

Луиза кимна с глава.

— Но не се тревожи. Разбирам защо сте се събрали с Пети, макар и Ан да не знае това. Само вие двете в тази нечестива тълпа не сте престъпнички в едно или друго отношение. Не мога да го упрекна, че не иска да се ожени за каторжничка, както не мога да укоря и теб, че не желаш да се омъжиш за пират. — Тя вдигна рамене. — Хората обикновено се женят за равните на тях. Това съм го научила... от доста отдавна.

Бучка заседна в гърлото на Сара, докато слушаше изпълнения с тъга глас на Луиза. Тя никога не ѝ беше говорила за миналото си, но Сара си вадеше някои заключения. Мъжът, когото Луиза бе наръгала с нож, е бил най-големият син на дука. Било е лесно да се влюби в такъв човек, но като гувернантка Луиза не е можела да се надява, че ще се омъжи за наследника на титлата. И все пак, ако е била влюбена в него, какво ли е извършил този мъж, та да я вбеси дотолкова, че да го намушка с нож? Един обикновен отказ да се ожени за нея едва ли е бил достатъчен повод за жена с възпитанието и интелекта на Луиза. Сигурно има нещо повече в тази история, нещо много повече.

Но Луиза не беше от хората, които разказват всичко за себе си, както правят много други, затова Сара едва ли някога щеше да научи истината. Но беше жалко. Искаше ѝ се да помогне на Луиза.

Да помогне на Луиза... Както помогна на Ан! Луиза можеше да мине и без такава помощ.

— Не виждам никакви дървета — установи Луиза, явно решила да не говори повече по този въпрос.

Все още обзета от чувството за вина, Сара отново обърна очи към хоризонта. Сега петното беше нараснало и се бе превърнало в безформена топчица, но пак беше кафяво и не особено привлекателно.

— Това ли нарича Гидиън рай? — размишляваше тя на глас.

Луиза я изгледа изпитателно.

— Гидиън ли? На „ти“ ли си вече с нашия любезен капитан?

Гъста червенина покри лицето на Сара.

— Не, разбира се. Исках да кажа, капитан Хорн...

Имаше още нещо, за което, тя трябваше да се чувства виновна — нейната злополучна среща с него вчера. Той я избягваше оттогава и имаше основателна причина за това. Но тя не биваше да му позволява такива безсрамни волности. Така той щеше да си създаде много погрешна представа.

— На твоє място не бих се сближавала много с капитан Хорн — заяви Луиза тихо с напълно безизразно лице.

— Не съм приятелка с него.

Луиза смръщи вежди.

— Добре. Тогава няма да те засегне фактът, че беше изпратил Барнаби в трюма късно миналата вечер да доведе Куини да спи с него.

Тя трепна и рязко се обърна към Луиза.

— Какво е направил?

— Нали каза, че не си близка с него?

Като отпрати очи отново към хоризонта, Сара се мъчеше да се преструва на безразлична.

— Не съм, само съм възмутена, че е направил подобно нещо, след като беше казал на хората си да се държат като джентълмени, докато разменят брачните си обети. — „И след като цял следобед се опитваше да ме прелъсти“.

Гореща вълна от ревност я заля въпреки всичките й усилия да я потисне. И като погледна към мястото, където Гидиън въртеше щурвала и даваше заповеди на моряците си, тя смръщи вежди. С тази безсрамно разкриваща плътта му кожена жилетка и опънатите по бедрата му панталони, той приличаше точно на това, което си беше всъщност — един похотлив сатир, който би прелъстил, което и да е същество с пола. Значи е била права да не му вярва. Защото всичките му нежни думи и опити да я спечели не са били искрени. Той не е имал сериозни намерения, освен да я прелъсти и да я захвърли.

И като си помислеше, че почти му се беше отдала! Каква ужасна грешка щеше да направи!

Луиза вдигна рамене.

— Той е капитанът. Не можеш да очакваш, че ще се придържа към правилата за обикновените моряци.

— Точно това очаквах! — Сара изсумтя презрително. — Той уж разправяше, че ще създаде колония и ще я превърне в рай, а всъщност е искал да направи харем за себе си и за своите мъже. И му се иска да направи всички ни като Куини.

— Шт! — прошепна Луиза. — Ето я, тя идва.

Сара се зарече, че няма да ѝ обърне никакво внимание. Но не можа да се сдържи да не погледне дали Куини изглежда доволна от прекараната нощ с капитана.

Нямаше съмнение в това. Куини просто сияеше. Тя се усмихваше като котка, наскоро похапнала мляко с каймак, докато се разхождаше наперено по палубата сред другите жени. По лицето ѝ личеше огромно задоволство.

— Добро утро на всички — изчурулика тя. И като изопна закръглените си ръце високо над главата, се прозя лениво. — Боя се, че малко се поуха тази сутрин. Но прекарах уморителна нощ.

С изящна грация, която Сара не беше подозирала, че притежава, тя отпусна ръцете си надолу като повехнали венчелистчета на цвете, после зае съблазнителна поза.

— Искам да ви уверя, госпожи, че не бива да се тревожите какви съпрузи ще бъдат тези пирати. Ако съдя по тази нощ, мога да ви кажа, че ще се справят добре... дори отлично.

Повечето от жените се изкикотиха. Сара не можа да се засмее. Като обърна зачервеното си лице към хоризонта, тя преглътна горчивите думи, които се надигнаха в гърлото ѝ. Какво я интересуваше, че Гидиън е спал с Куини? И какво от това, че на тази проклета уличица ѝ е било приятно? Те си подхождаха. Куини беше най-лошата от каторжничките, а Гидиън — най-лошият от пиратите, значи щяха да са се чувстват отлично заедно.

След това Сара не толкова видя, колкото по-скоро усети, че Куини се промъква между жените, за да застане до нея. Като стисна здраво устни, Сара продължи да гледа към острова, който сега се мержелееше много по-близо и изглеждаше по-голям от преди.

— Това ли е той? — запита Куини, като облегна кръстосаните си ръце на перилата. — Това ли е Атлантис?

— Така предполагаме — отвърна за щастие Луиза вместо нея. Сара нямаше сили да ѝ отговори учтиво в този момент, дори от това да зависеше животът ѝ.

— Не изглежда нещо особено — промълви Куини. — Няма никаква зеленина. А и къде е водата?

Сара присви очи. Куини беше права. Не се виждаше никакъв извор или каквато и да е растителност. Със сигурност не беше раят, за който им бе говорил Гидиън. А ако беше така, значи той имаше странна представа за рая.

Потискащо мълчание настъпи сред жените, докато корабът се приближаваше към острова. „След всичко, което тези жени преживяха — мислеше си Сара. — Гидиън трябваше поне да има доблестта да не ги разочарова, като описваше какво представлява Атлантис.“

Но докато гледаха натам, корабът започна да завива надясно. Продължи да се насочва към острова, но сега, изглежда, поемаше курс към най-отдалечения му край.

— Може би все пак това не е островът — забеляза една от жените, която стоеше близо до Сара. — Може само да го заобиколим.

— Не мисля така — размишляваше Сара на глас, докато го разглеждаше с голямо любопитство. — Ако искаха да го избегнат, щяха да минат край него на по-голямо разстояние.

Жените се натискаха по-близо до парапета, като всяка от тях искаше да огледа по-добре голямото пространство от изсъхнала трева и скали, в които се разбиваха вълните. Бяха вече достатъчно близо, за да видят в далечината белите чайки, които долитаха и отлитаха от хаотично разпилените каменни грамади.

Корабът пое курс „пълен надясно“ и сега плаваше паралелно на острова. Минаха няколко минути, докато заобиколят голите скали в края му, защото Атлантис беше по-голям, отколкото бяха очаквали. Но след като корабът зави напълно и пред тях се разкри другата страна на острова, жените ахнаха в хор. Тази страна беше зелена и имаше пищна растителност, за разлика от другата, която бе кафява и изсъхнала. Кокосови палми с дълги листа бяха наредени в една линия по пясъчната извивка на брега, а отвъд тях се виждаше истинска джунгла от екзотични дървета, увиващи се лози, а още по-нататък имаше гъсталаци с преплетени клони, които продължаваха нагоре към върха на острова, който, изглежда, беше на няколко километра навътре в сушата.

Колиби с тръстикови покриви с различен стил се бяха сгушили сред гората, която се простираше край брега, а в единия край на

естествената лагуна имаше някакъв док, който изглеждаше достатъчно голям, за да приюти „Сатир“, и навлизаше навътре във водата, като че чакаше да бъде използван. От другата им страна някакъв двумачтов платноход беше закотвен там, и макар че беше двойно по-малък от „Сатир“, явно беше напълно годен за плаване и вероятно още можеше да пренася големи товари.

Когато корабът забави ход, Сара успя да види сребристите проблясъци на един поток, който пресичаше брега. Близо до него бяха оставени няколко грубо изработени дървени каруци, използвани явно за превозване на контейнери с вода. Имаше дори някаква прясна следа от колелета край брега.

Рай! Трябваше да признае, че е така. Бистри сини води, гъмжащи от тропически риби, плодове с ярки цветове по дърветата, мек, топъл климат. Самият рай.

Звукът от дърво, което се търка о дърво, я стресна и прекъсна мислите ѝ. Бяха стигнали до дока. Докато мъжете бързаха да пуснат котва и да завържат кораба с въжета към наскоро одяланите стълбове, жените започнаха да се възхищават на природата и да разговарят възбудено за своя дом.

— Е, какво мислите, госпожи? — разнесе се един глас зад тях. — Оправда ли гледката очакванията ви?

Докато жените единодушно започнаха да хвалят острова, Сара беше стиснала устни. Гидиън! Явно, че след като корабът беше вече завързан за дока, той имаше време да дойде, за да се перчи със своя скъпоценен остров. По дяволите! Тя почти беше на път да му каже какво да прави с този свой рай!

От мястото, където стоеше, зад Сара, Гидиън гледаше изправения ѝ гръб и неподвижната ѝ стойка и се чудеше защо е толкова ядосана. Той бе очаквал, че ще бъде приятно изненадана от красотата на остров Атлантис, а не да бъде вбесена.

„Какво, по дяволите, ме интересува това? — мислеше си той огорчен, когато тя не пожела нито да го погледне, нито да му каже нещо. — Подготвила си е леглото с Харгрейвс. Нека си спи в него.“

Лошото беше, че той не можеше да понесе да я остави на Харгрейвс. Истина е, че беше размирна жена, а езикът ѝ беше остър и хаплив, не по-малко остър от ножа, с който остъргнаха животинките, подобни на рачета, полепнали по корпуса на кораба. Но той не можеше

да забрави как се чувстваше, когато я прегръщаше и целуваше, и как за няколко минути тя се беше размекнала сладострастно в неговите объятия. Проклетата да е! Подобни мисли го бяха държали буден половината нощ и го бяха накарали да извика Куини, но изобщо не можа да я докосне и я прати при Барнаби.

Като че доловила мислите му, Куини се промъкна до него и пъкна ръката си в сгъвката на лакътя му.

— Добро утро, шефе. Надявам се, че се чувстваш така добре тази сутрин, както се чувствам аз.

Той я погледна изумен. Последния път, когато я беше видял, тя го бе наругала, защото не иска да спи с нея. Наложил се двамата с Барнаби да я убедят да напусне каютата му, след като той бе направил страшната грешка да я извика. Каква беше нейната игра сега? Той знаеше, че е прекарала нощта с Барнаби, и ако се съдеше по усмивката на първия му помощник и доволното изражение на нейното лице, явно бяха прекарвали добре.

В този миг Куини стрелна с очи неподвижния гръб на Сара и Гидиън веднага разбра. Ясно, Куини искаше Сара да повярва, че е прекарала нощта с него.

Значи затова Сара отказваше да го погледне или да разговаря с него! Беше му ядосана заради Куини. Тази мисъл му достави страшно удоволствие. Въпреки всички твърдения на Сара, че не го желае, тя ревнуваше от някаква уличница, с която смяташе, че се е любил.

После една отрезвителна мисъл му мина през ума. Тя може би просто се преструваше, че изпитва дълбоко отвращение от неговия предполагаем разврат. Беше присъщо за Сара да го гледа отвисоко, за да не изпитва угризения за пламенната страст, която предизвика у него, а отказа дори да задоволи своята.

Когато Куини се долепи до него от лявата му страна, той погледна към Сара. Тази малка хитруша! Нямаше право да му се сърди. Той не бе извършил нищо, от което да се срамува, а дори да го бе направил, вината беше нейна, че го остави да изгаря от страст по нея.

Той се намери да отблъсне Куини, но после се въздържа. Защо да го прави? Сара ревнуваше, нека я накара да почувства какво бе изстрадал той вчера, когато я видя да полага за Харгрейвс такива

нежни грижи. Може би тогава щеше да признае, че не желае този грозен моряк.

Ако пък не го ревнуваше, поне щеше да изпита удоволствието да ѝ натрие носа със своето „разгулно държание“.

Другите жени бяха слезли, подпомогнати от мъжете, за да разгледат острова. Само Сара беше останала при перилата. Той се усмихна. Като обгърна нехайно с ръка раменете на Куини, той каза спокойно.

— Добро утро, госпожице Уилис. Как ви се струва нашият остров?

Тя се обърна към него и пребледня, като го видя с Куини. Но бързо успя да се овладее.

— Хубав е. — Гласът ѝ бе тих и изпълнен със саркастично високомерие. — Отлично място за вас и вашите разгулни другари да се забавляват с наложници, взети против волята им.

Лека усмивка се появи на устните му.

— Искате да кажете да се забавляват с бъдещите си съпруги, нали? Но ви уверявам, че не на всички това им е противно. — Той погледна към пищните гърди на Куини. — Някои от тях са дори прекалено щастливи, че са тук.

Изражението, което се появи на лицето на Сара, направо го развесели. Той беше готов да се басира и да заложи кораба си, че тя ревнува, макар че едва ли щеше да го признае дори пред себе си.

Тя вирна непокорната си брадичка и каза с надменен глас:

— Някои от тези жени не уважават себе си. Не говоря за тях. Нека това да тежи на тяхната съвест.

Куини се наежи.

— Ах, ти, високомерна куч...

— Стига, Куини! — Той свали ръка от раменете ѝ. — Защо не идеш при другите жени? Трябва да кажа нещо на госпожица Уилис.

За момент му се стори, че Куини ще откаже, но тя явно реши, че не си заслужава да води тази битка, тъй че вдигна рамене и свали ръката си от кръста му.

— Добре, щом казваш, шефе... Искам да видя дали леглата са толкова удобни на сушата, колкото бяха на кораба.

Като го погледна още веднъж сладострастно, тя се отдалечи бавно по палубата, а бедрата ѝ се поклащаха предизвикателно.

Гидиън погледна към Сара и видя, че тя е отправила убийствен поглед към предизвикателната млада жена.

— Ти не я обичаш, нали?

Като приглади косите си с ръка, тя се обърна да си тръгне.

— Не изпитвам никакви чувства към нея — подхвърли тя през рамо. — А сега, капитан Хорн, ако обичате да ме извините...

Думите ѝ секнаха, когато той хвана ръката ѝ. Като тръгна в крак с нея, той се опита да я вбеси, като каза:

— Не си ли поне малко любопитна, Сара? Не искаш ли да чуеш дали ми е доставила удоволствие миналата нощ?

— Ни най-малко! — Ярка червенина изби по лицето ѝ. — Пусни ме сега!

Той я хвана през кръста и като се наведе към нея, прошепна:

— Не искаш ли да знаеш какво сме правили с нея? Дали съм я целувал, както целувах теб? Дали съм галил гърдите ѝ и интимното място между краката ѝ...

— Престани! — Тя цялата се разтрепери. — Спри да говориш такива неща!

Лицето ѝ изглеждаше толкова разстроено, че той не можеше да издържи да я измъчва повече.

— Не съм я докоснал. — Това признание се отрони от устата му, преди да може да се въздържи. — Изпратих я при Барнаби, без дори да я целуна.

Тя просто се вцепени.

— Аз... не се интересувам какво си правил с нея. Това не ме засяга.

Но той разбра от облекчението, което прозвуча в гласа и, че лъже.

— Тебе исках — продължи да говори той. — И ще те имам, независимо какво ще трябва да направя, за да те спечеля.

Това беше вярно. От миналата вечер беше разбрал едно — не можеше да люби друга жена, защото искаше само Сара. Той трябваше да се люби с нея поне веднъж, дори и само за да я заличи от мислите си.

— Не можеш... да ме имаш — каза тя високомерно. — Обещана съм на друг.

— Това няма значение.

След дългите часове, когато жадуваше за нея миналата нощ, той бе решил, че някак ще успее да я изкуши и ще я отнеме от Харгрейвс.

— Ти си предопределена за мен, не за него. И някой ден, много скоро, ще те накарам да го признаеш. Бъди сигурна в това.

ГЛАВА 13

О, колко кратко трае свободата на жената!

Фани Бърни, английска писателка

Из „Ранни пътешествия и писма на Фани Бърни“

Само два часа бяха нужни на Сара да се разходи по плажовете на Атлантис, за да признае, макар и неохотно, че любовта на Гидиън към това място е оправдана. При всяка крачка, която правеше, пантофките ѝ затъваха в пясъци, бели и фини като мраморен прах. Въздухът беше наситен с миризми и благоухания, подобно на въздуха в онази лондонска оранжерия, в която беше влязла веднъж по време на един прием.

И какви цветя имаше! Яркорозови и блестящо жълти, алени и виолетови, бели като девича пазва! А цветовете на зеленото, обагрили върби и стари дъбове, разпръснати тук-там в гората. Барнаби ѝ беше обяснил, че макар островът да е разположен в тропическия пояс, южните пасати и студените течения на северния Атлантически океан поддържат температурата умерена, а това благоприятства за виреенето на портокали и лимони, наред с палми и бамбукови дървета. Според него почти не съществуваше зима, а лятото бе много приятно. Това обясняваше пицната растителност, но къде беше разнообразната фауна? Досега беше видяла само диви кози и зайци, които се скитаха по високите морски носове. Огромни костенурки пълзяха бавно по крайбрежието, а накъдето и да се обърнеш, тя караше подплашени яребици и фазани да изхвъркват от храстите и да се вдигат във въздуха. Чудеше се дали са местни или са били докарани тук от някои други колонизатори, изпълнени с надеждата за успех, които вече са загинали? Какво беше превърнало това малко кътче в рай от единия му край до другия?

Е, не точно от край до край! Имаше и друга част на острова — изсъхнала кафява земя, която бяха видели, като се приближаваха към

него. Когато беше попитала Барнаби за нея, той ѝ каза, че това е резултат от някакво странно природно явление. Същите тези южни пасати, които смекчаваха климата тук, бяха изсушили онази част на острова, където духаха постоянно. И тъй като непривлекателната му половина гледаше към търговския път, не беше учудващо, че никой не бе пожелал да се засели тук. Когато вятърът отклонявал някои кораби от курса им, те били прекалено далеч да открият истинското лице на Атлантис, минавайки край пустинните му брегове, и не спирали, тъй като смятали, че едва ли ще има достатъчно източници за провизии на острова.

А той приличаше на някаква древна райска градина, скрита така, че никой да не може да я открие. Никой, освен Гидиън. Да не повярваш, че ще се натъкне точно на нея тук!

Тя крадешком погледна към плажа, където той стоеше, обут само с кожените си панталони, придържани от колана със сабята. Като протегна ръцете си нагоре, той хвана един голям грозд жълти плодове, който висеше от странен вид палмово дърво с бледозелени листа. Наричаха го бананово дърво. Тя видя как той извади сабята си, за да отреже грозда от дървото с един смъртоносен замах.

Като се навеждаше, за да оставя отрязаните плодове в една каруца, вече напълнена до горе със странните жълти гроздове, мускулите му играеха под кожата, а по тъмните косми на гърдите му проблясваха малки капчици пот. Точно тогава той обърна очи в посоката, където стоеше тя, и погледите им се срещнаха. За момент очите му ѝ се сториха дълбоки и непроницаеми и тя почувства силата на погледа му като сладострастен дъх, който мина по челото, страните... и устните ѝ. Внезапна, мъчително позната топлина се разля по тялото ѝ и разпали някакъв огън, който я накара да се изчерви. Засрамена, че я е заловил да го гледа, тя се обърна, за да се отдалечи, но преди това успя да съзре многозначителната усмивка, която се беше появила на устните му.

Боже мили, този мъж беше опасен за всички жени! А най-вече тя трябваше да бъде неподатлива към мъж като него, след като беше виждала доста престъпници, докато се занимаваше с благотворителна дейност. Но съвсем не беше в безопасност. От всички хора на божията земя защо трябваше един пиратски капитан да я кара да се изчервява и да изпитва слабост в коленете като някое младо момиче преди първата

му поява в обществото? Тя винаги беше проявявала здрав разум към такива увлечения, като се изключи полковник Тейлър, но дори и на него не си бе изгубила ума както по Гидиън.

Макар че бързо се отдалечи по брега, за да избяга от него, тя не можеше да не си даде сметка за топлината, която се бе разляла по всички части на тялото ѝ. О, да, Гидиън беше част от своята райска градина! Той беше сътворен така съблазнителен, както сигурно е бил и Адам. Бог не си бе пестил силите, като е създавал Гидиън Хорн. Не бе, наистина. Тя дори се чудеше дали не се е престарал малко повече, отколкото е било нужно. Но е трябвало да му даде нещо повече от красива външност и измамлив чар. Смирение, например.

Тя се опита да си представи Гидиън смирен, но това ѝ се стори невъзможно. Такова създание не би могъл да си представи дори и Всевишният.

Тя забеляза Луиза, която бе седнала на един отсечен дънер, на няколко крачки от мястото, където свършваха плажът и горичката, и бързо се запъти към нея.

— Защо се усмихваш? — измърмори Луиза. — Нима ще кажеш, че вече си се изкушила и си харесала този остров?

Изкушения беше хубава дума за това, което ги заобикаляше, помисли си Сара.

— Трябва да признаеш, че не е това, което си очаквала.

— Напротив, точно това очаквах. Видя ли колибите? Те са най-отвратителните къщи, които съм виждала! Няма щори на прозорците, подовете са дървени, покривите тръстикови. Единственото им предимство са пухените легла, които изглеждат удобни. Признавам го. Но какво друго може да се очаква от пирати? Разбира се, че ще се погрижат за леглата си. Само това ги интересува. Мъже! Кълна ти се, че общата кухня, която използва Сайлъс, е примитивна като...

— Сайлъс ли? Изглежда изведнъж си се сближила много с господин Драмънд.

Луиза изсумтя и поклати отрицателно глава.

— Ни най-малко! Сайлъс... искам са кажа господин Драмънд и аз се научихме... да бъдем толерантни един към друг. Той най-последно разбра, че се нуждае от моята помощ, това е.

Нейната помощ ли? Помощта на Луиза се състоеше в това да превземе кухнята на горкия човек, без да се съобразява с опитите му

да си възвърне ръководния пост. Ако се е научил да понася това, значи е по-добър човек, отколкото изглеждаше.

— Да, трябва да призная, че храната започна да става по-вкусна, след като си предложила помощта си. И съм сигурна, че с малко подобрения можем да направим колибите по-удобни.

— Само по тази причина са ни довели тук. Да чистим, да готвим и да шием дрехи за тях.

— О, не, те искат много повече от това! — каза Сара язвително, като си спомни многозначителния, прелъстителен поглед на Гидиън. Луиза се стресна.

— Права си, разбира се. Те искат и телата ни. Но проклета да съм, ако позволя на някой от тях да притежава тялото ми. Първо ще трябва да ме завържат!

— Не изказвай това на висок глас. Така може да ги насочиш към нещо.

Сара погледна някои от жените, които вече си бяха избрали мъже.

— За съжаление ти и аз може да сме от малкото жени, които искат да останат неомъжени.

Луиза я изгледа продължително, много заинтригувана.

— Ти и аз ли? Забрави ли, че си си избрала вече съпруг?

Сара изпъшка и се прокле, че се е изпуснала да каже това.

— Или си променила решението си и си решила да оставиш Пети на Ан в края на краищата?

Сара изведнъж се почувства обхваната от угризения. Горката Ан!

— А къде е тя сега? — попита Сара, без да отговори на въпроса на Луиза, като оглеждаше насъбралите се на групички мъже и жени. Тя бе смятала да потърси младата жена и да види дали може да оправи отношенията между тях, но като започна да разглежда острова, забрани за добрите си намерения.

Луиза посочи с глава към течащия недалеч поток.

— Видях я, че се запътва натам преди малко и мисля, че искаше да остане сама.

— Да, разбира се. — Сара погледна загрижено коритото на потока и изтръпна, като не видя дребната фигурка.

— Може да ида да я потърся. Тя не трябва да се отдалечава толкова от другите, след като не познаваме добре острова. Може да се

нарани.

— Както искаш. Но ако нямаш нищо против, аз ще се върна в мръсния малък бордей, който те наричат кухня. Скоро ще вечеряме. Пиратите са убили едно тлъсто прасе в наша чест, всъщност е тлъст глиган, но ако оставя на Сайлс да довърши готвенето, той ще го превърне в най-жилавото и безвкусно ядене, което можеш да си представиш.

Като каза това, младата жена се отправи в посоката, от която беше дошла, и остави Сара сама да се катери по хлъзгавия бряг към потока. Пантофките ѝ бяха подходящи за добре лъснатите палуби на „Сатир“, но не и за катерене по хлъзгавите камъни, които ограждаха потока от двете страни. Тя с мъка се опитваше да запази равновесие, като вдигна полите си над глезените и съсредоточи всичките си усилия да не падне. Вероятно затова тя дочу гласовете на някаква млада двойка, едва когато се приближи до тях. Спря и се помъчи да чуе нещо повече. На моменти долавяше сладкия глас на Ан, която отвърщаше на плътен мъжки глас. Боже мили, нима някой от тези ужасни негодници вече се възползваше от нараненото сърце на Ан? Сара нямаше да допусне това. Ан беше преживяла вече достатъчно много. Като си проправи решително път през гъстата растителност по брега на потока, тя изведнъж се спъна в някакъв отсечен ствол. Двойката пред нея, притисната в страстна прегръдка, изведнъж скочи и се раздалечи. За нейна изненада Пети беше мъжът, прегърнал Ан.

Тя просто ахна.

— О... аз... много се извинявам. Помислих, че... Безпокоях се...
— Тя се обърна назад и гъста руменина покри лицето ѝ. — Няма значение. Сега ще се върна на брега...

— Почакайте! — извика Пети след нея. После чу скърцането на ботушите му, докато я настигаше през гъсталаците.

— Моля ви, госпожице Уилис, нека да ви обясня!

Сара клатеше отрицателно глава и продължаваше упорито да върви напред.

— Няма нужда да ми обясняваш нищо.

Той успя да я настигне, хвана я за ръката и я накара да спре.

— Изслушайте ме, моля ви. — Когато Сара вдигна очи към него, той добави:

— Казах на Ан защо се жения за вас и коя сте. Обясних й също, че работя за брат ви, трябваше да й го кажа.

— Моля ви, не го винете! — Ан се застъпи бурно за него. Когато Сара погледна към младата жена, сърцето й се сви, като видя, че очите и носът на Ан са зачервени от плач. — Тя продължи неуверено. — Аз... дойдох тук, за да остана сама... защото... нали разбирате...

— Тя плачеше — прекъсна я Пети. — Видях я, че идва насам сама и се разтревожих, че може да посегне на себе си, затова тръгнах след нея и я заварих да седи сама под онова дърво и да се тресе от плач... — Той погледна нежно дребната фигурка. — Тя мислеше, че ние с вас сме влюбени. Не можех да я оставя да продължава да се заблуждава, след като толкова се измъчва. — Той сниши глас. — Пък и това не е вярно.

Погледът, който си размениха Ан и Пети, беше толкова нежен, че буца заседна в гърлото на Сара. Изведнъж й се прииска тя и Гидиън да се гледаха така.

Тази мисъл я накара да въздъхне. Ах, този Гидиън! Не разбираше нищо от любов и нежност. Искаше само да притежава тялото й и я желаше, защото тя не искаше да му се отдаде. Приличаше на малко момченце, което иска да вземе играчките на другарчето си.

Ан погледна към Сара.

— След като Пети ми обясни всичко, госпожице Уилис, разбирам какво трябва да направи. Наистина разбирам.

Думите й звучаха така, като че по-скоро искаше да убеди себе си, отколкото Сара. Като отвърна очи от нея, Ан започна да оправя полите си с пълничките си меки ръце.

— Няма друг начин. Пети трябва да се ожени за вас, за да ви предпази от пиратите. Сега разбрах това.

„За да ви предпази от пиратите.“ Ан не каза нито дума за собствената си саможертва, за това, че трябва и тя да бъде опазена от тях. Тя просто бе приела мисълта, че Сара е с нещо по-важна и заслужава по-голяма закрила от нея.

Сара не се беше чувствала никога по-отвратително и не бе осъзнавала толкова ясно несправедливостта на английската класова система. Пред нея стоеше една жена, на която бе отнет единственият шанс за щастие, престъплението й беше само, че е откраднала нещо, за да купи лекарство за майка си. Бе изгубила и свободата, и майка си,

преди да е станала на възраст да си намери съпруг и да има деца. И най-после бе намерила мъж, когото да обича, а явно и той я обичаше. Но и тази надежда за щастие щеше да ѝ бъде отнета поради съвсем незначителна причина — да не бъде намесена Сара в скандал, ако се явеше и най-малката възможност да бъде спасена от Гидиън и неговите хора.

Това не беше справедливо. Въпреки че все приказваше за честност и равенство, Сара беше приела мълчаливо жертвата на Пети, като че това ѝ се полагаше, без дори да попита дали той наистина иска това.

Но сега вече край.

— Пети няма да се ожени за мене — каза Сара решително. — Ако бях разбрала какви чувства изпитвате един към друг, нямаше да се съглася на това споразумение. Но сега, като знам това, не мога да го приема.

— Но, госпожице... — опита се да възрази Пети.

— Това е последната ми дума, Пети. Не знаем какво ни очаква в бъдеще, но няма да допусна да се ожениш за мен, след като обичаш друга. — Когато той се наклони да възрази отново, тя го прекъсна.

— Възможно е да останем тук с години. Нищо не се знае. Глупаво е да се държим, като че всичко може да приключи тия дни.

Очите на Ан се изпълниха с надежда, но Пети кръстоса упорито ръце на гърдите си.

— А какво ще правите с Пирата-лорд? Той ви е хвърлил око. И като разбере, че сте свободна...

— Ще се оправя с него както аз си зная — заяви Сара, като се надяваше думите ѝ да прозвучат по-смело, отколкото бяха в действителност.

— Това не ми харесва — промърмори Пети, но забеляза как породилата се надежда изчезна от лицето на Ан. Той веднага се приближи до нея и я прегърна през кръста.

— Не че не искам да се ожения за теб, любима моя. Само че имам дълг към госпожица Уилис.

Сара въздъхна. Пети нямаше да отстъпи, докато смята, че тя се нуждае от закрила. А от това, което Гидиън, бе казал сутринта, личеше, че ще продължи да я преследва на всяка цена.

Тя замълча. Впрочем, това можеше да се окаже в нейна полза.

— Знам какво можем да направим. Бихме могли да използваме упоритостта на Гидиън срещу него самия. Та нали той каза, че ще направи всичко възможно да ме има.

— Кога е казал това? — запита Пети.

— Няма значение — отговори тя бързо. — Работата е там, че докато продължавам да твърдя, че съм избрала теб, той не може да ме насили да избира него. — Тя изрече тези думи още преди да ги е осъзнала напълно. — И, разбира се, колкото повече му се противя, толкова по-голяма е вероятността да удължи срока за избора на жените, докато бъде свободна да избира него. И тъй като такъв ден няма да настъпи никога, можем да го разтакаваме безкрайно.

— Безкрайно ли? — Пети изглеждаше много скептичен. — Моля да ме извините, госпожице, но не мисля, че Пирата-лорд ще чака благоволенията ви безкрайно дълго. Той е страшно упорит.

„Това е самата истина“ — помисли си тя.

— И все пак ще ни трябва време да измислим план и някакъв начин, по който да освободим всички ни. — Тя погледна нежно влюбената двойка. — Във всеки случай това е по-хубаво, отколкото да бъдете принудени да изпадате в неприятно положение. — Тя се обърна към Ан... — Ти как мислиш? Ще можете ли вие двамата да се правите, че не сте близки, когато сте заедно с други хора?

Ан кимна утвърдително. Явно, че щеше да направи всичко възможно, за да задържи Пети.

— Добре. Ето какво ще направим.

Пети притисна Ан по-силно.

— А ако капитанът ни изненада? Ако му омръзне да ви ухажва и се насочи към някоя друга жена? И ако спази обещанието си и накара жените да си изберат съпрузи до една седмица? Какво тогава?

— Ами вие двамата ще се ожените, а аз ще се боря за себе си, доколкото мога. — Когато той се намръщи, тя добави тържествено: — Знаеш, че това е единственото, което можеш да направиш, Пети. Наистина ли искаш да видиш, че дават Ан на някой мъж без нейно съгласие? Защото Гидиън ще направи точно това, ако тя не избере никого.

Това, изглежда, го накара да отстъпи. С дрезгав глас, в който се почувства известно облекчение, той се съгласи с нейния план.

— Добре, А сега защо не се върнете обратно, преди някой да разбере, че и двамата отсъствате? И по-добре се разделете, преди да стигнете до брега.

— Вие няма ли да дойдете с нас? — попита Пети.

— След малко. Искам да поразгледам тази част на острова.

Пети се наклони да ѝ възрази, но когато тя го погледна сърдито, той вдигна рамене и поведе Ан към потока.

Истината беше, че тя не бе готова да застане отново срещу Гидиън. Тези негови хищни очи като че помитаха всички внушени ѝ от възпитанието ѝ възгледи, за да разкрият колко слаба защита са те. Тя все още беше като замаяна от признанието му тази сутрин, че се е отказал да прекара нощта с Куини, защото е желал нея. И се нуждаеше от малко време да се подготви, да си събере мислите за битките, които ѝ предстояха. Искаше малко време. Не много.

Но знаеше, че Гидиън никога няма да ѝ го даде.

— Те са хубава двойка, нали? — разнесе се зад нея пронизващият му глас, който я стресна и изплаши.

— Какво? — Като се обърна, тя видя размирния обект на своите мисли, който се измъкваше изпод ниско надвисналия клон на един чворест дъб и пристъпваше през полянката.

Сърцето ѝ изведнъж заби в панически ужас. Колко време ли е стоял тук? Какво може да е чул от техния разговор? Дали е разбрал какво планираха с Пети?

— К... кои са хубава двойка? — попита тя, като заекваше, за да спечели време и се взираше в лицето му, за да разбере какво е чул.

За жалост, той имаше чудесната способност да прикрива мислите си.

— Ан и Пети, разбира се. — Той се облегна на един дъб, а самоувереността му я раздражни. — Преди малко ги видях, като отиваха към потока.

Тънките снопове слънчеви лъчи, които проникваха през клоните, хвърляха златиста светлина върху тъмните му коси, а панталоните му бяха смъкнати и така разкриваха прекалено голяма част от стегнатите му коремни мускули. Ако не бяха панталоните, той сигурно щеше да прилича на библейския Адам с добре оформените си мускули и загорялата си от слънцето кожа. Преди да се усети, тя си го представи препасан само с едно смокиново листо на слабините.

Като отклони погледа си от изкусителната му външност, тя се взря в пролуката между дърветата, през която бяха изчезнали Ан и Пети. О, колко искрено съжеляваше, че не тръгна с тях! Тогава нямаше сега да ѝ се налага да лъже пред един полугол мъж, който събуждаше в нея мисли, които не подобаваха на една дама.

— Ами да... Ан и Пети са добри приятели. Той я възприема като своя сестричка. И се грижи за нея.

Гидиън се дръпна от дъба.

— По същия начин, по който се грижи за тебе ли?

— Да, разбира се — тя започна да заеква, а после се поправи: — Не, исках да кажа, не точно. Неговите чувства към нея са по-скоро... братски.

— Братски ли? — Той се приближи, а ботушите му стъпваха почти безшумно по горската земя, покрита с пелена от нападали сухи листа и клонки. Гласът му прозвуча скептично. — Жалко, защото тя изпитва към него нещо по-различно... да кажем, не толкова сестринско.

Сара го погледна слисано. Проклет да е, откъде знаеше това?

Докато тя го гледаше с изненада, той вдигна рамене.

— Ан просто обожава Харгрейвс. Самата тя ми го каза преди няколко вечери. Дори ми се стори, че се надява да го спечели за себе си. — Той присви очи и я загледа. — Сигурно сърцето я е заболяло, като го е видяла с тебе.

Понякога Гидиън проявяваше по-голямо прозрение, отколкото бе нужно. Тя вдигна рамене презрително, макар че цялата ѝ кръв нахлу в главата. Не биваше да го оставя да узнае истината!

— Вероятно не си разбрал добре. Всъщност, Гидиън, тя гледа на Пети като на свой брат. Сигурна съм в това.

— Защо тогава той изпращаше към брега нея, а не тебе?

Тя преглътна с мъка. Ставаше все по-опасно.

— Аз... им казах, че искам да остана сама. — Това поне беше вярно. — След многото дни, през които бяхме наблъскани като сардели в кораба със стотина други хора, имах нужда от простор, за да си отдъхна. Ти сигурно ще разбереш това. А и многото изисквания на жените и децата, които все задават въпроси... Вече не можех да издържам. Искам да кажа, цели дни на... — Тя не довърши изречението. Мили Боже, беше започнала да заеква, а когато

заговореше така, той започваше да я подозира, че лъже. Тя му хвърли бегъл поглед, но той изглежда не ѝ обръщаше вече внимание. Очите му бяха насочени към някаква точка над дясното ѝ рамо.

— Какво има? — запита тя и се наклони да се обърне назад.

— Не мърдай! — Въпреки че изрече тази заповед съвсем тихо, той я произнесе толкова властно, че тя му се подчини. Лицето му се напрегна, той продължаваше да гледа над рамото ѝ и леки тръпки на страх полазиха по гърба ѝ.

И тя също заговори съвсем тихо като него.

— Кажи какво има, Гидиън.

— Слушай внимателно и не изпадай в паника.

Като гледаше към това проклето място зад нея, той леко насочи дясната си ръка към дръжката на сабята си.

— За какво трябва да изпадам в паника? — запита тя разтревожено. Беше я изплашил до смърт и то вероятно за нищо.

Той я погледна за момент, преди да насочи отново вниманието си към обекта зад гърба ѝ.

— Има една черна мамба на дървото зад тебе.

Тя отвори уста, но преди да може да зададе въпроса си, той добави:

— Това е змия. И то отровна.

Тя пребледня и кръвта ѝ се смрази. Отровна змия ли? Зад нея?

— Близо ли е?

— Доста.

Лицето му беше безизразно, вероятно не желаше да я плаши повече. Това само по себе си я ужаси неимоверно. Докато се приближаваше изключително предпазливо, той вдигна лявата си ръка към нея.

— Хвани ми ръката.

Когато тя протегна ръка към неговата, той прошепна:

— Бавно, Сара, бавно. Не толкова бързо.

Капчици пот избиха по горната и устна, докато местеше ръката си сантиметър по сантиметър. Вятърът разлюля листата на дърветата над тях и тя се вцепени, а сърцето ѝ заби лудо в гърлото.

— Добре го правиш — каза Гидиън успокоително. — В момента тя изглежда не се интересува от нас. Дано продължи така.

Той извади сабята с дясната си ръка със същите бавни, премерени движения. Тя трепереше цялата.

— К... какво ще направиш?

— Ще ѝ отрежа главата.

Капчици пот се стичаха по бузата ѝ.

— А ако не успееш?

— По-добре се моли да успея.

Беше лесно да се моли, хиляди молитви вече се отронваха от устните ѝ: „Моля те, Боже, не допускай Гидиън да я изпусне. Моля те, не допускай змията да ме ухапе. О, моля те, скъпи Боже, не ме оставяй да умра на този проклет остров, без да видя отново родината си.“

Най-после ръката на Гидиън хвана нейната и я стисна силно.

Всичко стана само за миг. С лявата си ръка Гидиън я притегли към себе си, докато с дясната описа със сабята си широка дъга към дървото. Като се обърна към него, тя зърна някаква вдигната мастиленочерна глава, която като че скочи направо от дървото. Сабята изсвистя във въздуха, а стоманеното ѝ острие просветна и се чу ужасяващо изсъскване.

След това видя, че острието на сабята е отделило змийската глава от тялото и двете части се свлякоха на земята.

Като изпищя, тя притисна лицето си към косматата му гръд, но успя да зърне как змийското тяло се гърчеше силно на земята на няколко сантиметра от тях.

— О, мили Боже! — извика тя и се притисна по-силно до Гидиън. После не видя, а по-скоро почувства, че той заби сабята си в земята. Притисна я с двете си ръце в толкова плътна прегръдка, че почти не можеше да диша.

— Всичко е наред, скъпа, няма нищо — повтаряше той, като я полюляваше в ръцете си. — Тази змия е мъртва. Не може да те ухапе вече.

— Да, н... но можеше — заекна тя. — Беше толкова близо... беше ей там!

Тя обикновено не изпадаше в паника, но не беше виждала никога отровна змия, а камо ли пък такава, която да я заплашва.

— Ами... ако ме беше нападнала...

— Но не те нападна. — Гидиън хвана брадичката ѝ и повдигна, докато тя погледна към него. — Всичко е на ред, уверявам те. Нямахте

да допусна да те ухапе.

Тя дишаше тежко. Опитваше се да си поеме дъх, страхът все още сковаваше гърлото ѝ.

— А какво... ако ти... не беше... тук? — запита тя и едва преглътна. — Какво... ако...

— Но бях тук. — Страхът като че се бе отразил сега и в неговите очи. Той я притисна силно, като я галеше по гърба с успокояващи ръце. — Винаги ще бъда тук и никога няма да допусна да ти се случи нещо лошо. Обещавам ти.

— Сигурен... сигурен ли си, че е мъртва? — Тя знаеше, че въпросът ѝ е глупав, но не можеше да не го зададе.

— Мъртва е. — Той се дръпна малко настрани и посочи с пръст към земята. — Виждаш ли? Не се движи вече.

Тя надникна над рамото му, където лежеше неподвижно люспестата черна лента, просната върху разноцветната покривка от листа. Тръпки разтърсиха тялото ѝ.

— А тя... много ли е отровна?

— Това вече не е важно.

— За Бога, Гидиън, кажи ми истината! Можеше ли да умра от това?

Един мускул трепна на брадичката му.

— Да кажем само, че не съм виждал някой да оживее след ухапване от черна мамба.

Ироничната му забележка изведнъж я извади от вцепенението.

— Трябваше да се сетя, че ще има змии тук — каза тя мрачно, като се притисна до него. — Какво би представлявала райската градина без змията?

Той се усмихна леко.

— Не знам. Щеше да е скучна може би?

Скучна ли? Тя го изгледа смаяно. Как можеше да каже такова нещо... след това, което току-що се бе случило... Но Гидиън си беше такъв. Тя започна да удря с юмруци по гърдите му.

— Всичко това е само игра за тебе, нали? Не те е грижа, че ни отдели от нашите домове и ни завлече на това проклето място, където има смъртоносни змии и... Бог знае какви други чудовищни животни. Искал си нещо, взе го и не те интересува какво би причинило това на нас... на мене!

Тя избухна в плач, тъй като съприкосновението ѝ със смъртта беше съвсем скорошно. Всичко, което ѝ се бе случило през последните няколко дни, внезапно я разтърси със страшна сила. Откакто той бе пленил кораба, тя почти не беше имала време да тъгува, че никога вече няма да види Англия и Джордан.

Но сега действителността се стовари върху нея с цялата си тежест, докато стоеше на това необикновено място с неизвестни растения и гледаше мъртвата змия. Сълзите ѝ не преставаха да текат. Те бликаха от очите ѝ на тласъци. Тя не можеше да ги сдържи, а в момента дори не се и опитваше да го направи.

Явно разтревожен, Гидиън я притисна по-силно към себе си. В началото тя се мъчеше да се освободи от него, защото гневът ѝ се бореше с нуждата да бъде утешена, но той не я пускаше. Само продължаваше да шепне:

— Съжалявам, скъпа, много съжалявам.

Накрая тя се отпусна в прегръдките му, но сълзите ѝ продължаваха да текат и силни ридания я разтърсваха. След като отмина първата буря, тя се облегна на него, тъй като жадуваше неговата сила. Нямаше никой друг, който да може да я утеши. И макар да беше неин противник, той беше и много силен, а в момента тя се нуждаеше от силата му. И то извънредно много.

Не разбра точно кога утешителната му прегръдка се превърна в нещо друго. Може би, след като престана да ридае така горчиво или вероятно, когато видя колко е разстроен и почувства, че трябва да го успокои.

— Доб... добре съм вече, наистина съм добре — промълви тя и избърса сълзите от очите си. Внезапно устните му докоснаха нейните, нежни, ласкави и като че молещи за прошка. И за неин най-голям срам тя отвърна на целувките му, като че търсеше успокоение, което само той можеше да ѝ донесе. Целувките им бяха изпълнени с взаимна утеха.

После той я притегли по-силно до себе си, а ръката му се плъзна и се спря под кръста ѝ, за да я притисне до своето стройно, стегнато тяло, докато обсипваше с нежни целувки устните, бузите, затворените ѝ клепачи и разрошената ѝ коса, като че ѝ искаше извинение.

— Трябваше да те оставя на „Частити“ — прошепна той, доближил устата си до нейната. — Атлантис е подходящ за другите, но

не и за тебе.

— Не е вярно! Не е подходящ... — „за никоя от нас“, щеше да каже тя, ако устата му не се беше впила отново в нейната.

Само че този път целувките му предлагаха нещо повече от утеха. Те бяха страстни, бурни и изпълнени с необузвано желание, което скоро след това се предаде и на нея и тя започна да му отвърща със същата буйна страст.

И не можеше да спре. Въпреки всичко тя се нуждаеше от него, за да преодолее ужаса си и да забрави за прежеждието. А той, като че бе разбрал точно какво иска, я нагласи в прегръдката си така, че да може да я докосва, да я милва и гали. Сложи ръка на гърдта ѝ и започна да очертава контурите ѝ с неспирен плам, който разпалваше влудяващ огън в слабините ѝ. Гърдите ѝ копнееха за неговия допир, не бе престанала да го желае още от предишния ден.

Това предизвика нови сълзи в очите ѝ. Той ги пресуши с целувки, бавно и нежно, докато дъхът му изгаряше бузата ѝ.

— Не плачи повече, Сара, моя Сара... Моля те, не плачи. Не искам да ти причинявам болка.

Той я подпря на съседното дърво, притисна се до нея, а ръцете му се плъзнаха по талията и бедрата ѝ. След това, докато разбере какво става, той започна да повдига полата ѝ нагоре.

— Искам само да ти доставя удоволствие, нищо повече — прошепна той.

Колкото и да се насилваше, тя не можеше да го отблъсне. И не желаше. Чувстваше се добре, когато ръцете му я докосваха, а пръстите му разголваха плътта ѝ и внимателно търсеха онази част от нея, която го желаше толкова силно, че това я изплаши.

Като че и гората бе затаила дъх, докато той я целуваше отново и отново с изгарящ плам, езикът му проникваше в устата ѝ при всяко движение на ръцете му. Пръстите му намериха мястото между краката ѝ, което най-много жадуваше за неговия допир и палецът му започна да гали малкото хълмче, сгущено между копнинено меките гънки на бедрата ѝ, а това я караше да му отвърща инстинктивно, извивайки се като дъга под ръката му с накъсани стонове на задоволство.

— Точно така, скъпа... — прошепна той близо до устата ѝ. — Позволи ми да ти доставя удоволствие. Само удоволствие.

Част от нея чувстваше, че това е неговият начин да я утеши заради уплахата, да ѝ поднесе извинения за всичко, с което я беше наранил. И въпреки че здравият ѝ разум искаше да изкрещи, че не желае това, тялото ѝ показваше обратното. То копнееше страстно да се притиска до него, жадуваше за неговия допир, за сливането ѝ с него. И за неин срам колкото повече той я галеше, толкова по-сладострастно копнееше да се съедини с него.

— Да, миличка — каза той задъхано, приближил устни до бузата ѝ... — Приеми го. То е за теб. Отдай му се.

Тя нямаше време да се учуди какво значи това. Някаква необикновена възбуда се надигна в нея, подобна на трескавото очакване, което я беше обхванало на борда на „Частити“, когато излязоха от Темза и се отправиха в открито море. Пред нея се бяха задали опасности... и силни усещания. Тя чувстваше, че е на път да ги изпита, като че някой я вика с ръка и я притегля към себе си...

Всяко полюляване на листата, всеки проблеснал сноп лъчи, който озаряваше косите на Гидиън, всеки силен тропически аромат сякаш се бяха наговорили да я привлекат все по-близо и по-близо към него. Той вече не я целуваше, а се бе отдал изцяло на милувките си. Лицето му беше напрегнато до краен предел, в очите му гореше сладострастен пламък, но въпреки това продължаваше да я гали и милва, като увеличаваше породилото се в нея напрежение, докато с внезапна сила то експлодира и я разлюля с няколко поредни вълни на безумно опиянение.

Дрезгав вик се изплъзна от устните ѝ, докато притискаше Гидиън към себе си, тръпнеше и се полюляваше срещу него. О, Боже! Каква сладост, Господи! Това ли се получава между мъж и жена? Тази неопишуема възбуда... тази разтърсваща близост! Тя никога не бе предполагала, не си го беше представяла, а и никой не беше ѝ казвал, че може да изпита подобно нещо.

Сега, когато знаеше това, тя разбра защо Гидиън смяташе, че може да я привлече в леглото си.

А когато това ѝ стана ясно, горчиви сълзи отново започнаха да се търкалят по бузите ѝ.

ГЛАВА 14

*Защото в пристанище всяко и във всеки
град
млади и стари ухажват те като на парад.
Ще те измамат, не им вярвай, но прости.
И думите ласкателни моряшки забрави.*

Анонимен автор

Из „Съвет към младите девиси, които си търсят
съпрузи“

Гидиън като опарен се дръпна от нея. Беше сигурен, че ѝ е доставил удоволствие. Бе почувствал конвулсиите ѝ, тръпката и спазмите, които я бяха разтърсили, когато стигна до оргазъм. Беше нужно още много малко, за да проникне в нейното нежно тяло, което бе пожелал още от деня, в който я срещна.

Но не го направи. Тези отново бликнали сълзи... тях той не можеше да понесе. Тя плачеше като жена, изгубила всяка надежда, засрамена повече, отколкото трябва, че не е могла да удържи своята страст. Всяко нейно хълцане го засягаше толкова, колкото не го бяха измъчвали риданията на нито една жена дотогава. Той не можеше да проумее защо.

Ядосан на себе си от тази реакция, той свали полата ѝ надолу и я пусна, като изруга тихо, после се обърна и отиде до мястото, където лежеше мъртвата мамба. Вгледа се в змията, чието тяло беше застинало като спирала върху сухите листа, но не можеше да заглуши риданията, които се чуваха зад него. Тихите стенания, които съпътстваха всяко изхълцване, учестеното ѝ дишане биеха като камбана в мозъка му и заличаваха всички негови сладострастни помисли. Само допреди няколко минути членът му бе станал

стоманенотвърд и я желаеше толкова силно, че чувстваше болката до дъното на слабините си.

Но сега вече не беше възбуден. Пък и как би могъл, когато тя ридаеше така безутешно? Исусе мили, той не можеше да издържи на това! Тя не беше плакала, когато я бе отвел от „Частити“, не проронваше сълза и когато се караха. Нейната слабост сега, докато беше толкова силна преди, го накара да си спомни, че я бе отделил от дома и семейството ѝ. Тя го мразеше заради това. Сега разбираше колко го презира.

Риданията ѝ постепенно затихнаха и той чу как тя променя позата си и вероятно си оправя дрехите, за да прикрие всички следи от случилото се между тях. Но какво друго можеше да очаква от нея? „Високо моралната“ реформистка се смяташе за прекалено добродетелна, та да бъде заловена в ръцете на един пират! Проклетата да е за това!

Като изруга грубо още веднъж, той измъкна сабята си от пръстта и я избърса с няколко листа.

— По-добре се върни на брега. Ще проверя дали няма и други змии тук. Те понякога се движат на двойки.

Макар че това беше вярно, всъщност бе само едно извинение. Но не можеше да я погледне сега, когато беше толкова разстроена, а той се разкъсваше от угризения.

— Движат се на двойки ли? — Тя изглеждаше ужасена. Като заби нокти в дланите си, той се пребори с голямото си желание да я прегърне отново.

— Не се безпокой! Ако вървиш близо до потока, няма нищо страшно. Тръгвай сега. Аз ще дойда след малко.

Последва кратко мълчание.

— Гидиън, смятам, че... че... — Тя направи пауза. — Благодаря ти, че ми спаси живота.

— Няма за какво да ми благодариш — прекъсна я той грубо, тъй като в ушите му още звучаха нейните сърцераздирателни ридания от съжаление, че се е оставила в ръцете му.

— Но...

— Върни се на брега, Сара.

Той не знаеше кое бе по-лошо — нейните сълзи или благодарностите ѝ.

Почти веднага след това той чу шума от стъпките ѝ по листата зад него, което показваше, че тя бързо се отдалечава от полянката. Явно, че не искаше да остане и да повтори благодарностите си. А това го раздразни почти толкова, колкото и желанието ѝ да му благодари.

Всичко, което тя правеше, го дразнеше. Той простена. Не, не всичко. Не и начинът, по който отговаряше на любовните му ласки и малката ѝ сладка уста се впиваше в неговата... топла, всеотдайна и съблазнителна.

Усети, че мъжествеността му отново се напряга и втвърдява, а това го накара да се намръщи. Тя не трябваше да му причинява това, дявол да я вземе! Той имаше прекалено много работа на този остров, за да се тревожи и за настроенятията на някаква капризна лейди от английското кралство!

Като избълва няколко нецензурни ругатни, той окастри със сабята си няколко клонки от шубраците наоколо и си отдъхна, като разбра, че не е подплашил още някоя и друга мамба. Не беше казал на Сара цялата истина за змиите на острова. Той и хората му се бяха натъкнали на доста от тях, откакто бяха дошли тук.

Като се обърна към трупа на змията, той изрита силно проклетото влечуго. Ако не беше то, Сара щеше да бъде напълно доволна да остане на Атлантис. Той въздъхна, докато вкарваше сабята си в ножницата. Не, това не беше съвсем вярно. Тя беше настроена против него още от началото. Змията само беше затвърдила тази омраза.

Той погледна отвъд полянката към гладките, побелели от слънцето листа на банановото дърво и плодовете в средата му, увиснали като скъпоценна огърлица около корема на някой шейх. Жасминови храсти изпълваха с аромата си топлия, приятен въздух, който не приличаше на влажния, студен въздух в родния му Йорктаун. Господи, колко обичаше той този остров! И ако можеше да накара и нея да го види през неговите очи...

Той изсумтя. Едва ли би могъл да накара една богата английска благородница от фамилия с титла да оцени девствената красота на Атлантис. Аристократките от английското кралство не си падаха много по дивите плажове. Те гледаха отвисоко на мръсните пирати. И правеха всичко възможно да се върнат в студената си, бездушна Англия. Той

знаеше това по-добре от всеки друг. Англичанките с високо социално положение не бяха никога такива, каквито изглеждаха.

Като наведе очи към колана си, той загледа брошката на майка си. Как мразеше тези проклети благородници! Те смятаха, че заслужават привилегиите, на които се наслаждаваха. И си въобразяваха, че светът им принадлежи. Заради тях той бе оставен под безмилостната власт на един жесток човек, който не знаеше как да се държи с дете. Пък и с когото и да било друг.

Затова, години по-късно, когато избухна войната^[1] през 1812 г. Гидиън с голямо удоволствие пожела да участва в нея на страната на Америка. Той беше виждал как английски бойни кораби отвлечаха американски моряци, като твърдяха, че били английски дезертъори. Веднъж за малко щяха да пленят и него. Той знаеше много добре колко са жестоки англичаните.

Но той им даде да се разберат. Беше ги поставил всички на местата им!

Докато срещна Сара. Той прокара ръка през косата си. Какво бе направила тя с него? Бе го накарала почти да забрави коя беше и кого представляше. Тя беше страдна, съвсем не такава, каквато очакваше, че ще бъде една английска лейди.

Но той не биваше да се заблуждава. Щом страстта ѝ бъдеше удовлетворена, строгото английско възпитание щеше да изплува на повърхността и тя щеше да се опълчи срещу него. Така ставаше винаги досега. Той не биваше да ѝ дава такава възможност. Като се обърна назад, той тръгна към брега. Не, в никой случай нямаше да ѝ даде тази възможност. О, да, той щеше да се люби с нея. Щеше да я има в леглото си. Но щеше да стигне само до там. Нямаше да ѝ позволи да му съсипе живота, както майка му бе съсипала живота на неговия баща.

„Кой на кого ще съсипе живота? — заговори един скрит глас в него. — Доведеният ѝ брат е граф и тя е имала положение в обществото, докато ти ѝ го отне.“ Като изскърца със зъби, той тръгна покрай потока и започна да се спуска надолу към морския бряг. Добре де, той ѝ бе отнел всичко това. Но нямаше друга възможност. Какво трябваше да направи — да я остави на онзи кораб, та да доведе брат си след тях ли?

„Това не е оправдание — повтаряше дълбоко скритият в него глас, — не трябваше да я вземаш и ти знаеш това.“

Той изведнъж спря и се загледа отнесено напред. Съвестта му не беше го мъчила отдавна. От деня, когато баща му умря, проклинайки майка му, Гидиън реши, че съвестта е лукс, който не може да си позволи да притежава. Явно, че майка му не беше се вслушвала в своята съвест. Нито пък баща му бе изпитвал угризения, когато пребиваше от бой едно осемгодишно дете. Гидиън беше решил, че и за него е по-добре да няма съвест.

Защо сега това проклето нещо трябваше да го измъчва? И то заради една жена, при това английска благородница.

Чувството за вина беше предизвикано от сълзите на Сара, мислеше си той с горчивина, докато продължаваше да върви покрай потока. Точно така беше. А жените използваша сълзите си, за да постигнат онова, което желаят. Майка му вероятно беше правила същото и той щеше да се чувства по-добре, ако си припомняше това от време на време.

— Капитане! — извика го някой откъм брега и така успя да го отклони от неприятните мисли. Той погледна надолу и видя Барнаби и Сайлъс, които го чакаха. Помощникът му ядосано пушеше пурата си, а Сайлъс мърмореше нещо под носа си, като се разхождаше нагоре-надолу и куцаше, като оставяше малки хлътнали следи в пясъка с дървената си протеза.

Гидиън ускори крачките си и бързо стигна до тях.

— Какво има? Какво се е случило?

— Мъжете недоволстват — отговори Барнаби. — Нали им каза, че ще спят на борда на кораба до венчавките? Да, но сега, когато се върнаха на острова, те не искат да спят вече на кораба. Искат да се настанят в къщите си.

Гидиън вдигна рамене.

— Тогава ще задържим жените на кораба. Не разбирам какъв е проблемът.

Барнаби и Сайлъс се спогледаха. После готвачът се почеса по брадата.

— И това не може да стане. И жените, като мъжете, не искат да останат на кораба.

— Не ме интересува какво искат — промърмори Гидиън. — Или ще останат на кораба, или да си изберат съпрузи. Щом не са готови с избора, ще трябва да останат на кораба до края на седмицата.

А той не искаше да ускорява избора на съпрузите, иначе щеше да набута Сара право в ръцете на онзи проклет английски моряк.

Не че той искаше да се ожени за нея, ни най-малко. Но не желаше тя да се омъжва за друг.

Сайлс смръщи вежди, изглежда отговорът на Гидиън не му хареса.

— Но тези жени стояха на кораба цели седмици. Това не е здравословно за тях. Всеки можеше да го забележи. — Той направи пауза и погледна към морето. — Ето например, малката Моли, която ще има бебе. Не е нужно да спи върху дюшек на земята, когато има удобни легла тук. И както казва Луиза, жените заслужават малко... — Той се дръпна назад, като долови погледите на Гидиън и Барнаби, които го зяпнаха слисано. — Какво вие двамата, скапани моряци, ме гледате така?

— Кога, дявол да го вземе, си искал да създаваш удобства за някоя бременна жена? — попита Барнаби, като че взе думите от устата на Гидиън. — И кога престана да наричаш Луиза „онази жена“? Да не би госпожица Яроу да е размекнала твоето безчувствено сърце?

Червенина заля врата на Сайлс и обагри в червено и кафяво брадатото му лице.

— Това не се дължи на нея. И само защото от време на време е права, като критикува нещо... — Той не довърши фразата си, защото Гидиън и Барнаби избухнаха в смях. Като им обърна гръб, готвачът закуцука сърдито към брега. — Дяволите да ви вземат и двамата! Не е ваша работа какво един мъж иска да мисли за някоя жена. Пък и аз не съм...

Мърморенето му беше заглушено от шума на плискащите се вълни.

— Не мога да повярвам — каза Гидиън. — Сайлс Драмънд запленил от една жена!

— Не бих казал запленил. По-скоро не знае какво да прави. Нито една жена не му се бе опълчвала досега. Те обикновено се плашеха от него... или се отвращаваха от дървения му крак и невъзможността му

да ги задоволи в леглото. Но откакто Луиза започна да се кара с него, той се промени. Тази сутрин дори го залових да се мие и зад ушите.

— Как силните рухват! — установи Гидиън.

Той знаеше само, че никога няма да върши такива глупости за Сара. Никога! Той погледна към Барнаби.

— Да не би и ти да си на път да си изгубиш ума?

— Ти би трябвало да знаеш това по-добре. Вярно, че обичам жените, но те си имат своето място. — Той се захили. — За предпочитане е то да е в моето легло.

Гидиън преди време споделяше неговото мнение. Сега то му се стори малко безвкусно, а това го смути.

— Виждам, че няма да ме тормозиш за съпруга още доста време. Не и докато Куини ти дава безплатно това, което искаш.

— Така е, така е. Но те уверявам, че другите мъже ще превърнат живота ти в ад, докато не получат своите съпруги, особено ако настояваш да спят на кораба.

— Значи нямам голям избор, така ли? Ще трябва да намеря начин да убедя жените да останат на „Сатир“ поне за известно време.

Сара особено щеше да бъде доволна да спи в каютата си, особено след срещата си с онази проклета змия.

Змията!

Внезапна усмивка се появи на лицето му.

— Слушай, Барнаби, викни мъжете и жените пред моята къща. Мисля, че ще мога да убедя бъдещите ни съпруги да се откажат да спят сами в нашите островни жилища.

Той се отправи към потока и тръгна да се връща назад.

— Къде отиваш?

— Ще видиш. Само събери всички. Няма да се бавя много.

Половин час по-късно, по залез-слънце, Гидиън стоеше на брега пред цялата група и държеше една брезентова торба в ръцете си.

Те всички изглеждаха недоволни както от него, така и едни от други. Мъжете и жените се бяха разделили, мъжете стояха близо до храсталаците, а жените се бяха скупчили заедно край океана. Неговите моряци бяха навели глави, но по лицата им личеше, че се бунтуват.

Затова пък жените го гледаха предизвикателно, несъмнено настроени от малката размирница, която стоеше сред тях с високо вдигната глава, като че беше Жана Д'Арк. Той не можеше да разбере

как бе успяла така бързо да преглътне сърцераздирателните си сълзи и да се превърне в смела предводителка на кръстоносен поход. Но това не беше важно. Тя скоро щеше да разбере с кого си има работа.

Той вдигна ръка за тишина и я въдвори почти веднага, макар че някои от жените продължаваха да мърморят тихичко. Но и те престанаха, когато той ги изгледа сурово.

Като извиси глас, за да надвика слабия шум от разбиващите се вълни, той се обърна към всички:

— Барнаби ми каза, че повечето от вас са недоволни от определените за спане места. — И двете групи изведнъж се впуснаха в обяснения, но той ги накара да замълчат, като извика: — Тишина!

Когато отново привлече вниманието им, той продължи:

— Разбрах, че никой от вас не иска да остане на кораба. И тъй като жените имат още четири дена да си изберат съпрузи...

— Пет дена, капитан Хорн — прекъсна го един женски глас. Той се намръщи, но Сара добави спокойно: — Остават ни пет дена.

Очите им се срещнаха за пръв път след техните бурни целувки в гората и той с удоволствие забеляза, че страните ѝ поруменяха под неговия настойчив поглед.

— Щом казвате така, добре. Няма да споря с вас. — Той обърна погледа си към другите жени. — И няма нужда да се тревожите, че ще се отрека от думата си за избора ви на съпрузи.

След като мъжете започнаха да мърморят нещо, а жените се поуспокоиха, той хвърли на мъжете развеселен поглед.

— Ще дадем на жените времето, което поискаха, нали, момчета?

Това беше по-скоро заповед, отколкото въпрос.

— Но, капитане — провикна се един по-смел моряк, — трябва ли да ни изхвърлят от нашите домове, защото тези жени са толкова надменни, че не искат да спят с нас без предварителни ухажвания?

Всички започнаха да викат в хор: „Да“ и „Защо трябва да го правим?“, което показа на Гидиън, че и другите мъже са на същото мнение като този моряк.

Той почака да замълчат, после продължи:

— Точно за това сме дошли да поговорим тук. И мисля, че когато жените чуят онова, което имам да им кажа, сами ще се убедят, че е най-разумно да спят на кораба.

— Слушайте — провикна се Куини войнствено, — вашите хора плават с кораб по-малко от седмица, а ние сме вече повече от един месец в морето. Казали сте на госпожица Уилис, че ще спим на сушата и точно това ще направим.

Жените започнаха да шушукат в знак на съгласие. Като изскърца със зъби, Гидиън погледна към Сара. Тя упорито вдигна брадичката си. Значи, точно както подозираше, тя бе организирала този малък бунт. Но ако не можеше да се справи с една група жени, що за пиратски капитан бе той?!

— Разбирам как се чувствате, госпожи. — Той смекчи тона си, макар и малко неохотно. — Проблемът е, че този остров не е място за сами жени през нощта. Има диви животни и други опасности.

Когато жените се спогледаха, той добави:

— Госпожица Уилис също ще потвърди думите ми. Само преди около час, тя щеше да умре. — Като бръкна в брезентовата торба, той извади мамбата и я вдигна нагоре, за да я покаже в цялата ѝ дължина, като пусна опашката ѝ да се допре до земята. — От това.

Жените ахнаха в един глас.

— Змии ли? — разпищя се една от жените, като видя отвратителното обезглавено влечуго. — О, Боже, значи има змии тук? — Останалите жени се обърнаха разтревожени към Сара, а тя му отправи убийствен поглед.

Като вдигна едната си вежда, той се усмихна, а после продължи:

— За щастие аз бях наблизо и я убих, но ако ме нямаше там... — Той замълча драматично, за да ги остави сами да си извадят заключение.

— Но, разбира се, когато всички бъдете омъжени, вашите мъже ще ви пазят от подобни опасности, но дотогава ще се чувствате много по-спокойни на кораба, отколкото ако спите сами в колибите.

— Ама че рай е това! — провикна се Куини, докато подритваше раздражено пясъка пред себе си. — Вие сте луд, капитане, ако си въобразявате, че ще спим на място, където гъмжи от змии!

— Да — присъедини се Луиза към нея. — Обещахте ни нови земи, а вместо това ни докарахте тук да ни изядат живи. Няма да стъпя на този остров, докато не унищожите змиите. — Тя се намръщи. — А докато направите това, защо не предприемете нещо да обзаведете тези

колиби както трябва? В тях едва може да живее един човек, а камо ли двама.

Насърчавани от Луиза, жените започнаха да изброяват всички несъвършенства, които бяха забелязали на острова. А Сара стоеше със скръстени на гърдите си ръце и му се усмихваше подигравателно.

— Няма за какво да се тревожите, след като се омъжите, госпожи — повтори той, но почувства, че губи почва под краката си. Той бе предположил, че жените ще се хвърлят в обятията на неговите моряци, за да потърсят закрила, а не че ще започнат да заплашват с бунт. — Моите мъже знаят как да се справят със змиите. А по въпроса за условията в колибите...

— Да, капитан Хорн — прекъсна го Сара ехидно, — кажете ни какви подобрения смятате да направите. Сигурно ще се съгласите, че обзавеждането не е подходящо за нас. Доколкото разбрах, няма отделни спални за децата. Предполагам, че не очаквате да спят в леглата на съпругите на майките им.

— Сара... — почна той със заплашителен глас.

Но тя продължи да говори, без да му обръща внимание, а жените се струпаха зад нея, като че беше тяхна водачка.

— Пък и вратите и прозорците не са обезопасени така, че да не могат да влизат тукашните диви животни и змиите. Дори безстрашните ви пирати трябва да спят понякога, нали? Как тогава ще ни пазят от змиите? А да не говорим за плачевното състояние на кухненските прибори и липсата на...

— Тишина! — извика той така, че накара дори нея да отстъпи крачка назад. Проклета да е тази жена! Трябваше да намери начин да й запуши устата, дори ако това бъде последното, което ще направи! Той изтри потта от челото си и заговори със стиснати зъби: — Сигурно кухненските прибори на госпожите в предишните им жилища в Лондон са били в много по-добро състояние!

За щастие, споменаването на лондонските затвори накара повечето от тях да млъкнат. Дори Сара, изглежда, не можеше да намери отговор на това. Но от предишната си среща с нея той бе научил, че не трябва да дразни жените прекалено много.

— И въпреки това, госпожице Уилис, не искаме вие и останалите жени да останете с впечатлението, че не сме склонни да правим отстъпки. Ще оправим кухнята, а също и вратите, и прозорците.

Отдавна смятах да пратя някои от моите хора в Сао Николао да накупят някои неща. Ако ми дадете списък с поръчките си, след сватбите...

— След сватбите ли? — прекъсна го Сара. — А какво ще правим дотогава?

— Ще спите на борда на кораба. Знам, че условията не са от най-добрите, но при всички тези опасности за жените и вашата явна загриженост за тях, това е най-доброто, което мога да предложа.

Вече мислеше, че е спечелил тази битка, но прекалено милата усмивка на Сара го накара да се усъмни.

— В такъв случай не ни оставяте друг избор. — Тя замълча, а по лицето ѝ се изписа удовлетворение от победата. — Всъщност предложението ви е толкова ценно, че мисля да останем на „Сатир“ за по-дълго време... поне докато мъжете ви направят жилищата обитаеми. Готови сме да изчакаме, колкото и дълго да продължи това, нали, госпожи?

Когато жените единодушно изразиха одобрението си, нова вълна от протести се надигна сред неговия екипаж. Гидиън изскърца със зъби. Не се беше получило както го бе запланувал. Макар че неговите мъже бяха спечелили колибите, Сара бе обезсмислила победата му. Той можеше да накара жените да спят в колибите със съпрузите си, след като се омъжат, но бе започнал да разбира, че те ще отказват да му сътрудничат, докато Сара им помага да намират причини да не му помагат в работата.

Единствената му възможност беше да изпрати някои от хората си до островите и да отложи сватбите, докато се върнат те. Може би, след като жените видеха, че той и неговите мъже наистина смятат да направят острова удобен за тях, щяха да отстъпят.

А и като отложи сватбите, ще има повече време да раздели Сара и тоя проклет Харгрейвс. А дали не можеше да се отърве точно от този моряк, като го изпрати на път...

Очите му светнаха. Защо не? Харгрейвс не беше много доволен, че ще живее на острова. Той, изглежда, се интересуваше много повече от богатствата, които би спечелил от пиратството. Може би ако му се предложеше добра възможност, човекът щеше да реши да не се връща никога повече.

Гидиън прикри задоволството си, като се намръщи гневно и се обърна към жените, след като постави ръце на хълбоците си.

— Ето какво, госпожи. Решете от какво се нуждаете, а аз ще изпратя с поръчките утре някои от мъжете до Сан Пиколао. Като се върнат след няколко дни, веднага ще започнем да оправяме жилищата. Можем да ги направим много удобни за вас и то за много кратко време. Такъв отговор би трябвало да ви удовлетвори, нали?

„А аз най-после ще се отърва от Питър Харгрейвс — помисли си Гидиън доволно, докато наблюдаваше как Сара разговаря с жените по въпросите, които бе повдигнал. — Още не си спечелила тази битка, скъпа, независимо какво си мислиш. Може да си постигнала това, което искаше по въпроса за нощуването. Но току-що изгуби англичанина, твоя годеник.“

[1] През 1811 г. САЩ обявяват война на Англия, която в същото време воюва с френския император Наполеон. Английските кораби блокират търговските пътища по море, с цел да изолират Франция от притока на стоки. Това засяга интересите на американските търговци, в резултат, от което се стига до военни действия. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 15

*Каквото и някой романтичен поет да
възпява,
златото, мила моя, полезно нещо си
остава.*

Мери Лийпор, английска поетеса
Из „Мира до Октавия“

Като мачкаше с ръка шапката си, Пети стоеше неуверено пред колибата на капитан Хорн. Жилището изглеждаше празно. Беше тъмно като в рог, особено след като единственото осветление бяха нощните звезди.

Дали да не почука? Но на какво? Нямаше врата. Макар че капитанската колиба, беше най-хубавата от всички, все още нямаше щори на прозорците, нито истинска врата с брава. Не беше чудно, че жените не искаха да живеят в тези съвсем малки колибки.

И все пак островът не беше лош. Той се бе разходил из него днес и го бе огледал. Беше приятно парче земя. Нещо можеше да се направи от това място, стига някой да си дадеше наистина труд.

Но това не беше негова грижа. В момента най-важното си оставаше защо капитанът беше изпратил да го викнат. Чувстваше се разтревожен. Основното му правило беше да стои по-далеч от този мъж. Пиратите му бяха обяснили, че капитан Хорн е честен човек и не прибягва до незаслужени наказания, но все пак не можеше да се предвиди какво би направил сега, когато се беше увлякъл по госпожица Уилис.

Госпожица Уилис! Пети изохка. Тя пак беше успяла да се пребори с капитана днес. Пети беше благодарен, че се опита така смело да отложи сватбите. А и направи толкова много, за да помогне

на него и на Ан. Но с това беше предизвикала гнева на Пирата-лорд, а това го безпокоеше. Струйка пот се стече по носа му и той я изтри с палец, докато надничаше предпазливо в зловещия черен отвор на колибата. Капитанът явно беше заспал или излязъл. Нямахме смисъл да стои повече тук.

Той се обърна и се наклони да си тръгне, но в този миг някакъв плътен глас се провикна от тъмната вътрешност на колибата:

— Не стой там, бе човек. Влез.

Пети подскочи и преглътна, разтреперан от страх. Значи капитанът го е наблюдавал през цялото време как се двоуми дали да влезе, или не. Този пират беше просто изумителен!

— Не ви видях отвън — промърмори Пети, докато влизаше в тъмната стая.

Не последва отговор. Чу се някакво изщракване, после блесна малка искра и накрая морякът видя една лампа с олио, чийто нисък пламък започна да се издига по-нависоко, тъй като капитанът увеличи фитила ѝ. На светлината ѝ Пети видя, че Хорн седеше зад една маса. Поне сабята му не се виждаше наоколо и това поуспокои посетителя.

— Седни, Харгрейвс. — Капитан Хорн му посочи един стол, после взе бутилка, пълна с нещо, което на светлината на лампата му заприлича на ром. — Искаш ли да си разквасиш устата?

Пети кимна с глава. Имаше нужда да пийне, за да издържи на това изпитание. Но не седна. Не обичаше да седи в присъствието на врага си, особено когато той му предлагаше силно питие.

Щом пиратът му сипа една чашка от златистата течност, той отпи една малка, пареща глътка, после изтри уста с ръкава на ризата си. Мълчанието се проточи. Като не можеше да издържа повече на напрежението, той изпи още една глътка за кураж, после заговори:

— Искали сте да ме видите, капитане.

Като го изгледа студено, капитан Хорн остави бутилката с рома на масата и я затвори с тапата.

— Успокой се, Харгрейвс. Няма да те наказвам за нищо. Просто искам да ти покажа нещо, която мисля, че ще ти се стори интересно.

Думите му накараха Пети да застане нащрек. Какво друго щеше да му покаже, ако не острия край на сабята си. За какво всъщност говореше той? Дали капитанът не смяташе да го напие с ром и да му отреже главата?

Пети се приготви да се отбранява, когато Хорн отиде до раклата в ъгъла и я отвори. А когато извади от там някакъв дълъг предмет, Пети едва не припадна, защото очакваше да види прочутата сабя на Пирата-лорд.

Вместо нея Гидиън държеше някакъв скиптър.

Разкъсван между облекчение и изненада, Пети зяпна срещу златния, инкрустиран със скъпоценни камъни жезъл, който блестеше и просветваше на светлината. Сякаш знаеше точно от какво се беше изплашил Пети, капитан Хорн се усмихна и размаха скиптъра във въздуха като че бе сабя.

— Виждал ли си някога по-хубаво нещо, Харгрейвс?

Неспособен да направи нещо друго, освен да поклати отрицателно глава, Пети продължаваше да съзерцава скиптъра. Сигурно само светлината на лампата го правеше да блести като шепа паднали звезди. Пети знаеше, че съществуват такива неща, но никога не бе предполагал, че може да види със собствените си очи едно от тях.

Без да го предупреди, пиратът хвърли скиптъра към него. Докато се превърташе във въздуха, хилядите малки фасети на кристалите просветнаха на блясъка на лампата. Пети подскочи, за да го хване във въздуха и едва го улови, преди да падне върху грубия дървен под. Той беше студен и тежък в ръцете му, а металът блестеше толкова ярко, че беше ясно, че е златен. Възхитен, той го опипа с пръсти. Някакъв диамант, голям колкото нокът на палец, беше инкрустиран в края на жезъла. След него беше нареден безкраен наниз от идеално заоблени перли, поставени на зигзаг нагоре до топката, в която бяха вградени няколко рубина и изумруда с размери на орехи. Пети беше толкова запленил, че мина известно време, докато разбере, че капитанът му обяснява нещо.

— Пазя го от времето, когато нападахме корабите като капери. — Пиратът отпиваше от рома, а очите му напрегнато следяха Пети. — Един от вашите английски посланици го носеше на принца регент^[1]. Мисля, че беше дар от някакъв индийски раджа. Явно, че раджата е смятал да компенсира жаждата на англичаните за земя с такъв дар, но и двамата с тебе знаем, че е нужно много по-голямо богатство, за да се задоволи вашата алчност. — Капитанът се усмихна открито и ехидно. — И тъй като се носеше слух, че крал Джордж скоро ще има свой собствен скиптър, реших, че не се нуждае и от още един.

Пети мъчително преглътна обидата от такова нагло изказване за негово величество краля. Пиратът може би нарочно го дразнеше, но Пети не смееше да се хване на въдицата. Като опипа с пръсти краищата на кървавочервения рубин, той попита:

— Защо ми показвате това?

— Твой е. — Пети стреснато вдигна глава, но видя, че капитанът вече не се усмихва. — Говоря сериозно. Твой е. Нямам нужда от него. Защо му е на човек скиптър в този рай?

Като постави внимателно скъпоценния предмет на масата, Пети загледа подозрително пирата.

— А защо искате да ми го дадете?

— Не се ли досещаш? Искам да се откажеш от претенциите си към госпожица Уилис.

Смаян, Пети тръсна глава, за да се съсредоточи. Нима този човек му даваше скиптър от масивно злато, за да може да отведе една непорочна английска благородница в леглото си? Или беше луд, или вече бе достатъчно богат, за да си купи десет такива скиптъра. А още най-вероятно беше това да е някаква игра, в която по всяка вероятност Пети щеше да е губещият.

— А аз какво да го правя? Както казахте, защо му е на човек скиптър в рая?

— Да, но ти няма да бъдеш тук. Ще заминеш. Утре. Когато моите хора отплават за Сан Николао, и ти ще заминеш с тях.

Надежда лумна в гърдите на Пети, но той веднага я потисна.

— Наистина ли ще ме пуснете да замина?

Пиратът вдигна рамене.

— Защо не? Ако се откажеш от настоящите си претенции към госпожица Уилис, можеш да напуснеш острова и да идеш, където пожелаеш. Спомням си, ти ми каза, че не можеш да се върнеш в Англия, но има много други места, където би могъл да живееш чудесно, като продадеш скиптъра.

Бог да му е на помощ, този човек говореше сериозно. За момент Пети дори се изкуши да вземе този проклет жезъл и да отплава за непознати земи. Но чувството му за дълг и чест нямаше да му позволи да го направи. Какво значение имаше всичкото това злато, ако така щеше да предаде семейството си и да измами доверието на госпожица Уилис. Трябваше все пак да намери изход от това положение.

Жалко само, че не можеше да използва предложението на пирата, за да измъкне и госпожица Уилис от острова, но капитан Хорн едва ли щеше да позволи това. Така че беше принуден да остане.

Пети се нареди да върне скиптър, но после се поколеба. Смееше ли да изпусне такъв шанс за бягство? Колкото по-дълго останеха с госпожица Уилис тук, толкова повече нарастваше опасността пиратският капитан да я прелъсти. Макар че тя твърдеше, че ще устои на този мъж, Пети виждаше, че е влюбена в него и то не малко. Благоуханият въздух, тяхната близост тук, изолацията... всичко това скоро щеше да я накара да му се отдаде, независимо дали Пети е тук, или го няма. А щом пиратът иска да му даде златен скиптър само за да го отстрани от нея, значи никога нямаше да ѝ позволи да се омъжи за него. И щом положението е такова...

— Защо ми давате възможност да замина? Бихте могли просто да ме убиеете? При това никой не може да ви спре. — Тъй като пиратът му хвърли убийствен поглед, Пети побърза да добави: — Знайте, че не отхвърлям предложението ви, но струва ми се, че каквито са пиратите...

— Искаш да кажеш жестоки, кръвожадни убийци! — Капитанът вдигна обувия си с ботуш крак върху един стол, а очите му присветнаха ядосано. — Има какви ли не пирати, които вилнеят из моретата, както има и всякакви моряци. Не знам какво си чувал за мене, Харгрейвс, но аз не убивам хладнокръвно, при това заради жена. Убивал съм в разгара на битки, вярно е, пък и го правех, когато още не бях станал пират и служех на страната си, като участвах в пленяването на вражеските кораби като капер.

— Но нещата, които съм чувал, и това, което се говори...

— Какво очакваш, че ще каже някой баронет, след като сме му показали, че е страхливец? Ще твърди, че пиратите пият кръв и убиват невинни и затова не си е мръднал пръста да им се опълчи, когато са пленили кораба му. — В гласа му прозвуча нескривана горчивина. — Истината е, че репутацията, която си създадох по време на войната — че съм пленявал кораби, колкото и да е бил голям рискът, ми помогна да стана пират след това. Когато търговски кораби виждаха издигнат моя флаг, бързаха да се предадат. Те знаеха, че имам повече оръдия и по-многоброен екипаж от тях и не желаеха да рискуват живота си заради честта да бъдат погребани в ковчези, покрити с коприна.

Сигурно си спомняш, че именно това се случи и на „Частити“. — Очите му се присвиха и се превърнаха в заплашителни цепки. — Но това не значи, че ако откажеш моето предложение и останеш, ще стоя безучастно и ще ти позволя да я имаш. Не! Накрая пак ще загубиш и дори няма да получиш за утеха моето злато.

Той свали крака си от стола и се наведе напред, като опря ръце на масата и загледа Пети подозрително.

— Защо задаваш всички тези въпроси, Харгрейвс? Нима ще отхвърлиш шанса за богатство и приключения само за да се ожениш за госпожица Уилис?

— Не, разбира се — отговори Пети предпазливо, да не би пиратът да се усъмни в нещо. — Бъдете сигурен, че ще предпочета този скиптър и шанса да напусна острова пред госпожица Уилис. — Той направи пауза, като внимателно премерваше думите си. — Само не разбирам защо и вие не направите същото.

Капитан Хорн започна да се държи като аристократите, които толкова ненавиждаше.

— Това не е твоя работа. Искаш ли това нещо, или не? Защото ако не го искаш... — Той млъкна и се присегна да си вземе обратно скиптъра.

Пети го придърпа към себе си.

— Искам го. — Не беше сигурен, че постъпва правилно, но, изглежда, нямаше друг избор. — Искам го. И ще напусна острова още утре.

За момент на Пети му се стори, че капитанът си отдъхна. Но след това лицето му отново се помрачи.

— И още нещо. Няма да я уведомяваш за разговора ни, ясно ли е? Ще обещаеш, че ще заминеш утре, без да й кажеш нито дума.

— Но тя заслужава...

— Такава е сделката. Приемаш или се отказваш.

Но Пети не смяташе да сдържи обещанието си.

Лондон никога не е бил такъв, мислеше си Сара, като гледаше към лагуната през страничния люк в каютата на Барнаби. Тишината беше толкова дълбока, че мислите и сякаш се чуваха в нощта... ароматите само възбуждаха сетивата, а не ги потискаха... небето беше

покрито с прекрасна пелена от звезди, неомърсена от черния смог на хилядите домакински печки.

А най-хубавото от всичко бе, че намесата на хората почти не се чувстваше. Откога не беше виждала подобно място? Дори в провинцията на Англия имаше повече следи от цивилизация. Наистина, говореше се, че има и много диви, недокоснати кътчета на британските острови, но тя никога не ги беше виждала. Едно пътуване до такова място щеше да я откъсне от работата ѝ, която неизбежно я бе отвеждала в най-мръсните и пренаселени квартали на Лондон. До момента, когато отплава с „Частити“, тя бе забравила какво значи да диша, без да поглъща онзи отвратителен смог или да усеща миризмата на конски фъшкии.

Със задоволство тя пое дълбоко въздух и отправи поглед към носа на кораба. Там видя един от преданите пирати, който стоеше на вахта, и цялото ѝ удоволствие изведнъж се изпари. Той бе един от няколкото мъже, които ги пазеха. Гидиън не беше толкова глупав, та да остави жените сами на кораба. Макар да се съмняваше, че тя и другите жени биха могли да управляват „Сатир“, сигурно щяха да опитат, ако им се удадеше сгоден случай, а Гидиън, изглежда, се беше сетил и за това.

Като въздъхна, тя се отдалечи от прозореца и започна да разглежда луксозната каюта, която сега беше неин затвор. Не се знаеше каква ще бъде следващата стъпка на Гидиън, след като ги принуди да си изберат съпрузи. Не искаше да избере Пети, след като вече знаеше за Ан. Но ако не направеше това...

„Ще ти бъде избран съпруг“ — бе каза той. Тя преглътна мъчително. Какво щеше да направи Гидиън? Щеше ли да ѝ се натрапи? Или смяташе женитбата за по-голямо обвързване, отколкото му се искаше? Понякога тя си мислеше, че Гидиън желае само да спи с нея и след това да я зареже. Друг път ѝ се струваше, че той изпитва нещо повече, както днес например, когато я спаси от змията...

Студени тръпки я побиха. Тази ужасна змия! А Гидиън се бе намесил толкова храбро...

„Сега пък, Сара — упрекуваше се тя, — започваш да го възприемаш като странстващ рицар, който иска да те закриля. Той не е рицар. А много зъл пират, който има нечестиви помисли към тебе, трябва да помниш това.“

Жалко, но тя помнеше само нежността, с която я бе прегръщал, когато плачеше, страстната му уста, впитана в нейната, топлата му умела ръка, която галеше гърдите ѝ...

„Престани вече! — казваше си тя и изохкваше. — Трябва да престанеш да мислиш... за този самоуверен звяр!“

Само че това не ѝ се удаваше. За нейно съжаление просто не можеше. Изведнъж тя чу някакъв шум. Беше слаб, почти като драскане по вратата. Сигурно ѝ се е счуло. Всички жени бяха долу, а нито един от мъжете не би посмял да се доближи до каютата ѝ. С изключение на Гидиън, разбира се.

Тя се усмихна при тази абсурдна идея. Ако Гидиън искаше да я посети, той щеше да чука силно по вратата.

Звукът пак се повтори и този път тя беше почти сигурна, че някой почука на вратата. Изпълнена с любопитство, тя отиде, за да отвори и видя Пети, застанал на прага. Той страхливо оглеждаше палубата, на която се излизаше от нейната каюта и която сега беше неосветена.

Насреща беше каютата на Гидиън. Като дръпна бързо Пети вътре, тя затвори вратата.

— Да не си полудял? Ако Гидиън те завари тук...

— Той не е на кораба... в колибата си е. И аз се тревожа като вас, госпожице, повярвайте ми. Особено в момента.

— Особено в момента ли? Какво искаш да кажеш?

Морякът изглеждаше угрижен.

— Капитанът ми плати, за да тръгна с неговите хора утре и да напусна Атлантис. Каза, че мога да отида, където пожелае, стига да не се връщам повече тук. — Тъй като тя го погледна смаяно, той добави: — Аз, разбира се, се съгласих да замина. Само така ще мога да доведем брат ви тук.

Тя не можа веднага да схване думите му, но когато ги проумя, надежда се породила в нея.

— Това е чудесно! Значи заминаваш. И ще можеш да доведеш Джордан, за да спаси всички ни! — После някакво съмнение я обхвана. — Мислиш ли наистина, че ще можеш да намериш пътя дотук? Този остров е необитаем.

— Само защото се намира встрани от главния търговски път. — Бегла усмивка озари лицето му. — Но аз наблюдавах компаса и си

водех бележки за курса на кораба още щом напуснахме островите Кабо Верде. Мисля, че лесно ще намеря обратния път. Сигурен съм, той не е очаквал моряк с нисш чин като мен да обърне внимание на курса, особено след като му казах, че съм избягал от „Частити“, защото не мога да се върна в Англия. Знам, че по същата причина той ме пуска да си отида.

Дали е така? Тя хапеше долната си устна разтревожено. Не можеше да разбере защо Гидиън ще освободи така лесно Пети.

— Слушай, това може да е някаква ужасна клопка. Какво ще правиш, ако той е наредил на хората си да те свалят от платнохода и да те оставят на някое необитаемо място? — Тя заговори толкова тихо, че гласът ѝ се превърна в шепот. — А... може дори да те убият...

Като поклати отрицателно глава, Пети я загледа с присъщата си сериозна упоритост.

— Наистина ли мислите, че може да го направи? Смятате ли, че е такъв човек?

Тя не бе подготвена за такъв въпрос. Дали Гидиън е убиец? Разбира се. Та нали беше пират? И все пак дълбоко в душата си тя не можеше да го повярва, не и след днешния случай.

— Не, не мисля. — Когато Пети кимна с глава, тя хвана ръцете му. — Но може и да греша. И ако е така...

— Няма да ме убие. Самият той го каза. И не знам защо, но му повярвах. — Той се намръщи. — Но това не значи, че няма да направи някои други неща. Щом аз замина, той ще се опита да ви направи своя жена, госпожице Уилис. Тревожи ме само това, като ви оставям.

И за Сара това беше единственото тревожно нещо, но сега не беше време да мисли по този въпрос. Ако Пети не отидеше за помощ, всички те щяха да бъдат принудени да се омъжат, а тя не искаше да се случи това.

— Не трябва да се тревожиш за мене. Мога да се справя с капитан Хорн, не се боя. Все още имаме няколко дни, преди да си изберем съпрузи, а може би днес аз издействах още по-дълъг срок. Пък и на пиратите ще им е нужно време да оправят домовете си и може би, ако ние продължаваме да се противим, Гидиън ще... ще...

Тя се поколеба. По лицето на Пети тя разбра, че не вярва ни най-малко в това.

— Както и да е, това не е важно. Трябва да заминеш. Това е единственият ни шанс.

Като прокара ръце през косата си, Пети поклати унило глава.

— Знам. Но имам чувството, че ви предавам. — Гласът му се смекчи. — Вас и Ан.

Сара хапеше долната си устна. Ан беше съвсем друго нещо.

— Знаеш, че тя ще те чака.

— Те няма да ѝ дадат такава възможност. — Той изглеждаше толкова отчаян, че Сара обви с ръка слабите му рамене, за да го утеши.

— Щях да я взема със себе си, ако можех, но капитанът няма да позволи това. Освен това така може да го подсетим, че го лъжем за нашия годеж. Пък и тя ми каза, че не може да дойде. Сега там я смятат за престъпница. И ако се върна в Англия, а на мен ми се налага да отида там, тя ще бъде в опасност, ще я заловят отново и нещо лошо ще ѝ се случи. Затова трябва да я оставя тук за известно време.

— Не се безпокой — отвърна Сара, като се стараеше думите ѝ да прозвучат по-твърдо. — Ще направя каквото мога да не я омъжат за някой от тези пирати.

— Не мога да понеса мисълта, че може да я насилват да го стори.

— Знам. Всичко ще се оправи, ще видиш. Ти гледай само да се махнеш оттук и да доведеш помощ, а аз ще се грижа за Ан.

За нейна изненада Пети изведнъж протегна ръце и я притисна толкова силно към себе си, че ребрата ѝ изпукаха.

— О, госпожице Уилис, вие сте прекалено добра. Аз ви провалях постоянно, а вие сега се грижите за мене и за тази, която обичам.

— Престани да казваш, че си ме провалял. Не си. Ти направи всичко, което е по човешките възможности, а после...

Каквото и да бе искала да каже, то остана неизречено, когато вратата на каютата внезапно се отвори и се блъсна с трясък о стената. Двамата с Пети моментално се раздалечиха, но беше твърде късно. Гидиън ги гледаше с гневен поглед.

— С теб сключихме сделка, Харгрейвс. А ти не спазваш своята част от нея.

Макар че кръвта се отдръпна от лицето на моряка, той го изпъчи и каза:

— Нямаше да е честно да си тръгна, без да кажа сбогом. Един почтен мъж не постъпва по този начин.

— Но един почтен мъж не би я продал за злато. Каза ли й това? Обясни ли й, че предпочете нещо материално пред нея?

Когато Пети само повдигна рамене, разяреният поглед на Гидиън накара сърцето й да затупти лудо в гърдите й. Този човек беше наистина страховит, когато е ядосан, макар че тя не разбираше защо е толкова бесен. Та нали ги беше виждал заедно с Пети и друг път...

— Вън оттук! — заговори Гидиън с тих, заплашителен глас. — Изчезвай от тази каюта и от кораба ми! Ще си получиш златото, макар че трябваше да те хвърля на акулите. Замини с платнохода утре, иначе ще направя точно това, което казах!

Като й хвърли бегъл, извинителен поглед, Пети се промъкна между нея и Гидиън и се измъкна през вратата. За момент тя остана парализирана от страх, но после бързо се овладя. Не трябваше да го кара да мисли, че се бои от него. Иначе той щеше да се възползва от това.

Тя си пое дълбоко въздух, за да се посъземе, и скръсти ръце на гърдите си, за да прикрие треперенето си.

— Сигурно мислиш, че вече си спечелил. Отстрани Пети и сега смяташ, че веднага ще се хвърля в прегръдките ти.

С непроницаем поглед той влезе в каютата и затвори вратата зад себе си.

— Когато става дума за теб, нищо не предполагам, а просто установявам. Ти никога не приемаш лесно поражението. Но поне ти отнех най-доброто оръжие. — Очите му я огледаха с такава фамилиарност, че тя се изчерви.

— И те уверявам, мила моя, че ще се справя и с всичко друго, което решиш да опълчиш срещу мене.

Той направи една крачка към нея, после спря. Някаква мрачна решителност се бе изписала на лицето му, докато лампата го осветяваше с мъждукащата си светлина. Като протегна ръка към нея, той погали брадичката й и предизвика вълна от приятни тръпки по цялото й тяло. И тази сутрин я беше помилвал така, беше накарал кръвта й да закипи и бе изтръгнал сладострастните й въздишки. Но сега беше различен. Тя недоумяваше защо. Просто беше различен. Стоманеносините му очи блестяха със същата студена пресметливост, както в първия ден, когато завладя кораба им. Това не беше същият Гидиън, който я бе прегръщал, докато плачеше. Този Гидиън желаше

само тялото ѝ и щеше да я насили, без да му мигне окото. Макар че ѝ се струваше също така привлекателен като другия, този я плашеше, а предишният — не. Сега той имаше силата да я унищожи.

Като се отдръпваше предпазливо от ръката му, тя прошепна:

— Какво ще стане, като свърши битката? Ще се ожениш за мене ли? Това ли искаш? Аз да те избира за съпруг?

Изведнъж изражението на лицето му стана непроницаемо. Като пъхна палци в колана си, той я загледа и подигравателна усмивка заигра по устните му.

— Нима казваш, че ще се омъжиш за мен? За отвратителния, кръвожаден американски пират?

— Това не е въпросът, нали? — Тя отметна тежките си бакъреночервени коси от раменете, а очите му проследиха движението ѝ с такава страстна жажда, че тя съжали за този жест. После скръсти ръце и побърза да добави: — Никога не си казвал, че искаш да се ожениш за мен, английската аристократка.

— Защо не отложим въпроса за предстоящите ни бракосъчетания, докато не видим дали си подходяме?

Изведнъж той тръгна напред и като я завари неподготвена, прегърна я през кръста и я привлече в прегръдките си.

— За разлика от Харгрейвс, обичам да изпробвам стоките, преди да платя цената за тях... милейди.

Той произнесе последната дума с такъв сарказъм, че сърцето ѝ се сви от мъка. Наричаше я милейди, само когато искаше да ѝ напомни колко мрази хората от нейната класа. А останалата част от грубите му думи бяха предназначени да я унижат още повече.

— Няма да изпробваш нищо мое! — каза тя и отблъсна с ръце гърдите му. — Пусни ме веднага, ти си... ти си...

— Похитител на жени ли? Зъл насилник ли? Хайде, Сара, говори каквото щещ, но и двамата знаем, че искаш да те любя. Тази сутрин...

— Тази сутрин ти беше различен — промълви тя. Той я гледаше с такъв жаден поглед, че тя продължи бързо: — Грижеше се за мен. Е да, исках да ме любиш. Признавам го. Но не и сега, когато си такъв. Не и когато ме мразиш толкова силно.

— Държа ли се така, сякаш те мразя? — той притисна бедрата си към нейните, за да почувства тя възбудата му. — Приличам ли на мъж, който те мрази?

Тя го отблъскваше с ръце и се мъчеше да се дръпне от него.

— Не говоря за това, което мислиш за тялото ми, Гидиън. Имам предвид това, което мислиш за мене. Долавяла съм презрението в гласа ти, като говориш за моята класа и общественото ми положение. Забелязвала съм как понякога ме гледаш с гняв и ненавист, като че ме мразиш затова, че съм англичанка... и от благородническото съсловие.

— Това няма нищо общо. — Той хвана брадичката ѝ с ръка, като се опитваше да я накара да вдигне глава, за да може да я целуне. — Твоето тяло ме желае и Бог ми е свидетел, че и моето те желае. Затова нека задоволим тази си нужда и да приключим с тази работа.

— Не! — извика тя и дръпна главата си от ръката му. — Не съм някакво апетитно блюдо, че да ме излапаш само защото си гладен! Нито пък ще понасям изблиците ти на омраза срещу хората от моята класа.

Този път, когато тя го отблъсна, той я пусна, макар че продължаваше да диша все така тежко и ускорено, а после и хвърли един вледеняващ поглед.

— Какво искаш от мен? Неугасваща любов ли? Обет за вярност? Предложение за женитба ли? Каква е твоята игра?

— Там е работата, Гидиън, че не е игра. Но след като изглежда, че не ми вярваш, аз... не искам повече да участвам в това. Остави ме на мира. Ако не можеш да ме приемеш само като Сара Уилис, стой настрана от мене и ме остави да си намеря някой, който ме приема каквато съм.

— Искаш да кажеш Харгрейвс.

— Искам да кажа мъж, който няма да ме мрази за това, което съм. — В гласа ѝ се прокрадна тъжна нотка — А не мисля, че ти можеш да бъдеш този мъж.

Внезапна хладина като че премина през тялото му, то застина на мястото си и пребледня.

— Права си, не мога. — Преди да тръгне да излиза, то се поколеба. — Но се съмнявам, че ще намериш тук мъж, който да отговаря на възвишените ти идеали, сега, след като твоят приятел Харгрейвс си заминава. Моите мъже също като мен мразят благородниците. Във всеки случай вкусовете ти са прекалено префинени за тях. — Той сниши глас. — А и двамата знаем, че само аз

мога да удовлетвори другите ти нужди, за които се правиш, че не съществува. Затова кого ще избереш за съпруг, Сара? Кого?

Този въпрос къртеше в ушите ѝ, когато той наведе глава, за да прекрачи прага и после изчезна. Проклет да бъде този мъж, който я познаваше така добре! Да, кого можеше да избере тя, ако не него? Кого?

[1] Има се предвид английският крал Джордж IV (1762–1830), който от 1811 г. до възкачването си на престола през 1820 г., е бил принц регент. Баща му, крал Джордж III, е страдал от психическо заболяване. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 16

*В моряка влюби се от първи поглед тя,
за него чезнеше в нощта.
Любов той нежна в нея разгоря,
в тозчас да стане негова жена ѝ се прищя.*

Анонимен автор
Из „Любовта на лейди към един моряк“

Като хвърли бегъл поглед и не видя никого наоколо, Луиза се вмъкна заедно с Ан в малката къщичка на Сайлърс Драмънд, която беше на няколко метра от входа на общата кухня.

— Мисля, че Сайлърс беше казал да не влизаме тук прошепна Ан.

— Не ме интересува какво е казал. Този човек наистина се нуждае от помощ — Луиза посочи с ръка цяла стая. — Тук прилича на кочина.

Изцапани дрехи бяха разхвърляни на купища върху издрасканите дървени дъски на пода. Мръсни чинии бяха струпани навсякъде из стаята. Явно, че Сайлърс не смяташе за нужно да чисти и прибира вещите си, макар че имаше бюфет в единия ъгъл на стаята, а също и гардероб и ракла в другия край. Стаята приличаше на бърлогата на някой звяр.

Е, Сайлърс може би се държеше като звяр, но това беше така само на пръв поглед. Луиза нямаше да го остави да живее повече в тази мръсотия. И докато той беше на лов за яребици с Барнаби, те с Ан щяха да оправят това жилище. Макар че той щеше да мърмори покъсно, сигурно щеше да му хареса, като свикне с този порядък. Пък и на кой мъж не би му харесало?

При това тя можеше да понася мърморенето му, след като той не си позволяваше нищо повече. През тези пет дена след тяхното

пленяване той беше мърморил, ругал и крещял, но никога не беше вдигал ръка срещу нея, когато беше ядосан. На моменти дори бе проявявал големи грижи, като например, когато тя си изгори ръката на тази проклета печка. Той я намаза с мехлем, за да облекчи болката ѝ. А когато тя се оплака, че матракът ѝ на кораба е твърд, една вечер тя намери вместо него пухен дюшек. Тогава си помисли, че той може да го е намерил отнякъде, но сега видя матрака си върху неговото легло.

Такъв си беше Сайлъс — като куче, което само лае, но не хапе. Така че най-малкото, което можеше да направи за него, беше да му разтреби къщата.

— Е, хайде да започваме, Ан — каза тя ѝ запретна ръкави. — Имаме доста работа, докато се върнат мъжете.

Като кимна с глава, Ан пристъпи към грубата маса и събра трошите по нея в престилката си.

— Питам се дали Пети е стигнал вече в Сан Николао. Тази сутрин станаха три дни, откакто замина. Трябва вече да са стигнали там, как мислиш?

Луиза погледна дребната жена с крайчеца на окото си, но съзря по лицето ѝ само някакво съжаление, изпълнено с копнеж, а това беше по-добре от ужасно тъжното изражение на лицето ѝ през първите два дни след заминаването на Пети.

— Най-вероятно мъжете са ходили вече там и са си тръгнали. Ще се приберат на Атлантис след ден-два.

— Но не и Пети.

— Не — каза Луиза с успокояващ глас, — не и Пети. — Тя все още се учудваше, че Пети така охотно ги беше изоставил. Тя винаги бе смятала, че има добра преценка за хората, а за него смяташе, че е от тези, които не биха избягали така.

— Сега, когато Пети замина — продължи Ан, — кога смяташ, че госпожица Уилис ще избере за съпруг?

— Не знам. Сара страшно мрази всички тези пирати.

— Не всички. Тя държи на капитана. Очаквам, че ще избере него.

Луиза се канеше да изхвърли един изгнил банан в кошчето за боклук, но изведнъж се изправи и погледни към Ан.

— Капитан Хорн ли? И Сара? Да не си полудяла? Тя мрази капитана.

Ан поклати отрицателно глава.

— Не мисля така, Луиза. Тя все му се противопоставя, но мисля, че е хлътнала по него. А е ясно като бял ден, че и той си е изгубил ума по нея.

Луиза изсумтя и изхвърли още отпадъци в кошчето за боклук.

— Ами да, разбира се. Значи затова той извика Куини вечерта, когато пристигнахме...

— Но не е правил нищо с нея. Чух я като разказва на другите момичета за това. Просто я изпратил при господин Кент. И се обзалагам, че се е отказал заради госпожица Уилис.

Както разтребваше стаята, Луиза спря пред леглото на Сайлс, за да свали мръсните чаршафи. Сара? И капитан Хорн? Ама че ужасяваща мисъл! Нищо не можеше да се получи между тях. Ако Сара смяташе, че ще може да се оправя с този пиратски капитан, грешеше. Той бе от мъжете, които могат да съкрушат сърцето на една жена, особено ако не е закоравяло като това на Луиза.

— Ако си права, много са били дискретни по този въпрос. А изглежда, като че той я отбягва и тя него.

— Да, но се наблюдават взаимно, когато единият мисли, че другият не го гледа. Един ден тя се засмя на нещо, което беше казал господин Кент, а капитан Хорн се намръщи и ги погледна толкова сърдито, че и двамата се изчервиха. Веднага след това той изпрати господин Кент да помага на мъжете да пренасят дървения материал от другия край на острова. Той е лапнал по нея, а мисля, че и тя по него.

— О, надявам се, че грешиш! Той не е подходящ за нея.

— Не знам. — Ан се наведе да вдигне едно чугунено канче, което беше захвърлено под масата. — Той не е толкова лош, колкото го мислиш. Беше много мил с мене, като разговаряхме веднъж. Пита ме за мама и за разни други неща. Не е толкова лош, като го опознаеш.

— Нямам никакво намерение да го опознавам — измърмори Луиза, докато събираше чаршафите от матрака. Капитан Хорн я плашеше до смърт. Той много ѝ приличаше на Хари, сина на бившия ѝ работодател. И макар че никога не беше виждала капитан Хорн да причини нещо лошо на някого, тя продължаваше да мисли, че сигурно хапе по-лошо, отколкото лае, а и лаят му беше достатъчно свиреп. Във всеки случай тя нямаше намерение да проверява дали е така. И не можеше да си представи сладката Сара в грубите ръце на този мъж. Независимо от това, което ѝ каза Ан за него, тази мисъл я ужасяваше.

Следващия път, когато остане насаме със Сара, щеше да се опита да я вразуми. Внезапно Ан подсвирна тихо от другия край на стаята.

— Мили Боже, какво е това? — Като остави настрана чугуненото канче, което все още държеше в ръката си, тя вдигна един голям предмет с дърворезба, който беше наполовина скрит зад някакви вонящи, свити на топка, вълнени долни гащи.

Луиза погледна към това, което държеше Ан и повдигна рамене.

— Прилича на жена, издялана от дърво.

— Да, нос такива големи... Никога не съм виждала жена с... с...

— Такива гърди — каза студено Луиза. — Не можеш ли да произнесеш думата?

Като взе дърворезбата от Ан, тя започна да я оглежда от всички страни. Жената наистина имаше прекалено големи гърди за тялото си. Бяха колкото тикви. Приличаха на заоблените бутове на задник и наистина бяха с необикновени размери, но на такава жена ѝ беше нужно солидно телосложение, за да удържа тежестта им и да не падне на земята. Луиза разглеждаше малката глава и краката ѝ и позна стила, който бе виждала по книгите.

— Предполагам, че тя е от някоя от онези африкански страни, където боготворят богините на плодовитостта.

Ан изглеждаше изумена.

— Богините на плодовитостта ли?

— Чела съм за тях преди време в една книга за пътешествия.

„Навремето, когато четях вечер и животът беше пред мене. Когато Хари започна да опипва гърдите ми.“

— Но какво значи богиня на плодовитостта? — продължи да настоява Ан, като отклони Луиза от неприятните ѝ мисли. — И защо гърдите ѝ са толкова големи?

— Защото представя плодовитостта на жените. — Когато Ан погледна с недоумение, Луиза продължи: — Жените кърмят децата с гърдите си и майсторът ги е направил толкова големи, за да покаже способността на жените да изхранват хората.

Явно, че Ан не беше запозната с концепцията на символизма. Младата жена взе пак дърворезбата от Луиза.

— Мислиш ли, че Сайлъс я боготвори?

— Съмнявам се — каза тя хладно. — Ако съдя по това, което Барнаби ни каза, Сайлъс не може... да прави деца. Не, предполагам, че

интересът му към нея е по-скоро от похотливост.

— Да, и вероятно е доста мръсен.

— Сигурно е така — отвърна Луиза и едва сдържа усмивката си.

Ан разглеждаше дърворезбата.

— Ако питаш мене, този предмет е смешен. Има само цици, задник и нищо друго. Питам се дали жените в Африка изглеждат така.

— Съмнявам се. Ако беше тъй, английските мъже щяха да започнат масово да се преселват в Африка.

Ан се изкикоти.

— Да, но ще бъдат разочаровани. Такава жена не може дори да легне както трябва, нали? Гърдите ѝ са толкова големи, че няма да може да пази равновесие върху огромната си задна част. И няма да може да спи, а това ще държи мъжа ѝ буден цяла нощ.

— Едва ли точно това, че не може да спи, ще държи мъжа и буден цяла нощ — промърмори Луиза.

Ан я погледна с недоумение, но този път Луиза не можа да сдържа усмивката си. Ан наистина се държеше понякога като дете. Въпреки всичко, което беше преживяла, тя все още гледаше на света с невинни очи. Луиза никога не бе притежавала такава невинност. Не ѝ го бяха позволили.

— Сайлъс не би трябвало да държи такава неприлична пещ тук — заяви Ан. — Някое от децата може да я види.

Лицето ѝ се озари изведнъж от някаква мисъл. — Сетих се нещо! Трябва да я облечем. Така ще изглежда по-прилично, ти как мислиш?

— Да, разбира се. Облечи жената — отвърна Луиза и я напуши смях. Ан почна да оглежда стаята, като търсеше нещо подходящо. — А, това ще стане — заяви тя, както беше с гръб към Луиза. Тя си поигра известно време със статуетката, после се обърна и я показа на Луиза за одобрение.

На Луиза ѝ трябваше малко време, за да разбере с какво е облякла Ан бедната богиня на плодовитостта, но като разбра, избухна в смях. Бяха долните гащи на Сайлъс! Ан бе нахлузила върху дърворезбата мръсните долни гащи на Сайлъс!

Луиза продължи да се залива от смях. Ан беше завързала крачолите на гащите около врата на жената, а задната част на развързаните долни гащи покриваше предната част. Беше наистина неповторимо. А когато Ан я загледа съвсем невинно, тъй като явно не

схващаше, че облеклото на жената е също така неприлично, като и самата статуетка, Луиза се смя толкова дълго, че я заболяха устата.

— Луиза, добре ли си? — попита Ан, като се приближи до приятелката си. — Уверявам те, че се държиш странно днес. Наистина странно.

Луиза дори не можеше да говори. Само се смееше и сочеше дърворезбата.

— Това ли? — запита Ан и вдигна предмета. — Какво има? Не ти ли харесва хубавата ѝ вълнена рокля?

Луиза отново избухна в смях. За жалост, точно в момента, когато Луиза се беше разсмяла като луда, а Ан размахваше дърворезбата във въздуха, Сайлърс влезе в стаята.

— Какво правите тук, бе жени? — прогърмя грубият му мъжки глас от прага на вратата и ги накара да подскочат. Ан изпусна дърворезбата, като гледаше с ужасени очи, докато богинята се изтърколи на дървения под, при което екзотичната ѝ рокля се свлече. Луиза успя да сдържи смеха си, макар че се изкикоти тихичко още няколко пъти.

— Ние наистина не правехме нищо — започна да заеква Ан. — Луиза сметна... искам да кажа... ние помислихме...

— Няма нищо, Ан — каза Луиза и се обърна към Сайлърс, а очите ѝ още се усмихваха. Но като видя, че бледото му лице е почервеняло, тя изведнъж се стресна. — Сигурна съм, че Сайлърс няма да те обвини за това:

— Само се опитвахме да помогнем. — Като се наведе да вдигне дърворезбата, Ан я подаде на Сайлърс. — Наистина, господин Драм...

Сайлърс издаде гърлен, приглушен звук, като видя какво държи Ан в ръцете си.

— Вън! — извика той ѝ като взе дърворезбата от нея, захвърли я към стената. — Казах да излезете оттук! Веднага!

Ан се втурна към вратата, а Луиза веднага я последва, но като минаваше край Сайлърс, той я сграбчи за ръката.

— Ти остани, Луиза... Имам да ти казвам нещо. Сърцето ѝ се сви и за пръв път, откакто познаваше Сайлърс, Луиза се уплаши. Това не беше мъжът, който ѝ бе дал мехлема за изгорената рана. Беше друг, различен Сайлърс. Тя никога не го бе виждала толкова вбесен. Веждите му бяха вдигнати заплашително и дори брадата му изглеждаше

настръхнала. Глупаво е било да мисли, че той няма да забележи, че е влизала в колибата му, докато го няма. Много глупаво!

Но това не беше важно сега. Тя се беше оправяла с мнозина ядосани мъже и най-добрият начин да се пребори с тях бе да не им позволява да се възползват от ситуацията. Тя беше научила този суров урок.

Като издърпа ръката си от Сайлъс, тя се изправи срещу него и застана като закована.

— Няма полза да ми се караш, Сайлъс. Не съм направила нищо лошо. Някой трябваше да изчисти тази... кочина, която наричаш къща, и тъй като явно нямаше да накараш никого да го направи...

— Искала си да го направиш зад гърба ми.

В гласа му се усещаше голямо възмущение и тя разбра, че той го е възприел другояче.

— Не е точно така. Просто... смятах, че ще бъдеш доволен, като почистя тук.

— А, така ли си смятала? Мислела си, че ще съм доволен да ми подхвърлят нещата и да си правят майтап с тях, така ли?

Тя поруменя.

— Не е така, както ти се струва. Ние само... — Тя замлъкна, като разбра, че няма да може да му го обясни задоволително. — Не сме желали да ти причиняваме главоболия. Искахме само да помогнем... да ти се отплатим, че беше толкова мил с нас.

Той повдигна вежди.

— С вас ли?

Тя се изчерви още повече.

— С мен.

Това изглежда го поуспокои. Той я изгледа продължително. После, за нейна изненада, се обърна и се отправи към една полица. Взе оттам лулата си, напълни я с тютюн, запали я и смукна от нея няколко пъти, преди да я задържи в ръката си. Острата миризма на тютюна изпълни стаята. И когато се обърна към нея, гневът му се бе уталожил.

Очите му я гледаха, почти скрити от гъстите вежди.

— Ти си голямо шило, Луиза Яроу, знаеш ли това? Не съм виждал в живота си по-голямо шило от тебе. — Той направи пауза, за да смукне по-издълбоко от лулата си, а кафявите му очи я наблюдаваха през цялото време. — Чудя се защо се месиш в моя живот, когато има

достатъчно други мъже на този остров, които можеш да тормозиш. Само това искам да знам.

— Не смятах, че по този начин те тормозя.

Той не отговори на язвителната ѝ забележка.

— Защо мен, Луиза? Защо си избрала точно мен?

Напрегнатият му поглед я накара да се почувства неудобно. Затова се обърна настрани и започна бързо да подрежда мръсните му дрехи.

— Защото си готвачът и исках да разбереш, че се нуждаем от прилична храна. Трябва да признаеш, че не си най-добрият готвач, Сайлъс.

Той не започна да протестира много остро, както правеше обикновено с другите. За нейно изумление просто каза:

— Е, да, вярно е. Служех добре на Гидиън, преди да си загубя крака, затова той ме назначи за готвач.

Тя не знаеше това. То я накара малко да промени мнението си за капитан Хорн.

— Но ти не отговори на въпроса ми — продължи да настоява Сайлъс. — И ти не разбираш много повече от мене от готварство. Чух, че си била гувернантка в Англия, а не готвачка.

— Да, вярно е. Но през годините, когато работех за дук Дорчестър, аз започнах да се интересувам и от готвене. Стоях доста време в кухнята. — Да, доста време. Защото беше единственото място, където Хари не можеше да я завари сама, пък и там можеше да се спаси от похотливите му ръце. А това, че понаучи малко за приготвянето на ястията ѝ беше само от полза.

— Все още мисля, че не ми казваш всичко. Карах ти се и ти мърморих, а това не те ядосваше. Защо не се боиш от мене, както се боят другите?

— Защото знам, че няма да ми сториш нищо лошо — продума тя, а после съжали, че го е казала. Защо трябваше да ѝ задава всички тези неудобни въпроси?

— Да, и аз сметнах, че работата е такава.

Когато Луиза го погледна изненадана, той добави:

— Кой те е тормозил така? Кой те е тормозил толкова много, че се чувстваш в безопасност само когато смяташ, че някой мъж не е в състояние да се люби с теб?

Силна руменина изби по лицето ѝ.

— Не разбирам за какво говориш.

Той остави лулата си настрана и се намръщи.

— Напротив, разбираш. Единствената причина, поради която хубавица като теб би отблъснала Барнаби заради мене, е, че не иска мъж да я докосва.

Тя не беше признавала това дори пред себе си. Не бе и помисляла за това. Но дълбоко в себе си знаеше, че точно поради тази причина се бе залепила за Сайлс. Той беше добър, мил... но и импотентен. И никога нямаше да се страхува, че може да пристъпи зад гърба ѝ и да я насили да...

Тя си прехапа силно устната, като се мъчеше да сдържи яростните чувства, които винаги извикваха сълзи в очите ѝ.

Той пристъпи към нея, а лицето му беше крайно напрегнато.

— Не съм сляп, Луиза. Забелязвал съм как потръпваш, когато някой мъж те докосне. Виждал съм ужаса в очите ти, преди да се дръпнеш, а и езикът ти става хаплив, за да го накараш да стои на разстояние. — Той се приближи и спря съвсем близо до нея. — Затова мислиш, че ако започнеш да се грижиш за мене, ще те взема за жена, макар че няма да спя с теб или поне ти така предполагаш.

— Това не е вярно! — възрази тя вяло, преди да чуе думите „ти така предполагаш“. — Какво искаше да кажеш с това „поне ти така предполагаш“? — После, като разбра колко е смущаващ този въпрос, тя каза, като заекваше: — Това е...

— Не се тревожи по този въпрос. Знаем какво вероятно ти е казал тоя глупак Барнаби. Че не мога да се любя с жена, нали?

Тя се двоумеше дали да признае, но накрая реши, че трябва да бъде почтена към него.

— Да.

— Казал ти е, че не обичам жените, защото не мога да се любя с тях. Това ти е казал, нали?

Като отвърна лицето си от него, тя кимна с глава.

— Да, но не е вярно.

Тя се обърна и го погледна.

— К... какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че органите ми са в добро състояние и функционират също така добре, както тези на онзи проклет

англичанин.

— Но защо...

— Това е дълга история.

Устните му се свиха и се превърнаха в тънка линия под мустаците. Докато тя го гледаше нетърпеливо, той въздъхна, почеса си брадата и заговори:

— По времето, когато си загубих крака, бях женен за една жена според обичайното право на Бахамските острови. Тя беше креолка. Гидиън ме заведе в къщи, за да се лекувам, а тя се грижеше за мене. Но това, че съм си загубил крака, я смущаваше много. Опитваше се да не го показва, но един ден я заварих, че се въргала в леглото с някакъв търговец. Тогава разбрах, че тя няма да ме обича никога повече, ако въобще ме е обичала.

Той се обърна, тръгна към масата и се отпусна тежко на един стол, като пак взе лулата си. На Луиза ѝ се прииска да го прегърне и да го утеши. Горкият Сайлъс! Каква несправедливост бе сполетяла този добър човек. Как може някоя жена да престане да обича мъжа си заради нещо толкова дребно и маловажно?

— Тогава пътищата ни се разделиха — продължи той. — Тя отиде при търговеца, а аз тръгнах пак да пътувам по море със „Сатир“ като готвач. Но всички моряци сметнаха, че проблемът между нас сигурно е бил леглото. Мислеха, че и някой друг мой орган е пострадал, освен крака. — Той отклони погледа си към лулата. — А аз... просто ги оставих да си мислят така. Предпочетох да смятат, че жена ми ме е оставила, защото не мога да ѝ предложа вече това, на което всяка жена има право. Не исках да им призная, че тя просто не ме искаше повече. И другарите ми сметнаха, че това е трагично, а аз ги оставих да си мислят така. Само Гидиън знае истината. Но той запази тайната ми и досега.

Сайлъс смукваше силно от лулата си, после издихваше дима, който започна да се извива нагоре в тънка нишка.

— И да ти кажа право, след това престанах да се интересувам от жените. Моята беше съкрушила сърцето ми и не смятах да търся друга да се грижи за мене. И така... продължих да си живея без жена, освен когато можех да се измъкна тайно и да намеря проститутка на някое пристанище.

Със свито сърце тя избърса в полата си своята потна ръка. Сега разбираше докъде би довело това. И не знаеше как да постъпи.

Той вдигна лице към нея, а очите му бяха сини като небето навън.

— Тогава се яви ти, подобна на стихия, каквато никога не бях виждал. Беше нещо като възбуждащо лекарство, от което един мъж се нуждае, за да възвърне интереса си към живота. И реших, че трябва да ти кажа истината.

— Не казвай нищо повече. Моля те, Сайлъс...

— Трябва да ти го кажа, Луиза. Трябва. Ти се присламчи към мене, защото смяташе, че не съм истински мъж, тъй като някой негодник те е накарал да се боиш от истинските мъже. Не искам да се лаская, но мисля, че между нас имаше нещо повече...

— Имаше! — Тя не можеше да го остави да мисли, че го е избрала само защото е мислела, че така ще бъде в безопасност. Когато той вдигна очи от лулата си и я погледна, по лицето му личеше, че не ѝ вярва, затова тя добави нежно: — Наистина имаше нещо повече. Ти си внимателен, мил и...

— Не съм нито внимателен, нито мил, бе момиче! — изръмжа той, като се изправи на крака. — Това се опитвах да ти кажа. Като те видя сутрин, приличаш ми на най-свежата роза, която някога е цъфтяла по тези брегове и кръвта ми започва да тупти лудо в ушите ми. Желая те толкова много, че ми се иска да те грабна в обятията си и да започна да те целувам до полуда. Това, което изпитвам към тебе, не е нежност. — Той хвърли лулата си на пода, а очите му блеснаха. — А ти искаш нежност. Искаш мъж, който ще се отнася с теб като с чупливо стъкло и...

— Не, не искам такова нещо.

— И мисля, че го заслужаваш — продължи той, като че не я беше чул, — знам, че го заслужаваш. Трябва ти мъж, който си има всичко.

— Стига! — Тя се приближи до него. — Не говори такива глупости! Ти си имаш всичко. Вярно, че си с един крак, но това не е важно.

Той я погледна, стреснат от разпалеността, с която тя говореше, но я остави да продължи:

— Не и за мене. Това не значи нищо за мене.

Очите му се присвиха и той започна да си поглажда брадата.

— Какво каза, бе момиче? Трябва да ми говориш ясно, защото не умея да разгадавам мислите на жените. Толкова съм научил от моята жена.

Луиза замълча. Но какво му говореше тя? Че няма нищо против да я докосва и прегръща? Че това дори може да ѝ хареса?

О, тя бе толкова обърквана! Беше се заклела след последния път, когато Хари я облада насила, че никога вече няма да позволи на друг мъж да я докосне. Бе извадила кухненския нож и го беше забила в бедрото му, като смяташе, че го лишава от мъжественост, а заради нейните мъки я бяха осъдили на четиринадесет години заточение.

Но Сайлъс беше напълно различен от Хари. Макар че и двамата бяха арогантни, Хари се държеше така, защото си въобразяваше, че всички на земята са създадени да му служат. Той никога не би казал, че тя заслужава нежен мъж. И винаги бе смятал, че тя трябва да се радва на готовността му да я изнасилва един път седмично.

Докато арогантността на Сайлъс беше по-скоро нещо като самозащита, подобна на нейната. По този начин той не даваше възможност на мъжете да му се присмиват, че жена му му е сложила рога. Тя знаеше какво значи да се отбраняваш, като се прикриваш зад гордостта и презрението. Именно тези качества ѝ бяха помогнали да издържи на процеса. С тяхна помощ устоя и след като ги плениха. Никой друг, изглежда, не бе разбрал това, освен Сайлъс.

Но беше ли достатъчно само да я разбира? Ако той я грабнеше в прегръдките си, щеше ли тя да се чувства отчаяна и омърсена, както когато Хари беше я обладал насила. Имаше само един начин да разбере това.

— Мисля, че искам да кажа... — Тя спря и не знаеше как да продължи: — Искам да кажа... всъщност искам да кажа... че ако трябва да си избира съпруг, бих предпочела да бъдеш ти, а не някой друг.

— Дори след това, което ти казах? Защото трябва да разбереш, Луиза, че не мога да живея в една къща с тебе и да не те докосвам. — Гласът му стана дълбок и дрезгав и я изпълни със страх и вълнение. — Искам да се любя с теб, бе момиче. Не искам нито една от другите жени, така че ако не си ти, ще продължа да си живея както преди. Но ако се оженя за тебе, не ти обещавам, че няма да те докосвам.

— Тогава не го обещавай — отвърна тя и изненада дори себе си. Като пристъпи към него, тя сложи ръцете си в неговите. А те бяха силни, толкова силни, че можеха да я прекършат на две, да я обладаят насила... да ѝ причинят страшна болка. Но тя почувства, че те треперят под нейните пръсти и това разсея страховете ѝ. Сигурно бе, че мъж, който може да трепери при нейното докосване, нямаше да я нарани, нали?

Тя вдигна лицето си към него и почти изгуби кураж, като съзря ясно изразено страстното желание в очите му. Единственото, което все още я задържаше да не побегне от колибата, беше, че той не я сграбчи.

— Искам да опитам, Сайлъс. С тебе. Каквото и да казваш, вярвам ти, че няма да ме нараниш. Няма, нали?

— Никога. — Ръцете му се плъзнаха и докоснаха леко кръста ѝ. — Но ако стоиш толкова близо до мене още една минута, кълна се, че ще те целуна.

Дишането ѝ се ускори въпреки страха, който изпитваше.

— Добре.

Той я погледна, като че не я бе чул правилно.

— Какво каза?

— Целуни ме, Сайлъс.

Не се наложи да му повтаря. А той не се забави да го изпълни. И когато устните му се долепиха до нейните, тя забрави за Хари — наследника на титлата Дорчестър. Забрави затвора, делото срещу нея и похищението им. Мислеше само за това, че мърморкото Сайлъс я целуваше като ангел, изпратен от небето. А тя дори бе закъсняла да изпита това божествено чувство. Целувката им беше дълга, прочувствена и настойчива и тя усети, че го е хванала за жилетката и притиска тялото си до неговото. Едва когато усети възбудата му, тя се дръпна назад и старият страх отново я обзе.

Но сега той се усмихваше, нещо необичайно за Сайлъс.

— Не се тревожи, любима. Не съм очаквал, че ще се хвърлиш в прегръдките ми с голяма охота. Но сега, като знам, че можеш да понасяш целувките ми, сигурен съм, че и останалото ще бъде наред.

— Наистина ли? — Защо дъхът ѝ бе заседнал някъде в дробовете? И защо искаше той отново да я целуне?

— Аз... забих кухненски нож в крака на последния мъж, който... ме накара да легна с него...

Сайлърс престана да се усмихва.

— Заслужаваше ли го?

— Според мен, да — каза тя категорично и нямаше сили дори да го погледне. — Той... ме обладава много пъти против волята ми.

Пръстите му притиснаха кръста ѝ.

— Е, тогава го е заслужавал. И дори нещо повече. — Той гледаше сега съвсем сериозно, после вдигна брадичката ѝ, за да срещне очите ѝ. — А ако някога и аз заслужа такава нещо, и в моя крак забий нож. Дори ще ти позволя да нараниш и здравия ми крак, ако това е нужно, за да ми бъдеш жена.

Думите му бяха толкова приятни и мили, че извикаха сълзи в очите ѝ.

— О, Сайлърс! — възкликна тя и обви врата му с ръце. — Аз не те заслужавам.

— Напротив, заслужаваш ме. Той я придърпа към себе си и облегна брадичката си върху главата ѝ.

— Мъжът, който те е накарал да се чувстваш толкова жалка, е бил негодник, но един ден ще ми разкажеш всичко за него, за да ти помогна да забравиш подлостта му веднъж завинаги. После ще заживеем... заедно. Ще имаме деца, ще бъдем щастливи и да върви по дяволите всеки, който се опита да ни пречи.

Да, любов моя — мислеше си тя, когато той повдигна брадичката ѝ за още една пламенна целувка. — Да, о, да!

ГЛАВА 17

Малките тревоги от време на време ни спасяват от скуката.

Фани Бърни
Из „Камила“

Сара стоеше в трюма на „Сатир“ и записваше какви дрехи са успели да вземат жените от „Частити“. Очакваха останалите пирати да се върнат на другия ден и тя искаше да бъде готова за раздаването на дрехите, които ще донесат. Едва когато потърка очите си, тя разбра, че светлината в трюма започва да отслабва. Бе дошла тук рано следобед по времето, когато повечето от жените избягваха да стоят в трюма заради горещината. Скоро щеше да ѝ се наложи да запали лампа.

Изведнъж тя чу, че капакът на трюма се отваря и някой започва да слиза по стълбите. И се вцепени. Вероятно беше някоя от жените, но тя почувства, че сърцето ѝ се сви от надежда, и страх, че може да е Гидиън.

Той я избягваше от онази нощ в каютата и се държеше с нея като с болна от някаква опасна заразна болест. Винаги когато се опиташе да говори с него по даден въпрос във връзка с жените, той ѝ отвърщаше нехайно и продължаваше работата си.

Макар че неговото поведение я нараняваше, тя си казваше, че така е по-добре. Ако Пети успееше да избяга, тя скоро щеше да напусне това място и трябваше да си отиде неопетнена, както беше дошла тук. Но при условие, че намереше начин да убеди Гидиън да не насилва жените при избора им на съпрузи. Утре те трябваше да съобщят за кого ще се омъжат, а тя още не беше измислила начин как да предотврати това, за да даде на Пети достатъчно време да се върне заедно с Джордан.

В този момент краката на човека, който слизаше по стълбите се показаха през перилата на стъпалата. Вече ме сигурна, че не е Гидиън.

Той не носеше пола. Не, това беше Ан Морис и докато слизаше надолу, Сара обезпокоена видя, че тя плаче.

Щом я съзря, Ан се втурна към нея и нови сълзи потекоха по лицето ѝ.

— О, госпожице Уилис, какво да правя? Как да изтърпя това?

Сара прегърна дребната женичка.

— Хайде, хайде, скъпа, какво има? За Пети ли ти е мъчно?

Тя разпитва Ан известно време, за да открие какво не е наред, но след като разбра, Сара още повече се разтревожи. Един от пиратите ухажвал Ан и тя се боеше, че на другия ден ще я принудят да се омъжи за него.

— Той е много мил, т... така поне ми изглежда — заговори тя накъсано, докато плачеше, — но... но... — После избухна в силни ридания.

— Но не е Пети — прошепна Сара.

Ан кимна с глава и се разплака още по-силно.

— Няма да допусна да се омъжиш за непознат! — зарече се Сара, като я притисна по-силно към себе си. После се загледа разсеяно. — Този смешен план на Гидиън да насели острова отива твърде далеч. Няма да го оставя да продължава така.

Като бършеше сълзите си с малките си юмруци, Ан запита:

— А какво ще направите?

— Ще видиш! — Сара тръгна бързо към стълбите. Беше време да си поговорят пак с Гидиън за тази глупост. Трябваше да го накара да разбере, че не може просто така да раздава жени на мъжете, като че са крадена стока. Тя нямаше да допусне това!

Когато двете с Ан слязоха от кораба, не се наложи да ходят далече, за да търсят Гидиън. Той разговаряше нещо с Барнаби и Сайлъс пред колибата си. Но когато тя застана пред тях, те прекъснаха разговора си.

— Какво искаш? — попита Гидиън навъсено, а по лицето му се четеше нетърпение.

Като изправи рамене, Сара срещна сърдития му поглед и също се намръщи.

— Престани с тази лудост да караш жените насила да си избират съпрузи. Не е ли достатъчно, че ти и твоите мъже ни докарахте тук

насила? Трябва ли постоянно да тормозиш жените, като ги караш да се омъжват за хора, които почти не познават?

— Те имат избор.

Тя изсумтя.

— О, да, прословутият им избор! Трябва да си изберат съпруг или ти ще им го избереш! Но не могат да останат неомъжени, нали?

— Наистина ли някоя от тях иска да се лиши от съпруг, Сара?

Като се обърна към Ан, която нервно кършеше ръце зад нея, Сара издърпа младата жена напред.

— Някои жени искат точно това. Ан например. Тя... е оставила любимия си в Англия. И не е готова да прехвърли чувствата си към някой друг мъж.

— Оставила е любимия си в Англия ли? — повтори Гидиън саркастично. — Наистина ли? Или наскоро го е загубила, след като той отплава оттук и я изостави преди три дни?

Ан избухна в сълзи и избяга, а Сара се обърна към Гидиън и го погледна с укор.

— Видя ли какво направи сега! За нейна изненада Сайлъс погледна Гидиън с неодобрение, после смукна дълбоко от лулата си.

— Не трябваше да казваш това, капитане. Това момиче е чувствително.

Барнаби опули очи и възкликна:

— Луиза толкова е размекнала Сайлъс, че почти не мога да го позная.

— Я престанете и двамата! — заповяда Гидиън, преди да насочи вниманието си отново към Сара. — Няма да променя решението си по този въпрос, Сара. Съжалявам, че Ан не е доволна, но не мислиш ли, че ще бъде по-добре да има мъж и деца, отколкото да въздиша по някакъв „любим“, който вероятно е забравил вече за нея?

— Да, точно това би казал един мъж! — Като скръсти ръце на гърдите си, Сара го погледна предизвикателно. — Пък и Ан не е единствената, която иска това, Гидиън. Някои от другите жени също не желаят да се омъжват за мъже, които почти не познават. Защо не им дадеш повече време?

— Време за какво? За да можеш ти да ги убедиш, че биха били по-щастливи като слугини в онзи забравен от Бога Нов Южен Уелс ли?

— За да се подготвят да бъдат добри съпруги. Нещастните жени не стават добри съпруги, независимо дали разбираш това, или не.

Внезапно вдъхновение я обзе. Той все говореше как ще превърнат Атлантис в чудесна общност, място, с което всички ще могат да се гордеят. А имаха нужда от жените за това, нали?

— Е, разбира се, твоите приятели може да не ги е грижа дали съпругите им са щастливи. Стига им да имат партньорки в леглото, предполагам, и не ги интересува дали ще участват в преобразуването на Атлантис или не.

Гидиън се намръщи и ѝ хвърли убийствен поглед, като осъзна смисъла на думите ѝ.

— Знаеш много добре, че ги интересува.

Тя повдигна рамене.

— Но не и всички мъже тук. Пък и защо жените ще се претрепват от работа да направят това място по-добро, като знаят, че не им се разрешават никакви свободи? Ще ги насилят да си изберат за съпрузи мъже, които цял живот са били престъпници, а сега изведнъж са решили да водят порядъчен живот. И въпреки това за тях изобщо не е важно какво мислят или чувстват жените. Единственото, което ги интересува, е да задоволяват физиологичните си нужди.

Дори Сайлъс се наежи при тези думи, а очите на Гидиън блеснаха гневно и той изсъска тихо:

— Прекаляваш, Сара!

Тя отвори уста да му възрази, когато някакъв глас прекъсна създалото се напрежение.

— Пожар! — извика някакъв мъж. Те се обърнаха и видяха един от пиратите, който тичаше откъм брега и изпод краката му летяха пръски. — Пожар в кухнята!

Сара и Гидиън се обърнаха назад едновременно. Сара първа видя тънката, сива струйка дим, която се издигаше в сумрака.

— По дяволите! — изруга Гидиън и като се обърна към Барнаби и Сайлъс, нареди на първия си помощник да събере мъжете. — Върви на борда на „Сатир“ и донеси всички кофи, които можете да намерите. И бързайте! Ако пожарът се разпространи към другите покриви, няма да можем да го изгасим.

Барнаби тръгна да изпълнява заповедта, а Гидиън започна да дава нареждания на другите мъже. Неколцина пирати и няколко жени

вече идваха откъм брега и Сара, Гидиън и Сайлърс ги поведоха към кухнята тичешком. Сара чу близо до себе си тихата молитва на Сайлърс:

— Моля те, Господи, не допускай Луиза да е била в кухнята. Навсякъде другаде, но не и там. — Той оглеждаше крайбрежието, докато подтичваше, а лицето му бе страшно разстроено.

Като стигнаха до кухнята, видяха, че тя цялата е в пламъци.

— Луиза! — провикна се Сайлърс. Той се втурна към кухненската врата, но Гидиън го спря.

— Не можеш да влезеш, бе човек! Там е истинска пещ! Изведнъж Луиза се появи зад него и се хвърли в обятията му.

— Добре съм, Сайлърс, уверявам те — каза тя с приглушен глас, облегната на гърдите му, а той я притискаше силно и благодареше гласно на Бога, че я е спасил. — Не бях в кухнята, когато пожарът е започнал.

— Трябва да го потушим, преди да се разпространи и върху останалите колиби — нареди Гидиън.

— Много е късно за това — отвърна Сайлърс, като посочи една от съседните къщи и лицето му помръкна. Някаква искра от горящата кухня беше прехвъркнала и бе подпалила покрива ѝ. — Времето беше много сухо тази седмица и всички колиби ще пламнат като слама.

— Къде се бавят тези загубени мъже с кофите? — запита Гидиън и изруга, докато гледаше към брега.

Сара проследи погледа му и забеляза чаршафите, които жените бяха прострели навън, за да съхнат днес следобед. Много от жените вече се щураха около кухнята и кършеха ръце.

— Жени! Вървете при онези чаршафи там, натопете ги във вода и ги донесете тук! И побързайте!

Гидиън погледна Сара одобрително.

— Добра идея. Може да ги използваме, за да гасим с тях пламъците. — Като свали ризата си и се запъти към океана, той нареди на останалите мъже: — Помогнете на жените! Трябва да потушим пожара, преди да се е разраснал!

Ан излезе от тълпата зад Сара, а по лицето ѝ личеше, че е страшно угрижена.

— Какво да правим с децата, госпожице? Какво да ги направим?

— Заведи ги на кораба и ги дръж там, докато се оправим с пламъците.

Ан веднага тръгна да събира децата като кокошка, която кътка пилците си. След това нямаше възможност за повече разговори. Всички бяха много заети да пълнят с морска вода съдовете, които успяваха да намерят, и да заливат пламъците или използваха мокрите чаршафи, за да гасят горящите покриви. За съжаление, тръстиките върху тях бяха много сухи и твърде високи, за да ги стигнат. Жените успяваха да покрият само долните краища с чаршафите, но не можеха да достигнат по-високите части. И въпреки че мъжете бяха по-високи, дори и те не можеха да плискат водата толкова нависоко, че да залейт покривите. Нямаше и достатъчно мъже, тъй като най-малко една трета от пиратската компания беше все още в Сан Николао.

Вече няколко часа се бореха с пожара, но десет колиби бяха в пламъци, а кухнята беше вече изгоряла до основи. Макар че всички мускули я боляха, Сара вдигна един куп чаршафи и тръгна към брега.

Гидиън я хвана за ръката.

— Недей! Няма смисъл.

Тя го погледна. Лицето му бе изцапано със сажди, а в очите му гореше някакъв болезнен пламък. Пълното отчаяние, което го бе обзело, я изпълни с болка. Той гледаше пожара с невярващи очи, а това накара сърцето ѝ да се свие мъчително.

— Може би, ако... — заговори тя.

— Не! Много е късно.

— А какво ще стане с останалата част от острова? Нищо няма да остане от него.

Болка сгърчи чертите на лицето му, преди да може да се овладее.

— Не мисля, че гората ще пламне. Колибите са доста далеч от дърветата. Пък и зеленината е буйна и няма да гори добре. Но с колибите е свършено. Трябва да се примирим с това. По-добре да идем на кораба и да се отдалечим в морето, преди и той да пламне.

Неговото примирение я накара да се разтрепери.

— Не можеш да оставиш всичко да изгори! — изкрещя Сара, докато другите жени се трупаха около нея.

— Той е прав, бе момиче! — намеси се Сайлъс. После застана до Гидиън. Кестенявата му брада беше посивяла от пепелта и пот се стичаше от зачервеното му чело. — Не можем да потушим пожара. Трябва да го оставим да догори и да се молим да не се разпростре из целия остров.

— Може би ако залеем с вода останалите колиби... — заговори Сара.

— Като че някоя от вас я е грижа какво ще стане нашите къщи! — избухна Барнаби до нея. Той се беше борил храбро и сега елегантните му дрехи бяха мокри от водата и изцапани със сажди. — Някоя от вас, жените, е предизвикала пожара и трябва да разберем коя е. Луиза?

— Не я закачай! — изръмжа Сайлърс и покровителствено придърпа Луиза до себе си. — Момичето не е направило нищо!

— Може да е била Ан — промърмори злобно Барнаби. — Не я видях никъде. Тя беше ядосана, че трябва да си избере съпруг. И може да е решила да съсипе собствеността на враговете си.

Мъжете наоколо започнаха да роптаят, а очите им се изпълниха с враждебност.

— Не говори глупости! — възрази Сара и приглади косата си назад с изцапаната си ръка. — Ан не може да направи такова нещо!

Барнаби съвсем не беше убеден в това и погледа Сара ядосано.

— Както и да е, но все пак някоя от твоите проклети каторжнички го е направила. Никога досега не е избухвал пожар на този остров. Някоя от жените ти е подпалила нашата кухня, а вероятно ти си я насъскала за това!

— Млъкни, Барнаби! — извика Гидиън и се намръщи. — Не е важно кой го е направил. Има по-сериозни неща, за които да се тревожим...

— Капитане! — прекъсна ги един момчешки глас. Насъбралата се тълпа се раздели, за да пропусне юношата. Беше каютният помощник на Гидиън. Лицето му беше преbledняло, а очите му бяха пълни със сълзи. — Аз съм виновен, господине. Господин Кент ме извика навън да му помогна да събере дърва и аз... забравих да загася печката. Пържех бекон в... в тигана и мислех, че съм го поместил настрани...

— Няма значение, моето момче — каза Гидиън нежно и разчорли косата му с ръка. — Важното е, че си достатъчно смел да си признаеш. Той изгледа мрачно Барнаби и останалите мъже.

— Не е нужно да се отправят напразни обвинения. По-добре да извадим всички ценни неща от колибите и да спасим „Сатир“.

Мъжете пребледнях. Явно, че никой от тях не се беше сетил за кораба и начаса обърнаха към него разтревожени очи. Сара също погледна натам. Дори и тя знаеше, че брезентовите платна горят много лесно.

— Иди и кажи на мъжете да извадят останалите неща от колибите, Сайлърс — нареди Гидиън. — После ги пренесете на кораба. — След това се обърна към Сара. — Събери жените и ги отведи на кораба. И намери Ан.

— Тя е вече на борда. Изпратих я с децата, когато пожарът започна.

— Слава Богу! Въобще не помислих за децата.

Той прокара уморено пръсти през косата си.

— Време е и ние, останалите, да идем при тях. Не знаем колко дълго ще бушува пожарът и докъде ще се разпростре, докато затихне напълно.

— Но, Гидиън, не можем да оставим всичко да изгори!

— Направи, каквото ти казах, Сара! — извика той гневно. Но като видя как тя се сви плахо, добави по-спокойно: — Понякога човек трябва да признае, когато е загубил. Изглежда, че майката природа иззе контрола от нашите ръце. Сега ни остава само да се молим пожарът да не завладее и целия остров.

ГЛАВА 18

*До теб ще стоя, ще разсея твоята тъга.
на пристана, обгърнал кръста ти с ръка.
И много скоро тя разцъфна, лицето и сияй
от целувките, прегръдките и още дявол
знай какво.*

Джеймс Н. Хейли
Из „Моята девица за неделната утрин“

Едва няколко часа по-късно Сара се осмели да излезе на палубата на „Сатир“. И тя като останалите се беше отпуснала изтощена в леглото точно преди полунощ, когато Гидиън им бе казал, че няма смисъл да стоят повече навън. Макар че пожарът беше почти затихнал, никой от тях нямаше смелостта да го наблюдава до горчивия край.

Като набра смелост, тя погледна към брега и от устат ѝ се отрони уплашена въздишка. Макар че нищо не се бе променило, откакто видя острова за последен път, сега, след като беше поспала няколко часа, картината ѝ се стори още по-ужасяваща.

Всички постройки бяха изгорели до основи. Безучастната луна огряваше онова, което бе останало — широки почернели квадрати върху песъчливата почва, подобни на многобройните парчета на кадифено мек юрган. От останките се виеше дим, който отравяше въздуха в ясната нощ и придаваше на цялата сцена някакъв нереален призрачен вид.

Гидиън беше прав поне за това, че гората не пламна, мислеше си тя. Макар че някои от клоните на палмите бяха овъглени, пожарът не се оказа толкова силен, че да може да унищожи зелените дървета и

влажната, богата растителност. И вятърът беше благоприятствал за това, защото бе отклонил пламъците към потока и така бе запазил гората зад него.

Тя продължи да крачи по палубата, за да огледа пораженията по-добре и тогава видя Гидиън. Той стоеше с гръб към нея, ръцете му бяха стиснали парапета, а очите му бяха вперени в брега, на няколко метра от тях. Изглежда не си беше направил труда да облече други дрехи, макар като всички да се бе изкъпал в океана, за да отмие саждите и пепелта. Носеше само панталон и дори беше бос.

Никога не бе изглеждал по-разстроен. И по-самотен. Сърцето ѝ изведнъж се сви от мъка. Това беше неговият остров, неговият рай, неговата мечта. Едно моментно невнимание го бе превърнало в пепелище в продължение на няколко часа, а той нямаше към кого да се обърне за подкрепа или на кого да се облегне. Неговите мъже спяха вече и жените също. Във всеки случай той не можеше да изплаче мъката си пред никой от тях.

Тук беше само тя и макар да знаеше, че той няма да оцени нейната загриженост, тя не можеше да понесе, мисълта да го изостави. Затова се приближи към него и сложи ръката си на голия му гръб.

— Гидиън...

Мускулите му се стегнаха под пръстите ѝ.

— Върви си, Сара!

Изплашена от грубия му тон, тя покорно се отдръпна. Но изведнъж промени решението си. Точно сега той не биваше да остава сам. Като го хвана под ръка, тя застана до него.

— Не мога. Просто... чувствам, че трябва да направя нещо.

— Нищо не можеш да направиш. Върви си да спиш и ме остави на мира!

Тя погледна изрязания му профил и забеляза, че лицето му е неподвижно, студено и безразлично. Но изразът на очите му я порази. Неизразима мъка се четеше в тях, дълбока като океана, който полюляваше леко кораба. Тя не можеше да го остави сега, когато му беше толкова болно.

— Атлантис значи много за теб, нали? — прошепна тя.

— Сара... — заговори той със заплашителен тон.

— Но това не означава край.

Приглушен стон се изтръгна от устните му, като се обърна към нея и издърпа ръката си от нейната.

— Това е краят! По дяволите, жено, нямаш ли очи? Целият остров е опустошен! — Той описа с ръка кръг около брега под тях. — Нищо не е останало, нито една дъска.

— Но можем да го застроим отново, нали? И да направим нови, по-хубави жилища.

— Да го застроим отново ли? — възкликна той и се намръщи, като пхна палци в колана си. — Знаеш ли колко време ни беше нужно да построим тези недовършени жилища, да отсечем дърветата, да направим от тях греди и да намерим достатъчно тръстики за покривите? Цели месеци!

— Този път няма да продължи толкова дълго. Ще имаш помощ. Ние можем да помогнем.

Един мускул трепна на брадичката му.

— О, да, ще ни помогнете! Вие, които ни мразите! Точно преди да започне пожарът, ти заплаши, че няма да изпълняваш повече задълженията си към колонията, ако нещата не се наредят по твоему. Но така стана, че заплахите ти вече не са от значение. И без това сме съсипани. Е, навярно вие със злорадство хихикате сега в леглата си, като гледате това разрушение.

От тези думи тя изпита такава болка, като че ѝ бяха зашлевили плесница. Той вероятно имаше основатели причина да мисли така и все пак.

— Това не е вярно. Знаеш, че направихме, каквото можахме, да помогнем за потушаването на пожара.

— Може би. — Когато тя го погледна обидено, той и охотно потвърди: — Да, така е. Ти и жените наистина помогнахте. Но това не значи, че ще ни окажете помощ да построим всичко отначало. Няма да спечелите нищо, освен престъпници за съпрузи.

Тя потрепери при това саркастично повторение на предишните ѝ думи. Не се срамуваше от това, което бе казала, съвсем не. Но не ѝ беше приятно да го чува отново при тези обстоятелства, когато той и моряците му бяха загубили всичко.

— Нещата се промениха — промълви тя. — И аз не бих желала... ние не бихме желали да останете без домове. Сигурна съм,

че можем да изгладим различията си и да ви помогнем да възстановите жилищата на острова.

Той се облегна на перилата, а по лицето му се изписе нещо смесено между гняв и чувство на безсилие.

— Наистина ли? Колко великодушно от твоя страна!

Тя се ядоса, но успя да се овладее, преди да отговори. Та той искаше точно това — да я прогони, за да може да се отдаде на отчаянието си. Но това бе последното, от което се нуждаеше сега.

— Наистина искам да помогна, Гидиън. Искам да ти помогна да възстановиш Атлантис. — Като събра цялата смелост, която имаше, тя добави: — Но при условие, че искаш да се бориш за него, а не да го оставиш да загине.

Очите му светнаха.

— Ти са най-двуличната и досадна жена, която съм срещал! — Като се дръпна от перилата, той я хвана за раменете и като ги стисна почти до болка, извика: — Никога ли не се предаваш?

— Никога. — Въпреки гнева, който преднамерено бе предизвикала у него, тя продължаваше да го гледа, бе да трепне. — Боя се, че това се дължи на реформистката ми кръв. Не мога да престана да върша нещо, докато не оправя всичко както трябва. — После добави почти предизвикателно: — Отнася се и за хората!

Той ѝ хвърли един хладен поглед.

— По-добре не се опитвай да правиш това и с мене. Не съм добре настроен към реформите.

Внезапно гневът му като че премина в нещо друго — мрачно, опасно и явно злонамерено. Той постави ръцете си на раменете ѝ, после ги плъзна встрани, като я улови за шията, а палците му притиснаха вените от двете ѝ страни, където пулсът ѝ биеше лудо. Гласът му беше тих и дрезгав, когато проговори:

— Може би е време да те накарам да разбереш това.

Докато я придърпваше към себе си, страх се надигна в гърлото ѝ и тя вдигна ръце, за да го отблъсне и продума:

— Какво правиш?

— Ти все се мъчиш да ме оправяш. — Очите му блестяха на лунната светлина. — Има само един начин да се преборя с това. Като те развратя.

Мисълта му беше съвсем ясна. Той свали едната си ръка, обгърна я през кръста и я привлече по-близо до себе си. Безпокойство и лека тръпка на очакване се надигна в гърдите ѝ.

— К... какво те кара да мислиш, че можеш да ме развратиш?

Той започна да придърпва главата ѝ към себе си, докато устните ѝ се приближиха на около сантиметър от неговите, а дъхът му галеше треперещата ѝ уста.

— Всеки може да бъде развратен, Сара. Дори ти.

След това устните му се впиха в нейните, бяха твърди и настойчиви... и да, развращаващи. Бакенбардите му драскаха кожата ѝ, той настървено захапваше устните ѝ и ги всмукваше като мъж, склонен към разврат. Тя се опита да събере обърканите си мисли, да окаже някаква съпротива, но беше безнадеждно. Езикът му я принуди да отвори устните си и проникна в устата ѝ, започна да се движи бавно, а това я накара да се забрави.

Целувката му беше наистина зашеметяваща и с нея като че искаше да я накара да се освободи от всичките си задръжки. И тя това направи. Обви врата му с ръце и отвърна на целувката му със същата неприлична страст, като не осъзнаваше, че се притиска към почти голото му тяло и препуска бясно към своята обреченост.

Ръцете му милваха тялото ѝ, като се плъзгаха леко по гърба ѝ, по слабите ѝ ребра, докато се спряха на гърдите ѝ. Езикът му продължаваше да се движи в устата ѝ и галеше нейния език, а палците му намериха зърната на гърдите ѝ през платнената ѝ рокля. Като изстена глухо, тя стисна по-силно врата му. Усети как страстта го завладява все повече и ласките му станаха по-пламенни и по-настойчиви. Той спусна ръката си надолу, хвана я за заобления ханш и притегли тялото ѝ по-близо към себе си. Някакъв шум се чу откъм трюмовете и те се разделиха стреснати и задъхани. Тя се озърна наоколо и бузите ѝ изведнъж пламнаха от срам. Слава Богу, нямаше никой.

Когато погледна отново към него, очите му бяха впити в нея, както вълк гледа агне.

— Ела в моята кабина, Сара. Сега. Остани с мен през останалата част от нощта.

Тя го погледна изненадано и в началото не разбра какво ѝ говори, тъй като главата ѝ беше толкова замаяна от целувките му, че почти не

можеше да разбере къде се намира. И все пак, когато думите му достигнаха до съзнанието ѝ, тя отвори уста с намерение да откаже. Тогава срещна погледа му. Той изразяваше нужда по-силна от страст и противоречеше на всичките му твърдения, че не се поддава на промени. Да, той я желаше, но и се нуждаеше от нея, макар че все още не го съзнаваше. Като видя, че тя се колебае, устните му се свиха болезнено.

— Да, предполагам, че една истинска лейди не би направила това!

В гласа му прозвуча толкова наранена гордост и такъв гняв, че когато я пусна и се наклони да си тръгне, тя възкликна, без да се замисли:

— Грещиш!

Той обърна поглед към нея и очите му я загледаха, изпитателно.

Под разголващия му поглед, тя съжали за думите си.

— Аз... исках да кажа...

— Няма да те оставя да си вземеш думите назад. Не тази вечер.

Той не ѝ даде повече никаква възможност да протестира, да се оплаква или дори да проговори. Вдигна я на ръце, а на лунната светлина ясно се открояваше суровата и строга извивка на устата му и се четеше страстното желание в погледа му. Докато тя все още го гледаше с очи, широко отворени от изненада, а сърцето ѝ биеше до пръсване, той прекоси палубата и портала при кварталдека.

Когато няколко секунди по-късно видя полуотворената врата на неговата каюта, тя цялата пламна. Мили Боже, какво правеше? Нима бе напълно изгубила ума си? Беше допуснала един пират да я отнесе в леглото си! О, да, пират... който целуваше като бог и я караше да изпитва усещания, каквито не бе изпитвала никога в живота си. Тя не беше луда, а просто уморена да се бори, копнееше за допира на неговите ръце и не искаше да противостои на собствените си желания.

Той отвори с крак вратата и я внесе вътре, а после я затвори пак с крак. Резето щракна злокобно и падна. Тя свенливо огледа каютата, в която бе влизала само два пъти. Пламъкът, който гореше в лампата край леглото му, проблесна за миг, после лумна по-силно, като потрепваше в такт с полюляването на кораба и обагряше със златиста светлина пурпурночервената копринена покривка и мастиленочерните

калъфки на възглавниците... същата тази пурпурна покривка, върху която вероятно стотици жени са му показвали благоразположението си.

Сърцето ѝ заби до пръсване. Не би трябвало да бъде тук, не и с него! Не биваше и тя да бъде една от тези жени.

Или можеше? Тя вдигна очи към лицето му, като търсеше някакъв признак, който да ѝ покаже, че тази нощ означава за него нещо повече от още едно завоевание. Но щом той прикова очи в нейните, дори този въпрос престана да я измъчва. Тя бе напълно завладяна от напирашното му желание, което отговаряше напълно на собствената ѝ палеща нужда.

Като продължаваше да я гледа с пламнал поглед, той я остави да стъпи на земята, толкова близо до леглото, че тя се докосна с коляно до него, докато се мъчеше да запази равновесие върху полюляващия се под.

— Обърни се с гръб към мене! — каза той с рязък глас.

Тя не знаеше защо, но се подчини на заповедта му. Когато ръцете му развързаха корсажа ѝ, невероятна тръпка разтърси тялото ѝ... тръпката на очакването. Той я събличаше като мъж, който знае точно какво да прави. Вялата ѝ девическа рокля се свлече на пода и тя остана само с батистената си долна риза.

Едва когато той започна да смъква и ризата от раменете ѝ и оголи гърдите ѝ, тя изпадна в минутна паника. Макар да бе разголвал гърдите ѝ и преди това, никога не го беше правил по толкова дързък начин. И, разбира се, никога в такава компрометираща обстановка. А това като че направи сливането им неизбежно.

Когато той започна да смъква ризата ѝ надолу по бедрата, тя хвана китките му с двете си ръце и прошепна:

— Гидиън, моля те... искам да ти кажа, че аз никога... аз... аз съм...

— Девствена си. — Той я обърна с лице към себе си, а изражението на лицето му беше толкова сериозно, че сърцето ѝ заби до пръсване. — Мислиш, че не знам ли? Никога досега една жена не се е борила така упорито, за да запази добродетелта си. Но сега няма нужда да се бориш повече.

Той плъзна ръката си нагоре по тялото ѝ и обхвана голата ѝ гърд, като с въртеливо движение галеше зърното ѝ, докато тя тихо простена.

— Ти си също така готова за мен, скъпа, както и аз за тебе. И ако не ми вярваш сега, след малко ще разбереш, че съм прав. И те уверявам, че никога няма да съжаляваш, че си загубила девствеността си.

Макар и да предполагаше, че е прав, гъста червенина изби по страните ѝ, когато той свали ризата ѝ до долу тя остана гола, както в деня, когато се е родила.

Като се дръпна леко назад, той ѝ хвърли един продължителен, преценяващ поглед, после спря очите си гърдите, корема... и окосменото хълмче между крака ѝ. Тя не можеше да повярва, че това се случва с нея, и издържа на погледа му и дори изпита приятно задоволство. И ако преди един месец някой ѝ бе казал, че тя ще стои до леглото на един пиратски капитан и ще жадува за неговите милувки, тя щеше да му се изсмее.

Една целомъдрена жена щеше да се покрие, но тя бе крайно изморена, за да се прави на целомъдрена. Никога досега мъж не я беше гледал така и въпреки че изпитваше безкрайно смущение, тя почувства и някаква женска гордост от възхитения му поглед.

Той я гледаше така, че и тя започна да диша ускорено като него. Това продължи, докато той плъзна пръста по едната ѝ гърда, а после надолу по корема и бедрата. Тогава тя просто престана да диша.

— Имаш тяло, създадено за разврат — каза той с дрезгав шепот. — Затова смятам да те развратя напълно тази нощ.

Леки тръпки я полазиха при тези негови думи, тръпки, които се усилиха, когато той седна на леглото, хвана я през кръста и като я притегли близо до себе си, я придърпа между краката си. Устните му се долепиха до едната ѝ гърда и той засмука силно зърното ѝ, докато тя почна да стене.

О, защо трябваше той да го прави така изискано? Защо не беше несръчен, непохватен или дори жесток? Тогава можеше да му се възпротиви.

Но той беше съвършен майстор в съблазната. Устата му галеше едната ѝ гърда, а пръстите му милваха и приискаха другата, докато връхчето ѝ се превърна в малка, мърда бучица, жадуваща за неговия допир, за топлата му уста и умелите му пръсти. Тя придърпа главата му по-близо и той изпъшка.

— Толкова си сладка... — прошепна той доближил устата си до гърдата ѝ. — А аз те желая толкова отдавна... твърде отдавна...

После отново пое зърното с устни, а ръцете му започнаха да гаят гърдния ѝ кош, кръста и бедрата ѝ. Като я издебна неподготвена, той плъзна краката си между нейните, после я издърпа напред, докато бедрата ѝ се озоваха от двете страни на скута му, а коленете ѝ се прегънаха и се опряха в леглото. Тази поза я разтвори толкова безсрамно пред него, че тя скри зачервеното си лице върху рамото му.

Но той не ѝ позволи да се крие от него. Като повдигна брадичката ѝ, впи очи в нея и лукава усмивка заигра по устните му.

— Помниш ли какво ти правих в гората? Искаш ли пак да го направя?

Тя само го загледа крайно смутена и не продума нищо, тъй като не бе способна да отрони и дума. Той плъзна ръката си по бедрото ѝ, после я придвижи нагоре по меката кожа откъм вътрешната му страна. Сладострастни тръпки полазиха по гърба ѝ и за нейно унижение долната част на тялото ѝ леко се изви към него. Като я погледна изпитателно, той плъзна ръката си нагоре, докато докосна плажните къдрици между краката ѝ. Но спря дотам.

Очите му се впериха в нейните, блестящи и настойчиви.

— Искам да ми кажеш, Сара. Кажи ми какво желаеш. Кажи, че искаш да проникна в тебе.

Страните ѝ почервенияха още повече. О, той беше прекалено жесток! Отмъщаваше ѝ за всичко, което му бе казвала, за всички онези моменти, когато му беше отказвала.

— Знам, че искаш — заяви той с влудяваща увереност — Но искам да го кажеш. Не желая да разправяш утре на жените, че съм те насиллил против волята ти. — Палецът му разтвори влажните къдрици между краката ѝ, за да потърка набъбналото ядро от плът там, а това я накара да подскочи и да се притисне безсрамно към него. Но то отдръпна палеца си след тази кратка ласка. Сега ръката му започна отново да гали вътрешната страна на бедрото ѝ, като я караше да жадува тези възбуждащи движения да се пренесат и по-нагоре. Тя се изви като дъга напред като се опитваше да се приближи до тази ужасна ръка и нейната изкушаваща покана за наслада, но той я отдръпваше всеки път, когато тя се приближеше към него.

— Моля те, Гидиън... моля те... докосвай ме... — тя изрече тези думи, преди да може да се спре. Стори ѝ се, че това не е нейният глас, толкова беше задъхан и сладострастен. Като че някаква друга жена бе обсебила тялото ѝ и я караше да се държи като развратница, а тя изглежда, не можеше да я спре. — Моля те...

Той се намръщи.

— Само това ли ще мога да изтръгна от тебе? Много добре. И това е достатъчно. Засега.

После с плавно движение той мушна пръста си дълбоко в нея и тя тихо изохка. След това започна бавно да го плъзга нагоре-надолу... вън... вътре... вън... вътре. Тя се движеше и полюляваше с ритъма на ръката му, а когато не можеше да издържа повече на блесналите му очи отново скриваше лицето си върху рамото му.

Косите ѝ докосваха неговата буза, която миришеше дим и пепел. Въпреки че се бе къпал, след като се бях борили с пожара, от него все още се разнасяше миризмата на Принца на изкушението — на пламъци, пепел и сяр.

Но това нямаше значение. Той бе застанал пред портите на ада и я викаше с ръка да мине през тях, а тя се бе завтекла натам, без да мисли повече. Бог да ѝ прости, тя го желаше. Желаше го повече, отколкото бе искала каквото и да е друго в света. Беше се запътила към своята гибел още онзи ден в гората и тази вечер само щеше да последва своята съдба.

Той се докосваше до бузата ѝ, а устните му търсеха нейните и се впиваха в тях с диво настървение, което още повече засилваше нейната страст. Езикът му имитираше движенията на пръста му, като влизаше и излизаше от нея. Тя чувстваше неговата възбуда между краката си, но не можеше да ѝ обърне голямо внимание, защото бе изцяло обсебена от неговите страстни и влудяващи движения. Изведнъж той прекъсна целувката им и започна да диша тежко и гърлено. Косата ѝ се разпиля по лицето му и нови странни звуци се отрониха от устните ѝ. Напорът на неговата силна, космата гърд срещу нейните сега изострено чувствителни гърди само увеличаваше тези приятни усещания. Той я докара до кулминацията на същото онова удоволствие, което бе предизвикал у нея и предишния път, после рязко отдръпна ръката си.

Слаб вик на протест се отрони от устата ѝ, преди да може да го заглуши и тя изведнъж отвори очи.

Дяволита усмивка играеше по лицето му.

— Не и този път, скъпа. Този път ще достигнем заедно върха.

Когато тя го загледа, без да разбира за какво ѝ говори, той я вдигна от скута си и отново я положи върху леглото по гръб, после се изправи до нея. Като откопча токата на колана си, свали го и го захвърли настрани. Тя чу как катарамата издрънча на пода някъде по средата на каютата, после той разкопча копчетата на панталона си и го свали.

Тя почти безмълвно прошепна само едно „О!“, като го видя напълно гол. Значи така изглежда мъжете! Тя не беше сигурна, че някой е можел да я подготви за това как изглежда Гидиън без дрехи. Неговият стегнат корем с белег върху него... пъпът му, обграден с черни косми... неговите силни бедра с изопнати мускули, които свидетелстваха за многото часове, през които е трябвало да пази равновесие на клатецата се корабна палуба, всичко това я стресна, но наред с това предизвика у нея изгарящо желание.

Но най-смайващото за нея беше онова, което се намираще между краката му. Напълно възбуден, той можеше да стъписа всяка жена. И щеше да вкара това в нея? Та той ще я убие!

— Не мога... не мога... — промълви тя, вдигна очи към лицето му, като отчаяно се мъчеше да го накара да разбере. — Не мога да направя това!

После се надигна, седна в постелята и се пресегна да вземе една възглавница, с която да прикрие тялото си, но той беше по-бърз от нея. Качи се на леглото, коленичи до нея и тя се уплаши, че ще се присмее на страховете ѝ. Вместо това той вдигна към устата си свитата ѝ в юмрук ръка и започна да целува пръстите ѝ, докато те се отпуснаха и се разтвориха.

Но преди да разбере какво възнамерява да прави, той придърпа ръката ѝ и я постави върху набъбналата си мъжественост. Тя се опита да се отскубне, но той сви пръстите ѝ.

— Виждаш ли? — промърмори той с напрегнат глас. — Не е толкова страшно, нали? Това е само плът. А тя те желае и мястото ѝ е в тебе.

Той придвижи ръката ѝ, като я накара да почувства изопнатата, мека кожа, която покриваше твърдата му мъжественост. Когато ръката

му се дръпна от нейната, пръстите ѝ продължиха да се плъзгат нагоре-надолу.

— Ще полудея, ако продължаваш да правиш това, скъпа. Прекалено съм готов за тебе. — Той я погледна и се усмихна. — И ти си готова за мен.

Когато тя отвори уста да възрази, че това, което иска той, ѝ невъзможно, той я целуна, а ръцете му я стиснаха толкова силно, че тя почти престана да диша. И преди да разбере, той вече нагласяше тялото ѝ под себе си и разтваряше краката ѝ с коленете си.

После проникна в нея. Тя ахна от навлизането му и откъсна устата си от неговата, изплашена до смърт.

— Няма нищо — прошепна той с успокояващ глас. — Отпусни се, скъпа, отпусни се сега.

— Какво би трябвало да направя? — продума тя изплашено. Усещаше го прекалено много вътре в себе си, над себе си, около себе си. Никога не се бе чувствала толкова безпомощна и покорена.

Една черна къдрица от косите му падна върху челото му и му придаде дяволски вид, но в следващите му думи нямаше нищо лукаво.

— Не знам — промълви той някак неуверено. — Досега, не съм се любил с девственица.

Той проникна още малко навътре в нея и тя се вцепени.

— Чудесно, няма що! — каза тя притеснено, докато усещането за неговия напор нарастваше в нея. — Значи си новак в тази работа.

Устните му леко се изкривиха, като че потулиха една усмивка. Или едно изохкване.

— Не се безпокой. Ще се оправя и в тази ситуация.

Той проникна още малко навътре в нея, после спря внезапно, а погледът му стана необичайно сериозен, докато я гледаше напрегнато.

— Знаеш, че ще те заболи малко, като пробивам химена ти, нали?

Тя кимна безгласно.

— Вярваш ли ми, че ще се опитам да ти причиня колкото може по-слаба болка?

Всички мускули на лицето му бяха изопнати до крайност от усилията, които полагаше да прониква бавно в нея, а очите му светеха от напирало желание. Но той сдържа страстта си, докато чакаше

нейния отговор. Това я успокои повече от всичко друго. Макар че беше пират, той нямаше да я нарани преднамерено.

Въпреки че се опасяваше, че би могъл да я нарани наистина дълбоко.

— Вярвам ти — прошепна тя.

— Добре — каза той и проникна изцяло в нея. Някаква моментна остра болка я прониза, достатъчно силна, за да нададе вик. Той го заглуши с устата си, като я целуваше, докато тя се отпусна отново. После започна да се движи в нея с продължителни и бавни тласъци. Отначало тя се чувстваше стегната и неподготвена. После неговото хлъзгащо се движение я възбуди отново и нови пламенни усещания я завладяха изцяло. Почувства, че се разтваря и отпуска за него, подобно на корабно платно, което се развява, за да посрещне мощния порив на вятъра, насочен срещу него и в него.

Той лежеше върху нея, а очите му бяха сини като небето и бурни като морето.

Всичко това приличаше едновременно на сладък рай и на мъките в ада. Струваше ѝ се, че го притежава, но то не беше достатъчно... че го желае, но прекалено много. Почти без да съзнава какво прави, тя впи пръсти в ръцете му, за да го привлече по-близо до себе си. Той изохка сладострастно и нарасналото му желание се изписа по пламналото му лице, докато постепенно ускоряваше ритъма на движенията си. Сега той започна да се движи настървено в нея, като че се боеше, че би могъл я изгуби, а тя заби нокти в ръцете му, за да устои на бурята. Изпитваше чувството, че той прониква до гълбините на сърцето ѝ. Корабът ги люлееше, движенията му я разтърсваха, а поривът му ставаше все по-мощен, все повече увеличаваше напрежението в нея, докато тя извика от неудържимото си желание за него.

— Мили Боже! — промълви той, докато я обладаваше с дива страст, подобно на митично чудовище, яхащо вълните. — Господи, Сара... моя Сара... да, моя Сара...

Тя извиваше главата си назад към възглавниците, докато напрежението в нея нарастваше и я караше да стене от удоволствие и да се напруга все по-силно и по-силно, за да се слее с неговото тяло.

— Да... о, да... Сара... — почти извика, почти изстена той и проникна в нея до краен предел.

Конвулсивни тръпки разтърсиха тялото му, когато експлодира в нея. Достигнала кулминацията на насладата си, тя сякаш пропадна в празното пространство.

Като изстена от удоволствие под него, тя за момент си помисли, че той най-после беше изпълнил обещанието си. Беше я развратил. И за неин безкраен срам, тя бе изпитала голяма наслада. Значи беше порочна, наистина порочна.

О, колко прекрасно беше да си порочен!

ГЛАВА 19

Едва е отвързала лигавчето и малката си престилка, когато хората започват да викат: „Госпожицата скоро ще се омъжи!“ Страшно смешно! Те искат да ни лишат от всички удоволствия в живота точно когато сме започнали да им се наслаждаваме.

Елиза Хейууд, английска актриса и драматург
Из „Историята на госпожица Бети Тоутлес“

Сара сънуваше, че Гидиън стои до нея пред един олтар и изглежда много красив и напълно като англичанин. Косата му е подстригана ниско до ушите под високата филцова шапка, а сабята му я няма. Облечен е с модерен черен фрак от пльтен, изключително качествен тъмносин плат, нейната рокля е от блестяща бяла коприна, а на главата си носи шапчица с къдрички, обшита с панделка и накичена с букетчета от портокалови цветове.

Но когато се оглежда наоколо, църквата е пълна с каторжнички и пирати, които играят хазартни игри, пият и оскверняват светото място. Пред отворените врати на църквата тя вижда Питър и Джордан, но те не могат да влязат. Само я поглеждат с презрение и пренебрежение, преди да ѝ обърнат гръб.

Тя се втурва към тях, но Гидиън я хваща за ръката и ѝ нарежда да не мърда от мястото си. Изведнъж фракът му изчезва и под него се показват кожената му жилетка и сабята и тя разбира, че през цялото време е бил с тях.

— Тук ти е мястото сега! — провиква се той, погледът му е отнесен и студен, а пръстите му грубо стискат ръката ѝ. — Мястото ти е при нас! Ти си вече една от нас!

— Но аз трябва да говоря с брат си... трябва да видя Джордан... моля те, пусни ме да видя брат си...

Тя се събуди и чу собствения си глас, който нашепваше името на Джордан. Трябваше да минат няколко минути, докато разбере, че сънува, и още толкова, за да осъзнае къде се намира. Като разтърси главата си, за да се прояснят мислите ѝ, тя седна в празното легло и като огледа каютата на Гидиън, вълна от срам я заля и бузите ѝ поруменяха. Мили Боже, тя беше гола в неговото легло!

Рой спомени от предишната нощ изплуваха пред очите ѝ — Гидиън, когато я принуди да признае, че го желае... втория път, когато се бяха любили, а той я бе придумал да легне върху него и тя да диктува ритъма... и как после се бе почувствала задоволена, морна и почти унесена в сън, докато той я държеше плътно в прегръдките си.

Добре, че поне не се беше събудила в обятията му. Нямахше да може да понесе това. Миналата нощ ѝ се бе сторило съвсем естествено да му се отдаде. Разправията им преди това, пожарът... всичко бе допринесло, за да ги тласне един към друг.

Но сега при ярката утринна светлина, тя смяташе, че е било грешка. Огромна грешка! Пети щеше да дойде скоро с Джордан. Как щеше да ги погледне в очите, като знаеше, че е обезчестила себе си и семейството си?

Тя, разбира се, не можеше да каже това на Гидиън. И, нямахше да може да му обясни защо е проявила такава слабост миналата нощ... и защо не може да продължава да бъде все така слаба. Той нямахше да разбере защо не могат повече да бъдат любовници.

Разбира се, при условие че той иска това. А може и да не го желае вече. Той дори не ѝ бе казал, че иска да се ожени за нея.

Тя смръщи вежди. Не че тя искаше да се омъжва за него. Не, разбира се. И както беше видно от съня ѝ, ако се омъжеше за него, щеше да направи още по-голяма грешка.

Тя бързо се измъкна от чаршафите, по които личеше аленочервеното петно — доказателство, че е загубила невинността си. Тя спря за момент да го погледне. Свършено, всичко беше свършено! Тя никога вече нямахше да бъде девица.

Но сега нямахше време да се тревожи за това. Трябваше да се облече и да излезе от каютата, преди той да се е върнал и да я е накарал да забрави добрите си намерения. Като все още усещаше някакво смъдене между краката си, тя погледна към пода, за да вземе

долната си риза, но не я видя никъде. И започна да я търси като обезумяла. Дрехите ѝ бяха изчезнали.

— Това ли търсиш? — чу се някакъв глас от прага на каютата.

Тя се обърна и сърцето ѝ заби до пръсване. Гидиън стоеше пред каютата, закачил на пръста си ризата ѝ. Беше облечен със сив панталон и снежнобяла риза, разкопчана почти до кръста. На сутрешната светлина изглеждаше изключително красив, очарователен и толкова мъжествен, че дъхът ѝ секна. Проклет да е този мъж! Защо трябваше да бъде толкова привлекателен?

— Помислих, че може да избягащ, докато ме няма затова си позволих да прибера дрехите ти. — Погледът му се плъзна подчертано бавно по дължината на голото ѝ тяло. — Сега разбирам, че хрумването ми е било гениално.

Тя се изчерви до корените на косите си. Едно бе да стои пред него съблечена през нощта, когато той бе опиянен от страст. Съвсем друго бе да стои гола на дневна светлина. А ако някой от моряците му влезеше в салона? Колко унижена щеше да се почувства!

Тя протегна ръка.

— Моля те, Гидиън, дай ми я!

Той бавно влезе в каютата и затвори вратата след себе си. Усмехнат, закачи ризата ѝ на кукичката при вратата, после тръгна към нея.

— Не още. Искам да те погледам на сутрешна светлина. Има достатъчно време да се облечеш по-късно.

— Но... но...

Той уви ръката си около талията ѝ, за да я привлече по-близо към себе си. Очите му отново се изпълниха с познатия блясък, който бе съзирала всеки път, когато я погледнеше миналата нощ. И за неин най-голям срам, тя почувства, че се размеква и овлажнява под изгарящия му поглед.

— Добро утро — промълви той, като наведе главата си към нея.

— Моля те, Гидиън...

— Точно така, скъпа. Кажи: „Моля те, Гидиън... още, Гидиън... Желая те, Гидиън.“

— Ах, ти, нахален...

Той заглуши думите ѝ с дълга, жадна целувка, която я накара да пламне от страст. Когато накрая се дръпна, тя стоеше безмълвна,

очакваща ласките му и той се усмихна.

— Така е много по-добре. Виждам, че подходът ми към теб е бил погрешен. Трябвало е да те целувам всеки път, като си отвориш устата.

Тя изсъска като разгневена кобра.

— Слушайте, капитан Хорн...

Този път, когато я прекъсна, той вече не се задоволи само с целувки. Вдигна я на ръце и я пренесе на леглото, а устните му я обсипваха с нежност на всяка стъпка, докато я носеше. И като я последва в леглото, той започна бързо да съблича дрехите си, преди да разтвори бедрата ѝ с колене, а тя, обзета от зашеметяващо желание, просто се отвори за него и се надигна да го пресрещне. Той я облада толкова напористо, че тя просто изохка.

Този път те се любиха бързо и бурно, с припряност, каквато изпитват двама души, когато се боят, че няма да им се удаде друга подобна възможност. Но за неин ужас, и тя беше така жадна като него. Искаше го в себе си, около себе си, за да може да разсее нейните страхове. Желаше да бъде неин, макар да знаеше, че това никога не може да стане.

След това, като легна с гръб към него, тя се притисна в обятията му. Въпреки шума от стъпките, които трополяха по палубата от другата страна на стената, и гласът на Барнаби, който даваше нареждания на моряците, тя се чувстваше спокойна и отпусната в прегръдката на Гидиън.

Как беше стигнала до този прелом? Що за перверзен демон я караше да забрави всичките си добри намерения в момента, в който Гидиън я докоснеше? Нямахте съмнение, че той е истински сатир, наистина много талантлив и умен сатир, който можеше да я прелъсти, когато пожелае. А най-лошото от всичко беше, че той го знаеше.

Гидиън я целуна нежно по ухото, а дъхът му докосна пламналите ѝ бузи. После плъзна предизвикателно пръстите си по голия ѝ корем и запита:

— Какво се казваше в „Песен на песните“ от Библията? „Коремът ти е като житен копен, обграден с кремове.“

Мили Боже, сега пък този безбожник цитираше библейската поезия с нейния най-скандален текст. Той наистина беше порочен.

— А твоите гърди... — заговори той.

— Гидиън! — започна да протестира тя, като се обърна към него, погледна го и се изчерви. — Този пасаж наистина е доста неприличен. Не е написан, за да... бъде повтарян на глас.

Той ѝ се усмихна, но не изглеждаше, че се разкайва за думите си.

— Аз съм пират. Предполага се, че ще говоря неприлични неща.

Очите му блеснаха, като издърпа два кичура от косат ѝ, а после ги подреди върху раменете и гърдите ѝ.

— Но ако настояваш да бъдем прекалено целомъдрени, ще говоря за нещо друго... прилично. Като косата ти например. — Той погали косите ѝ с такава нежност, каквато не бе очаквала от него. Гласът му беше много тих и изпълнен с копнеж. — Обичам косите ти. С цвят на медни монети, като истинска коприна, подобна на пердетата на госпожица Мълиган.

— Госпожица Мълиган ли? — каза тя и се намуси. — Мога ли да запитам коя е тази госпожица Мълиган и какво си правил с нейните пердета?

— Престанете, госпожице Уилис, не казвайте, че ревнувате!

Този заядливец! Разбира се, че ревнуваше. Но тя нямаше никога да му признае това. Като повдигна брадичката си, тя се опита да каже с безразличен тон:

— Не съм толкова луда, че да ревнувам един пират, който вероятно е спал с половината жени в християнския свят!

Усмивката му се изпари. С кратка ругатня той се отпусна на възглавниците.

— Не са толкова много. Вероятно са само четвърт от жените в християнския свят, макар че се опитвам да се любя с по някоя на всеки половин час. Това ме поддържа млад.

Тя не обърна внимание на неговия сарказъм и запита заядливо:

— И предполагам, че госпожица Мълиган е била една от тях?

— О, разбира се! Любя се със седемдесет и две годишни жени, когато ми се удаде случай!

Тя изведнъж се почувства като пълна глупачка.

— О!

— Ти ревнуваш, нали? — Той се изправи на лакътя си. Но нямаш причина за това. Госпожица Мълиган беше една възрастна дама, съдържателка на един от многото пансионни, в които живеехме с баща ми.

Като го погледна, тя видя, че погледът му е зареян някъде в далечината.

— Още не бях навършил седем години, когато отседнахме там — продължи да обяснява той, — но стояхме само шест месеца. А то беше по-дълго, отколкото живеехме на други места. — Той си играеше с косите ѝ, като прокара няколко кичура през пръстите си и ги пусна върху раменете ѝ. — Но си спомням съвсем ясно пердетата в нейния салон. Тя бяха от аленочервен копринен плат и когато слънчевите лъчи ги озаряваха, те заприличваха на истински пламъци. Струваше ми се, че са наистина пламъци.

Лека усмивка се появи по лицето му.

— Те просто ме обайваха. А когато баща ми беше пиян и започнеше да ме бие, че не съм си научил добре уроците, бягах и се скривах зад пердетата в салона, като се надявах, че тези пламъци ще ме запазят. — Очите им се срещнаха. — И макар да е странно, като че точно това се случваше. Той никога не ме намираше, когато бях зад тези пердета. А когато госпожица Мълиган ме откриеше там, даваше ми мляко и курабии и ме вземаше в леглото си, а аз се сгушвах при нея, докато баща ми спеше, за да изтрезнее. За едно момченце на шест години това беше рай. Тя беше мила, майчински нежна и миришеше на розова вода. Обичах аромата на розовата вода.

Буца заседна в гърлото ѝ. Тя си представи Гидиън, когато е бил малко момченце, криел се е изплашено зад пердетата в някакъв салон и се е обръщал за подкрепа към една старица. Тя погали бузата му с пръсти.

— А баща ти... често ли те биеше?

Той я погледна стреснато, както сомнамбул поглежда човека, който го събужда, после отклони очи. След това легна отново на леглото, пъкна ръката си под главата и се загледа в тавана.

— Достатъчно често, за да ми направи впечатление, ако това питаш. — Той я погледна студено. — Ти вероятно мислиш, че е трябвало да го прави по-често, за да ми набие доброта в главата. Какво се казваше в Библията? „Който щади тоягата си, мрази сина си.“^[1]

— О, не цитирай този неприятен стих. Ужасно е как хората го изопачават, за да оправдаят жестокостта си. С бой децата не се научават на нищо, освен на унижение и страх.

Той я изгледа продължително, като че се опитваше да разбере смисъла на думите ѝ.

— Да — каза той накрая, — точно на това се научават.

Сърцето ѝ се сви от мъка. Горкият Гидиън! Нищо чудно, че се опитва да си създаде свой собствен рай. Изглежда, че светът, в който е отраснал, далеч не е бил подобен на рай. А по-скоро на ад.

— А къде беше майка ти, когато това ставаше? — не можа да се стърпи да не попита тя. — И одобряваше ли това, че баща ти... те бие?

Лицето му помръкна. Той изведнъж стана от леглото и си обу панталоните.

— Нямахте я там.

Като се изправи и седна на леглото, Сара придърпа чаршафите до гърдите си.

— Какво искаш да кажеш? Умряла ли е?

Той скръсти ръце върху голите си гърди и подпря хълбока си на бюрото. Лицето му изглеждаше неразгадаемо и студено като скулптурата върху носа на кораба.

— Нещо подобно. Но това няма значение, нали? Нямахте я там.

Тя въздъхна.

— Ако не искаш да говорим за нея...

— Не искам! — Когато тя го погледна обидено, той добави: — Имаме да разискваме по-важни неща, Сара. Като например какво ще стане днес.

Внезапната смяна на темата я завари неподготвена.

— Днес ли?

— Нали жените ще си избират мъже. Забрави ли?

— О, да! Вярно. — Погълната от мислите за пожара и нощта, която прекараха заедно, тя съвсем бе забравила за това.

Той продължи, без да дочака отговора ѝ.

— Явно, че не можем да чакаме, докато построим новите жилища. Това ще ни отнеме цели седмици. Моряците, които ходиха в Сан Николао, се върнаха тази сутрин, затова няма причини да го отлагаме. Трябва да знам — той спря, а по лицето му пролича, че това го много го интересува, — искам да знам кого смяташ да избереш ти.

— Защо? За да можеш ти да го одобриш ли? — попита тя заядливо.

— Какво, да му се не види, искаш да кажеш?

С големи усилия тя си наложи да отговори спокойно.

— Последния път, когато говорихме по този въпрос, ти каза съвсем ясно, че не искаш да се ожениш за мене.

— Това не е вярно. Помня само, че казах: „искам първо да изпробвам стоката“.

— О, да, спомням си! — Тя изтегли чаршафа, за да покрие гърдите си и не съумя повече да сдържа горчивите си думи. — Е, сега, като си изпробвал стоката, издържа ли изпита с отличие? Колко други жени си „изпробвал“, докато си търсил свършената за леглото си жена?

— По дяволите, Сара, знаеш, че не съм докосвал друга жена, откакто те срещнах. — Той прокара ръка през косата си. Тя никога не го бе виждала да се чувства по-неловко. — Това, което стана миналата нощ... не беше изпит. Но ми доказа нещо. И ако трябваше аз да избирам, щях да се ожена за теб и за никоя друга. За съжаление, според условията на нашето споразумение, не аз ще правя избор. Ти ще решиш. Въпросът е само кого ще избереш.

Объркана и раздирана от колебания, тя отвърна погледа си. Да се омъжи за него ли? Как би могла? Пък и вероятно след по-малко от месец Пети и Джордан щяха да дойдат, тя беше сигурна в това. А когато пристигнеха, тя щеше да замине с тях. От друга страна, мисълта да остане с Гидиън на този красив остров и да му помага да създадат един нов свят, беше толкова съблазнителна, че ѝ се струваше, че може да се съгласи на всичко, което той предложи.

Но това беше глупава мисъл. По някаква причина той бе избрал нея, но това не значеше още нищо.

— Струва ми се, че въобще нямам право на избор — отговори тя уклончиво. — Предпочитам да не се омъжвам въобще, но ти няма да позволиш това. А ако не избира теб, ти каза, че ще ми избереш някого, което значи, че или трябва да те избира за съпруг, или ти ще ми се натрапиш за такъв. Значи е същото, нали?

С блеснали от гняв очи той сви ръцете си в юмруци и ги пусна надолу.

— Значи би предпочела по-скоро да не се жениш въобще, отколкото да се омъжиш за мене? Дори и след това, което изживяхме заедно миналата нощ, не ме смяташ за достатъчно добър, че да станеш моя съпруга, така ли?

— Не е заради това, Гидиън! — Но когато той я загледа напрегнато и явно очакваше някакво обяснение, тя остана безмълвна. Не можеше, разбира се, да му каже истината — че скоро очаква да бъде отведена от острова. След дълго мълчание все пак прошепна: — Защото... защото... още не съм готова. Бракът е нещо окончателно. Ако имах право на избор, нямаше да се омъжа след толкова кратко запознанство.

— Ама че напредничаво мислене! — каза той с неприкрит гняв. — Значи, да отдадеш девствеността си на един мъж е по-малко важно от това да се омъжиш за него! — Той я изгледа продължително, а очите му бяха мрачни и гневни. После погледът му стана студен и непроницаем. — Много добре. Няма да се омъжиш след толкова кратко запознанство. Разбира се, че не бих те принудил на това.

После натъпка ризата в панталоните си и тръгна към вратата.

— Почакай! Какво значи това? Какво искаш да кажеш? Без да продума нищо, той отвори вратата, взе някакъв вързоп с дрехи и ги хвърли в каютата.

— Ето. Това са дрехите, които поръчах да ти донесат от Сан Николао. Облечи ги. Очаквам те на палубата след половин час. — И преди тя да може да го запита каквото и да било друго, той изчезна.

Тя гледаше към затворената врата и чувстваше някаква смущаваща празнина в гърдите си. Какво беше направила? И какво се канеше да направи той сега? Не трябваше да му се отдава миналата нощ. Това беше грешка, пълен провал! И как, за Бога, щеше да се измъкне сега от тая бъркотия?

Гидиън стоеше на кварталдека половин час по-късно, а лицето му беше помръкнало, докато оглеждаше събралата се тълпа и търсеше Сара. Къде беше тя? Трябваше да присъства на тази сбирка.

Щом щеше да прави такава жертва, тя трябваше да бъде уведомена. В крайна сметка правеше го само заради нея и нейните скъпоценни жени. Сигурен беше, че никой друг нямаше да бъде доволен от неговото известие. Неговите моряци щяха да вдигнат шум до Бога.

Но това не го интересуваше. Той беше направил своя избор и възнамеряваше да го осъществи до край, дори ако по този начин би

ядосал хората си. Пък и това, което правеше, щеше да ги улесни, независимо какво ще си помислят сега.

Той пак огледа тълпата. Сега хората изглеждаха съвсем различни от миналия път, когато бе застанал на кварталдека, за да им говори. Вярно, че настроението им беше все така мрачно, заради пожара миналата нощ. Но това пък ги беше сближило невероятно много. Жените се държаха по-непринудено с мъжете, а мъжете бяха станали по-внимателни. Някои от тях стояха по двойки, а това му харесваше. Сара може би нямаше да го одобри, но неговият план бе проработил.

Изведнъж обектът на неговите мисли изникна изпод кварталдека и го погледна с ужасени очи. Пулсът му се ускори, докато я гледаше както каютен помощник оглежда първата си жена. Тя беше облякла бялата бродирана блуза на местните островитяни и надиплената лилава пола, които бе накарал неговите хора да купят за нея. Изглеждаше чудесно с тях, косата ѝ беше пусната свободно по раменете, вятърът развяваше тънкия памучен плат и го прилепваше към краката ѝ, а останалото можеше да бъде допълнено от въображението. След като се бяха любили, би трябвало да престане да изпитва това безразсъдно желание към нея. Но не беше така. Това, че я бе притежавал, дори влоши нещата. Той я желаше отново, дори сега, в момента. Иронията на съдбата в дадения случай го накара да преглътне мъчително. След всички тези години, когато се бе надсмивал над английските благородници, да желае сега толкова страстно една от тях, беше истински удар за гордостта му.

Но той не беше толкова глупав да допусне гордостта да го възпира в преследването на онова, което желаше, а сега той искаше Сара... искаше я в дома си, в леглото си. Той беше вече направил своя избор. Сега трябваше само да я убеди и тя да го избере.

Като отклони погледа си от нея, той започна да оглежда групата пред себе си. Беше време да направи първата крачка към осъществяването на своя план.

— Добро утро. Щастлив съм да ви кажа, че всички оцеляхме от пожара. Не загубихме нито един човек. — Той се наведе напред и се хвана за перилата. — Изгубихме всичките си жилища миналата нощ, но не смятам да прекратим работата си. Един човек — той спря за малко и за момент хвърли поглед към Сара, а след това се обърна отново към групата. — Един човек ме накара да разбера, че си

заслужава да се борим за Атлантис. — Чу се одобрителен шепот сред неговите моряци, а към тях се присъедини и малка част от жените.

— Сега, след като и останалите мъже се върнаха от Сан Николао, — продължи той, — имаме повечето от необходимите материали, за да построим нови жилища. Онова, което не са докарали, вероятно ще можем да набавим от острова тук.

Той изпъчи рамене. Сега идваше трудната част.

— Госпожица Уилис каза, че жените са съгласни да ни помагат в тази работа. Затова реших да им разреша нещо като компенсация за тяхната помощ. — Той направи пауза. — Давам им още един месец, за да си изберат съпрузи.

В началото се възцари тягостно мълчание. После тих ропот се разнесе сред моряците му, а помръкналите им лица изразяваха неодобрение. Барнаби го погледна, като че го смяташе за полудял, а Сайлс беше изненадващо спокоен. Гидиън вдигна ръка, за да ги накара да млъкнат.

— Знам, че някои от жените са намерили вече подходящите за тях мъже и ако желаят да се омъжат, могат да го направят. Но на другите жени, тъй като ще бъдем заети със строителството, ще бъде честно да не създаваме допълнителни усложнения с брачен живот, докато ни помагат в работата.

Накрая той се осмели да погледне към Сара. Тя стоеше с отворена уста. Ан изтича към нея, а по лицето ѝ цъфтеше усмивка, но Сара само го гледаше изумена. За негова изненада по нищо не личеше, че се смята за победителка. Като че по лицето ѝ бе изписано само някакво смайване, което бавно се превърна в благодарност.

Той отклони погледа си от нея. Нямахше за какво да му е благодарна, но тя не осъзнаваше това. По един или друг начин тя щеше да бъде негова. Може би беше лудост да иска да се ожени за нея, като се има предвид миналото му. Но само по този начин щеше да я спечели. Тя вече се чувстваше виновна за това, че се бяха любили. Той го разбра по очите ѝ тази сутрин. Единственият начин да заличи това чувство на вина беше да се ожени за нея.

— Сега ще спим на борда на кораба — продължи той, — освен ако някои от вас не искат да разпънат палатки или да прекарват вечерите на плажа под звездите. Иначе всичко остава същото като

преди. Мъжете трябва да продължат да се отнасят с уважение към жените и да почитат съпругите си. Съгласни ли сте с това?

Той замълча като очакваше, че ще се надигне буря от протести. Но с изключение на няколко незначителни мърморения, неговите моряци изглежда се бяха примирили с нареждането му. Вероятно и те бяха разбрали, че така е най-разумно. Може би се бояха, че ще изникнат разногласия с жените. И очевидно всички се нуждаеха от повече време, за да се нагодят едни към други.

— Барнаби ще отговаря за нещата, свързани със строителството, Сайлърс ще надзирава разтоварването на платнохода. А по отношение на жените ще се съветвам с госпожица Уилис с какво могат да бъдат полезни те. Това е всичко. Свободни сте.

Като слизаше надолу по стълбите на палубата, той се огледа за Сара, но жените я бяха обградили и ѝ задаваха някакви въпроси. После забеляза Барнаби, който се беше запътил към него с навъсено лице. Гидиън го изчака да дойде при него.

— Какво, по дяволите, ти става? — запита Барнаби по-нахакано от друг път. — Първо се съгласи да изпратиш половината от хората ни за покупки, а сега отлагаш сватбите. Казвам веднага да се оженим за тези жени, да приключим с този въпрос, а след това да мислим за построяването на жилищата.

— Да, но и двамата с теб знаем какво е твоето отношение към жените — апострофира го Гидиън. — Спиш с тях и после ги зарязваш. Е, един мъж може да се държи така с любовниците си, Барнаби, но не и със съпругата си.

— Ти пък откога знаеш как трябва да се отнася един мъж със съпругата си? Кога за последен път си имал любовница повече от един месец?

— Прав си, така е. — Гидиън погледна над рамото на Барнаби към мястото, където стоеше Сара, чиито коси блестяха на сутрешното слънце като пламтящи ленти. — Но смятам да си променя отношението.

Барнаби проследи погледа му и свъси вежди.

— Знаех си аз! Пак тази жена! Влязла ти е под кожата. — След като Гидиън не отговори нищо, Барнаби продължи: — За нея ли смяташ да се жениш? Наистина ли мислиш, че тази вироглава моралистка ще те избере?

Гидиън потисна усмивката си при това не много уместно определение за Сара.

— След известно време ще ме избере. Бъди сигурен в това.

— А, значи такава била работата! Оставяш си време, за да ухажваш благородната дама. В такъв случай значи ние, останалите, няма да можем да се домогваме до нея.

Гидиън погледна изпитателно Барнаби.

— Нали току-що я отхвърли като вироглава моралистка?

— Някои мъже обичат моралистките.

Гидиън изведнъж побесня.

— Не и когато мога да попреча на това! Каж и на останалите мъже, че Сара Уилис е моя. Не разрешавам никой да я целува дори по бузата, ясно ли е?

Барнаби вдигна ръце, че е съгласен и се предава.

— Разбира се, капитане, разбира се! Не се безпокой. Никой не е толкова глупав да се опитва да задигне твоята жена.

„Твоята жена!“ Тези думи му харесаха.

— Добре. А сега, извинявай, но трябва да поговоря с нея. Като каза това, той остави Барнаби и се отправи към мястото, където стоеше Сара, увлечена в разговор с Луиза.

— Луиза, ще ни оставиш ли за малко, ако обичаш? — рече той, когато двете жени се обърнаха и го погледнаха. — Трябва да говоря със Сара насаме.

— Разбира се — промърмори Луиза, но той забеляза, че тя продължава да го наблюдава, докато се отдалечаваше.

Той смръщи вежди и тя, уплашена от гневното му изражение, тръгна забързано надолу по палубата. Гидиън насочи вниманието си към Сара.

— Тази жена никога не те изпуска от очи. Каква ти е, покровителка ли?

— Просто се тревожи за мене.

— Е, вече не е нужно да се тревожи. Сега аз ще се грижа за теб.

Мила усмивка се появи на лицето ѝ.

— Да, видях. Наистина, Гидиън, беше много мило от твоя страна, че ни даде още време. Но няма да съжаляваш за това. Ще бъде по-добре за всички ни. Ще видиш.

Той я погледна напрегнато.

— И за теб ли?

Тя се изчерви.

— Да, разбира се — отговори и отклони погледа си, като докосваше с пръсти медальона, който носеше постоянно на врата си. — Трябва да говоря с теб по един въпрос, Гидиън. Искам... да ти кажа... че това, което се случи миналата нощ... не смятам, че трябва да се повтаря.

— Имаш предвид пожара ли? — попита той, като нарочно се правеше, че не е разбрал. Не можеше да проумее как тя е в състояние да му каже подобно нещо, особено след големия жест, който току-що бе проявил.

Тя отново вдигна очи към него.

— Знаеш много добре, че не говоря за пожара. Искам да кажа... не бива да спим заедно. Не е прилично...

— Малко е късно да се безпокоиш за приличието, не е ли така?

— Може би. Но... все пак мисля, че не трябва... да повтаряме миналата нощ. — Той я погледна, като се направи, че не я разбира, но тя продължи: — Ако смятаме да се женим, трябва да се опознаем по-добре, а не е подходящо да го правим в леглото. Защото... не мога да мисля както трябва, когато се любим...

— Добре.

— Не е добре! Бракът е решение за цял живот. Искам да го взема с бистра глава.

— Аз мога да ти я проясня — промърмори той и тръгна към нея.

Тя се дръпна назад и заяви:

— Не точно това исках да кажа. Стремиш се да ме накараш да забравя всичко друго, освен теб. И докато се осъзная, ще съм омъжена. Не мислиш ли, че мога да съжаля, да се чудя как съм направила това. Не желая да се случи такова нещо. Искам да съм уверена в това, което правя, като се съглася да стана твоя жена.

Дяволите да я вземат! Защо все трябва да обмисля всичко? Защо не може да бъде като другите и да се радва, когато един мъж я е накарал да се влюби?

Но изведнъж си спомни нещо. Точно така бе постъпила майка му и ето до какво нещастие бе довело това! Не, Гидиън не искаше тази история да се повтори. Не желаяше Сара да съжалява някой ден, че се е съгласила да се омъжи за него.

И все пак, да му се не види, това съвсем не значеше, че не бива да я докосва, да я целува или да я люби. Щеше да ѝ даде достатъчно време да си помисли, но защо понякога да не се наслаждават един на друг. Той само трябваше да я накара да разбере, че и тя го желае както той нея.

— Добре, Сара. По-добре е да се опознаем един друг. Ще възстановяваме Атлантис, ще разговаряме и няма да се докосваме, щом така желаеш. — Като видя изплашения ѝ поглед, той понижи глас: — Но не мисля, че наистина го искаш. Въпреки това съм съгласен да те оставя сама да стигнеш до това заключение.

Той направи пауза, за да ѝ даде време да разбере какво е казал. Когато продължи, гласът му се бе превърнал в тих шепот:

— Но искам да те предупредя нещо. Когато си промениш решението, а това ще стане, ти ще си тази, която ще дойдеш при мен. Защото следващия път, когато се любим, ти трябва да го поискаш.

После, като събра всичките сили, които му бяха останали, той ѝ обърна гръб и си тръгна.

[1] Притчи. 13:21. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 20

*С галантни и вежливи маниери
на жените се стараем ний да угодим.
И знаем точно що липсва им на тез хетери,
тъй като все пак не можем да им устоим.*

Джон Плейууд
Из „Веселият моряк“

Сара издържа първата седмица учудващо добре. През деня имаше толкова много работа, а и непрекъснато трябваше да се намесва в караниците между жените за това, коя какво да свърши, че нямаше време дори да си отдъхне. Трябваше да пренася вода и да готви ядене за мъжете. Трябваше да окосят тревата и да я изсушат за тръстиките покриви, да ушийт дюшеци от ленените платове, които мъжете бяха донесли от Сан Николао.

И все пак тя виждаше Гидиън достатъчно често, за да й напомня за единствената нощ, която бяха прекарвали заедно. Той искаше нейното мнение за това, как да планират къщите. Когато се нуждаеха от някаква помощ от жените, той идваше първо при нея и по цели часове разискваха и търсеха най-добрия начин да разпределят мизерните си средства.

Тя също си намираще поводи да го търси. Колкото и да се упрекваше за това, тя обичаше да го гледа как работи, как мускулите му играеха под блестящата от пот кожа. Той обикновено ядеше обедата си с нея под дърветата, като й поднасяше банани, които тя беше започнала да обича, и големи хапки свинско, току-що опечено на саморъчно изработените от Сайлъс шишове. Понякога пръстите му случайно докосваха нейните, когато си взимаха от яденето, но иначе той въобще не я докосваше.

Това би трябвало да улесни нещата. Но не се получаваше точно така. Нощем тя лежеше будна в каютата си и мислеше, че той спи в огромното си легло точно срещу нея. Понякога затваряше очи и си представяше как той плъзга пръстите си по раменете, гърдите и бедрата ѝ... Друг път въображението ѝ я отвеждаше дори още по-далеч и тя започваше да опипва собственото си тяло, а най-лошото бе осъзнаването, че той беше успял да я подтикне да върши такива развратни неща.

Втората седмица беше по-трудна. Сега вече, след толкова разправии и караници, всичко бе тръгнало като по вода. Всеки беше поел онази работа, която умееше да върши най-добре, и хората се трудеха усърдно за възстановяването на Атлантис. Така че времето, през което обсъждаше разни неща с Гидиън намаля, пък и нямаше много поводи да го търси. А и той не идваше вече всеки път на обяд, макар че ядеше с нея винаги, когато можеше.

Въпреки това тя чувстваше присъствието му навсякъде около себе си, дори когато той помагаше при строежа на жилищата или контролираше сеченето на дърветата. Тя намираще поводи да го вижда, после си измисляше оправдания за неоснователните причини, заради които го е търсила. След това започна да го докосва случайно... по ръката, рамото или лакътя. И, разбира се, не го правеше нарочно. Просто така се случваше. А когато го докоснеше понякога, той застиваше на мястото си и я поглеждаше с такива жадни очи, че това винаги я караше да дръпне ръката си като ужилена.

Вечер той започна да ѝ носи подаръци — парфюмиран сапун, някакъв атлазен плат за шапчица, едно чудесно, като изваяно от човешка ръка, светлооранжево парче корал, който беше намерил с моряците си, докато ловяха риба. Но никога не ѝ даваше нещо, което тя би сметнала за крадено, а това ѝ сгриваше душата, защото той сигурно притежаваше безброй скъпоценности, с които можеше да я обсипе.

Понякога той се разхождаше по-дълго с нея по палубата и споделяше надеждите си за острова. И макар че бе решила да не допуска думите му да я впечатляват, ставаше точно обратното. И как можеше да не я вълнуват неговите мечти за едно общество, в което мъжете и жените ще могат да работят и да живеят свободно и няма да понасят жестокостите на безчувствени управници? И където

наказанията ще отговарят на престъпленията, а хора като Ан няма да бъдат лишени от най-насъщните си потребности.

После идваше най-лошата част от нощта, когато той я изпращаше до вратата на каютата ѝ. Тя почти винаги се надяваше, че ще я целуне и беше страшно разочарована, когато не го правеше. А като си легнеше, въображението ѝ я отвеждаше там, където действителността свършваше. Не беше достатъчно да си спомня само ръцете му, когато я галеха. Сега вече мечтаеше да почувства и устните му върху своите. Първо си припомняше целувките му, после устата му, която докосваше гърдите ѝ, корема ѝ и дори най-потайното ѝ място. Това беше наистина скандално и я караше да изпитва ужасен срам. Понякога дори се събуждаше и се улавяше, че опипва собственото си тяло по такъв неприличен начин, какъвто никога не си бе представяла, че може да съществува. Но Гидиън, проклет да е, беше твърдо решил въобще да не я докосва.

Но към края на третата седмица нещата започнаха да се променят. Той уж случайно се пресягаше да отстрани косите от очите ѝ или я хващаше сутрин за ръка, за да я преведе по капитанското мостче. А когато обядваха заедно, което ставаше вече почти всеки ден, той, изглежда, изпитваше удоволствие пак уж случайно да се докосне до гърдите ѝ, като протягаше ръка да вземе нещо, или сядаше толкова близо до нея, че краката им се докосваха.

Ако имаше поне малко здрав разум в главата си, тя би трябвало да го изобличи, че нарушава обещанието си да не я докосва. Но това отдавна вече не я притесняваше. Дори живееше за тези случайни докосвания. Изпитваше неимоверно удоволствие от подаръците, които той ѝ носеше, и от това, че често се съгласяваше с преценките ѝ по някои въпроси.

Дори, нещо по-лошо, тя беше стигнала дотам, че нощем преживяваше отново безсрамните неща, които бяха вършили, когато се бяха любили. И вече не се мъчеше да потиска фантазиите си, а даваше пълна свобода на въображението си. А ръцете ѝ, тези коварни, похотливи ръце бяха станали наистина неконтролируеми.

За съжаление, те не можеха да задоволят необузданата жажда, която я измъчваше, нито пък желанието ѝ той да я целува, да я гали и да се любят отново.

Такива мисля я вълнуваха последната сутрин на третата седмица. Беше още рано, не се беше зазорило и всички на кораба спяха. Тъй като се нуждаеше от място, където да може да се отдаде на мислите си, тя се отпрати надолу по брега към потока.

Бяха установили някои правила за малката колония и едно от тях беше за къпането. Тъй като водата в потока беше прекалено студена рано сутрин, на жените се разрешаваше да се къпят в ранните следобедни часове, а на мъжете по-късно следобед, след като свършеха черната работа през деня. Тази система позволяваше на жените да могат да се усамотят, за което жадуваха, особено онези от тях, които още не си бяха избрали съпрузи.

Така че, когато Сара дойде при потока, тя се изненада като видя Гидиън, който стоеше гол там, в средата му, и се къпеше в студената вода. Тя веднага се скри зад едно дърво, да не би той да я види.

Но не можеше да повярва на очите си. Дали той идваше тук всяка сутрин? И защо, след като водата беше много по-топла през деня?

Трябва да го остави да се окъпе, помисли си тя мрачно. Но нейните изкушаващи нощни видения все още бяха твърде пресни. И нямаше сили да си тръгне веднага. Като огледа набързо наклона, който водеше към брега, за да се увери, че никой не я наблюдава, тя надниква пак иззад дървото, за да погледа Гидиън.

Потокът беше толкова плитък, че водата стигаше само до коленете му. Той беше обърнат с гръб към нея, гребеше водата с шепи и я изливаше върху тялото си. И беше просто прекрасен... черните му коси се спускаха върху широкия му гръб, по който личаха белези от раните му, заоблените му задни части се огъваха при всяко движение, а косматите му крака бяха леко разтворени, за да може да пази равновесие върху покритото с малки камъчета речно дъно. Гореща вълна се разля от слабините ѝ и се разпростря до гърдите ѝ, а после и до лицето ѝ, докато го наблюдаваше. Какво ли би направил той, ако тя изведнъж излезеше иззад дървото и отидеше да се хвърли в обятията му? Не, тя не можеше да направи подобно нещо. И не трябваше.

Той изведнъж се обърна назад, но не я видя. Тогава тя просто ахна от учудване. Мили Боже! Та той беше възбуден! И си мърмореше нещо, като се мръщеше, докато търкаше гърдите си с насапунисаната кесийка.

После, за неин ужас, пръстите му обхванаха набъбналата му мъжественост и започнаха да се движат нагоре-надолу. Тя си казваше, че трябва веднага да си тръгне, но краката ѝ бяха като заковани за горската земя. Беше просто смаяна. Значи така успяваше той да се сдържа да не я докосва, когато тя направо умираше от копнеж по него! Но ако по този начин успяваше да укроти страстта си, защо се мръщеше? Защо движенията му бяха толкова припрени, като че не успяваше да постигне удовлетворение? Може би и за него това не беше достатъчно както за нея. Нали да пипа човек себе си беше също толкова безсмислено, колкото и когато заливаха с вода онези пламнали колиби. Не беше достатъчно. Никога не можеше да бъде достатъчно.

Изведнъж той вдигна очи и я видя. Втренчи се в нея, а очите му бяха изпълнени с плам, неудържимо желание и страстна жажда. За момент тя остана като закована с отворени уста, а краката ѝ се вцепениха.

После изпадна в паника. Нададе вик, обхваната от срам, повдигна полите си и хукна да бяга толкова бързо и толкова надалеч, колкото можеха да я отнесат краката ѝ.

Веднъж дори се спъна долу край брега, а и страшно се упрекваше, че е останала да го гледа. Не трябваше да ходи при потока. Тогава нямаше да го види как се къпе или... как се мъчи да успокои страстта си. А като видя какво прави той, трябваше безшумно да се измъкне оттам. Нали сега, след като бе видял, че го наблюдава, сигурно е отгатнал нейната ужасна тайна, че и тя го желае толкова силно, колкото той нея.

Със сподавен вик тя се затича по капитанското мостче на „Сатир“, мина покрай сънливите, любопитни погледи на пиратите, които още дремеха на палубата. Тя се обърна и погледна зад гърба си, страшно изплашена, че може да го види зад себе си. Но за щастие не го видя никъде.

Въпреки това, едва когато влезе в каютата си и заключи вратата, тя се почувства в безопасност. И дори тогава трябваше да минат още няколко минути, докато успокои разтуптяното си сърце и престане да си въобразява, че чува стъпките на ботушите му по дъските пред вратата си.

През останалата част на деня тя го отбягваше. Не можеше да го погледне в очите след това, което бе видяла. Беше немислимо. И все си

намираше някаква работа на кораба, помагаше на жените да извадят дюшеците от трюма на палубата, за да ги проветрят. Но не можеше да се отърве от мислите си... и еротичните образи, които я измъчваха.

Какво ѝ бе станало? Как можеше, след като този мъж въобще не я докосваше, да мисли за него всеки момент от деня? Не беше честно.

Късно следобед, като не можеше да издържи повече, тя потърси Луиза, надявайки се, че нейният саркастичен език ще я вразуми донякъде. Луиза не обичаше Гидиън. Тя щеше да ѝ припомни всичките му дефекти, Сара се нуждаеше в момента точно от това.

Когато отиде да търси приятелката си в корабната кухня, завари там само Сайлъс. Той мачкаше огромна купчина тесто за хляб върху посипаната с брашно маса.

— Луиза — заговори той, после спря и като вдигна очи, видя, че е тя. — А, Сара, мисля, че и ти ще можеш да помогнеш — каза той с обичайния си троснат тон. — Ела да доомесиш този хляб. Аз трябва да наглеждам месото да не изгори.

— Къде е Луиза?

Той повдигна рамене.

— Знам ли къде е отишла тази жена! Сигурен съм, че ще дойде скоро, но това тесто трябва да се доомеси сега. Да не повярваш, че Луиза ще изчезне, когато най-много ми трябва.

Неговото мърморене не можеше да заблуди Сара. Той беше влюбен до уши в приятелката ѝ. И наистина, те двамата бяха станали неразделни през последните две седмици. Дори бяха помолили Гидиън, като капитан на кораба, да извърши тяхната сватбена церемония и бяха точно толкова заети със себе си, колкото всички други младоженци, които бе виждала. Това почти я изпълни със завист.

— Хайде, момиче, ела да ми помогнеш за хляба — повтори Сайлъс, като я приканваше с ръка към масата.

— Не знам как се меси хляб.

В дома ѝ слугите вършеха тази работа. Но на Атлантис, където нямаше слуги, тя беше придобила доста умения, които никога не ѝ бяха трябвали дотогава. Днес обаче тя не беше в настроение да научи нищо ново... освен как да престане да мисли за Гидиън.

— Хляб се меси много просто — каза Сайлъс, без да обръща внимание на протестите ѝ. Той започна да удря по тестената топка,

докато я сплеска, после я прегъна на две и продължи да я мачка. — Виждаш ли?

— Но аз ще го съсипя.

— Глупости! — Като я хвана за ръката с набрашнените си пръсти, той я заведе до масата. — Няма как да го съсипеш. Колкото повече удряш по него, толкова по-добре става. Ако го мачкаш по-силно, ще се надигне повече. Повярвай ми. Понася всякакви удари.

Тя загледа тестото скептично, но започна да повтаря неговите движения, първо предпазливо, после по-уверено. Тестото изглеждаше толкова жилаво, че нямаше опасност да го съсипе. Пък и нали той каза, че можело да понася всякакви удари.

Тя продължаваше да мачка и удря по тестото, но мисиите ѝ пак бяха насочени към Гидиън. Какво да направи с него? Как да превъзмогне тази слабост, която я обземаше всеки път, когато бяха близо един до друг? Не беше прието това да се случва на уважавани дами. Мъжете изпитваха похотливи чувства към жените, разбира се, но само на падналите жени се позволяваше да имат подобни помисли спрямо мъжете. Или поне така я бяха учили. Тя вече започваше да мисли, че всичко, на което я бяха учили, е доста съмнително. Иначе как щеше да изпитва такава наслада в ръцете на един пират? А тя със сигурност беше изпитала точно това, не можеше да го отрече.

Какво трябваше да направи сега? Той бе казал, че тя трябва да поиска от него да я докосва. Но не можеше да си представи как да го направи. Та той може би дори не се интересуваше вече от нея. Възможно бе дори да е решил, че няма смисъл да си губи времето с една аристократка. Но само мисълта за това я караше да изтръпва от страх.

Тя удряше ожесточено с юмруци по тестото. Е, нямаше значение какво мисли той. Тя щеше да се върне в Лондон без него. Това беше неизбежно. Гласът на Сайлъс прекъсна мислите ѝ.

— Почакай, момиче. Наистина ти казах, че няма да му навредиш, като го удряш, но това не значи да го съсипеш.

Тя разбра, че е удряла по тестото, без да мисли, и преглътна мъчително.

— Съжалявам... аз... мислите ми витаеха на друго място.

Той взе хляба от нея, намаза го със свинска мас, после го постави в тавата за печене.

— Басирам се, че мислите ти витаят в опасни места. Какво толкова те притеснява?

Тя го погледна вяло.

— Нищо... важно.

Той отиде да полее месото със соса.

— Сигурно е нещо, свързано с нашия скъп капитан, а? Май отново ти създава неприятности.

— Да... ами, не. Не е това, за което мислиш. — Кога той я погледна изпитателно, тя се обърна с гръб към него и започна да опипва резето на вратата към килера — Той се държи най-почтително.

— И това те притеснява, така ли?

— Не, разбира се. Само че... не знам как да го разбирам. Понякога мисля, че никак не съм му неприятна. Друг път... той...

„Друг път се люби с мен страстно и всеотдайно“ — помисли си тя. Но не можеше да го каже на Сайлъс, нали?

— Не знам, но не си му неприятна — каза Сайлъс със спокоен глас. — Само че на Гидиън му е трудно да повярва на жена. Особено на такава от твоята класа.

Ето, пак тази ужасна фраза — от твоята класа! Тя се обърна и погледна Сайлъс.

— Защо мрази толкова хората от благороднически произход? Кой от тях го е засегнал толкова много?

Той остави лъжицата за соса настрани и я погледна за момент, като поглади брадата си замислено.

— Ако ти кажа това, което знам, ще го запазиш ли в тайна?

Любопитството ѝ се засили и тя кимна енергично с глава.

Той я покани с жест да седне.

— Тогава по-добре седни, момиче. Това е тягостна и дълга история. Но мисля, че точно ти трябва да я чуеш.

Като седна пред издрасканата маса, тя сви ръцете си в скута и зачака нетърпеливо.

— Майка му... — заговори той — тя го е засегнала.

Тя го изгледа объркана.

— Не разбирам.

— Майката на Гидиън е била дъщеря на дук. Много богата дама от изключително влиятелно английско семейство.

Някакво ужасно чувство я обзе. Значи Гидиън е англичанин? А майка му е била аристократка? Майката на Гидиън ли?

— Изглеждаш изненадана. — Като взе отново лулата си, Сайлъс я напълни с тютюн от една торбичка, която извади от джоба на жилетката си. — Е, очаквах такава реакция. Защото пиратите не са известни със синята си кръв.

— Но как? Коя е била тя?

Сайлъс бръкна с тънка съчка в огъня на печката, после запали лулата си от нея.

— Мога да ти кажа само как. Коя е била, не е много ясно дори за самия него. — Той хвърли съчката в огъня и смукна силно тютюневия дим. — Гидиън ми разказа по-голямата част от тази история, когато беше пиан една нощ. Бяхме пленили един кораб същия ден, а в него пътуваше една дама на име Юсташа. Като чу името ѝ, толкова се разстрои, че се напи. А сигурно си забелязала, че Гидиън не пие много. Мисля, че се бои да не свърши като баща си. Както и да е, тази вечер той ми каза, че майка му се казвала Юсташа, или поне така казвал баща му, когато бил пиан.

— Гидиън ми е разказвал нещо за баща си. Изглежда е бил ужасен човек.

— Да, такъв е бил. Гидиън го мрази. Но още повече мрази майка си. Упреква я, че го е оставила на грижите на проклетия му баща.

— Не разбирам. Как дъщерята на един дук е срещнала мъж като бащата на Гидиън? Не е ли бил баща му американец?

— Не. Бил е англичанин като тебе. Доколкото разбрах, е бил домашният учител на Юсташа. И сигурно е бил голям съблазнител, след като е успял да я накара да избяга с него. — Сайлъс загледа мрачно. — Но след като родила Гидиън, на майка му ѝ омръзнало да води такъв беден живот с Елиъс Хорн. И помолила семейството си да си я вземат и те се съгласили. — Той ѝ хвърли един поглед над лулата. — А те я накарали да остави сина си.

Сара ахна гласно.

— Наистина ли? — Когато той кимна утвърдително, тя запита: — Но защо?

Той сви рамене.

— Не знам. Може би, за да потулят скандала. Или са се надявали, че ако Елиъс и Гидиън не се върнат с нея, всичко ще мине по-

безшумно и по-лесно. Кой знае как мисли една английска благородница?

Тя потрепери. И макар да знаеше, че той не го казва, с цел да я уязви, това показваше колко мнителен е целият екипаж на „Сатир“ спрямо нейните съотечественици. И спрямо нейната класа. Няма съмнение, че тяхната омраза е била породена още от американската революция, която вероятно бе приключила някъде по времето, когато се е родил Гидиън.

Но за него към тази омраза се е прибавило и още нещо. И като си спомни с каква горчивина той бе споменал за майка си, стана ѝ страшно болно. Нищо чудно, че мразеше английските благородници.

И все пак неговото недоверие не беше оправдано. Тя никога нямаше да изостави детето си, независимо какво би поискало нейното семейство. И не можеше да разбере как Юсташа е могла да направи такова нещо.

— Ходил ли е да я търси, опитал ли се е да изслуша нейната версия по въпроса?

— Не ми е казвал за подобно нещо. Пък и е било почти невъзможно. Баща му го отвел в Америка, когато бил още дете. Казал му, че иска да започнат нов живот там. Но жена му продължавала да спохожда мислите му и много нощи той удавял мъката си в пиене. Гидиън веднъж ми каза, че докато пораснал, се местили в петнадесет различни града. Баща му не можел да запази работата си като учител, защото много пиел.

Това обясняваше защо Гидиън искаше толкова много Атлантис. Той никога не бе имал дом и бе решил сега да си създаде. Искаше дом и някой да се грижи за него, макар че никога нямаше да го признае.

— Какво го е накарало да избяга по море? Побоите на баща му ли?

Сайлъс поклати отрицателно глава.

— Не е имал друг избор. Баща му умрял от пиянство, когато Гидиън нямал и тринадесет години, затова тръгнал да плава по море, за да не умре от глад.

— На тринадесет години ли? Бил е само на тринадесет години, когато е тръгнал да плава по море? — Мъчителна болка сви гърдите ѝ. На тринадесет години тя беше глезена от любящата си майка и внимателния си втори баща и бе получавала всичко, което пожелаеше,

докато Гидиън се е крил от студения дъжд на корабната палуба, работил е като момче за всичко и е лъскал ботушите на моряците.

Изглежда тези чувства се изписаха по лицето ѝ, защото гласът на Сайлъс стана много мил, когато ѝ отговори:

— Не е било чак толкова лошо, момиче. Това, че е работил като каютен помощник, го е направило истински мъж, а то съвсем не е лошо, нали?

Тя не можеше да сдържи сълзите си и обърна главата си настрана. Спомни си колко пъти бе обвинявала Гидиън в жестокост. А всъщност, ако някой бе понасял нечовешка жестокост, това бе той.

И все пак не беше жесток. Да, вярно, че ги беше похитил против волята им и тя все още му се сърдеше за това. Но го е направил, като е мислел, че извършва добро дело. Направил го е в името на скъпата си колония, мястото, където можеше да сложи край на жестокостта.

И тя наистина беше видяла колко добре управлява колонията. Винаги изслушваше и двете страни в някой спор и го решаваше справедливо. Пък и сдържа обещанието си да се отнасят към жените с уважение и налагаше това правило с железен юмрук. А когато тя поиска да продължи да преподава на жените, той я изуми, като даде съгласието си. Дори се съгласи да спи в полуготовата си къща, за да може бременната Моли, която щеше наскоро да ражда, и дъщеря ѝ Джейн да ползват неговата каюта и удобното му легло. Той съвсем не беше ужасяващият, зъл мъж, за какъвто го беше сметнала в началото. А това го правеше много по-опасен за нея от преди.

— Ти харесваш това момче, нали, Сара? — каза Сайлъс, като прекъсна мислите ѝ.

Като изтри сълзите си, тя леко кимна с глава.

— Но той ме мрази, защото съм английска благородница като майка му.

— Не. — Гласът му стана почти нежен. — Гидиън може да е огорчен, но той не е глупак. И познава дали една жена е добра, щом я види. Мисля, че страшно много си пада по тебе.

— А защо не ми е казал за нея? — запита тя с огорчение. Беше ѝ болно, че не е имал достатъчно доверие в нея, за да го сподели. — Той ми разказа за баща си, но отказа да ми каже нещо за майка си, дори когато ние... — Тя спря и се изчерви. — То е защото мисли, че съм... че съм като нея, нали? Смята, че се интересувам само за семейството

си и привилегиите, от които съм се ползвала в Лондон. Затова не ми е казал нищо.

— Не е вярно. Може би в началото е мислел, че си като майка му, но вече не смята така. Сигурен съм в това. Вижда те такава, каквата си.

— А каква съм?

— Жена, от каквата се нуждае... и която ще излекува мъката, причинена от майка му.

„Не мога да направя това — искаше да извика тя. — Дори той да ми позволи да му помогна, аз няма да остана достатъчно дълго тук, за да бъда жената, от която се нуждае. И ще го изоставя също като майка му. Ще замина, когато дойде Джордан.“

Но тя вече не искаше нито да заминава, нито да изоставя. За първи път, откакто си беше отишъл Пети истината блесна пред нея. Тя не желаше да се върне в мръсния и навъсен Лондон. Искаше да остане тук и да преподава на жените, да гледа как колонията се разраства и да бъде с Гидиън. Тя искаше да облекчи болката му и да излекува сърцето му.

Но не можеше да сподели със Сайлс нищо от тези неща.

— Щом той не ти говори за тези работи, ти трябва да му заговориш за тях — каза натъртено Сайлс.

— Да говоря с него ли? И какво да му кажа?

— Какво чувстваш. И какво искаш. И на мен ми беше нужна голяма смелост, за да говоря с Луиза за... така де, за някои неща. Но съм благодарен на добрия Бог, че го направих, иначе сега тя нямаше да ми стане жена.

— Не мога да говоря с Гидиън.

Как можеше да му каже какво иска, когато и самата тя не беше уверена в това. И как би могла да му призна какви чувства я вълнуват, когато вероятно щеше да го напусне някой ден наскоро?

Тя стана бързо от стола и тръгна към вратата.

— Извинявай, Сайлс. Трябва да вървя.

— Почакай! — Докато тя мълчеше, с лице към него той взе една кофа и ѝ я подаде. — Моля те да ми направиш една услуга. Трябва да занесеш тази кофа в новата къща на Гидиън. Той я искаше тази сутрин и каза, че му трябва, за да изхвърли в нея дървените стърготини.

— Казах ти вече, Сайлс, не мога да говоря с него сега.

— Добре де, това няма да се наложи. Той не си е вкъщи. Отиде да помогне на Барнаби да наловят риба в другия край на острова. — Когато тя се поколеба и го изгледа подозрително, той ѝ посочи дървената си протеза. Далечко е за моя крак, а Гидиън искаше да му я занеса по-рано.

— Е, добре. — Тя взе кофата. Беше готова да направи всичко, само да успокои Сайлъс и да се махне оттам. Трябваше да си тръгне, преди да е споделила с него всичко и да му е доверила истинските си опасения.

Сайлъс го правеше с добри намерения, но не можеше да ѝ помогне да вземе решение относно Гидиън. Само тя можеше да направи това.

ГЛАВА 21

*Благодаря за милостта и добрината,
Съдбата, с които ме е дарила.
И в тези дни с ръка Христова
дете щастливо тя от мен е сътворила.*

Ан и Джейн Тейлър, английски писателки на детски книги

Из „Химн за възхвала на едно дете“

Гидиън седеше на скамейката пред полуготовата си къща и изглаждаше с пясък и пемза краищата на една дъска, която смяташе да използва за полица в малката кухня, която обзавеждаше за Сара. Бе започнал да прави кухнята, защото мислеше, че тя сигурно ще иска отделно помещение, за да не ползва общата кухня.

Надяваше се това да бъде приятна изненада, но сега бе започнал да се съмнява. Три седмици бяха изминали, а още не беше постигнал целта си да спечели Сара. Е, не че тя не бе станала по-мила към него. Понякога дори се държеше като съпруга. Преди две вечери например, като се прибра вкъщи, той завари всичките си дрехи изпрани и изгладени. И знаеше, че е била тя, защото Барнаби я бе видял да влиза в къщата му сутринта. А когато работеше под горещото слънце, винаги намираще кофа със студена вода, донесена от нея, а от Сайлъс бе разбрал, че тя постоянно кара Луиза да приготвя любимите му яденета. Той никога не бе получавал такова внимание от страна на нито една жена, каквото повечето младежи бяха получавали от своите майки, а по-късно и от своите съпруги. Беше новост някой да се грижи толкова много, за да се чувства той добре. А това му харесваше. Дори много му харесваше.

Лошото бе, че тя не искаше да приеме неговото предложение да се ожени за нея, дори когато той настойчиво, повдигаше този въпрос. Явно, че несполучливите му опити да я ухажва не я бяха трогнали. Но какво разбираше той от ухажване на жена? Никога не бе имал любима, освен няколко кратки запознанства с една-две случайно срещнати жени, но след връзките си с тях се бе почувствал незадоволен и раздразнен.

И все пак хранеше големи надежди. Тази сутрин, когато Сара го видя да се къпе, той бе сигурен, че тя най-после ще превъзмogne моминските си терзания. Но не, тя беше побягала, а след това го избягваше през целия ден. Дясната му ръка внезапно се изплъзна и той одраска с пемзата кокалчетата на лявата си ръка. Като изруга тихо, той хвърли дъската и пемзата настрана. По дяволите тази жена и нейните колебания! Студените бани бяха станали нещо обичайно за него. Той си лягаше крайно възбуден и ставаше още по-възбуден. Гидиън съвсем не бе предполагал, че ще се окаже толкова трудно. Той беше прекарвал цели месеци по море без жена, но не бе изпитвал такава непреодолима нужда както през последните три седмици. Но едно беше да няма къде да ходи, когато е по море, а друго да вижда постоянно пред очите си единствената жена, която желае, без да му е позволено да я докосва. Затова едва се удържаше да не я сграбчи и да започне да я целува с безумна страст, когато я изпращаше до вратата на каютата ѝ.

Но той не беше толкова глупав да се опитва да я прелъстява. С това не беше постигнал успех преди и нямаше причина да смята, че ще успее и сега. Не, той трябваше да се придържа към плана си и да се моли тя да се огъне, преди да изтече месецът.

Той стана и се протегна, после се обърна да вземе отново дъската. И в този момент я видя, че стои пред входа на къщата му и го гледа изплашено с празна кофа в ръка.

— Какво правиш тук? — залита тя заеквайки.

Смуцението ѝ го накара да се усмихне.

— Това е моята къща, забравила ли си?

— Да, но Сайлъс каза... — тя не довърши изречението си. Като погледна към кофата, тя добави: — Дяволите да го вземат този човек, защо се намесва!

— Кой се намесва?

— Сайлърс, този проклет лъжец! Каза, че ти трябвала тази кофа. Помоли ме да дойда да ти я донеса и спомена, че си отишъл на риболов с Барнаби. Явно е излъгал само за да ни събере заедно.

„Благодаря ти, Сайлърс“ — помисли си той. После пристъпи към нея, доволен, че тя не побягна както сутринта и се мъчеше да измисли нещо, за да я задържи по-дълго.

— Защо Сайлърс ще се опитва да ни събере? Не го е правил досега.

Това не предизвика реакцията, която бе очаквал. Тя се изчерви до корените на косата си.

— Защото двамата, с него... разговаряхме за тебе. — Тя вдигна глава и прикова поглед в него. — Той ми разказа за майка ти.

Гидиън се втрещи. Цялото удоволствие от това, че беше дошла при него, изведнъж се изпари. Майка му ли? Значи Сайлърс ѝ е казал за майка му? Ама че проклет глупак! Като го пипне, Гидиън ще му оскубе брадата! Как е посмял да ѝ каже за това! Като се отдръпна назад, той вдигна пемзата и глинения съд с пясъка и тръгна към другата стая, която използваше за спалня. Тя никога дотогава не се беше престрашила да влезе там и той се молеше да не го направи и сега. Последното, за което искаше да разговаря със Сара, беше за изоставилата го майка.

Но Сара тръгна след него, като явно не изпитваше вече никакво стеснение.

— Не ме е излъгал за това, нали? Майка ти наистина е била аристократка. И дъщеря на дук?

— Да. — Той се приближи до прозореца и се загледа навън с невиждащи очи. — И какво от това?

— Наистина ли е изоставила и тебе, и баща ти?

Глухо стенание се отрони от устата му. Той започна да стиска пемзата, докато кокалчетата на пръстите му побеляха. Усещаше нейното съжаление дори без да я е погледнал. Точно затова не бе пожелал да ѝ каже. Не му се искаше да разбере за срама, който прикриваше, когато всъщност желанието му беше тя да изпитва други чувства към него.

— Така ли е направила? — повтори Сара.

Гидиън изпусна пемзата на земята и тя изтрополя. После я погледна.

— Да.

И точно както той очакваше, тя изглеждаше смаяна. В очите ѝ се четеше безкрайно състрадание. Той потрепери, като видя това.

— Търсил ли си я някога? — запита тя. — Може би е съжалявала по-късно.

— Повярвай ми, не е съжалявала.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Лицето ѝ придоби упорито изражение.

— И само защото те е оставила веднъж, си решил да я отпишеш и никога...

— Беше изпратила едно писмо. — Дълбока мъка го прониза отново. Досега трябваше да се е преборил с тези чувства. Но защо му беше все още така болно? Той продължи, защото знаеше, че Сара няма да го остави на мира, докато не ѝ разкаже всичко. — Попитах за нея в британското консулство, когато бях на десет години. Знаех само първото ѝ име, затова те помислиха, че ги лъжа... или че баща ми ме е излъгал, като ми е разказал тези неща за нея. И твърдяха, че няма такава английска лейди, която би избягала с домашния си учител.

След това баща му го беше набил по-жестоко, отколкото друг път, защото е ходил в консулството. Консултът явно беше уведомил Елиъс Хорн за тайното посещение на момчето, защото бе предположил, че бащата е пратил Гидиън там с не особено почтени намерения, и го бе предупредил да не пуска своя син хулиган да ходи вече в консулството.

— Няколко месеца по-късно пристигна писмо до баща ми от консулството — продължи да разказва той, като се мъчеше да говори по-спокойно. — Не знам, може би консултът наистина си бе дал труда да я потърси. Писмото беше от майка ми. Тя пишеше, че не иска да има... нищо общо с мене. — Той с мъка произнасяше думите. — Няколко години по-късно баща ми получи вест... че е починала, а семейството ѝ не желало да има занапред никакви връзки и с двама ни. Тогава баща ми започна да пие толкова, че накрая умря от това.

Дотогава Гидиън беше вече погребал всичките си детски надежди, че може да намери майка си и да я убеди да се върне при тях. Беше понасял мълчаливо пиянските побои на баща си, като знаеше, че

той го бие само защото е неин син, както Елиъс обичаше често да се изразява.

Тогава Гидиън се бе закле, че един ден ще си отмъсти на англичаните... на всички тях... за чувството им на превъзходство и липсата им, на какъвто и да е морал, а и защото смятаха, че могат да вършат безнаказано каквото им хрумне.

И той бе сдържал обещанието си, нали? Беше се подигравал с всеки благородник, когото срещнеше, и се бе молил някой от тях да се окаже неин роднина. Бе изпитвал голяма наслада всеки път, когато откъсваше бижута от врата на някоя надменна английска кучка.

Докато срещна Сара. Тя промени всичко.

— А тя не ти ли е оставила нещо? — настояваше Сара. Някакво завещание? Някакъв... знак, че е съжалявала за постъпката си?

Той се раздражни от нежеланието ѝ да повярва, че една англичанка е способна на такова отвратително деяние. С припрени движения Гидиън свали колана си и го хвърли в краката ѝ.

— Тази катарамата на колана ми е единственото, което е оставила, и съм сигурен, че не е имала намерение да ми я дава. Беше нейна брошка, преди да я направя на катарамата.

Сара се наведе и вдигна колана. Тя преобръщаше бавно катарамата в ръцете си. Той я гледаше, докато тя опипваше диамантите около масивния оникс в средата ѝ, който беше изрязан във формата на конска глава.

— Сигурно си виждала много такива скъпи брошки в живота си — заговори той и не можеше повече да прикрива горчивината в гласа си. — И вероятно си имала няколко от този род.

— Да, имах. Но не съм ги искала. Нито пък съм ги очаквала. Те просто... ми бяха подарени, защото бях доведената дъщеря на графа. — Тя вдигна към него изпълнените си с тъга очи.

Той се опита да свие безразлично рамене, но нейните въпроси като че дълбаеха с нож старата му рана и беше трудно да се преструва на безразличен.

— Когато бях на пет години, все питах защо нямам майка и тогава баща ми показва тази брошка и ми разказа цялата история. Няколко дена по-късно аз я откраднах от него и я задържах. Както виждаш, никога не съм искал да повярвам... — той нямаше сили да довърши изречението си. Гидиън не бе искал да повярва, че майка му

нарочно го е изоставила. Това беше прекалено болезнено за едно петгодишно дете. — Години по-късно, като разбрах, че той ми е казал истината, запазих брошката, за да ми напомня какво е сторила тя и каква жена е била.

— Не мога да го проумея. Как може една майка да изостави сина си? — В гласа ѝ се почувства толкова много тъга, че той едва се овладя.

После заговори по-рязко, отколкото искаше.

— Не знам. Предполагам, че са ѝ липсвали слугите, които да задоволяват всеки нейн каприз. И е имала нужда от скъпи рокли, шампанско и карети с меки пружини. Липсвали са ѝ пръстените, които да носи вечер на приемите...

Той спря, за да не се задави от обхваналата го горчивина. След това се отдръпна от нея и погледна към своя остров. Неговия остров! Само Атлантис можеше да излекува мъката от предателството на майка му.

Като продължи да говори след това, беше благодарен, че гласът му звучеше вече по-спокойно.

— Баща ми не е можел да ѝ предложи нищо особено, сигурен съм в това. Той си изкарваше прехраната, но не можеше да се мери с нивото, на което е била свикнала тя. Когато се е запознала с него, той не е пиел или поне така ми каза. Пропил се едва след като тя го напуснала. Гласът му отново се изпълни с гняв. — Изглежда му е било трудно да разбере защо един съпруг и един син не могат да заместят някаква огромна къща, петдесет слуги и диамантени брошки, големи колкото префинения ѝ благороднически юмрук.

Тя мълча доста дълго. Когато заговори накрая, гласът ѝ се бе превърнал в сподавен шепот:

— Аз не съм като нея, Гидиън. Знам, че ме мислиш за такава, но...

— Не ми приписвай думи, които не съм казвал, Сара! — Той се обърна към нея със стиснати юмруци. — По дяволите, знам, разбира се, че не си като нея. Не си приличате ни най-малко! Повярвай ми, моята майка никога нямаше да тръгне да пътува с група каторжнички. Нямаше да цитира Аристофан пред един пират. Не би припаднала, като види змия, и със сигурност нямаше да помогне за потушаването на пожара. — Той си пое дълбоко дъх и прикова очи в нея. — Но и никоя

друга благородница нямаше да направи подобни неща. Повечето от жените и дъщерите на графовете от корабите, които съм нападал, не проявяваха особена дързост или висок интелект.

— Нима можеш да ги упрекнеш? Вероятно са били изплашени до смърт.

Тя произнесе тези думи доста отбранително, което го накара да се усмихне леко. Такава си беше Сара, сега пък започваше да защитава група жени, които дори не познаваше.

— Може би. Но ти не се изплаши. Размаха юмрук срещу мене и каза какво мислиш. Признай си, Сара, ти не приличаш на повечето английски аристократки.

— Но ако не... ме мразиш заради това, което съм... защо не... искам да кажа... — Тя спря и цялата се изчерви.

Той я загледа напрегнато. Тя сигурно не искаше да каже това, което той си бе помислил.

— Какво не съм направил, Сара? — заговори той с внимателно премерен глас.

— Нищо.

Истинско разочарование се изписа по лицето му.

— Защо не можеш да си признаеш? Защо се преструваш, че не ме желаяш, и подлагаш и двама ни на такова мъчение?

— Защото не е правилно да те желая така! — Каза тя и му се стори страшно отчаяна. — Не би трябвало да те желая! Не е правилно.

— Защо? Защото си дъщеря на граф, а аз съм някакъв мръсен пират ли? — Той имаше чувството, че тя бе бръкнала в стомаха му и беше извадила вътрешностите му с изтънчените си пръсти. Като се обърна отново към прозореца, той се хвана за черчевето. — Може би все пак съм сгрешил в преценката си за тебе. За тези жени можеш да забравиш, че са престъпнички и са доста под твоето обществено положение. Но за мене...

— Не исках да кажа това! Само че...

Когато той се обърна, болката, изписана по лицето му, беше дори още по-голяма. Той почувства, че се приближава към него. А когато постави ръката си върху неговата, той потрепери.

— Недей! — почти прошепна той. — Ако не можеш да спиш с мен, не ме докосвай.

— Но, Гидиън...

Той се обърна към нея, улови ръката ѝ и я изви на гърба ѝ.

— Спомняш ли си какво видя тази сутрин, Сара? Помниш ли какво правех при потока? Това прави един мъж, когато желанието му е толкова силно и не може да го задоволи, а иска една жена, която не го желае.

— Но аз те желая — прошепна тя сериозно, а страните ѝ се обляха с червенина. — Наистина те желая. Прав си. Толкова те желая, че едва издържам.

— Но би искала да не е така — каза той язвително.

— Да, не мога да го отрека. Ненавиждам това, което си вършил през живота си, корабите, които си пленявал насилствено, както и начина, по който похити всички нас. Не мога да пренебрегна това. Възпитана съм да смятам, че някои неща са погрешни.

Той впери очи в нея, без да може да пророни нито дума. За пръв път се почувства виновен за живота, който бе водил. Вярно, че имаше причини за това и през по-голямата част от неговата служба правителството беше одобрявало постъпките му. Но това не го оправдаваше ни най-малко в нейните очи. И изведнъж му се прищя да можеше да заличи тези години дори само заради нея.

— Но колкото и да си повтарям, че не е правилно да те желая — продължи нежно тя — не мога да се въздържа. Това е за мен естествено както... както... — Лека усмивка се прокрадна по устните ѝ — както да посочвам на хората техните грехове. А теб, Гидиън, те желая повече от всичко друго на света. И заради това съм готова да забравя всичко останало.

Макар че сърцето му подскочи при тези нейни думи, той не смееше да ги повярва.

— Казваш го само защото ти е жал за мене заради това, което е направила майка ми. Ти съвсем ясно каза, че не искаш престъпник в леглото си, който е трябвало да похищава жени само за да си намери съпруга и изпитва наслада да краде скъпоценности от...

Тя прекъсна горчивите му думи с целувка и като притисна сладкото си гъвкаво тяло към него, го хвана за раменете. Сладостна тръпка разтърси снагата му и пулсът му заби учестено.

— Сара... — каза той заплашително, когато тя се дръпна от него. — Не прави това! Ти просто не знаеш какво искаш.

— Знам какво искам. — Тя плъзна ръцете си по голата кожа на раменете му, а тъмнокафявите ѝ очи заблестяха в избледняващата следобедна светлина. — Искам да се любиш с мене. Ти каза, че следващия път аз трябва да поискам това. Е добре, сега го искам. — Гласът ѝ трепереше. — Люби се с мен, Гидиън. Моля те.

Тя произнесе така сладко това „моля те“, че той просто се разтопи. Кръвта му закипя, но не се помръдна дори на сантиметър.

— Това вече не е достатъчно за мене. Искам да ми станеш жена, Сара. Това желая. И ако не можеш да го направиш...

— Мога! — извика тя и сама се изненада от отговора си, но после се съвзе и в погледа ѝ се изписа твърда решителност. — Ще го направя. Ще се омъжа за тебе и ще ти помогна да превърнеш Атлантис в такава колония, каквато заслужава да бъде.

Той просто не можеше да повярва. Колко пъти бе мечтал и се беше надявал да чуе тези думи? Дали това сега не беше някаква халюцинация?

— Ще се ожениш ли за мене, Гидиън Хорн, страховит пиратски капитане и лорд на моретата? — запита тя със закачлива тържественост и леко се усмихна.

В този момент Гидиън изгуби всякакъв контрол. В отговор на нейните думи я притегли силно към себе си и устата му се долепи до нейната с целувка, която и сам разбираше, че е прекалено бурна, дори груба. Но нямаше сили да се сдържи. Тя беше най-послед негова! Сара беше негова! И в момента го обзе такова бушуващо желание, че само Бог знае как се въздържа да не я обладва още на часа.

Но не беше нужно да се безпокои. Сара също го желаше не по-малко. Тя обви ръце около врата му, като притисна силно гъвкавото си тяло към него, а езикът ѝ започна да пресреща неговия при всяко негово движение. Устата ѝ беше топла и сладка и той не можеше да ѝ се насити. Захапа долната ѝ устна и я засмука, като че искаше да я погълне. Нежните ѝ гладки гърди се бяха притиснали към него и той изпитваше влудяващо желание да ги докосва.

Като пъхна ръката си в деколтето на блузата ѝ, той ги обхвана с длани, а пръстите му ги опипваха и галеха, докато чу, че тя изстена от удоволствие.

После откъсна устните си от нейните и ги плъзна надолу, наслаждавайки се на соления вкус на кожата ѝ и на гладката

заобленост на гърдта ѝ, на набъбналите зърна. Устните му поемаха зърната ѝ едно по едно, езикът му ги галеше в неистова страст. Почувства, че тя се изви като свод към устата му и изстена.

— Гидиън... О, Гидиън, продължавай така... — прошепна тя и разпали още повече неговата възбуда. С неимоверни усилия той успя да отдалечи ръцете и устните си от нея само за да промълви:

— Хайде да идем на кораба в твоята каюта.

— Не! — възрази тя с ръце върху копчетата на панталоните му, докато пръстите ѝ се мъчеха трескаво да ги разкопчат. — Не, хайде да се любим тук, в нашия дом.

В *нашия* дом. Това бе като някакъв сън. Тя беше с него тук и му бе обещала, че ще бъде негова завинаги. Той развърза връзките на блузата ѝ, после смъкна ефирната материя надолу по ръцете ѝ, за да оголи напълно гърдите ѝ. Тъй като се целуваха, галеха и си разменяха любовни думи, разсъбличането им продължи твърде дълго, но той нямаше нищо против, след като тя го гледаше толкова сияеща и му отдаваше тялото си с такава готовност. Веднага щом се съблякоха, те се приближиха до дюшека, който Гидиън бе донесъл от трюма. Но той изведнъж спря и напрегна всички сили, за да обуздае бушуващото си желание.

— Какво има? — запита изненадано тя, когато той се дръпна леко от нея.

— Не искам да се любя с теб като разгонен пръч отвърна той. След това коленичи върху тънкия дюшек като я хвана за ръката, придърпа я толкова близо до себе си, че тя се озова на няколко сантиметра от него.

— Искам да запомниш това за цял живот.

— Какво смяташ да правиш? — запита тя, а очите ѝ се уголемиха от изненада, когато пръстите му разтвориха гъстите, влажни косъмчета между краката ѝ. Трепереща, тя се вкопчи в раменете му и го погледна изпитателно.

— Какво ще... — заговори тя, но спря, когато той докосна с устни женственото ѝ лоно, прокара език по меките гънки на кожата ѝ, която беше заголил. Продължителни накъсани въздишки на удоволствие се изтръгнаха от устните ѝ:

— О... о... Гидиън... Гидиън...

Той я галеше бавно и продължително, като изследваше всяка нейна част с езика, устните и зъбите си. Като почувства, че пръстите ѝ обгръщат главата му, за да притеглят по-плътено, той ѝ достави наслада с всичко, което притежаваше, докато му се стори, че ще се пръсне от влудяващата нужда да я обладае. Той изпитваше лудо желание да проникне в нея, но повече от всичко искаше така да я привърже към себе си, че да не съжалява никога, че го е избрала. Той продължи да я гали все така настойчиво, докато почувства, че тя се изви под устата му и чу сладкия ѝ вик на изнемога.

Едва тогава я търкулна на леглото и я облада, а мускулите му се стегнаха като проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея.

Като че искаше да стигне до най-съкровения къртчета на душата ѝ, да я привърже с невидими мрежи, за да не може тя никога да го остави. Да бъде негова завинаги. Той щеше да се погрижи за това.

Тя се огъна под напора му и като отметна главата си назад, хвана го за ръцете, за да го привлече по-близо до себе си. Господи, колко невероятно стегната, топла и приятна е плътта ѝ, помисли си той, преди телата им да се слеят и да започнат да се движат в неудържим, сладострастен ритъм. Сърцето му биеше до пръсване и усещаше, че се приближава до кулминацията си, но сдържа страстта си, докато не почувства конвулсиите, които разтърсиха тялото ѝ. После, като изгуби напълно представа къде се намира, той изригна в нея като вулкан с един гърлен, сподавен вик на пълно задоволство.

Не си спомняше колко време е лежал така върху нея и в нея. Вероятно е било само няколко секунди, но му се стори, че са минали цели часове, докато се върне обратно на земята, да усети нейното тяло, вкопчено в неговото, и краката им, преплетени едни в други, докато тя все още дишаше тежко и бързо, а той чувстваше под себе си потръпването на нейната хлъзгава от потта кожа.

След като накрая успя да се свлече на леглото, той се обърна на едната си страна с лице към нея. Тя се сгуши в него като свиващо се платно след отминала буря, прегъна едната си ръка в лакътя и я облегна на гърдите му, а с пръста на другата започна да описва кръгчета върху малките къдрави косъмчета около плоските зърна на гърдите му.

Погледът му се спря върху сребърния медальон, който тя никога не сваляше от врата си, и внезапно желание да узнае всичко за нея се

породи в него. Той чукна с пръст по медальона и каза:

— Хубав медальон. Откъде го имаш?

— От майка ми е. — Стеснителна усмивка се прокрадна по устните ѝ. — В него има една къдрица от нейната коса. Знам, че сигурно изглежда глупаво да нося такова нещо, но...

— Съвсем не. Вие с майка ти сигурно сте били много близки, щом го носиш през цялото време. — Той ѝ завидя за това, макар че болката от предателството на неговата майка като че изведнъж бе намалела.

— Тя много ми липсва. Винаги можех да разчитам на нея, че ще ме изслуша и ще ми даде добър съвет.

Той погледна над главата ѝ към първобитната спалня, в която лежах, и изведнъж му се прииска тя да беше по-голяма и по-хубава.

— Какво щеше да сметне майка ти за това... за нас?

Сара прокара пръста си надолу по гърдите му.

— Ако щеш вярвай, но мисля, че щеше да го одобри. Мама беше много открит човек и имаше добра преценка за мъжете. Когато се бях влюбила в полковник Тейлър, тя ми каза още от началото, че не е подходящ за мене. Но мисля, че теб щеше да хареса.

Последните ѝ думи го зарадваха, но в гърдите му избухна силна ревност. Значи Сара е била влюбена в някого? Някой друг, освен него? Като я притисна властно към себе си, той попита:

— Кой беше този полковник Тейлър?

Тя наведе глава и изведнъж се почувства неудобно.

— Един мъж, с когото едва не избягах. Моето семейство не го одобряваше.

— Сигурно защото не е бил дук или нещо от този род.

— Не. Защото бяха разбрали, че е търсач на зестра.

Джордан беше разпитвал за него и бе разбрал, че няма нито пени на свое име. Като каза това на втория ми баща, той заплаши, че ще ме лиши от наследство, ако не прекратя връзката си.

Гидиън изтръпна, като си спомни своя баща.

— Само защото човекът не е имал пари, не значи, че не е бил влюбен в теб.

— И аз така си мислех — изненада го тя с отговора си. — Затова отидох при полковник Тейлър и му предложих да избягам с него. Казах му, че за мене няма значение, че ще ме лишат от наследство. —

Напрежението в гласа ѝ се засили. — Но явно това е било важно за него. Той ясно подчерта, че нямал средства да издържа съпруга, която не може, както се изрази той, да донесе в брака си нищо, освен красивото си лице.

Гидиън почувства болката в гласа ѝ и неочаквано изпита неудържимо желание да намери полковник Тейлър и да му даде един-два урока с дебел камшик.

— Този мъж явно е бил идиот да изпусне възможността да те има. Слава Богу, че вторият ти баща е открил истинската му същност, преди да е станало много късно.

Тя се сгуши в обятията му.

— Да, слава Богу! — След малко добави съвсем тихо: — Гидиън, а какво ще стане... ако брат ми успее да дойде тук? Казах ти и преди, че той няма да се успокои, докато не ме намери.

Някаква неясна тревога се надигна в него, но той я потисна, като си казваше, че няма за какво да се безпокои.

— Той никога няма да открие Атлантис, не и без някой да го упъти. Дори жителите на Кабо Верде не знаят за това място.

— Но ако го намери — настояваше тя, — ти какво ще направиш? Той впи поглед в сериозните ѝ очи.

— Няма да му позволя да те отнеме от мене, ако това питаш. Ще се бия с всеки, който направи опит да те вземе. — Нещо от предишното му недоверие надигна грозната си глава и без да иска, той добави с горчивина: — Или може би се надяваш, че графът ще те спаси?

— Не, разбира се! — Нещо като вина се мярна за момент в очите ѝ, но толкова бързо изчезна, че той не беше сигурен дали не си е въобразил. Тя сложи ръка на бузата му и леко го погали. — Когато казах, че искам да се омъжа за тебе, говорех сериозно. И все пак брат ми ми липсва. Бих искала... да му се обадя.

Тези няколко думи се забиха като нож в сърцето му.

— Да, вие, английските аристократки, изглежда, сте много привързани към семействата си.

— Престани вече, Гидиън! — Тя се помръдна леко и сложи глава на гърдите му. — Престани да ме сравняваш с майка си, няма да те оставя, ако това зависи от мен. Казах само, че няма да е лошо да

изпратя писмо на брат си, за да го успокоя и да му съобщя, че съм щастливо омъжена за...

— Един пират ли? Той много ще се зарадва на това.

— Бивш пират. — Усмивка разтвори устните ѝ. — Ти поне не си търсач на зестра. Дори не ме пускаш да се върна вкъщи, а камо ли да имаш претенции към моя дял от наследството.

Това го накара да изпита силно чувство за вина.

— Изобщо не споменавай за завръщане вкъщи. Знаеш, че е невъзможно, ще ти зададат много въпроси. Ще се опитат да те накарат да им разкриеш къде се намираме. — Когато тя го погледна обидено, той добави веднага: — Не казвам, че ще го направиш, но ако не им признаеш, може да те задържат, докато успеят да те принудят. А ако не се върнеш тук, аз не мога да тръгна след тебе. В Англия ще ме обесят.

Тя пребледня.

— Не съм помислила за това. — После лицето ѝ просветна. — Бихме могли да идем в Англия заедно, като се дегизираме, например. Никога ли не си искал да видиш, страната, в която си се родил? И да откриеш семейството си...

— Никога! Не и след това, което причиниха на мен и баща ми.

— Има и още нещо. Не си ли поне малко любопитен да разбереш дали баща ти е казал цялата истина? Не може ли да има и друга версия по този въпрос? Ами ако майка ти го е напуснала, защото я е биел или е правил друго ужасно нещо...

— И затова го е оставила да пребива мен? — запита той и се намръщи. — Та това е по-лошо и от онова, което баща ми каза.

Думите му като че я объркаха напълно.

— Да, но може да има нещо друго...

— Не. Видях писмото от нея. — Като хвана брадичката ѝ, той я повдигна нагоре, докато срещна погледа ѝ. — Защо задаваш всички тези въпроси за родителите ми? И какви са тия приказки за връщане в Англия, щом си толкова доволна, че ще се омъжиш за мене?

Тя се насили да се усмихне.

— Извинявай, Гидиън, но не мога да не се тревожа за брат си и за това, че сигурно се измъчва сега. Не че желая да те оставя. Искам само да го успокоя.

Той я изгледа продължително. Потискащ страх, че може да я изгуби, се разля по тялото му като силна отрова. Ако ѝ забранеше да се

свърже със семейството си, тя щеше да го намрази за това. От друга страна, ако ѝ позволеше да изпрати писмо, щеше ли това да бъде достатъчно за нея?

— Ако му пиша, че съм жива и здрава — настояваше тя, — може би няма да се опита да ме намери.

— Не съм сигурен. Ако бях на мястото на брат ти, нямаше да се успокоя, докато не те намеря, и щях да набия на кол този дивак, който те е прельстил.

Тя пребледня и долепи пръстите си до устните му.

— Не говори така. Няма да позволя на никой да те набива на кол, особено пък брат ми.

Внезапният страх, който се изписа в очите ѝ, разсея донякъде опасенията му.

— Добре. Можеш да изпратиш писмо на брат си. Мисля, че в това няма нищо лошо.

Тя обви ръцете си около врата му и се притисна силно до него.

— Благодаря ти, Гидиън. Много ти благодаря.

Почувствал, че тя оценява великодушието му, той ѝ се усмихна и като погледна разрошените ѝ коси, започна да ги гали нежно.

— Мисля, че и другите жени могат да напишат писма до своите семейства, ако искат.

Тя вдигна глава и по лицето ѝ се изписа истинска радост.

— О, Гидиън, това ще означава много за тях. Повечето си нямат никого, но някои ще искат да се свържат със семействата си, сигурна съм в това.

— Ще накарам някой от моите хора да пусне писмата в Сан Николао, като отидат да доведат свещеника тази седмица.

— Свещеник ли?

Той я целуна по покритото ѝ с лунички носле.

— Да. Не мога да извърша сам брачния си обред, нали? Има един англикански пастор, който живее в Сан Николао и може да се съгласи да дойде за няколко дни. Пък и някои от другите жени може да искат да ги венчае свещеник.

— Не съм сигурна в това. — Тя опипваше с пръста си белега на гърдите му. — Мога само да кажа, че някои от тях дори не са прекрачвали прага на църквата.

— А, значи така, госпожице Уилис — отвърна той закачливо, — значи признавате, че не всички ваши толкова ценни каторжнички са чисти като момини сълзи?

Тя се намръщи като буреносен облак и заби пръст в гърдите му.

— Вие, господине, нямате право да критикувате никого, че не е чист като момина сълза. След като сте плячкосвали кораби, похищавали сте жени и... — Той заглуши думите ѝ с целувка, като я придърпа към себе си, докато тя блажено се надвеси над него. Устните ѝ отвръщаха с желание на целувката му и се разтвориха сладко за набезите на езика му. Да, помисли си той, докато възбудата му отново го обземаше и почувства, че тя нетърпеливо го очаква. Така трябва да се справя със Сара, като я целува, докато забрави за какво е била ядосана. И да я люби, докато заличи от ума ѝ всичко, свързано с тези проклети каторжнички, с Англия и с нейния доведен брат.

Особено с доведения ѝ брат. Защото го глождеше някакъв страх, че това не е последният им разговор за този проклет английски граф.

ГЛАВА 22

*Златото вече не е предмет на моите
мечти, уви!*

*Тъй като сърцето ми за теб безспирно днес
тупти.*

*Желая само с теб да бъда, затова те моля,
остани.*

*Иначе знай, че страшно много ще ме
заболи.*

*Затова, любима моя, върни се пак при мен,
на пристана ще чакам измъчен и сломен.*

*И нека нивга вече, ний не се делим, любима,
че иначе не ще те видя пак.*

Анонимен автор

Из „Безстрашният моряк“

Децата, насядали около Сара на брега, завикаха в хор:

— Още една приказка, разкажи ни още една приказка!

Два дни бяха изминали, откакто тя се бе съгласила да се омъжи за Гидиън, два прекрасни, изпълнени с блаженство дни. Децата, разбира се, бяха забелязали настроението ѝ. И как можеха да не го забележат, когато тя се усмихваше безпричинно през цялото време и се движеше като на сън? Затова успяха да я убедят днес да не им предава урок, а да им разказва приказки. В момента тя беше толкова щастлива, че с радост би поднесла чай с кифли дори на дявола, ако ѝ ги беше поискал по-мило.

Ан обаче реши да въведе ред. Тя започна да цъка с език на децата да замълчат.

— Стига, момченца и момиченца, тя вече ви разказа три приказки. Това наистина е достатъчно за днес.

— Нямам нищо против... — възрази Сара.

Един плътен мъжки глас я прекъсна.

— Аз ще разкажа на децата една приказка, ако искат. Тя се обърна и видя Гидиън, който стоеше зад нея и никога не бе изглеждал по-доволен и по-безгрижен. Той се приближи и дяволита усмивка изгря по загорялото му от слънцето лице. Вятърът развяваше гарвановочерните му коси около бузите му, а това смекчаваше твърдите очертания на челюстта му. Когато той ѝ намигна, тя не можа да се въздържи и се усмихна. Понякога и самият той приличаше на малко момченце.

— Сигурна съм, че ще им е приятно да чуят някоя приказка от тебе, Гидиън — каза тя. — Нали така, деца?

Децата мълчаха стъписани. Тя ги погледна и видя, че очите им, изпълнени с любопитство и страхопочитание, бяха насочени към Гидиън. Той не беше проявявал голям интерес към децата досега, вероятно защото беше твърде зает с възстановяването на острова. Поради това те не знаеха много за него, освен че той и моряците му бяха похитили тях и техните майки.

Ако децата бяха по-големи, може би нямаше да се боят толкова от него. Но те бяха съвсем малки. Най-голямото момченце беше на шест години, а най-голямото момиченце — само на девет.

Ан прекъсна неловкото мълчание:

— Не се дръжте толкова стеснително. Знам, деца, че с удоволствие ще изслушате някоя приказка от капитана. Сигурно вече ви е омръзнало да слушате все мен и госпожица Уилис, нали?

След като Ан ги изгледа строго, децата започнаха едно след друго да кимат с глава, макар че го правеха по-скоро от страх, отколкото от ентузиазъм.

Гидиън седна до Сара съвсем непринудено и се усмихна на децата.

— Слушайте сега всички. Знам, че сте чували много ужасяващи неща за мене. И аз няма да ви лъжа. Някои от тях са верни. Открадвал съм по някоя и друга скъпоценност навремето и съм се сражавал в доста битки за отбраната на моята страна.

Децата го гледаха с ококорени очи. Той продължи да разказва, като повиши гласа си, за да надвика шума на вълните.

— Но повечето от нещата, които са ви казали за мен, не са верни. Корабът се казва „Сатир“, а не „Сатана“. Той се усмихна дяволито. — И макар че приличам на него в някои отношения, не съм дяволът. — Като наведе главата си надолу, той разтвори косите си с двете си ръце. — Разгледайте ме по-отблизо. Виждате ли рога, скрити в косата ми? — После седна на пясъка и свали единия ботуш, протегна напред босия си крак и размърда пръстите си. — А копита виждате ли? — Той вдигна крака си, като че искаше да го разгледа и той самият. После смръщи нос. — Нямам копита, но краката ми малко намирисват.

Джейн, малката дъщеричка на Моли, която седеше отпред, се изкикоти, после покри устата си с ръка.

Като се приближи по-напред, Гидиън изпъна крака си срещу Джейн и отново размърда пръстите си.

— Искаш ли да помиришеш крака ми? — Когато тя поклати глава и пак се изкикоти, той размаха крака си във въздуха пред нея. — Може би ще искаш да провериш дали не съм скрил някъде копитото си? Може да е зад пръстите ми? Или под петата?

Няколко от другите деца се изсмяха.

— Хайде, проверете! Да видим дали ще откриете копитата ми. — Джейн протегна плахо ръката си, за да докосне пръстите му. — Престани да ме гъделичкаш де! — предупреди я той. — Имам страшен гъдел.

Сара прикри усмивката си. Тя знаеше, че няма място по тялото му, където да има гъдел, защото го бе изследвала най-подробно.

Джейн погъделичка петата му с пръсти и той се засмя престорено.

— Спри, моля те, спри! — провикна се той с преувеличен страх. — Казах ти, че имам гъдел!

Това, разбира се, насърчи и другите и те започнаха да го гъделичкат и да се опитват да го разсмеят. Малко след това всички деца го наобиколиха и започнаха да го гъделичкат, да писукат и да се смеят.

Тя го наблюдаваше и бучка заседна в гърлото ѝ. Той щеше да бъде много добър баща. Представяше си как се боричка на пясъка със

собствения си чернокос син или с дъщеричката си с големи очи. Тя страшно се радваше, че ще се омъжи за него.

Сега се боеше само Джордан да не развали всичко.

Лицето ѝ изведнъж просветна. Но той, разбира се, можеше и да не пристигне. Хубавото беше, че Гидиън си промени решението и тя можа да изпрати писмо на Джордан и да му пише да не идва. Ако ѝ провървеше, то щеше да стигне до него навреме, за да го убеди, че тя е добре и няма нужда да идва да я вземе. Пък и само три седмици бяха изминали, откакто Пети беше заминал, а той едва ли бе намерил кораб да отплава от Кабо Верде за Англия. А може писмото ѝ даже да пътува със същия кораб, с който се връща Пети.

Пък дори писмото да стигнеше в Англия след заминаването на Джордан, докато той пристигне на острова, щеше вече да е късно. Свещеникът щеше да дойде след два дни и тогава тя и Гидиън щяха да се венчаят и вече никой нямаше да може да ги раздели. Дори Джордан не можеше да очаква, че тя ще остави съпруга си, мъжа, когото обича.

Мъжът, когото обича! Болка прониза гърдите ѝ. Тя толкова обичаше Гидиън, че понякога мислеше, че ще се поболее. Това ѝ стана ясно през нощта, когато той ѝ бе разказал за майка си и я беше любил толкова сладко, че сърцето ѝ се бе свило от мъка. Тя искаше да му го признае тогава, но изпитваше съвсем нови, непонятни чувства и нямаше да издържи, ако той не ѝ отговореше със същото. Той все още не ѝ беше повярвал изцяло, независимо какво говореше, и нямаше да се почувства напълно сигурен, докато не се оженят.

Как се беше случило това? Откога най-важната цел в живота ѝ беше да направи щастлив един бивш пират? Тя не знаеше, дори нещо повече, това не я интересуваше. Чувствата ѝ нямаше да се променят. Затова се беше съгласила да се омъжи за него. Нямаше смисъл повече да се залъгва, че може с радост да отплава с Джордан, ако той дойдеше да я вземе. Нямаше да може вече да остави Гидиън, както не можеше да спре да диша.

Пък и нямаше желание да заменя спокойната атмосфера на Атлантис с Лондон. В Лондон тя винаги изпитваше чувството, че се опитва с пръсти да запуши пробита водосточна тръба, за да спре мръсната струя от бедност, престъпления и смърт да залее града. Хората от нейната обществена прослойка не само не ѝ бяха оказали голяма помощ, но дори ѝ се бяха присмивали за усилията, които

полагаше. Колкото и упорито да се бореше тя, винаги имаше повече загуби, отколкото печалби.

Затова пък на Атлантис можеше наистина да помага на хората. Жените бяха започнали да разчитат на себе си донякъде и благодарение на нея. А мъжете проявяваха повече уважение към жените, питаха ги за желанията им и проявяваха дребни жестове на внимание, с което печелеха симпатиите на своите любими. Мъжете и жените заедно бяха започнали да изграждат нещо наистина трайно. Тя се радваше, когато гледаше как хора, които са били отхвърлени от своите страни, сега си възвръщаха самоуважението и намираха полезна цел в живота си. Всеки ден тя се събуждаше и копнееше да започне новият ден, за да може да изследва още нещо от острова и да намери нови интересни неща, които да сподели с Гидиън.

Имаше само едно нещо, за което се чувстваше виновна, а то бе, че не успя да убеди Гидиън да остави жените сами да решат съдбата си. И двамата избягваха въпроса за женитбите, като че се бояха да не прережат тънката нишка на щастието, която ги свързваше. Но тя трябваше да постави този въпрос много скоро. Месецът, който беше дал за размисъл, изтичаше след два дена и макар че повечето жени си бяха избрали вече съпрузи, имаше и такива, които се плашеха от женитба или не я искаха, особено онези, които бяха оставили в Англия своите предани съпрузи или любими мъже.

Но тя вярваше, че като обясни това на Гидиън, той ще направи изключение за тях. През последните седмици тя бе разбрала, че той е разумен човек, способен на голямо великодушие. Стремеше се към нещо по-добро за всички и беше готов да направи каквото е необходимо, за да го постигне. И щеше да разбере, че тя е права, когато му докаже, че така е най-добре за колонията.

Той накара децата да насядат около него и започна да им разказва някаква приказка за Едноокия Джак, корабния папагал, който обичал да яде солено говеждо. Като ровеше несъзнателно с ръка в пясъка, тя го гледаше със свито сърце и много ѝ се искаше да запамети всяка негова черта. Бузата му с белега, който навремето ѝ се бе сторил ужасен, а сега ѝ беше толкова скъп... Неговите безцеремонни, сръчни пръсти, които ѝ бяха доставили невероятна наслада през последните няколко дни, и голите му крака с черните косми по пръстите. О, да, тя го обичаше отгоре до долу. И макар че той още не ѝ беше казал, че я

обича, тя знаеше, че и това ще стане. Трябваше да ѝ го каже. Тя нямаше да допусне той да не я обича.

Той доразказа приказката си, а децата започнаха да настояват за още една, но той вдигна ръце, като че се предава.

— Извинявайте, деца, но не мога. Не сега. Сайлъс, и другите мъже ме чакат. Отиваме на ловна експедиция.

Когато децата в хор изразиха недоволството си, той обясни:

— Всички обичате свинско печено, нали?

Децата кимнаха утвърдително.

— Е, тогава — продължи той, като се изправи на крака и започна да изтръсква пясъка от бричовите си, — трябва да ви намерим от него. Но ще се върнем преди залез-слънце и тогава ще ви разкажа още някоя приказка, съгласни ли сте?

— Да! — извикаха децата.

Като застана до Сара, Ан ги погледна и се усмихна с разбиране, а после викна с ръка децата да се съберат около нея.

— Хайде, деца, да идем сега на брега. Мисля, че открих някакво гнездо на костенурка тук наблизо.

Сара се усмихна с благодарност на приятелката си, докато децата хукнаха към брега и я оставиха сама с Гидиън.

— Цял ден ли ще отсъстваш? — запита тя, щом децата изчезнаха от погледа им, а по гласа ѝ личеше, че е разочарована.

Той се усмихна закачливо, като се приближи до нея и я привлече в обятията си.

— Говориш като съпруга, а дори още не сме женени.

— Имаш нещо против това ли? — подразни го тя.

— Ни най-малко. — Той я целуна звучно, а ръцете му започнаха да шарят по тялото ѝ.

Когато той се дръпна назад, тя се вкопчи в него. Неизвестно защо не ѝ се щеше да го пусне да тръгне. Макар че сега те почти никога не се разделяха, тя не можеше да си обясни защо, но точно днес нямаше желание да остава сама.

— Мога да дойда с тебе.

Той се засмя.

— И какво ще правиш? Ще зареждаш пушките ни ли? Ще режеш месото или ще дереш кожата? Или ще носиш дивеча до тук вместо

нас? Имаш да вършиш по-важни неща от това да се промъкваш из храсталаците с група миризливи мъже, тръгнали на лов.

— Знаеш, че това не е причината, поради която не ме искаш — обвини го тя. — Ти и останалите искате да бъдете свободни да се оплаквате, да си чешете езиците и да се наливате с грог, без да ви е грижа какво ще си помислят след това жените ви.

— Да, сега, като спомена за това...

— Добре де, тръгвай! — отвърна тя с престолено отвращение, като се дръпна назад. — Но да не си посмял да дойдеш довечера в леглото вонящ на грог и свинска кръв!

— Не се тревожи. — Той я приближи до себе си. — След половин ден, в който ще съм се оплаквал, чесал и наливал с грог, ще бъда за баня. — Той разшири с пръст деколтето на блузата ѝ и надникна закачливо в него. — И за някои други удоволствия, които после ще измисля.

— Гидиън! — извика тя и червенина заля страните ѝ. Щеше ли да свикне някога с неговото дръзко поведение?

Вероятно не, помисли си тя, когато очите му потъмняха от желание и ръката му притисна талията ѝ. А тя се разтрепери в очакване на неговата целувка.

— Капитане! — провикна се един глас откъм гората. — Идваш ли, или не?

Като изруга тихо, той я пусна.

— Да, дяволите да ви вземат! — извика той. — Сега идвам.

— Не се безпокой за мене. Ще се оправя. — Тя се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата. — Приятен лов. И ни донеси някое хубаво тлъсто прасе за сватбеното празненство.

— Точно това смятам да направя, любов моя — отвърна той с усмивка. После се обърна и започна да се изкачва към гората.

Сърцето ѝ заби силно, като видя, че той спря, за да ѝ махне с ръка, после изчезна сред дърветата. „Любов моя“. Той бе казал „любов моя“. Това вероятно не означаваше нищо, но я изпълни с надежда. Скоро той щеше да каже и нещо повече, тя беше сигурна в това. И с нетърпение очакваше този момент, за да му отвърне със същите думи.

Като повдигна полите си и въздъхна, тя тръгна край брега. И така се задълбочи в мислите и мечтите си за Гидиън, че не забеляза колко се е отдалечила от другите.

Изведнъж някой я сграбчи изотзад. Запуши устата ѝ с ръка и я издърпа до дърветата. Обзе я ужас и тя започна да се бори с всички сили, за да се освободи от ръцете на мъжа.

— Пусни я, Пети! — изсъска един глас, когато тя се озова с похитителя си в гората. — Ама ти я изплаши!

— Престанете да пицтите, госпожице, разбирате ли? — промърмори един познат глас до ухото ѝ. — Сега ще ви пусна.

В отговор на това тя го ръгна с лакът в ребрата.

— О... о... — изохка той и я пусна. — За какъв дявол направихте това?

Тя се обърна към него, а очите ѝ светнаха от гняв.

— Защото ми изкара ангелите, тъпак такъв!

— Изкара ти ангелите ли? — попита друг познат глас. И в този момент Джордан излезе иззад едно дърво, измъчен и пребледнял, облечен със съвсем неподходящ за такова място официален костюм. — Започнала си да употребяваш особени изрази, откакто не съм те виждал, Сара.

— Джордан! — извика тя, а сърцето ѝ подскочи от радост, като видя скъпия си брат. Тя се хвърли в обятията му и облегна глава на рамото му. — О, Джордан, ти си дошъл!

— Да, кукличко, дойдох. — Ръцете му я стиснаха до болка. — Добре ли си? Направиха ли ти нещо тези дяволи? — Той я отдалечи малко от себе си и започна да я разглежда внимателно. — Изглеждаш добре, но знам, че това не значи нищо.

— Добре съм — прошепна тя, — наистина съм добре.

Той отмахна косите ѝ от бузата ѝ, а очите му започнаха да оглеждат лицето ѝ.

— Нямах представа какво изстрадах, като си представих ужасите, които... — Той спря, а лицето му помръкна. — Но това вече няма значение, нали най-после те намерих. Сега си в безопасност.

Изведнъж тя се почувства виновна. В безопасност ли? О, ако Гидиън можеше да види брат ѝ сега, щеше да разбере колко нечестно е постъпил, като ги е похитил. Гидиън! Мили Боже, какво да прави тя сега с Гидиън и Джордан? Тя се дръпна от брат си. И докато търсеше начин да му каже колко са се променили нещата през последния месец, тя се помъчи да прикрие смущението си, като му задаваше разни въпроси.

— Как можа да стигнеш толкова бързо дотук?

— Когато „Частити“ се върна в Лондон, капитанът дойде на часа при мене и ми каза, че са ви отвлекли. Веднага тръгнах за Кабо Верде, последното пристанище, където са видели кораба да спира. Докато обикалях островите с надеждата да намеря някакви сведения къде са отседнали пиратите, срещнах Пети в Сан Николао, който чакаше някой кораб да се върне в Англия. И той ме доведе тук.

Тя не си беше представяла, че може да се случи подобно нещо, макар че ако беше помислила повече, щеше да се досети, че Джордан ще тръгне да я търси веднага, щом „Частити“ пристигне в Англия. И ето го сега тук. А тя съвсем не беше подготвена за такова развитие на събитията.

— Къде е корабът ти?

— Пети е огледал набързо острова, преди да отплава оттук и ни доведе до едно закътано пристанище, където аз и хората ми чакаме да отведем теб и неговата годеница.

— Та след като заговорихме за това, господарю... — започна Пети.

Джордан му махна с ръка да тръгва.

— Да, върви и я намери. Но побързай, преди да са открили кораба ни. Ще те чакаме със Сара тук.

Това е добре, помисли си тя, докато Пети се отдалечаваше. Трябваше да остане за малко насаме с Джордан без намесата на Пети.

Той отново обърна мрачното си лице към нея.

— Знам, че искаш да спасим и другите жени, Сара, но първо исках да съм сигурен, че ти си в безопасност. Щом Пети се върне с годеницата си, можем да се качим на „Дифайънт“.

Тя го погледна изненадано. Корабът „Дифайънт“ беше гордостта на неговата флота. Тя не можеше да повярва, че е рискувал да тръгне с него заради нея.

— Можех да доведе цялата си флота тук — продължи той, — но знаех, че ако направя това, репутацията ти ще бъде опетнена завинаги. Затова платих на капитана на „Частити“ да излъже за случилото се по време на пиратското нападение и реших, че е най-добре да дойда с мой кораб, за да не избухне после скандал.

— Но, Джордан...

— Не се безпокой — продължи той, сякаш не бе казала нищо. — Имам достатъчно хора и оръдия, за да унищожа това пиратско гнездо. Можем да потопим „Сатир“, преди пиратите дори да разберат какво става. А след това можем...

— Не! Не трябва да правиш това!

Той я погледна, като че е обезумяла, после лицето му се промени.

— О, да, бях забравил. Пети ми каза, че жените спели на кораба. В такъв случай лесно ще можем да изтеглим „Сатир“ в морето, преди да ги нападнем. Имам достатъчно хора...

— Джордан, моля те! Не можеш да правиш такива неща!

— А защо не?

Тя кършеше ръце и търсеше начин да му каже истината.

— Защото няма да ти позволя това. Не мога да ти разреша да направиш нещо на Гидиън.

— Гидиън ли? — повтори той, а очите му засвяткаха като стоманени остриета под слабите слънчеви лъчи, проникващи през дърветата. — Да не би случайно да говориш за капитан Хорн? Пираталорд? Мъжът, който напада и тормози корабите по английските морета през последното десетилетие? Някакъв безскрупулен престъпник, който...

— Той не е безскрупулен! И не е престъпник. Вече не е.

— Сигурно смяташ така, защото твърдял, че ще се засели на този остров ли? Пети ми разказа всичко за този човек и, изглежда, се възхищава от него като последен глупак. Но аз няма да се оставя да ме заслепят никакви романтични легенди за пиратството, Сара. Виждам го такъв, какъвто е.

— Но той не е такъв, за каквото го мислиш! Не е онова... ужасно същество, за каквото го представят вестниците. Той е умен, внимателен и...

— И отвлича жени за развлечение!

Тя преглътна мъчително. Беше трудно да обори последното му твърдение.

— Не е за развлечение. Вярно е, че ни отвлече. Постъпката му беше глупава, но ако ми дадеш достатъчно време да остана с него, ще го убедя да освободи онези жени, които искат да напуснат острова.

— Да ти дам достатъчно време ли? — Той я хвана за раменете. — Сара, той не е от онези милозливи старци от съвета на флотата,

които можеш да убедиш със сладките си приказки да направят онова, което искаш. Той е закоравял престъпник!

— Ти не го познаваш!

— А ти познаваш ли го? — Той присви очи, докато гледаше простите ѝ дрехи и босите ѝ крака. — И колко добре познаваш този пират?

Като правеше усилия да не се изчерви, тя обърна лицето си настрани.

— Достатъчно добре. И го обичам, Джордан. Той ми предложи да се омъжа за него и аз приех. Ще се оженим вдругиден.

— Само през трупа ми! — избухна той. — Ако си въобразяваш дори за минута, че ще гледам безучастно и ще те оставя да направиш такава грешка...

Тя отново обърна очи към него.

— Това не е грешка! Напълно съзнавам какво правя!

— Да, също както знаеше какво правиш, когато беше хлътнала по онзи проклет полковник Тейлър!

Тя се дръпна рязко от него.

— Как можеш... как... — Тя спря и си пое въздух няколко пъти, за да овладее гнева си. — Как смееш да ги сравняваш двамата! Полковник Тейлър искаше моята зестра. А Гидиън не иска нищо от мен, освен любовта ми.

Джордан потърка опакото на свитата си в юмрук ръка като че искаше да я стовари върху нечие лице. Вероятно върху това на Гидиън.

— Чуй се само какво говориш, Сара. Защиатаваш човек, който мрази английските благородници още откакто е започнал да плава по море. Знаеш ли колко много англичани е обрал? Колко жени е изнасиллил и колко...

— Той никога не би обладал жена, освен ако тя не е съгласна — измърмори тя. После цялата се изчерви и отклони погледа си. Дявол да го вземе, не трябваше да казва това нито на Джордан, нито на когото и да е било друг. — Аз... исках да кажа...

— Искаш да кажеш, че те е прелъстил — извика той гневно. После пхна ръката си в горния джоб на сакото си и извади един пистолет. — Сега се налага да го убия!

Тя се хвърли към него и започна да дърпа с всички сили ръката му.

— Ако падне дори косъм от главата му, няма никога да ти простя!

— Да, това много ще ме затрогне! — изръмжа той, като се опитваше да я отблъсне от себе си. — Къде е сега този проклетник?

— Да не си посмял! Иначе... ще те издам на пиратите, преди да можеш да напуснеш този остров! Кълна се в това!

Хората на Гидиън нямаше да направят нищо на Джордан, ако тя не им позволеше. Те бяха започнали да ѝ се доверяват, а дори и да я уважават.

Но за Гидиън не беше толкова сигурна. Ако той сметнеше дори за миг, че Джордан е дошъл да я вземе, щеше да го окове във вериги. Трябваше да направи всичко възможно, за да не се срещнат двамата мъже. Джордан я изгледа с отворена уста.

— Да ме издадеш на пиратите ли? Нима би направила такова нещо?

— Не мога да ти позволя да го нараниш, не разбираш ли? Няма да допусна да доведеш хората си тук и да разрушиш Атлантис. Не ти ли е ясно? Той се е превърнал сега в нещо като град, където хората живеят, работят и имат семейства. Не можеш просто да докараш твоите оръдия и да изравниш всичко със земята. Няма да допусна това!

— Толкова ли е ценно всичко това за теб?

— Това място е всичко за мен — каза тя спокойно и съвсем сериозно.

Той отклони погледа си от нея и прибра пистолета в джоба си.

— Много добре. Ще направя каквото искаш.

Тя го изгледа подозрително.

— Какво значи „каквото искам“?

— Няма да докарам оръдията си тук. Ще отплавам обратно, без дори пиратите да разберат, че съм идвал. — Той я изгледа с пронизващ поглед. — Но само при едно условие.

— Условие ли?

— Да дойдеш с мен.

Нещо я жегна силно под лъжичката. Трябваше да очаква това. Джордан винаги беше готов да направи каквото е нужно, за да я опази, дори ако се наложи да използва и принуда.

— Имай предвид — добави той, като видя изражението на лицето ѝ, — че моите хора получиха нареждане да нападнат, ако не се

върна на „Дифайънт“ до дванадесет часа на обяд. А аз няма да замина, ако ти не тръгнеш с мене, дори ако заради това ще трябва да гледам оттук как унищожават острова.

Хладни тръпки я побиха.

— Джордан, не искай това от мен. Тук има някои жени, които искат да си отидат и наистина трябва да ги вземеш, но аз...

— Интересуваш ме само ти, Сара. Няма да мръдна оттук без тебе.

— Не искам да заминавам! Не чу ли какво ти казах?

— Чух. Но вярвам, че не го мислиш сериозно. — Гласът му прозвуча помирително. — Войниците познават това явление. Случва се с хората, когато са в плен. Откъснат ли ги от обществото, те губят перспектива и като че започват да проявяват разбиране и да гласуват доверие на своите похитители. Но след като ги спасят, разбират, че не са били съвсем нормални през този период.

— Не са били съвсем нормални ли? Как мога да те накарам да разбереш? Аз съм напълно нормална. И знам какво върша.

— Докажи ми го тогава. Ела с мен в Англия, Сара. Остави тези негодници в тяхната колония. — Той сложи ръце на хълбоците си. — И ако след няколко седмици изпитваш същите чувства както сега, ще те върна обратно тук.

— Не, няма да ме върнеш. Познавам те, Джордан. Дори когато си грешил, ти никога не си си признавал. Ще ме отведеш оттук, а после ще започнеш да намираш извинения защо не можеш да ме върнеш. — Тя го гледаше с умоляващ поглед. — Ако ме насилиш да замина с тебе сега, това ще ме съсипе, чуваш ли? И ще те намразя. Уверена съм в това.

Думите ѝ го накараха да трепне, но само за секунда. После лицето му отново стана непреклонно.

— По-добре да ме мразиш сега, отколкото после да съжеляваш, че си останала тук. Ако не дойдеш с мене, уверявам те, че ще пленя всички тези пирати и ще ги върна в Англия заедно с жените. Имам достатъчно хора и оръжия да го направя.

Тя потрепери при мисълта какви опустошения могат да нанесат на острова неговите хора с техните оръдия. Но как можеше да го спре? И как да го накара да разбере, че тя наистина знае какво прави?

Внезапно изшумоляване на клоните под тях стресна и двамата. Пети идваше откъм дърветата и водеше Ан за ръка.

— А, ето ви! — измърмори Джордан. — Крайно време беше. Трябва да тръгваме.

Пети погледна към Ан, после се изпъчи.

— Аз и Ан ще останем тук. Няма да се върнем в Англия с вас, господарю.

Джордан сви ръцете си в юмруци.

— Да не сте полудели всички тук? Какво ви е направил този пират, омагьосал ли ви е?

— Аз не мога да се върна в Англия, милорд — прошепна Ан, като гледаше Джордан със страхопочитание. — Там веднага ще ме изпратят пак в Нов Южен Уелс. Или ще трябва да се крия до края на живота си от съдията. А Пети не иска да поеме такъв риск. — Тя погледна влюбено към своя любим. — Той предпочита да остане с мене тук, отколкото да замине в Англия без мене.

— Слушайте какво, госпожице Морис — заговори Джордан, — сигурен съм, че мога да поговоря с някои хора и ви уверявам, че няма да се наложи да ви депортират отново.

— Не е само заради това, милорд — намеси се Пети. — Тук е... наистина хубаво място. Последния път останах само един ден, но и то беше достатъчно, за да разбера, че ще си създадем хубав дом. Мене нищо не ме очаква в Англия. Томи не се нуждае от мене. Той си има свое семейство. Ако се върна там, ще трябва да плавам по моретата доста години, за да събера пари за една малка къщичка, а и повечето време ще живеем разделени с Ан. А тук не се боя, че ще работя малко по-тежка работа, защото ще мога да имам всичко, което пожелаю. — Той погледна Ан с обожание. — Всичко!

— А какво мислиш, че ще направи пиратският капитан, като те открие тук, след като ние заминем? — попита Джордан зяядливо.

Очите на Пети се разшириха от ужас.

— Честно казано, милорд, не знам. Но той е разумен човек. Като му обясня, че е трябвало да изпълня дълга си към госпожица Уилис, той ще ме разбере.

Сара не беше толкова уверена в това, но нямаше желание да охлажда ентузиазма на Пети.

— Видя ли за какво ти говорех, Джордан? — запита Сара троснато. — Дори твоят слуга не иска да напусне Атлантис.

— Атлантис! — изсумтя Джордан. — Ама че име за такава пиратска бърлога! Гърците щяха да се обърнат в гробовете си, ако можеха да чуят това. — После той погледна Пети. — Тогава остани. Само се надявам, че ще доживееш до утре сутринта, за да се наслаждаваш на този остров. — След това се обърна към доведената си сестра. — Но ти, скъпа моя, ще дойдеш с мене. Иначе се кълна, че ще открия тоя твой проклет пиратски капитан и ще отделя чаровната му глава от предателското му тяло!

Тя се вгледа в лицето на доведения си брат и сърцето ѝ изтръпна от ужас. Ако не заминеше, той щеше да убие Гидиън или щеше да го отведе като пленник, а то бе все едно, че го убива. А да не говорим и за това как хората, на Джордан можеха да съсипят острова и неговите обитатели.

— Ако тръгна с тебе сега, ще се закълнеш ли, че ще заминем, без да закачаш никой тук? Кълнеш ли се, че няма да кажеш на никого за това място? — Това не бе идеалното разрешение, но беше най-доброто при сегашните обстоятелства. Идването на Пети тук беше като отварянето на кутията на Пандора, а сега Сара не беше в състояние да върне назад развитието на нещата.

— Мога да забраня на хората си да казват къде се намира островът — измърмори той.

Тя го погледна настоятелно.

— Ако лорд Блекмор не може да направи това, не знам кой друг би могъл.

— Сара, злоупотребяваш с търпението ми...

— Неговите хора не знаят кой живее на този остров, госпожице — намеси се Пети, а това накара Джордан да го изгледа навъсено. — Негова светлост лордът не им каза къде отиват, преди да стигнем до островите Кабо Верде, защото не искаше после да разпространят някоя, скандална история, свързана с вас. Затова продължи да си мълчи и след това, за да не би някой от тях да реши да напусне кораба в Сантяго от страх да не се срещне с Пирата-лорд. Повечето моряци се боят до смърт от капитан Хорн.

— Добре, да си остане тогава така. — Тя почувства голямо облекчение. Ако Пети казваше истината, може би поне щеше да

предотврати идването на други хора тук, които по-късно да заловят и убият пиратите. Тя погледна брат си и кръстоса ръце на гърдите си. — Няма да дойда с тебе, докато не се закълнеш, че няма да унищожиш острова и няма да споменаваш нищо за него, особено пред твоите хора.

Джордан я загледа изпитателно.

— Ако го направя, ще се върнеш ли в Англия? И ще забравиш ли за тази глупост?

— Ще се върна в Англия, но няма да забравя абсолютно нищо. И съм твърдо решила да приема предложението ти да ме върнеш обратно тук, след като те убедя, че моите чувства няма да се променят.

— Дяволите да го вземат, Сара...

— Това са моите условия, Джордан. Приемаш ли ги? Той отклони очи и се загледа през дърветата към осветения от слънцето прибор. После погледна пак към нея.

— Да, ще обещавам всичко, само и само да те измъкна от този проклет остров.

— Трябва да ми дадеш джентълменската си дума за това, чуваш ли? Не искам после да подметнеш уж случайно пред твоите приятели от флотата къде се намира тази пиратска „бърлога“.

— Ти си страшно упорита жена, знаеш ли?

— Научила съм го от тебе.

Той въздъхна и прокара пръсти през кестенявите си коси.

— Вероятно си права. Добре, кълна се в честта си, че няма да разкрия къде се намира островът. Можем ли да тръгваме вече?

— А какво ще правим с другите жени? С тези, които не искат да останат тук?

— Аз пък мислех, че всички са щастливи в твоя рай — отговори той саркастично.

Тя сведе очи надолу.

— Някои от жените... не са годни да живеят тук. Не можем ли да ги вземем с нас?

— Не, освен ако искаш да уведомиш пиратите за нашето присъствие тук. Имахме късмет, че те заварихме сама. Достатъчно е само една от жените да ги предупреди. Тогава ще ме пленят, а моите хора ще нападнат острова. — Той заговори по-тихо. — Е, разбира се, ако ми позволиш да доведем моите хора на острова, можем лесно да спасим жените... Сърцето ѝ подскочи от страх.

— В никой случай!

— Да тръгваме тогава. Да напуснем вече това проклето място.

— Един момент. — Тя се обърна към Ан. — Кажете на жените, че ще се върна заради тях. И тогава всяка, която пожелае, ще може да си отиде. — Тя свали медальона от шията си, поддържа го една минута, после го целуна и го даде на Ан. — Предай това на Гидиън. Кажете му, че ще се върна и тогава ще си взема медальона. Кажете му го на всяка цена, разбра ли?

— Сара — обади се Джордан, — той беше на майка ти.

— Точно заради това. — Бучка заседна в гърлото ѝ, но тя я преглътна. Скоро щеше да си го вземе обратно. Тя беше сигурна в това. — Той знаеше какво означава този медальон за мене и че никога не бих го оставила просто така. Не мога да измисля друг начин да го успокоя, че ще се върна.

Колко ненавременно беше това заминаване, след като наскоро бяха разговаряли за предателството на майка му. Нейното потайно измъкване оттук щеше да го съсипе. А може би той никога нямаше да ѝ прости и като си представи това, тя едва не избухна в ридания.

Сара смяташе да каже на Пети да предаде на Гидиън, че не е заминала по собствено желание. Но после се отказа. Не, не биваше, защото ако Гидиън разбере, че са я принудили да замине, нищо нямаше да го спре да я последва в Англия. А тя не можеше да допусне това. Той трябваше да смята, че си е отишла по своя воля.

— Кажете на Гидиън, че ще се върна на всяка цена, но не му казвайте нито дума за споразумението ни с Джордан, чуваш ли? Иначе той ще тръгне след мене за Англия, а там ще го обесят, както и всички други, които заминат с него. Закълни се, че няма да му кажеш истината защо съм заминала. Закълнете се и двамата.

След кратко колебание Пети кимна с глава. После Ан го последва.

Сърцето на Сара се сви от мъка. Като ги накара да се закълнат, тя знаеше, че Гидиън сигурно ще страда много. Но предпочиташе той да се измъчва известно време, отколкото да го арестуват, щом навлезе в английски води. В Англия неговата присъда щеше да бъде кратка, жестока и безпощадна. Тя не можеше да понесе дори мисълта за това.

— Хайде, Сара — настоя Джордан нетърпеливо. — Наредих на моите хора да нападнат острова, ако не се върна на „Дифайънт“ до

дванадесет часа на обяд.

— Добре. — Тя прегърна Ан, после Пети. — Ще се върна! — обърна се тя и към двамата с насълзени очи. — Това може да стане и след месеци, но ще се върна на Атлантис при първа възможност.

След като тя тръгна, Джордан я изгледа гневно.

— Държиш се така, като че те водят на екзекуция, а не като че се връщаш при семейството си в истинския си дом.

— При семейството си ли? Винаги съм смятала, че ти си моето семейство, Джордан. — Тя гледаше напред с безразличен поглед и почти не забелязваше накъде вървяха. — Но сега... започвам да те смятам за свой тъмничар. И се боя, че това ще продължи до деня, в който ме върнеш обратно тук.

За пръв път брат ѝ прояви благоразумие да не отговори.

ГЛАВА 23

*Ако всички мъже са родени свободни,
защо всички жени ще са родени за робини?*

Мери Астел, поетеса и феминистка
Из „Предговор към някои размишления за брака“

Когато мъжете, които бяха тръгнали на лов, стигнаха до брега рано вечерта, настроението им беше много добро. Носеха на раменете си няколко убити прасета, а в торбите им тежаха няколко яребици. Като се перчеха и шегуваха, те вървяха самоуверено към огнището, което бяха направили на открито, и имаха голямо желание да пийнат и по някоя бира.

Но Гидиън не искаше бира. Той искаше Сара. Нямаше търпение да ѝ каже за водопада, който бяха открили в края на портокаловата горичка. И вече кроеше планове как ще отидат с нея там на следващата сутрин. Щяха да се къпят при водопада, после да ядат портокали и накрая щяха да се любят в усамотената гора.

Като прехвърли малката брезентова торбичка от едната си ръка в другата, той си мислеше за подаръците, които ѝ носеше: едно изтъркано камъче от блестяща скала, няколко портокала и една изящна малка миниатюра от слонова кост. Особено беше горд с последното. Миниатюрата беше чудесна и на нея беше изобразено крайбрежието на Атлантис. Това беше един малък, ръчно изработен предмет от слонова кост, не по-голям от палеца му. За него той бе дал на един от своите хора най-хубавия си ловджийски нож. И беше сигурен, че тя много ще го хареса, защото едва ли бе виждала в живота си по-красиво нещо.

Но къде беше тя? Той беше напълно сигурен, че ще го чака тук. После погледна към къщичката им и видя, че лампата на прозореца свети. Изглежда вече се бе прибрала в техния дом. А ако е там, беше

най-добре да иде веднага при нея. Като видя Луиза, която стоеше край огнището и мълчеше, той даде знак на мъжете, които носеха прасетата върху коловете, да излязат напред. Усмивнати до уши, те положиха убитите животни в краката ѝ като крале, които поднасят скъпоценности на някоя кралица.

— Добре ще се нахраним тази вечер, Луиза — заговори Гидиън и хвърли в краката ѝ още една торба, после продължи:

— Опечете първо яребиците. Ще ядем от тях, докато чакаме да се опече свинското. И не позволявай на твоя мъж да ги развали с нескопосното си готвене, чу ли ме? Ти умееш да печеш добре свинското. Да видим как ще го направиш сега.

— Така е! — съгласи се Сайлъс, който стоеше близо до Гидиън. Той бе изпил повече алкохол от това, което можеше да понася, и затова хич не го интересуваше дали яденетата му не са особено качествени. — Момичето явно умее да пече свинско, нали? — Той ѝ хвърли един сластолюбив поглед. — Пък и я бива не само за това. Вярвайте ми, това е истината, момчета.

Мъжете се сбутаха, намигнаха си и се изкикотиха, после погледнаха крадешком към Луиза, за да видят каква ще бъде нейната реакция. При такъв коментар обикновено тя цялата се изчервяваше и му отвърщаше много остро.

Тъй като нейните жлъчни забележки доставяха голямо удоволствие на мъжете, те винаги с нетърпение очакваха да чуят как ще отговори тя на техните грубовати закачки.

— Престани вече, Сайлъс! — отвърна тя вяло.

И тъй като не каза нищо повече, Сайлъс я запита:

— Само това ли ще кажеш, бе момиче? — Той се облегна на рамото на Гидиън. — Какво мислите за това, момчета? Успял ли съм най-после да укротя тази дребна женичка?

— Сайлъс, моля те, сдържай си езика — помоли го Луиза.

Нещо в настойчивия ѝ глас привлече вниманието на Гидиън. И когато Сайлъс започна да ломоти още нещо, капитанът му заповяда да замълчи. После се обърна към Луиза.

— Какво има? Случило ли се е нещо?

Тя погледна разтревожено към мъжете зад него.

— Може би трябва да си поговорим насаме...

— Това не е нужно. — Той изведнъж потрепери и хиляди страховити мисли забръмчаха в главата му. И изведнъж се сети за нещо друго, което не смееше да изрече на глас. — Нещо със Сара ли има? Случило ли ѝ се е нещо?

Луиза наведе очи към пясъка.

— Нищо не ѝ се е случило. Само че...

— А къде е тя сега? — Той погледна отново към къщичката им, а сърцето му заби по-силно. Ако ѝ се е случило нещо... — Той се наклони да тръгне към дома си, но един познат глас зад него го спря.

— Тя си замина, капитане.

Той се обърна бавно назад и видя, че Питър Харгрейвс стои в центъра на светлината, която се излъчваше от пламъка на огнището.

— Какво, дявол да го вземе, правиш тук? — изръмжа Гидиън. — И как така си е „заминала“? Къде е отишла?

Ан Морис се приближи до него и пхна ръката си в свивката на лакътя му, докато Пети мачкаше нервно шапката в ръцете си.

— Ами, капитане, знаете ли... така стана, че...

— Заминала е за Англия с брат си — обади се Куини, като разблъска другите и излезе напред. — А Пети е този, който е довел брат ѝ, за да я отведе оттук. — Истинско задоволство се бе изписало на порочното ѝ лице. — Стана точно както ти казах аз по-рано, шефе. Само си изгуби времето да сваляш тая дървена философка!

— Куини, дръж си езика зад зъбите! — сопна ѝ се Луиза, докато Гидиън пребледня.

Като погледна Пети с яростен поглед, Гидиън изръмжа:

— Какви ги разправя тая?

Луиза излезе напред, в очите ѝ се четеше състрадание.

— Доколкото разбрах, Пети е работил за граф Блекмор, брата на госпожица Уилис. Затова е довел графа и неговите хора с кораба му „Дифайънт“. Те взели госпожица Уилис и отплавали за Англия.

Гидиън просто занемя. Сара си е отишла? Графът я е взел? Сигурно я е накарал насила, иначе Сара никога не би го напуснала. Не е възможно след всички любовни думи, които си бяха разменили, след начина, по който се бяха любили, планирали бъдещето си и...

Той изстена, като си спомни за разговора им за брат ѝ и за това, че той много ѝ липсвал. Но тя каза, че няма да напусне Атлантис. Макар че бе казала също и че би искала да посети Англия.

Като сви ръцете си в юмруци, той се мъчеше да си припомни всички нейни думи. Значи тогава е очаквала Харгрейвс, нали така? Ако Харгрейвс е бил на служба при графа, Сара сигурно е знаела през всичкото време, че брат ѝ ще дойде да я вземе. И докато се е любила с него, брояла е дните, докато пристигнат нейните спасители.

Не, той не можеше да го повярва! Не и за своята Сара.

— Знаеше ли тя още в началото, че работиш за брат ѝ? — попита той Харгрейвс със слаба надежда, че може да не е била осведомена защо Харгрейвс е на борда на „Частити“.

При този въпрос Пети се смути ужасно.

— Тъй вярно, капитане.

Предателството на Сара го потресе по-дълбоко от това на майка му. Значи е бил прав още от началото. Английските аристократки не се сродяваха доброволно с такива като него. И явно биха направили всичко възможно, за да оцелеят, докато ги спасят, дори ако се наложеше заради това да позволят на един похотлив пират да се люби с тях.

Събитията от последния месец и половина блеснаха пред него с потресаваща яснота. „Значи затова се е съгласила да се омъжи за тебе“ — помисли си той. След това погледна към морето, като се мъчеше да запази самообладание пред моряците си, макар да имаше чувството, че някой го удря с дебел камшик и разкъсва сърцето му на хиляди малки частици.

— Значи вие двамата сте планирали да я пазите от мене, докато я спасят. И като ти дадох възможност да заминеш, ти се възползва от случая. А тя е участвала в тази работа, за да ме разнежи и да отклони вниманието ми с всеотдайността си, докато е планирала своето бягство.

Той хвърли торбата с подаръците в прибой и изруга.

— А аз съм смятал, че наистина ѝ харесва тук и иска да направи нещо от Атлантис! Ама че глупак съм бил! Какъв откачен, сяпо влюбен глупчо съм бил!

— Слушай, Гидиън — заговори Сайлъс с разтревожен глас, — знаеш добре, че това момиче не се преструваше, че иска да направи нещо от Атлантис. Всички виждаха, че тя обича това място почти колкото тебе.

Той се обърна към Сайлъс и попита:

— Защо тогава е отплавала с брат си при първата възможност, която ѝ се е удала?

— Не можете да я упрекувате за това! — възрази Харгрейвс. — Тя не искаше да заминава. Той я накара!

Гидиън втренчи поглед в Харгрейвс.

— Как така я е накарал? Ако я е отвел насила оттук, кълна се, че ще тръгна след него и така ще го наредя, че никога повече да не му идва наум да взима нещо мое!

Ан пребледня и се вмъкна между Гидиън и Харгрейвс.

— Пети не искаше да каже точно това, капитан Хорн. Госпожица Уилис замина оттук доброволно. — Когато Гидиън я загледа с мрачен поглед, тя побърза да добави: — Но не си отиде завинаги. Тя искаше да ви кажа, че ще се върне скоро, щом това бъде възможно. Помоли ме да ви дам това. — Ан започна да рови в джоба на престилката си и извади оттам един малък сребърен предмет. После му го подаде. — Каза още, че това е уверението, че ще се върне.

Той го взе и позна сребърния медальон на Сара. За момент у него се породих слаба надежда. Тя не сваляше този медальон от врата си. Той знаеше, че тя много държи на него. И сигурно нямаше да го остави, ако не смяташе да се връща.

Но и майка му беше оставила една ценна брошка, когато бе напуснала и него, и баща му.

Като стисна медальона в ръката си, той погледна към Харгрейвс.

— Ако този проклет граф не я е накарал насила да замине, защо тогава е тръгнала с него? Та нали щяхме да се женим? Тя каза, че иска да остане при мене.

Харгрейвс и Ан се спогледаха.

— Не знам, капитане — заговори нервно Харгрейвс. — Ами... може би има да оправя някои неща в Англия, преди да се пресели тук.

Но от колебаещия се поглед на Харгрейвс ставаше ясно, че дори и той не вярва на това. И изведнъж му хрумна друга версия защо може да е оставила медальона си, но това бе толкова болезнено, че му се стори, че ще умре от мъка.

— Или може би — каза той студено — не смята да се връща, никога вече тук. Може този медальон да е някаква хитрост, за да не тръгна след нея и да пленя кораба на брат ѝ.

Тревога блесна в очите на Ан.

— Не, не трябва да мислите такова нещо, капитане. Брат й беше докарал много хора с оръжия. И ако искаше, можеше да унищожи и вас, и вашите моряци. Но не го направи. Тя не му позволи това. Помоли го да не се бие с вас и той се съгласи.

— Да, съгласил се е, защото е знаел, че той и неговите моряци от търговските кораби не могат да се мерят с мене! Ама че страхливец! Да се промъкне като крадец на Атлантис и да отвлече жената, за която щях да се женя, без дори да смее да вдигне оръжие срещу мен! Ако бях на негово място, нямаше така лесно да отстъпя пред молбите на Сара. На драго сърце щях да се бия с всеки, който посмееше да...

Той спря, като си спомни изведнъж какво бе казал на Сара преди две вечери. „Няма да му позволя да те вземе, ако това питаш. Ще се бия с всеки, който се опита да те отнеме от мене.“ Тя явно бе запомнила добре тези му думи. Беше ги приела насериозно и сега се бе постарала да не даде на Гидиън възможност да направи нещо на брат й. Страшен гняв го обзе, подобен на развихрена морска буря. Значи само това я е интересувало — да опази брат си, който е вероятно някакъв негодник, който не може да си служи със сабя и се бои от пистолети. Макар че Ан и Харгрейвс се опитваха да я защитават, истината беше, че когато е трябвало да избира между него и семейството си, Сара бе избрала семейството си. Макар да бе казвала, че иска да направи света по-добър и да превърне Атлантис в колония, с която да се гордеят, това са били просто празни приказки. Иначе тя никога нямаше да го напусне заради брат си. Като стисна медальона по-силно, той огледа лицата на хората, които бяха застанали край огъня. А тези хора? А останалите жители на Атлантис, онези, за които твърдеше, че ще се грижи? Тя се беше борила за жените и бе предложила да учи и мъжете. А вместо това се бе измъкнала от острова със своя страхлив брат и ги бе изоставила всичките. Проклета да е тази жена! Имал е погрешна представа за нея от самото начало!

Тези аристократки бяха всичките замесени от едно тесто, бяха лъжливи, слаби и готови да направят всичко възможно, за да се върнат в лоното на своите богати и влиятелни фамилии. Как можа да се заблуди така?

— Моля ви, капитан Хорн — прекъсна мислите му нежният глас на Ан, — трябва да сте сигурен, че тя ще се върне. Знаете, че

госпожица Уилис никога не би обещала такова нещо, ако не го мислеше сериозно.

Той я изгледа мрачно.

— Може ти да го вярваш, ако това те утешава, но аз не съм сигурен. Тя е заминала, без да я е грижа нито за вас, нито за мене. И няма да се върне. Пък и Атлантис ще бъде по-добре без нея.

— Но не беше точно така... — опита се да възрази Харгрейвс.

Мрачният поглед, който Гидиън му хвърли, го накара да замълчи.

— А вие, господин Харгрейвс, не искам да казвате нищо повече. Дадох ви повече злато, отколкото сте виждали в живота си, а вие ми се отплатихте, като доведохте вълците пред прага ми. — Изведнъж се сети, че има и още една страшна опасност. — Като се приближи към Харгрейвс, той го хвана гневно за ризата. — А сега всички знаят къде се намира този остров, нали? И предполагам, че графът чака само да измъкне сестра си невредима от острова, а после да изпрати флотата на Негово величество да унищожи всички ни. Сега е все едно, че всички сме мъртви и то заради тебе!

Харгрейвс енергично поклати глава в знак на отрицание.

— Негова светлост графът не доведе флотата, защото искаше да запази репутацията на госпожица Уилис. Кълна ви се! Не каза нищо и на хората си кой живее на този остров от страх да не напуснат кораба в Сантяго, като чуят името ви. А госпожицата отказа да тръгне с него, докато той не ѝ обеща, че ще продължи да си мълчи за Атлантис.

Гидиън загледа сурово този дребен мъж, който въпреки всичко винаги беше успявал да се изравни с него.

— А защо трябва да ти вярвам?

— Ако смятах дори за момент, че тия от флотата ще дойдат да превземат острова, капитане, защо щях да остана тук? Можех да замина с „Дифайънт“ и да взема жена си с мене.

Той наистина бе прав. Гидиън беше достатъчно умен, за да разбере, че е така. Погледът му се отклони от Харгрейвс към Ан, а нейното лице беше помръкнало от страх.

— Моля ви, господине — каза тя с глас, като че някой я душеше, — пощадете Пети. Той остана тук заради мене. И той, както и аз, вярваме в бъдещето на Атлантис. Няма да го понеса, ако... му се случи нещо.

— Не се тревожете, госпожице Ан — намеси се Сайлъс. — Капитанът няма да направи нищо лошо на Харгрейвс. Разбира се, ако мъжът ви се държи добре на острова.

— Не се меси в тази работа, Сайлъс! — провикна се заплашително Гидиън. Той изгледа продължително Харгрейвс и за момент си представи какво удоволствие би изпитал, ако нареди да хвърлят един хубав бой на този човек, помогнал за заминаването на Сара.

Но той никога не бе одобрявал боя, пък и разбира се, не можеше да го направи, след като сладката малка Ан стоеше там, с ръка на сърцето, молейки го за милост. В случая Харгрейвс беше направил само това, което бе сметнал за свой дълг. Сара беше тази, която бе предала всички тях и го бе изоставила. Като изруга грубо, той свали ръката си от ризата на Харгрейвс.

— Добре. Правете с Ан каквото искате. Но не ми се мяркайте пред очите, ако ви е мил животът.

После тръгна към своята къща, която беше пуста и празна сега, когато един друг глас го спря.

— А какво ще правим с женитбите? — запита Куини. Можем ли още да си изберем съпрузи през останалите два дни?

Той я изгледа със студен поглед. Много му се искаше да й каже, че трябва да си избере съпруг до два дни. Щеше да бъде хубаво наказание за неприличния език на тази уличница, ако я накара да се омъжи насила за някой от неговите моряци.

Но дори още преди Сара да замине, той бе разбрал, че е глупаво да се опитва да диктува кой за кого да се ожени, особено след като искаше мъжете и жените да изпитват истински чувства един към друг. Това беше единственото, на което го бе научила Сара. Дори сексът не би могъл да замени уважението и любовта в брака, а те не можеха да съществуват, ако двама души са били събрани насила. Той я беше принудил да остане с него и сега плащаше жестока цена за това.

— Никой няма да се жени, освен по собствено желание.

Жените ахнаха от учудване, а Луиза излезе пред тях.

— Благодаря ви, капитане. Много благодарно от ваша страна. И смея да кажа от името на всички жени, че сме ви благодарни за добрината.

— Добринна ли? Ами! Правя го, защото е от полза за Атлантис. И това няма да се промени само защото Сара си е отишла. Тя може да е изоставила всички ни, но това място ще продължи да съществува. И ние ще продължим своята работа.

С помощта на Бога те щяха да направят от Атлантис такова място, за което всички да им завидят, независимо дали Сара щеше да бъде тук, или не. А после един ден той щеше да я намери и да ѝ покаже какво е зарязала. Защото вече не беше малкото момченце, което не умееше да се защити, когато една жена го изостави. Този път той имаше думата.

ГЛАВА 24

*Тя каза: Не ще те изоставя, скъпи, разбери.
Макар година вече нас да ни дели.*

Анонимен автор
Из „Морякът и неговата любов“

Беше изминала почти една седмица, откакто Джордан и Сара бяха пристигнали в Англия, след като бяха пътували цял месец по море. Беше се свечерило и Джордан стоеше долу на стълбите в лондонската си градска къща, като се разхождаше нервно и поглеждаше на всеки пет секунди към часовника в хола. Сара закъсняваше. Тя бе дала съгласието си да го придружи на бала у Мерингтънови тази вечер, но се бавеше вече половин час.

Все още се чудеше как бе успял да я убеди. Тази сутрин беше казала ужасена „не“ и го бе погледнала така, сякаш я караше да тръгне гола по улиците. А днес следобед, когато той се прибра вкъщи, след заседанието в парламента, тя бе променила решението си.

И слава Богу! Беше време да излезе сред обществото и да забрави този проклет пират. След няколко танца с мъже от нейната среда тя щеше да разбере колко е била глупава, че се е влюбила в един пиратски капитан. Пък и хората трябваше да я виждат, за да може да секнат всички слухове за скандала, който още не беше отминал. Само Бог знаеше колко неприятности си създаде, за да запази нейната репутация.

Бе прикрил приключенията ѝ с пиратите, като беше платил на собствениците на „Частити“ голяма сума пари, за да разкажат, че са я пуснали, без да я докоснат, заедно с корабния екипаж след пиратското нападение. Той беше разпространил надлъж и нашир, че през

седмиците след това тя се е възстановявала от травмата на преживяното. Дотогава всички, изглежда, вярваха на тази история.

Томас Харгрейвс влезе и се изкашля на висок глас точно когато Джордан обикаляше хола за петнадесети път. Но въпреки че не беше в настроение да разговаря с икономата си в момента, той прикри раздразнението си. В края на краищата Харгрейвс беше загубил брат си завинаги заради Джордан и трябваше да му прави някои отстъпки заради това.

— Какво има, Харгрейвс? — запита графът и погледна отново към стълбите.

— Става дума за госпожица Сара, милорд. Казахте да ви докладвам кога излиза и кога се прибира, докато сте в парламента през деня, и реших да направя това, преди да излезете сега.

Джордан погледна часовника в хола и въздъхна.

— Защо пък не, дявол да го вземе! Нямам друга работа в момента.

— Добре, милорд. — Харгрейвс извади някакъв лист и наведе глава, за да го прочете, а плешивото му теме заблестя под пламъка на свещите. — В девет часа и осемнадесет минути сутринта, след като закуси с вас, госпожица Сара се изкъпа, Пеги ѝ помогна да облече розовата батистена рокля, а след това тя слезе долу в десет часа и пет минути. — Листът, който държеше, прошумоля леко, преди да продължи. — После тя посвири на пиано във всекидневната. Мисля, че първата мелодия беше „Долу, край бреговете на Клауди“. — Той потупа с пръст брадичката си. — Или беше „Долу край Сали Гар...“

— Не ме интересува какво е облякла или какво е свирила, Харгрейвс! — избухна той припряно. — Искам само да знам какво е правила.

— Добре, милорд — отговори Харгрейвс с кисела физиономия. — Тя свири на пиано до десет часа и трийсет и две минути, а след това ми поиска един екземпляр от книгата на Дебрет за родословията на перовете. Разглежда го до дванадесет и деветнадесет минути. Стори ми се, че го четеше много внимателно. За обяд ѝ занесох подноса, на който бях сложил баница с пилешко, приготвена от готвача, а както знаете, това е любимото ѝ ядене. Имаше и салата с шест ореха, две филии с...

— Харгрейвс! — викна заплашително Джордан.

— Исках само да знаете какво ѝ поднесохме, защото тя не се докосна до нищо. А както ви е известно, госпожица Сара винаги обядва, особено когато има баница с пилешко.

Джордан се намръщи и започна пак да крачи нагоре-надолу.

— Спести ми коментарите си. Знам, че не се храни добре, откакто се е върнала. — Тя не ядеше много и когато бяха на кораба. А тази сутрин той видя, че тя, без да мисли какво прави, си намаза една препечена филия от хляба, но после я остави настрана, без да я докосне.

Но и това не беше най-лошото. Тя спеше само по няколко часа на нощ, а през останалото време се разхождаше из салоните като призрак. Избягваше всякакви контакти с него, а когато той ѝ заговореше, тя отвърщаше на въпросите му с едносрични думи.

Освен когато заговореха за този проклет пират. Тогава тя разказваше на Джордан повече, отколкото той желаше да чуе за мечтите на този човек, за неговата утопия и колко бил внимателен с децата, както и куп други „чудесни“ качества, които притежавал, докато му омръзнеше да слуша името Гидиън Хорн.

Но всичко това сега трябваше да приключи. Тя се бе съгласила да отиде с него на бала. Това със сигурност вече беше признак, че увлечението ѝ по капитан Хорн започва да намалява.

— След обяда госпожица Сара излезе някъде — продължи да обяснява Харгрейвс.

Джордан изведнъж се обърна към него.

— Излезе ли? Казах ти, че не бива да излиза никъде без мене! — Откакто се бяха върнали, той постоянно се боеше, че тя ще се качи на някой кораб и ще се върне отново на този проклет остров.

Харгрейвс се изчерви.

— Тя... се е измъкнала, без да я види някой. — Но след като Джордан го загледа навъсено, слугата веднага добави: — Но се върна само два часа след това. Каза, че ходила на гости у една от приятелките си от Дамския комитет. Изглеждаше много добре и веднага попита за вас.

Това, изглежда, е било, когато тя влезе в библиотеката и му каза, че ще дойде на бала. Какво се бе случило през тези два часа, че да промени решението си?

Но това не беше важно сега. Тя щеше да иде с него и само това го вълнуваше. Някаква врата се отвори горе, което показваше, че тя най-после се е приготвила, и той махна на Харгрейвс с ръка да замълчи.

— Можеш да ми разкажеш останалото утре сутринта — каза той тихо и се обърна към стълбите. — Върви да доведеш Сара...

Той спря, като видя сестра си горе на стълбите. После отвори уста от изумление. О, Господи, що за лудост я бе прихванала? Беше облякла някаква ужасна рокля. Деколтето ѝ бе изрязано дълбоко и разкриваше по-голямата част от гърдите ѝ, а и беше толкова прилепнала до тялото ѝ, че очертаваше всичките му извивки. Отгоре на това беше от златист, прозрачен плат, тънък като цигарена хартия, от онези рокли, които само французойките или някоя от неговите любовници се осмеляваха да облекат. През нея почти се виждаше пъпът ѝ, дявол да го вземе!

Дали не беше полудяла? Сара никога не беше носила такава рокля! Дори една омъжена англичанка не би си позволила да се яви на обществено място облечена така скандално, а камо ли една почтена девойка от добро семейство.

— Откъде, дявол да го вземе, си взела тая рокля? — измърмори той, докато тя слизаше по стълбите. — Върни се веднага горе и се преоблечи! Няма да дойдеш у Мерингтън облечена така!

Тя го изгледа равнодушно.

— Защо пък не? Ти ме водиш на този бал, с цел да намеря заместник на Гидиън, нали? Аз само улеснявам твоя план. С тази рокля ще мога да измамня някой клетник да се ожени за мене, нали така? — Тя слезе още няколко стъпала надолу. — Но след като го хвана в мрежите си, ще трябва да измислиш нещо и да го баламосаш за моето обезчестяване. А може и да не го е грижа. Нали все пак имам зестра. С тези пари ще мога да си купя представителен съпруг, ако с тази рокля не успея да хвана някого.

— Някой, който ще иска зестрата ти ли? Или някой развратник? — развика се той ядосано и тръгна нагоре по стълбите. — Такъв мъж ли искаш за съпруг?

Тя вдигна рамене и дръпна по-надолу деколтето си, за да разголи още повече гърдите си.

— Какво значение има? Дали е един или друг, не е толкова важно, нали? Ти сигурно така смяташ, иначе нямаше да ме разделиш с мъжа, когото обичам.

Той спря на стълбите и присви очи.

— Какво значи това, Сара, някакъв номер ли правиш, за да ме накараш да се чувствам виновен за това, което направих?

— Номер ли? — каза тя най-невинно. — Съвсем не. Само се опитвам да ти помогна. След като си се заел със задачата да решиш за кого трябва да се омъжи и за кого не, аз изпълнявам своята роля да съблазня някой мъж. Как ти се струва това? — Тя притисна с ръка изключително тънката материя към тялото си. — Смяташ ли, че лорд Манфред ще хареса тази рокля? Чух, че си търсел съпруга.

Джордан изскърца със зъби. Лорд Манфред беше шестдесетгодишен и не само искаше да се ожени за момиче със зестра, но беше и голям женкар. Този негодник от години се увърташе около Сара. Тя, както и Джордан го ненавиждаха.

— Каза вече каквото имаше да казваш — измърмори той сърдито. — А сега върви горе и си облечи прилична рокля.

— Но, Джордан, аз нямам нищо по-подходящо, за да съблазня някой...

— Тръгвай веднага, Сара Уилис! Защото иначе се кълна, че аз самият ще те преоблека.

— Добре — отговори тя презрително, — щом настояваш. Но не ме вине после, ако не съм могла да прелъстя подходящ съпруг още сега. — Като изсумтя, тя се обърна и тръгна нагоре по стълбите.

— И не си измисляй извинения, за да не дойдеш с мене на бала — извика Джордан след нея. — Чакам те тук долу след половин час!

— Добре, Джордан — каза тя с голямо задоволство. Щом се прибра в стаята си, Сара се усмихна доволно.

„Така ти се пада, братко!“ — помисли си и веднага тръгна към Пеги, в чиито ръце се намираше роклята, която всъщност смяташе да облече. Прислужницата не направи никакъв коментар, докато помагаше на Сара да съблече скандалната френска рокля, която Сара бе взела назаем от приятелката си от Дамския комитет. Мили Боже, Сара никога в живота си не се беше чувствала толкова разголена и при това пред Джордан. Но може би сега той щеше да разбере как й въздейства неговото непоносимо и деспотично държание.

Колкото и да се бе старала, той не искаше да приеме доводите ѝ. Устата я заболя да го увещава, докато пътуваха с кораба „Дифайънт“. Нищо от това, което му каза, не успя да го накара да промени решението си. Макар че беше известен като един от най-големите женкари в Англия, към нея той се държеше като строг моралист. Тя просто полудяваше, като знаеше, че в същото това време, през което той я отвежда далеч от Атлантис, недоверието на Гидиън ще расте и той ще си мисли, че го е изоставила също така жестоко, както майка му. Тази мисъл не ѝ даваше мира.

Тя се намръщи, докато Пеги ѝ помагаше да облече другата, поприлична рокля. Ех, да можеше да се върне на Атлантис сама! Но не смееше да направи това без разрешението на Джордан, защото той веднага щеше да я последва, а този път сигурно щеше да доведе и флотата, за да унищожат острова и всичките му жители. А това беше ужасяващо!

Тази сутрин той дори има дързостта да ѝ предложи да отиде с него на бал, като че нищо не се бе случило в живота ѝ през последните няколко месеца. Тогава тя реши да му покаже колко е бил безсърдечен. Е, може би сега вече щеше да я послуша.

Но тя трябваше да отиде на този бал и по една много важна причина. Тази сутрин се бе сетила, че след като не може да напусне Англия сега, би могла поне да опита да открие нещо за семейството на Гидиън. Затова беше взела книгата на Дебрет за родословията на перовете. В нея откри, че има само една дъщеря на дук, която се казва Юсташа и която отговаря по възраст за майката на Гидиън. Но най-учудващото бе, че тази жена бе жива. И беше съпруга на маркиз Дрейдън. А ако сведенията на нейната приятелка от Дамския комитет се окажеха верни, лейди Дрейдън щеше да присъства на този бал.

Е, разбира се, лейди Дрейдън може би не беше майката на Гидиън. Но нещата, които нейната приятелка ѝ бе разказала за тази жена, я поразиха. Лейди Дрейдън и мъжът ѝ не обичали да бъдат в центъра на общественото внимание, а живеели по-скоро уединено и скромно в имението си в Дарбишър. Те били филантропи и отпусkali солидни дарения на няколко благотворителни дружества, но избягвали бурните аплодисменти, които съпътстват такъв род щедрост. А лейди Дрейдън била известна със своята приветливост и доброта.

Нещо не беше както трябва. Майката на Гидиън би трябвало да бъде разглеждана егостка. Пък и нали Гидиън твърдеше, че е мъртва! Но Сара беше прочела от началото до края книгата за перовете и не бе открила друга, която да отговаря на данните за майката на Гидиън.

Може би Елиъс е излъгал, че жена му е умряла. Или Гидиън не е доразбрал нещо, или не е чул добре името ѝ. Във всеки случай тази вечер тя смяташе да разбере истината. Но първо искаше малко да измъчи брат си.

Когато тя слезе за втори път долу, Джордан огледа роклята ѝ одобрително, преди да ѝ отвори вратата, за да излязат. Но ѝ заговори, едва когато бяха вече в каретата.

— Не разбирам какво толкова лошо съм направил. Искам само да те направя щастлива.

Тя гледеше пред себе си с втренчен поглед.

— Като не ми даваш да се омъжа за мъжа, когото обичам ли?

— Ти само си въобразяваш, че го обичаш. След известно време ще видиш, че е било едно мимолетно увлечение...

— Благодаря ти за ласкателната преценка на моя характер.

Той я погледна изплашено.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това?

Тя се усмихна с горчивина.

— Наистина ли не разбираш? Знам, че има лекомислени жени, които се влюбват, а после забравят обекта на любовта си, щом се промени обстановката. — Тя си мислеше за майката на Гидиън, която го бе изоставила, без да се замисли. — Но не вярвам да смяташ, че съм от тях. Ако постъпех така, както се надяваш, и успеех да забравя Гидиън за тези няколко дни, след като се върнах в Англия, нямаше ли това да показва, че съм най-неуравновесената и лековерна жена, която познаваш?

— Това щеше да ми покаже само, че си разумна — отвърна Джордан, макар че за пръв път, откакто напуснаха Атлантис, изглеждаше неуверен в становището си.

— Разумна ли? Не мисля така. Една разумна жена не отдава сърцето си толкова лесно, нито пък си го взема обратно заради нечия прищявка. Трябваше ми цяла седмица да разбере, че въпреки грубото му държание, той е истински мъж, и още три седмици, за да се съглася да се омъжа за него. Не съм взела решението си толкова лесно. Не

разбираш ли? Та аз знаех, че ще дойдеш да ме спасиш. Ако исках да се противопоставя на Гидиън, можех да се въздържа. — Тонът ѝ се смекчи, като си спомни как Гидиън я беше погледнал, когато тя му беше предложила да се омъжи за него. — Но аз не исках да му се противопоставя. И сега не искам. Трябва да се върна там.

Той изруга тихо и отчаяно.

— Искай от мен всичко друго и ще се съглася, само не това. Ще ти позволя да продължиш да се занимаваш с твоята реформистка дейност, където и когато пожелаеш. Само не ме моли да те връщам на онова място.

Тя тропна толкова силно с крак по пода на каретата, че пружините ѝ се разтърсиха.

— Но аз не искам нищо друго! За каква ме смяташ, че да приема нещо в замяна на мъжа, когото обичам?

Като изскърца със зъби, той се загледа през прозореца в мъгливата лондонска нощ.

— Не си ли се чудила защо този пират мрази толкова благородниците? Откъде знаеш, че няма да си промени решението за теб един ден заради тази неоснователна омраза?

— Не е неоснователна! Тя е... тя е... — Сара спря и не пожела да му разкаже за миналото на Гидиън по същата причина, поради която се бе въздържала много пъти досега. Защото знаеше, че Джордан няма да повярва на този разказ. Щеше да помисли, че е пак някаква лъжа, която Гидиън е измислил, за да спечели съчувствието ѝ. А това, че Гидиън никога не бе потърсил семейството на майка си, щеше да направи тази история още по-невероятна в очите на брат ѝ. Той не би повярвал, че един пират може да бъде толкова горд, та да не желае да рискува да се почувства унижен, като разбере, че семейството на майка му продължава да не го иска. Затова тя трябваше да разбере истината, преди да я каже на Джордан.

Сара несъзнателно докосваше закопчалката на чантичката си.

— Повярвай ми, като ти казвам, че има основателни причини за тази омраза.

Те пътуваха мълчаливо известно време, преди той да заговори отново.

— Значи продължаваш, като преди, да искаш този пират за съпруг?

— Да. И няма да си променя решението, независимо на колко бала ще ме замъкнеш.

— Защо тогава се съ согласи да дойдеш с мене?

Тя отбягна погледа му.

— Имам да свърша... една работа.

— Работа ли? Каква работа?

Тя се колебаеше какво да му каже, после реши да му разкрие само част от истината.

— Искам да се срещна с лейди Дрейдън, а ми казаха, че щяла да присъства на бала тази вечер. Трябва да поговоря с нея за нещо.

— Свързано с Дамския комитет ли? Знам, че тя е голяма филантропка.

Сара веднага се залови за това извинение.

— Да. Свързано е с Дамския комитет.

— Ще е трудно да я откриеш. Сигурно ще има много хора.

— Няма значение. Все някак ще я намеря.

Сара щеше да го стори. Дори ако се наложеше да заговорва всяка възрастна дама на бала. Трябваше да намери начин да открие дали лейди Дрейдън е майката на Гидиън. Това беше най-малкото, което можеше да направи за мъжа, когото обичаше.

Гидиън се качи на „Сатир“ и спря при перилата, където беше целувал Сара през нощта след пожара. Нощта, когато тя му се беше отдала толкова страстно. Смазваща тежест като че се беше стоварила върху гърдите му, тежест, която го измъчваше, откакто тя бе заминала. Колко време беше минало оттогава? Три седмици ли? Или четири? Той не беше сигурен. Последния месец живееше в поредица от безсънни нощи и крайно напрегнати дни. Караше хората си да работят толкова много, че накрая Барнаби го помоли да ги остави да си отдъхнат известно време. Но Гидиън искаше да построят къщите, а когато ги довършат, щяха да започнат да строят училище и църква.

В живота си сега той имаше само една цел — да направи Атлантис съвършен във всяко отношение. Тогава светът щеше да научи за неговата утопия, за мястото, където мъжете и жените ще живеят заедно и свободно, без тиранията на несправедливи управници. Светът щеше да научи и тя щеше да чуе за това. И щеше да разбере, че е успял, въпреки заминаването ѝ, и тогава щеше да се проклине за това.

Той удари с юмрук по перилата. Кого заблуждаваше? На нея сигурно ѝ е безразлично какво ще стане с Атлантис. Беше се махнала оттук и изглежда само това беше важно за нея. Всичко, което бе казала, че иска да го възстановят и да помогне за развитието му, са били само празни думи, за да не разбере той нейните планове. А той ѝ бе повярвал! Като безумно влюбен глупак той бе повярвал на всяка нейна дума!

Свали ръцете си от парапета и си тръгна, но погледът му попадна на неговата къща. Това беше единствената недовършена постройка на острова. Не беше я докосвал, откакто тя бе заминала. И какъв смисъл имаше? Без Сара не му трябваше къща. Тя беше единствената жена, за която той бе искал да се ожени, и сега, когато си беше отишла...

Сега, когато си беше отишла, нямаше значение как ще изглежда неговата къща, кога ще се храни или какви успехи ще постигнат на Атлантис. Нищо нямаше вече значение.

По дяволите, защо не можеше да заличи тази жена от мислите си? Всичко му напомняше за нея. Като отрежеше грозд банани от някое дърво, той си спомняше колко много ги обичаше тя. Всеки път, като видеше бяла бродирана блуза или червени коси, сърцето му подскачаше. Докато разбереше, че не е тя. И никога нямаше да бъде тя. Сара си бе отишла и независимо какво беше казала, нямаше да се върне тук. Беше глупаво да се надява на това. Той извади нейния медальон от джоба си и го загледа. Гидиън не знаеше защо го бе задържал. Докато го прехвърляше в ръцете си, той си спомни как тя постоянно го опипваше, като говореше с него, а тънките ѝ пръсти превъртаха синджирчето в една или друга посока. Трябваше да хвърли този проклет медальон в океана. Той олицетворяваше лъжата, че тя ще се върне, една от многото лъжи, които му бе наприказвала, за да го залъгва, докато пристигне помощ за нейното спасяване.

Той разлюля украсението зад перилата и погледна надолу към водата, която беше достатъчно дълбока да го погълне. Трябваше само да го пусне надолу и да го остави да се свлече от пръстите му.

Но той нямаше сили да направи това. Някакъв глупав, сантиментален импулс го накара да пхне медальона обратно в джоба на панталоните си, а от устните му се изтръгна тиха ругатня.

Като се намръщи, той прекоси палубата, влезе в салона и тръгна към своята каюта. Моли и нейните деца все още спяха нощем в нея, но

той я ползваше през деня. А в момента се беше запътил за там с определена цел. Имаше нужда от бутилката си. Той не пиеше често, но днес беше решил да се напие до забрава. Искаше поне веднъж да не го измъчват мислите му за Сара.

Като отвори със замах вратата, той влезе в каютата си, но в този момент някой изписка и той видя една руса глава да изчезва под завивките.

— Излез оттам, проклетнице такава, която и да си! — извика той. — Какво, дявол да те вземе, правиш тук? — Той беше освободил каютния си помощник от задълженията да разтребва каютата му, още когато се преселиха на Атлантис, така че не можеше да бъде той. Пък и преди малко беше видял Моли да разговаря нещо сериозно с Луиза, значи не можеше да бъде и тя. Само дано не е някоя от другите жени. Той не беше в настроение да се разправя, с която и да е от тях. А Бог да ѝ е на помощ на Куини, ако е тя, защото щеше да я изгони като мръсно коте.

Тогава изведнъж разбра, че треперещото същество изпод завивките на леглото беше много по-малко, от която и да е от жените. Той изохка мъчително. Сигурно е Джейн, петгодишната дъщеря на Моли. Сигурно беше тя. Той се опита да заговори по-мило.

— Джейн, ти ли си, моето момиче? Излез оттам. Всичко е наред. Няма да ти направя нищо лошо.

Една руса главичка се подаде изпод атлазената завивка и първо се видяха зачервените ѝ очи и нослето ѝ, а после и задъхващата се устица.

— Ти ми крещеше! Каза ми лоши думи и ме наруга!

Той въздъхна тежко и седна на леглото.

— Знам, миличка. Не трябваше да го правя. Но днес съм много сърдит.

Тя се подаде още малко изпод завивките. После постави двете си пухкави ръчички върху тях и го загледа съвсем сериозно.

— Защото госпожица Сара си отиде ли?

Той се втрещи.

— Госпожица Сара няма нищо общо с това.

— О! Аз пък мислех, че госпожица Сара ще се омъжи за тебе.

— Къде е майка ти? — попита той, като побърза да смени темата. Беше дошъл тук да прогони мислите си за Сара, а не да говори за нея.

— Защо те е оставила Моли тук сама?

— Каза, че трябвало да говори с госпожица Луиза. И ми нареди да поспя малко. — Тя пак задиша тежко. — Но аз не обичам да спя следобед.

Като се опита да потисне усмивката си, той протегна ръка и разроши косите ѝ.

— Да, но следобедният сън е полезен за малките момиченца. Защо не легнеш пак, а аз ще те оставя да поспиш, съгласна ли си?

Тя отпусна главичката си послушно върху възглавниците, но той усещаше, че очите ѝ го следят, когато стана и се отправи към бюрото. Той отвори чекмеджето и извади бутилката с рома, като му се искаше някак да я прикрие от погледа ѝ.

— Това джин ли е? — запита тя подозрително.

— Не. Спи сега.

— Баща ми понякога пиеше джин, когато беше тъжен. И пеше някакви смешни песни, за да ме развеселява.

Гидиън я загледа по-внимателно. Въпреки че знаеше от Сара, че някои от жените имат мъже в Англия, той не се беше замислял много по този въпрос. Пък и ако техните съпрузи са били свестни, нямало е да допуснат жените им да участват в престъпления, нали така?

— Татко ми липсва — каза тя с детинска откровеност. — Много ми липсва.

Той почувства, че съвестта започва да го мъчи, и запита:

— Защо не си останала с него в Англия?

— И двамата с мама казаха, че трябва да замина с нея. Той смяташе, че моряците няма да я задяват толкова, като я видят с мене. — Очите ѝ блеснаха. — Татко каза, че ще дойде при нас, щом спечели малко пари. — После дребното ѝ лице пак помръкна. — Само че, той не може да дойде при нас сега, като живеем на този остров. Мама каза още, че ще си имам друг татко.

Горчива бучка на съжаление заседна в гърлото му. Той се опита да я преглътне. Мъжът на Моли едва ли някога е щял да отиде в Нов Южен Уелс, а тя сигурно е щяла да вземе друг мъж, дори и само за да издържа децата си.

Но макар и да търсеше оправдание, това не намаляваше неговата вина. Малката Джейн нямаше да може да разбере тези подробности. Тя

знаеше само, че преди е имало надежда баща ѝ да иде при тях, а сега това бе станало невъзможно.

И за пръв път той осъзна това, което Сара го бе карала да разбере. Че не всички жени искат да останат тук. Някои от тях не бяха доволни, че ще се омъжат, без да имат думата по този въпрос. Никак не бяха доволни. А други се чувстваха направо нещастни. Защото трябваше да се примирят, че ще загубят завинаги любимите си мъже в Англия.

И за всичко това беше виновен той и неговите големи утопични планове. Утопия ли? Когато преди време той бе казал пред Сара, че Атлантис е утопия, тя му бе казала: „Утопия, където мъжете ще имат всички права на избор, а жените ще бъдат безправни“. Тя беше права, а грешката беше негова. Сега разбираше, че една утопия, където само половината от хората ще имат право на избор, не струва особено много.

— Мама каза, че вече трябва да се държа като голямо момиче — продължи да говори Джейн и сълзи блеснаха в красивите ѝ зелени очи. — Каза още, че трябва да се науча да обичам новия си баща. — Тя го погледна така, че сърцето му се сви. — Но моят татко много ми липсва. И не искам да имам нов татко.

Като остави бутилката с рома върху бюрото, той седна на леглото до Джейн. Обгърна с ръка малките ѝ раменца и я притегли към себе си.

— Не се тревожи, миличка. Не е нужно да имаш нов баща, ако не искаш. Аз ще се погрижа за това.

Тя се сгуши на рамото му и тихо подсмръкна.

— Нямам нищо против ти да ми станеш татко. Но нали ще се жениш за госпожица Сара? Когато се върне тук.

Тя го каза с такава увереност, че сърцето го заболя.

— Да, когато тя се върне тук — повтори той с приглушен глас.

В този момент Барнаби нахълта в каютата.

— Капитане, моля те, ела веднага. Моли ще ражда. — Той погледна към детето, после махна с ръка на Гидиън да излезе пред вратата. Щом капитанът излезе навън, Барнаби започна да шепне: — Нещо не е наред. Изглежда няма да я бъде и вика детето, затова го доведи, като идваш.

В този момент Гидиън забрави за бутилката с рома, за която беше дошъл. Забрави предателството на Сара и собствената си мъка. Остра

болка го прониза и като грабна на ръце малката Джейн, той хукна заедно с Барнаби.

ГЛАВА 25

„Начинът на държание на мъжете на дадена възраст се определя в по-голяма степен, отколкото си даваме сметка, или сме склонни да признаем, от поведението на жените, а това е един от основните лостове, които всъщност движат голямата машина на човешкото общество“

Хана Мор

Из „Есета на различни теми за млади дами“

Джордан беше прав, мислеше си Сара, като гледаше претъпканите с хора зали на луксозния дом на Мерингтън. Беше невъзможно да намери лейди Дрейдън сред тази навалица. През последните два часа тя безуспешно се бе опитвала да я открие. Но тъй като лейди Дрейдън не се явяваше често на обществени места, малцина я познаваха. А щом Сара намереше някой, който я познаваше, и го помолеше да ѝ я покаже, все отговаряха, че за малко я е изпуснала. Тази дама беше просто неуловима като полъх на вятъра в тиха нощ. Много разочарована, тя тръгна към балкона, за да подиша чист въздух. Няколко минути по-късно една жена също излезе на балкона. Двете се погледнаха и се поздравиха с кимване на глава, но няколко минути стояха безмълвни и потънали в своите мисли. Но точно когато другата жена се обърна, за да се върне в балната зала, медальонът, който носеше на врата си, попадна под лъчите на светлината и привлече вниманието на Сара.

Той имаше формата на конска глава от оникс, заобиколена от диаманти. И макар да беше по-малка от тази на Гидиън, беше нейно същинско копие.

Кръвта на Сара забуча в ушите ѝ.

— Лейди Дрейдън?

Жената се спря и я изгледа стреснато.

— Да? Извинете, познавам ли ви?

Сара я гледаше с нарастващо вълнение. Това беше тя! Носеше същото бижу и дори цветът на лицето ѝ беше същият. Със същите гарвановочерни коси, макар и вече прошарени, и очи, подобни на сини зюмбюли, лейди Дрейдън наистина можеше да бъде майката на Гидиън.

Но откъде да започне? Сара беше репетирала тази среща сто пъти, но сега, когато жената стоеше пред нея, тя се чувстваше объркана. А в никой случай не трябваше да я изпуска.

— Казвам се Сара Уилис. Доведена сестра съм на граф Блекмор.
— Сара преглътна мъчително. — Възхищавах се на вашия медальон.

Макар че още не беше стигнала до целта, тя продължи:

— Виждала съм една брошка, която много прилича на вашето бижу.

Лейди Дрейдън настръхна.

— Така ли? Къде? — Гласът ѝ леко потрепваше. Безразличното ѝ изражение изведнъж се смени с интерес към думите на Сара.

— Знам, че ще ви се стори малко странно, но я носеше един пират. Беше я вградил в катарамата на колана си.

— Пират ли? Това да не е някаква шега? — запита лейди Дрейдън, явно разочарована. Но преди Сара да може да възрази, лицето на лейди Дрейдън се промени и тя добави: — Чакайте, вие сигурно сте младата дама, която е пътувала на борда на „Частити“. Моя приятелка от Дамския комитет ми разказа за вас. Корабът ви бил пленен от пирати и едва сте се спасили от похищението.

— Да, това съм аз — повтори тя недоволно. Явно, че историята на Джордан се бе разпространила сред всички. Но може би беше вече време някой да научи истината и преди всичко тази жена. — Всъщност, не се отървах от похищението. Прекарах цял месец при пиратите на остров Атлантис. И ги опознах много добре. И особено техния капитан.

Лейди Дрейдън изглеждаше смаяна и малко учудена от начина, по който една напълно непозната започна да ѝ се доверява.

— Пирата-лорд ли? Прекарали сте цял месец със самия Пират-лорд?

— Да. Чували ли сте истинското му име?

Лейди Дрейдън поклати отрицателно глава, явно смутена, че Сара я пита такова нещо.

— Казва се Хорн. Гидиън Хорн.

Кръвта се дръпна от лицето на лейди Дрейдън. Изглеждаше, като че ще припадне всеки момент, затова Сара се приближи до нея.

— Извинете, не исках да ви тревожа. Добре ли сте?

— Какво... казахте, Хорн ли? Този мъж се е казвал Хорн, така ли? Сигурна ли сте в това?

— Да. Опознах капитан Хорн много добре по време на моя престой на острова. — Тя се поколеба дали да продължи, защото видя, че лейди Дрейдън е много разстроена. Но след като тази жена бе изоставила сина си, заслужаваше малко да се разстрои. Гласът на Сара стана по-суров, когато каза: — Аз наистина бях учудена, като разбрах, че не е американец. По рождение е англичанин и е син на някаква дъщеря на дук. Доколкото разбрах, майка му е избягала с домашния си учител, някакъв англичанин на име Елиъс Хорн, а после изоставила сина си, когато семейството ѝ я принудило да се върне в Англия.

— Не! — възрази веднага лейди Дрейдън. — Съвсем не е така! Аз никога... — тя млъкна, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Значи затова моят син никога не ме е потърсил. И сигурно през цялото време си е мислил... — Думите ѝ заглъхнаха и тя изглеждаше страшно объркана.

Сара също изпадна в недоумение. Не бе очаквала такава реакция.

— Лейди Дрейдън, нима наистина сте майката на Гидиън?

Жената гледаше занесено някъде зад нея.

— Разбира се! Вие явно сте се досетили за това, иначе нямаше да ми заговорите за него.

Сърцето на Сара заби до пръсване. Тя беше открила майката на Гидиън.

— Изобщо не бях сигурна. Елиъс Хорн казал на Гидиън, че майка му е умряла. Но в книгата на Дебрет за родословията на перовете имаше само една дъщеря на дук, която се казва Юсташа, а това бяхте вие. А после, като видях медальона ви...

— Бяхте вече сигурна. — Лейди Дрейдън погледна отново към трапезарията. Сълзите се стичаха по страните ѝ, докато оглеждаше препълнения с хора салон. Силно развълнувана, тя хвана ръката на

Сара. — О, госпожице Уилис, трябва да намерим моя съпруг! Той трябва веднага да чуе това!

Сара беше потресена. Лейди Дрейдън не се държеше като жена, която току-що е научила, че синът ѝ, когото е изоставила, е пират. И защо след толкова години, през които не се беше интересувала от него, изведнъж ще иска толкова да научи нещо повече? И да признае пред съпруга си своето непочтено минало?

— Лейди Дрейдън — прошепна тя загрижено, докато жената я водеше към вратата, — сигурна ли сте, че искате да разкажете това на мъжа си, без предварително... да го подготвите?

— Да, разбира се! — После, като че изведнъж схвана смисъла на думите ѝ, я погледна с очи, изпълнени с мъка. — О, вие сигурно мислите... Щом синът ми смята така, значи и вие вярвате в това... Е, както и да е. Няма значение. Ще разберете всичко, когато ви разкажа моята история. Но сега, госпожице Уилис, трябва първо да намерим мъжа ми. И ви уверявам, че той ще иска да чуе всичко, което ще разкажете. Всичко!

— Разбира се, милейди — отговори Сара. Просто нямаше сили да каже нищо повече.

Но докато жената я водеше към балната зала, тя си даде едно обещание. След като маркизът чуеше това, което бе разказала на жена му, тя сама щеше да се помъчи да открие отговорите на някои въпроси.

Гидиън се разхождаше нервно из всекидневната на новопостроената къща на Сайлс. Моли лежеше в спалнята и крещеше с всички сили. Слава Богу, че една от жените беше извела Джейн от стаята. Не му се искаше момиченцето да гледа страданията на майка си. Боже мили, той никога не бе предполагал, че раждането е толкова ужасно нещо. Той едва издържа няколко минути в спалнята. Излезе веднага, след като изведоха Джейн навън и чу как Луиза измърмори нещо нецензурно по адрес на всички мъже.

Но не се обиди. И как би могъл? Моли крещеше неистово и понасяше болки с часове, за да роди дете, а при това мъжът ѝ го нямаше тук. В момента той изпитваше най-голямо уважение към жените и презрение към себе си и другите мъже.

Ан излезе тихо от спалнята. Лицето ѝ бе много разтревожено.

— Бебето е в седалищно положение, капитане. Затова Моли се мъчи толкова.

— Седалищно положение ли?

— Когато едно бебе се ражда, първо трябва да излезе главата му. Но това дете иска да тръгне с дупето напред, а това е невъзможно. Аз и Луиза не разбираме достатъчно, за да помогнем, а няма акушерка сред жените тук. Вече ги питахме.

— Все ще се намери някоя, която да помогне — възрази Гидиън.
— На този остров има повече от петдесет жени.

— Така е. Но повечето от тях не разбират от раждания дори колкото мене. За толкова нещо ни е нужна акушерка, а тук нямаме такава. Да имате лекар сред екипажа?

Той поклати отрицателно глава и изведнъж почувства, че и той самият има вина. Нямаше лекар. Нямаше дори акушерка. Смяташе, че ще може да убеди някой лекар да работи на острова в бъдеще, но още не го беше направил. И все пак трябваше да се сети да доведе поне акушерка за жените тук.

Изведнъж някакъв сопнат глас се чу откъм входа на къщата.

— Е, хайде, къде е тя? Къде е родилката?

И двамата се обърнаха и видяха Куини на прага с навити нагоре ръкави и решителен поглед.

— Куини — каза твърдо Ан, — не трябва да безпокоиш Моли сега. Нещата не вървят много добре. Бебето е в седалищно положение. Трябва й спокойствие, докато решим какво да правим.

— Тя се нуждае от жена, която знае как да ѝ помогне, ей от това има нужда! — отвърна сопнато Куини. От спалнята се разнесе отново пронизителен писък и тя се запъти решително към вратата. Ан поиска да ѝ препречи пътя, но Куини се намръщи срещу нея. — Махни се от пътя ми, селянко такава! Кой мислиш, че израждаше бебетата в бордея? Аз, разбира се! Не можем да рискуваме да викаме лекар, а той после да ни издаде на съдията, затова все аз се занимавах с това. Изродила съм повече бебета, отколкото ти си държала в ръцете си. Ще помогна и на тази жена, ако ме пуснеш да вляза.

Ан се поколеба, погледът ѝ издаваше недоверие.

— Пусни я да влезе — намеси се Гидиън. — Щом казва, че може да го направи, остави я да ѝ помогне. Нямаме друг избор.

След като Ан се дръпна оттам, Куини изсумтя и се втурна в спалнята, като остави вратата отворена.

— Куини! — чу се гласът на Луиза отвътре. — Какво, за Бога, мислиш, че правиш?

— Остави я — отвърна Ан. — Тя каза, че знае как да изражда бебета.

Луиза се изкашля.

— Вероятно по-често е виждала какви неща влизат в жените, отколкото нещо да излиза от тях.

— И това е вярно — отвърна Куини невъзмутимо. — Но знам как се изражда бебе. Пък и нямаш голям избор в момента, нали, госпожице фръцло!

Гидиън отиде до врата и надникна в спалнята, видя наобиколилите леглото жени. Но все пак успя да зърне бледото лице и залепналите от пот коси на Моли.

Куини седна в края на леглото и промърмори нещо разочаровано. Той не можеше да разбере какво прави, но видя как тя избърса ръцете си в престилката и заяви:

— Да, бебето е в седалищно положение. Ще трябва да го обърнем.

— Да го обърнем ли? Може ли да се направи такова нещо? — попита разтревожено Луиза.

— Да, може. Понякога. Опитвала съм няколко пъти досега — отговори Куини навъсено. — Но успех само веднъж. Понякога бебето не може да бъде обърнато.

— Направи, каквото трябва! — провикна се Моли с писклив глас, който се извиси над тихите шушукания на останалите жени. — Само извади бебето от мен, за Бога!

Ан и Луиза внезапно се дръпнаха от леглото и тогава Гидиън видя разтворените крака на Моли. Той се стъписа. Кръв и вода се стичаха по бедрата до коленете ѝ.

— Боже мой, направете нещо! — каза със задавен глас.

— Аз ще се погрижа за това, капитане — отвърна Куини. — Ти върви да донесеш гореща вода, разбра ли? И накарай Сайлъс да пригответи нещо към чая, защото горката жена ще трябва да си възвърне силите после.

Не се наложи да му го повтарят. Гидиън хукна като стрела, като се проклрнаше за своето малодушие. Моли беше толкова дребна и крехка. Как щеше да издържи на всичко това? И какво щеше да стане с бебето ѝ и с малката Джейн, ако тя умре?

Той намери Сайлъс в кухнята и му предаде какво е наредила Куини. На печката имаше чайник с гореща вода. След като го свали от огъня, той се приближи до Гидиън.

— Изглеждаш блед като мъртвец, капитане. Тя доста се мъчи, нали?

Гидиън погледна възрастния човек с уплашени очи.

— Може дори да умре. И бебето също. — Той удари с юмрук по масата, като че се отвращаваше от себе си. — И за всичко това съм виновен аз, чуваш ли? Трябваше да доведа тук лекар и акушерка. Но какво разбирам аз от нуждите на жените? Не знам нищичко, дяволите да ме вземат! Сара е била права. Никога не съм се съобразявал с техните нужди. Нищо чудно, че ме напусна.

Като остави чайника, Сайлъс потупа Гидиън по рамото, после отиде при бюфета и му наля чаша уиски.

— Хайде, стига, успокой се сега и изпий това. Положението не е чак толкова страшно. А госпожица Сара не те е напуснала, защото е била разочарована от теб. Отишла си е, за да оправи един семеен въпрос. После ще се върне. Щом е казала, че ще се върне, аз ѝ вярвам.

— Няма да се върне! — каза Гидиън мрачно. — Тя ме мрази и има защо.

— Престани да говориш такива неща. Не е хубаво, пък не е и вярно. — Той отново взе чайника. — Ти стой тук и си пийни малко, а аз ще занеса това на Луиза. А може като се върна, да имам добри новини.

Добри новини ли? Какви добри новини можеше да донесе Сайлъс? Дори Моли да оживее, а това изглеждаше съмнително, горката жена щеше да бъде като затворничка тук, и то заради него.

А Сара все още не беше се върнала. И трябваше да става всяка сутрин, да работи, да яде и да свиква някак с мисълта, че не го е обичала достатъчно, за да остане при него. А всъщност не беше сигурен дори, че го е обичала. Никога не му беше казвала това. И той, разбира се, беше мълчал по този въпрос и не беше изразявал с думи нещо, което можеше да го направи още по-уязвим, отколкото беше.

Във всеки случай той я бе изгубил и сега беше късно да ѝ каже, че без нея се чувства като кораб без платна, объркан, отпуснат и лишен от съдържание.

Сега разбираше защо баща му се бе напивал всяка вечер до безсъзнание, след като беше загубил жената, която е обичал. И е имал нужда от това, за да издържи през тихите ноци и пустите, студени дни.

Но Гидиън нямаше да постъпи като него. Той твърде много уважаваше себе си. Щеше просто... да съществува.

И да продължава да работи. Но каквито и усилия да правеше, той не успяваше да заличи образа ѝ от паметта си.

Като изстена тихо, той скри лицето си в ръце. Ако тя беше искала да го накаже за всичките му грехове, със сигурност бе намерила чудесен начин за това. Той не си беше давал сметка колко много беше внесла тя в живота му, докато не му бе отнела всичко, без дори да му даде възможност да я помоли да остане.

Като стана от стола си, той го блъсна встрани с такъв гняв, че столът се претърколи върху новия дъсчен под. А най-болното от всичко беше, че не го беше изчакала дори да се сбогуват. Беше се измъкнала много доволна, че може да се отърве от него.

След всичко, което бе казала за желанието си да му помага, след думите, прошепнати вечерта на корабната палуба... той ясно си спомняше онази нощ и начина, по който го беше окуражавала и го беше извадила от отчаянието, заричайки се, че ще възстановят Атлантис заедно...

Но какво, по дяволите, му бе казала? „При условие, че имаш желание да се бориш за острова, а не да го оставиш да загине.“ А може би не се беше борил достатъчно и за нея? Тя си беше отишла, а той бе толкова вбесен от нейното предателство, че не направи нищо, когато все още имаше тази възможност.

А сега, като си спомнеше за онези седмици, които бяха прекарвали заедно, и особено за последните два дни, той не можеше да повярва, че не е мислила сериозно върху възможността да се омъжи за него и да му помогне за възстановяването на Атлантис. Та нали никой нея бе насилвал да се съгласи да му стане жена! И ако е знаела, че брат ѝ ще дойде да я спасява, защо не беше се съпротивлявала на опитите му да я прельсти?

Изведнъж той се сепна. Може би е прибързал със заключението, че тя с удоволствие е заминала. Мъчеше се да си спомни какво му бяха казали Ан и Пети онази вечер на брега. Пети беше подхвърлил, преди Ан да го прекъсне, че Сара не е заминала доброволно. Беше казала още, че Сара е молила брат си да не напада острова. Може пък да го е направила не само от загриженост за брат си?

Той поклати скептично глава. А може би възлагаше големи надежди на няколко случайно казани думи и ги тълкуваше погрешно.

И все пак не можеше да се отърве от чувството, че нещо друго се е случило през този ден, за да си тръгне тя, без дори да се сбогува.

— Ей, капитане — чу се един весел глас откъм вратата, — роди се едно хубаво момиченце.

Той се обърна и видя, че Ан стои на вратата с грейнало лице. И изведнъж почувства толкова голямо облекчение, че просто се олюля.

— А майката добре ли е? Как е бебето?

— И двете са живи и здрави. Куини изненада всички ни, но наистина си разбира от работата и успя да се справи.

— Слава Богу, че поне тя знаеше какво да направи. — Той прокара уморено ръка през косите си. — Защото аз не знаех.

Ан се накани да си тръгне.

— Ан... — извика той след нея.

— Да, капитане?

— Искам да ми кажеш какво точно се случи в деня, когато Сара замина.

Тя наведе очи.

— Ами... нали ви казах.

— Но не ми каза всичко, нали? Нещо спести.

Тя описа кръг върху пясъка с крака си.

— Не е важно какво се случи този ден, капитане. Госпожица Уилис ще се върне, щом ѝ се удаде възможност. Знаем, че ще дойде.

— Нямам търпение да я видя. — Той си пое дълбоко дъх и си спомни, че Моли едва не умря и не загуби детето си. — Заминавам за Англия. Ще взема всички жени, които искат да се върнат там. Не желая никоя от тях да ми тежи после на съвестта. — Той замълча и се почувства толкова спокоен, колкото не се бе чувствал отдавна. — Ще намеря Сара и ще я накарам да разбере, че мястото ѝ е тук. Трябва да я намеря. И да ѝ кажа, че се нуждая от нея... че я обичам.

Тя изведнъж вдигна очи към него, а те бяха изпълнени с безпокойство и страх.

— О, не, капитане, не можете да направите това! Не бива! Ако тръгнете да я търсите сега, жертвата ѝ ще е била напразна! И после никога няма да ми прости, че съм ви оставила да заминете. Никога!

Той ахна от изумление.

— Какво искаш да кажеш?

Тя сложи ръка на устата си и го погледна с уплашени очи.

— Ан, кажи ми истината! Защо няма да ти прости? Защото... ме мрази ли?

— О, не, капитане! Как би могла да ви мрази? — Ан мачкаше с ръце престилката си и се двоумеше. После въздъхна тежко. — Брат ѝ, графът, каза, че ще срине със земята острова, ако тя не тръгне с него за Англия. И тя много се изплаши. Беше докарал много свои хора, имаше и оръдия и беше твърдо решил да го направи. Той отстъпи едва когато тя се съгласи да тръгне с него.

Значи Сара не го беше измамилa. Бе направила това, което правеше винаги — беше жертвала всичко за любимите си хора. Изведнъж го обзе гняв срещу нейния брат, срещу Ан и Пети, че са го излъгали. Но най-вече ядосан на себе си, че е повярвал, че Сара би могла да го остави доброволно.

— А защо ме накара да мисля, че е искала да замине? — попита той със суров глас, натезжал от мъка, и се приближи до Ан. — Защо ме излъга, след като знаеше какви чувства изпитвам към нея?

Ан примигна виновно.

— Не исках да ви лъжа. Но се налагаше. Тя ме накара да се закълна, че няма да ви кажа истината, защото се боеше точно от това, което се каните да направите сега. Да отплавате за Англия след нея, а там ще ви обесят. Тя много се бои за живота ви, за да рискува такова нещо.

— Като че има живот за мене без нея — отвърна той с горчивина. — Но сега трябва да замина. Не мога да я оставя там с онова чудовище, брат ѝ.

— Не, не бива да ходите да я търсите! Тя ще умре от мъка, ако ви заловят. Каза, че ще направи всичко възможно, за да се върне тук и знам, че...

— Наистина ли мислиш, че той ще я пусне да дойде тук? Човекът, заплашил да унищожи всичко, което тя обича, само за да я накара да отпътува с него? — Той сви ръце в юмруци и му се прииска да ги стовари върху брата на Сара. — Той няма да я пусне. На негово място и аз бих постъпил така.

— О, капитане! — простена Ан. — Ако англичаните ви заловят, ще ви обесят.

— Не са ме залавяли преди — каза той ядосан — и бъди сигурна, че няма да се оставя да ме заловят и сега!

— Но...

— Заминавам за Англия и толкоз! Ан, кажи на жените, че ще взема със себе си всяка от тях, която поиска да се върне. Ако пък се страхуват да се върнат в Англия, ще ги заведа в Сантяго и ще платя пътя им за където пожелаят.

По лицето на Ан се изписа безкрайно учудване.

— Някои от тях искат да си отидат, но мисля, че повечето предпочитат да останат тук.

Гласът му се смекчи.

— Тези, които искат да останат, с удоволствие ще приемем, независимо дали искат да се омъжат или не. Но няма повече да търся жени за моите мъже. Отсега нататък те сами трябва да си намерят съпруги.

Ан се приближи до него, надигна се на пръсти и леко го целуна по бузата.

— Вие сте добър човек, капитан Хорн. И знам, че госпожица Уилис щеше да се върне при вас, ако това зависеше от нея.

— Тя ще се върне при мен. Ще дойде тук, дори ако трябва да преобърна всички проклети английски острови, за да я намеря.

ГЛАВА 26

*Любов, що в мен гори, по-скъпа е от живота ми дори.
Щастлив съм аз, откак жена да станеш моя ти реши. И на
брега аз ден и нощ до тебе ще стоя, от чара твой не мога да
се отделя.*

Анонимен автор

Из „Щастливото завръщане на флотския курсант Били у
дома“

С шумно изскърцване снежнобелите платна на „Сатир“ се развяха на вятъра и корабът отплава от Сан Николао. Застанал на щурвала, Гидиън пое курс към Англия с все по-нарастващо нетърпение. Бяха му необходими почти три седмици, за да стигне дотук. Корабът не беше в състояние да издържи на дългото плаване, затова се наложи да изгубят ценно време да оправят платната и другите неща, преди да могат да потеглят от Атлантис. А като стигнаха в Сантяго, трябваше да набавят провизии и да натоварят някакъв символичен товар, за да изглежда, че корабът е търговски, като навлязат в английски води.

Трябваше да се погрижат и за единадесетте жени и техните деца, които бяха решили да напуснат Атлантис. Осем от жените искаха да се отправят от Сантяго за други места. Трябваше да им намери квартири и да уреди прехвърлянето им на съответните кораби. Всичко това му беше отнело доста време.

Другите три жени останаха на „Сатир“. Те настояха да се върнат в Англия, въпреки че рискуваха там да бъдат заловени отново. Сред тях бяха Моли, малката Джейн и новороденото бебе. Той беше твърдо решил да помогне на Моли да се събере с мъжа си, независимо колко щеше да му струва това. Тя искаше да доведе и мъжа си на Атлантис и Гидиън беше дал съгласието си да ги приеме.

Гидиън беше доволен, че все пак само осем от жените пожелаха да заминат. Повечето предпочетоха да останат на острова въпреки лошото му отношение към тях в началото. А по-голямата част от тези, които останаха, си бяха избрали вече съпрузи.

Като засенчи очите си с ръка от слънцето, той прецени на око разстоянието покрай полуострова и промени курса на кораба по посока на вятъра. Надяваше се, че ще може да стигне до Англия за не повече от две седмици, макар че щеше да се наложи да плава срещу южните пасати. Но „Сатир“ носеше малък товар и имаше още по-малък екипаж. Той не искаше да рискува живота на по-голямата част от моряците си в случай, че заловят него или кораба в Англия. Малкото моряци, които се бяха съгласили да го придружат, обичаха риска. Те бяха смели мъже, които по една или друга причина искаха да видят Англия. Двама от тях дори смятаха да си намерят съпруги там и да ги вземат със себе си на Атлантис.

— Приятно е, че плаваме пак по моретата, нали? — каза Барнаби. Гидиън погледна първия си помощник, който беше от лудите глави, обичащи риска. Понякога Гидиън се питаше дали този човек ще се задоми някога.

— Да, наистина е приятно — отвърна, но не мислеше като него. Въпреки че обичаше морето, както всички моряци, той беше започнал да обича Атлантис повече от плаването по море. Вече му липсваше зърнестият пясък под босите му крака, гълчавата на децата, когато играеха край потока, уханието на гората.

Но може би тези неща му изглеждаха така привлекателни, защото тогава с него беше Сара. Всъщност му липсваше тя.

— Какво мислят мъжете за това, че промених правилата за женитбите? — попита Гидиън. Никой от неговите хора не бе имал смелостта да зачекне този въпрос, особено след като виждаха в какво лошо настроение е след заминаването на Сара.

Барнаби се облегна на перилата и се замисли.

— Май и те са слабохарактерни като тебе. И изглежда одобряват това. Доколкото разбрах, решиха, че си прав. Да прекараш живота си с жена, която не те иска, не е много приятна перспектива.

— Искаше ми се да го бях разбрал по-рано.

Преди да беше отблъснал Сара от себе си. Тя винаги бе смятала, че не е имал никакво право да отвлича жените и че трябва да бъде

наказан.

Но това не беше най-важното сега. Той щеше да издържи всякакво изпитание, стига след това тя да се омъжи за него.

Ами ако вече не го иска? Ако е променила решението си? Ако рязко откаже предложението му за женитба? Какво ще прави тогава?

Подобни мисли го измъчваха през тези три седмици. Той постоянно тормозеше Ан и Пети да му разказват отново и отново за случилото се между Сара и брат ѝ. И въпреки че те всеки път твърдяха, че е била принудена да замине, той оставаше неспокоен. Много неща бе възможно да са се случили през тези два месеца, откакто бе в Англия. След като бе попаднала отново в своята среда, би могла да реши, че животът ѝ на Атлантис е бил само един сън, нарушил спокойствието ѝ, и нищо друго. Можеше въобще да не иска да го вижда повече.

И все пак той трябваше да рискува, дори ако след това имаше вероятност да свърши като баща си, да бъде измъчван всеки божи ден от спомените за изгубената си любов.

Барнаби изведнъж подсвирна тихо и го отклони от мрачните му мисли.

— Виж там, капитане. Жалко, че не сме вече пирати.

На този кораб сигурно има чудесна плячка. Изглежда английски търговски кораб.

Гидиън проследи погледа на Барнаби. Някакъв голям кораб плаваше към островите Кабо Верде под английски флаг. Корпусът му беше потопен дълбоко във водата и изглежда, че трудно маневрираше, затова беше лесен за пленяване, ако някой решеше да го подгони.

— Да, наистина е добра плячка. Но аз приключих с пиратството. Завинаги.

— Така ли? — Барнаби присви очи. — Този кораб може да те накара да си промениш решението.

— Нищо не може да ме накара да си променя решението — отвърна Гидиън твърдо и се върна на щурвала.

— Не бързай толкова. Виж името му и после кажи дали не искаш да плениш точно него.

Гидиън нетърпеливо погледна кораба. Отстрани с големи златни букви беше написано името „Дифайънт“. Той изведнъж се изправи и се пресегна да вземе малкия далекоглед.

— Как се казваше корабът на граф Блекмор? — запита Барнаби.
— Този, с който е заминала госпожица Уилис?

Гидиън започна да оглежда корпуса на кораба, после насочи бинокъла към палубата. И макар да не видя нищо, което да потвърди, че е същият съд, той не можа да потисне надеждата си, че Сара може да е на него. Възможно ли е тя вече да е...

„Не, не може да се връща толкова скоро — мислеше си той. — Не и с такъв брат като нейния.“

— Съмнявам се, че има два кораба със същото име, които имат причина да плават в тези води. Сигурно е неговият кораб. Басирам се, че този проклет англичанин е тръгнал насам, за да довърши онова, което не успя да направи на Атлантис миналия път. След като Сара не му е позволила да унищожи острова тогава, вероятно я е оставил в Англия и сега се връща да ни нападне в нейно отсъствие. — Мрачна усмивка изкриви устните му. — Но го чака изненада, нали? Ще пленя кораба му, преди да му позволя да навлезе дори и една миля по-близо до Атлантис.

— Ще плениш кораба му ли? С какво? Екипажът ни е съвсем малоброен.

— Кога са ни спирали превъзхождащите сили? — отвърна Гидиън, докато наблюдаваше през бинокъла екипажа на другия кораб и се чудеше защо са толкова малко. — Имаме достатъчно оръдия, а на кораба изглежда няма много хора. Обзалагам се, че можем да го победим в морска битка. Ако откаже да се предаде и не ни пуснат на борда, кълна се, че ще пробия петдесет дупки в корпуса му и ще принудя онзи страхливец да излезе от скривалището си. Ако тя е на борда, ще го накарам да ми каже къде е. Ако я няма, ще задържа кораба, докато той ми я върне. И в единия, и в другия случай ще пленя кораба му.

— Ти си наистина луд! — отговори Барнаби най-сериозно. — Но както и да е, аз наистина копнея за една хубава морска битка.

Като видя английски флаг на „Дифайънт“, Гидиън промърмори:

— Жалко, че унищожихме стария си пиратски флаг. Барнаби помълча малко, после каза проточено:

— Ами... не сме го унищожили...

Гидиън свали бинокъла от очите си и хвърли сърдит поглед на първия си помощник.

— Мисля, че бях наредил да го унищожите след последното ни плаване.

— Да, така беше. Но... помислих, че може да дотрябва някой ден, и го запазих. В моята каюта е.

Гидиън сподави усмивката си.

— Би трябвало да те накажа да чистиш палубата цяла седмица, защото не си изпълнил заповедта ми, господин Кент. Но смятам този път да ти простя провинението. — После започна отново да наблюдава „Дифайънт“ с бинокъла. — Кажете, пленявали ли сме досега някой от корабите на Блекмор?

Барнаби се захили.

— Не помня да съм чувал това име от някой моряк от екипажите, с които... просто... се забавлявахме.

— Значи е крайно време да пленим някой от тях, ти как мислиш?

— Тъй вярно, капитане. Не трябва да оставяме този самоуверен граф да се перчи с храбростта си по море.

— Правилно. — Гидиън остави далекогледа и по лицето му се изписа решителна усмивка. — Графът наистина има нужда да му се посмачка фасонът. А точно аз и ти можем да направим това.

Сара седеше на закуска в салона на „Дифайънт“ с лорд и лейди Дрейдън и Джордан. Тя разсеяно докосваше с вилицата си закуската, тъй като беше прекалено възбудена, за да яде. Наближаваха островите Кабо Верде, които бяха само на два дни път от Атлантис. Тя просто не можеше да повярва, че Джордан се съгласи да я вземе с тях. Но той нямаше избор, след като маркизът и неговата жена бяха настояли. Ако не беше се съгласил, маркизът щеше да наеме кораб, за да отиде на острова и щеше да вземе и Сара. А Джордан не обичаше да изпуска нещата от контрола си.

При това пътуване Сара се сближи много с лейди Дрейдън. А също и с мъжа ѝ. Макар че беше доста по-стар от нея, лорд Дрейдън съвсем не се държеше префърцунено, както често се случва при хора с неговия ранг и на неговата възраст. Безупречното му държание, аристократичните черти на лицето му и топлата му усмивка напомняха на Сара за втория ѝ баща.

И така, ето че четиримата пътуваха за Атлантис. Лейди Дрейдън и съпругът ѝ разговаряха с Джордан на някаква тема, която може би

щеше да бъде интересна и за нея, ако не беше така погълната от мислите си за Гидиън. Той вече беше толкова близо до нея. Имаше да му разказва един куп неща и не можеше да си намери място от нетърпение.

Боеше се само, че той няма да ѝ даде възможност да каже нищо. О, ако откажеше да я види и да я изслуша, тя нямаше да понесе това. Въобще нямаше да го понесе!

Изведнъж вратата на салона се отвори и първият помощник-капитан връхлетя като хала.

— Милорд, има някакъв кораб откъм щирборда, който бързо ни настига. И е развял пиратски флаг.

Джордан изруга тихо, а Сара скочи от стола си толкова бързо, че го събори на земята и се затича към каютата си. Останалите тръгнаха след нея, а тя се залепи на илюминатора, като се мъчеше да познае кораба, който ги преследваше. И видя статуята на носа му. Беше „Сатир“. Нямаше съмнение в това.

— Гидиън! — извика тя задъхана, а сърцето ѝ заби още по-силно.

Лорд и лейди Дрейдън започнаха да си шепнат нещо, а Джордан застана до нея.

— Нали каза, че Пирата-лорд се е отказал от пиратството?

— Отказа се! — отвърна тя твърдо и изгледа всички по ред. Лорд и лейди Дрейдън изглеждаха разтревожени, а брат ѝ беше пребледнял. Тя упорито кръстоса ръце на гърдите си. — Той се отказа! — твърдо повтаряше тя. — Разбира се, че се отказа.

— Тогава защо е тук — запита брат ѝ — и ни преследва с развят пиратски флаг?

— Не знам — призна тя и вдигна високо брадичката си. — Вероятно има основателна причина за това.

— Скоро ще разберем, нали? — отвърна Джордан, обърна се, мина между лорд и лейди Дрейдън, излезе от каютата и се запъти към салона.

Сара се втурна след него, а семейство Дрейдън тръгнаха след нея.

— Какво ще направиш сега, Джордан?

— Ще разбера колко е „честен“ и „мил“ твоят пиратски капитан.

— Какво искаш да кажеш? Какво...

Тя спря, когато капитанът, явно вбесен, се втурна отново в салона.

— Това е Пирата-лорд или поне така ми каза един от екипажа. Наредиха ни да се приближим до тях. С ваше позволение, милорд, искам да се сражаваме. Мисля, че можем да спечелим, макар че не сме толкова многобройни, колкото ми се искаше.

— Не! — извикаха в хор и тримата.

Когато капитанът, крайно учуден, ги погледна, Джордан направи гримаса.

— Боя се, че и въпрос не може да става за битка, капитане. Сестра ми смята да се жени за Пирата-лорд, а лорд и лейди Дрейдън са дошли да се уверят, че това ще стане. И колкото и да ми се иска да ви наредя да унищожите „Сатир“, не мога да позволя това. Защото ако го направя, един от тях може да ме убие, докато спя, а тогава няма кой да ви плати възнаграждението, разбирате ли?

Капитанът погледна работодателя си с недоумение.

— Значи искате да спрем сега?

— Да. — В гласа на Джордан се почувства раздражение. — Но нека моряците ви да бъдат въоръжени и да се скрият от пиратите. Ако се случи нещо непредвидено, трябва да бъдем готови.

Като кимна отривисто с глава, капитанът си тръгна. Джордан се обърна към Сара.

— Искам да стоиш тук, докато говоря с него.

— Не! — възрази тя. — Ти ще го застреляш, Джордан, няма да допусна това.

— Сара, приемах всичките ти условия досега. Длъжна си да ми дадеш поне една възможност да разбера дали намеренията на твоя пиратски капитан са честни. Това, че иска сега да нападне нашия кораб, не ми вдъхва голяма вяра, че е решил да се „оттегли“. А не искам да те предам просто така в неговите ръце, докато не съм сигурен, че ще се държи добре с тебе.

— Но, Джордан...

— Той е прав — прекъсна ги лорд Дрейдън. — Мисля, че всички трябва да останем тук долу, докато се уверим, че никой не е в опасност.

Макар че Сара харесваше лорд Дрейдън, никак не ѝ се понрави намесата му точно в този момент. Съпругата му явно не беше много съгласна.

— Но този мъж там е моят син, Маркъс, и аз няма да седя и да бездействам, когато най-после ми се удава възможност да го прегърна.

— И аз изпитвам същото, скъпа. Но каквито и чувства да ни вълнуват сега, ние не познаваме този човек. Той е непредсказуем и според госпожица Уилис е много огорчен. Мисля, че е най-добре да опипаме първо почвата, ако може така да се каже, преди да му разкрием кои сме.

— Тогава, значи, се споразумяхме — обърна се Джордан към маркиза. — Вие ще останете тук с дамите, нали? Грижете се за тях, ако, не дай Боже, се случи нещо лошо.

— Няма да се случи нищо, ако ти не го предизвикаш — започна да протестира Сара, но Джордан и лорд Дрейдън не обърнаха внимание на думите ѝ. Щом маркизът даде съгласието си, брат ѝ веднага тръгна към палубата.

— Джордан! — извика тя след него. — Само да смееш да му направиш нещо!

Лорд Дрейдън застана до нея и я погали по рамото.

— Успокойте се, госпожице Уилис, всичко ще бъде наред. Брат ви може да е избухлив, но той държи на вас.

— Само да докосне Гидиън, ще го удуша! — каза тя гневно.

— Не се безпокойте — прекъсна я лордът с лека усмивка, — ако направи нещо на Гидиън, жена ми и аз ще държим брат ви, докато го душите.

Гидиън се качи на борда на „Дифайънт“ с няколко от своите хора, но нещо го притесняваше. Всичко се беше уредило прекалено лесно. Бяха заповядали на кораба да спре и хората там се подчиниха без никакви протести. Той махна с ръка на Барнаби и той заедно с петнадесет от най-добрите моряци се качиха на кораба, без да ги забележи никой.

После застана срещу капитана на кораба, загрубял от морските плавания вълк, застанал до голямата мачта. Пирата-лорд хвана дръжката на сабята си. Странно, но човекът съвсем не изглеждаше уплашен.

— Не пренасяме никакъв товар, който да послужи на вас и на вашите престъпници, господине! — процеди той.

— Не съм дошъл за товара ви. Търся граф Блекмор. На борда ли е той?

— На борда е! — чу се някакъв глас зад голямата мачта. Един мъж излезе напред с пистолет в ръка. — Аз съм граф Блекмор.

Гидиън огледа своя враг със студен поглед, като очакваше, че човекът ще бъде слаб и страхлив. Но въпреки че мъжът беше облечен елегантно и беше по-млад, отколкото смяташе Гидиън, той ни най-малко не приличаше на благородниците, които беше срещал при предишните си набези над кораби. По лицето му беше изписана някаква твърдост и упорита гордост — качества, на които Гидиън не можеше да не се възхити. Графът бе вдигнал пистолета си към Гидиън, докато се приближаваше.

— Какво искате от мен? Злато ли търсите?

— Искам само едно от вас. Сара — каза Гидиън, без да се церемони и без да обръща внимание на пистолета му. — Искам годеницата си. Или ще ме заведете при нея, или ще ви задържа като пленници на кораба, докато се подчините.

— Аз пък мога да застрелям и вас, и вашите проклети пирати! В момента моите хора са насочили оръжията си към вас и могат да ви убият, ако наредя това.

Гидиън го загледа подигравателно.

— Барнаби! — провикна се той. — Какво стана с хората на графа и техните оръжия?

Барнаби и останалите петнадесет моряци се появиха изведнъж откъм трюма на кораба, бутайки пред себе си една група невъоръжени и намръщени моряци.

— Успяхме да се справим с тях, капитане. А за оръжията ще кажем само, че днес прибавихме доста бройки към нашия арсенал.

Графът се намръщи, когато Гидиън го погледна с леко подигравателна усмивка.

— Много години съм бил пират, лорд Блекмор, прекалено много, за да се хвана на такава евтина уловка.

— Все още ви държа под дулото на пистолета си — извика графът гневно.

— Вярно е. Но и моите хора са насочили пистолетите си към вас. А сега по въпроса за сестра ви...

— Джордан, глупчо такъв, хвърли веднага този пистолет! — извика един женски глас. Сара изтича откъм кварталдека и застана пред Гидиън с лице към брат си. — Да не си посмял да стреляш по него! Само да смееш!

Дъхът на Гидиън секна, като съзря огненочервената коса и гъвкавата ѝ фигура.

— Сара!

Тя се обърна към него с поруменяло лице.

— Казах да ти предадат, че ще се върна. И държа на думата си!

Той не ѝ даде възможност да продължи. Като хвърли сабята си на земята, привлече я към себе си и я притисна до гърдите си. Тя е тук! Наистина е тук!

— Сара, моя Сара! — прошепна той близо до косите ѝ. — Нямах представа колко страдах без теб!

— Сигурно не повече, отколкото аз за теб. — Тя се отдръпна малко назад и изпълнените ѝ със сълзи очи оглеждаха лицето му с нежна загриженост.

— Изглеждаш страшно блед и слаб, любов моя. Прости ми! Не исках да те оставя. Наистина не исках.

— Знам — отвърна той и плъзна ръцете си по талията и гърба ѝ, просто не можеше да повярва, че я държи в обятията си. — Точно заради това дойдох. Бях тръгнал към Англия да те взема, като забелязах кораба на брат ти.

Сара го погледна подразнена.

— Значи Ан все пак ти е казала какво се случи? Ще я науча аз, като я видя...

— Не бива да я упрекваш, скъпа. И без това бях решил да отида в Англия и да закарам жените, които не искаха да останат на Атлантис.

Изумление се изписа по лицето на Сара.

— Какво... си направил?

— Ти беше права за много неща — отвърна той тържествено, и преди всичко за тези жени. Накрая го разбрах. Какъв рай би бил това, ако хората в него не са свободни?

— О, Гидиън... — прошепна тя с разтреперан глас.

Той продължи нерешително.

— Затова... реших да върна в Англия жените, които пожелаха. — После тонът му стана сериозен. — Смятах като отида в Англия, да те

намеря и да те помоля да се върнеш при мен. Тогава Ан ми каза защо си заминала. Спомена ми, че ако ме заловят, жертвата ти би била напразна.

— Трябваше да я послушаш — възкликна Сара. — Значи, не вярваше, че ще се върна? А трябваше, особено след като тя ти е казала истината.

— Не се безпокоях, че няма да удържиш думата си — отвърна той и погледна към брат й. Графът беше вече прибрал пистолета си, но се бе навъсил така, сякаш искаше да убие Гидиън с поглед. Тогава Гидиън заговори по-грубо.

— Боях се, че този негодник, брат ти, няма да те пусне да дойдеш.

Джордан кръстоса ръце на гърдите си и го погледна предизвикателно.

— Мина ми и такава мисъл през главата, Хорн.

— Млъкни, Джордан! — извика Сара, когато Гидиън се навъси. После тя вдигна очи към любимия си. — Знам, че това, което той направи, е ужасно, но трябва да му простиш. Нали ми е брат!

— Но не и кръвен — изръмжа Гидиън, като все още гледаше графа напрегнато. — Пък и този човек наистина не заслужава да се нарича твой роднина.

— Аз я познавам много по-дълго от теб и съм се грижил по-добре за нея — отвърна ядосано Блекмор. Той пристъпи напред със стиснати юмруци, но видя, че един от пиратите е насочил пистолета си към него.

Сара не се сдържа и извика:

— Свали веднага този пистолет, Барнаби Кент, иначе никога вече няма да ти проговоря!

Барнаби погледна към капитана си дали ще потвърди нейните думи. Тъй като Гидиън се поколеба, Сара сърдито смръщи вежди.

— Няма да ти позволя да застреляш брат ми, Гидиън, колкото и да ти се иска. Знам, че той постъпи лошо, но същото направи и ти. Няма да допусна ти да го застреляш, защото ме е отвлякъл, както и няма да позволя той да те застреля за същото нещо. Чу ли ме?

Гидиън с усилие потисна усмивката си, когато тя гордо вирна брадичка. Сара беше упорита, настойчива и последователна, точно каквато я помнеше. Слава Богу, че някои неща никога не се променят.

— Добре, скъпа. Няма да оставя Барнаби да застреля доведения ти брат. Пък и не е нужно да убивам един граф, когато съм решил да се оттегля от пиратството, нали?

Тя го погледна сияеща, после долепи устните си до неговите, а той я притисна до себе си и я целуна дълго и страстно въпреки тихите ругатни на брат ѝ. Когато накрая успя да се откъсне от устните ѝ, видя, че Барнаби все още държеше лорда на прицел, въпреки че усмивка беше разтворила широко устните му.

— Остави пистолета, Барнаби — каза Гидиън развеселен. — Явно, че Сара се връща при мен въпреки машинациите на лорд Блекмор. Така че няма смисъл да го убиваме, нали?

— Мисля, че няма — отвърна Барнаби и затъкна пистолета в колана си.

— Предполагам, че разговорът за стрелбите вече приключи, нали така? — запита някой зад тях.

Като се обърна назад, Барнаби възкликна:

— Кои, по дяволите, сте вие двамата?

Гидиън погледна към кварталдека, откъдето се беше появила една двойка възрастни хора. Най-странното беше, че оглеждаха Гидиън без всякакъв страх.

Сара обърна глава към тях, а после и към Гидиън. И като че за момент се поколеба.

— Слушай... Гидиън, доведох едни хора, с които мисля... надявам се, че ще искаш да се запознаеш.

Двамата елегантно облечени благородници го оглеждаха така, че той се почувства неловко.

— О?

Като се дръпна от него, Сара посочи с ръка възрастната дама.

— Гидиън, мога ли да ти представя лейди Дрейдън, Юсташа Уорли? Твоята майка.

Като поразен от гръм, Гидиън погледна слабата, тъмнокоса жена.

— Майка ми е мъртва, Сара.

Жената потрепери и пристъпи напред, но високият мъж зад нея я спря.

— Тя не е умряла — каза нежно Сара. — Жива е — продължи тя, като дишаше учестено. — Елиъс Хорн те е лъгал през всичките тези години. Единствената истина, която ти е казал, е, че е бил домашният

учител на майка ти и тя за кратко време е била увлечена по него. Всичко останало е било лъжа. Когато искал да я накара да избяга с него, тя отказала. Никога не е приставала на Елиъс Хорн. И се е омъжила за баща ти.

Гидиън все още не можеше да проумее за какво го е излъгал Елиъс, но последните й думи го накараха да трепне.

— Баща ми ли каза? — После обърна очи към възрастната двойка и този път се загледа в мъжа, който стоеше там горд и суров, висок, с прошарена коса, а сините очи и лицето бяха същите като на Гидиън.

Сърцето на младия мъж заби лудо и той стисна до болка ръката на Сара.

— Здравей, сине — заговори лорд Дрейдън развълнувано, а в очите му проблеснаха сълзи.

Гидиън поклати глава и се дръпна като замаян от Сара.

— Това вероятно е някаква грешка. Баща ми умря. И майка ми е мъртва.

— Майка ти стои пред теб сега — каза Сара твърдо. — След като срещнала лорд Дрейдън, тя разбрала, че Елиъс Хорн не е подходящият мъж за нея. Забелязала склонността му към пиене и му обяснила най-деликатно, че не иска да се омъжи за него. — Сара заговори по-строго. — Разбира се, това не се харесало на Елиъс. Но след като тя се омъжила за лорд Дрейдън, той продължил да й праща любовни писма и да настоява да се срещнат. А когато лорд Дрейдън прекъснал задирията му, за да си отмъсти и на двамата, Елиъс те откраднал наскоро, след като си се родил. Един ден, когато дойката те извела в парка, той изчакал удобен момент и те отвлякъл.

— Не, не може да бъде! — заговори Гидиън с пресипнал глас. — Елиъс се държеше понякога наистина съвсем безсърдечно, но не може, не може да... — В главата му изплуваха безброй спомени и той се мъчеше да ги съчетае с тези нови сведения, но не му се удаваше. Възможно ли бе да има и майка, и баща, а Елиъс да го е лъгал през цялото време.

— А брошката, която му е оставила? — попита той, като докосна с пръсти колана си.

— Бях я закачила от вътрешната страна на кошчето, в което ти спеше — обясни жената, която твърдеше, че е негова майка. — Толкова

ти харесваше да я гледаш как блести.

Гласът ѝ прозвуча толкова искрено, че той почти ѝ повярва. Почти!

— Но аз видях писмото до моя... до Елиъс, де. Какво ще кажете за него?

Но Сара, като че не го чу.

— Тогава си бил на десет години, Гидиън. Сетил ли си се да погледнеш пощенската марка? И дали има някакъв печат? Нещо, което да потвърждава, че е от нея. Разбира се, че не си. Елиъс е написал това писмо и ти го е показал, защото си ходил в консулството.

— О, божичко! — продума Гидиън със задавен глас. Той се чувстваше като лодка, преобърнатата от буря. Ако това е истината, значи всичко, което е мислел, което е вярвал за Елиъс и майка си, не е било вярно. — Това е невъзможно!

— Помисли малко, Гидиън... — заговори Сара, а в гласа ѝ прозвуча състрадание. — Ако Елиъс наистина ти е бил баща, нима щеше да те измъчва така и да ти чете писмо, с което да те нарани? Нима любящ баща би казал на сина си, че майка му се е отказала от него и че нейното семейство го смята за недостоеен, за кал под краката им. Направил го е, защото именно той се е чувствал като кал под техните крака и е искал да принизи и теб до себе си. Очевидно е искал да развали семейството на лейди Дрейдън, като е откраднал сина ѝ. Само че не е знаел какво да те прави, след като те е взел.

Ръцете на Гидиън се свиха в юмруци, като си спомни колко пъти Елиъс го бе ругал, че е горд и надменен като майка си. И колко пъти го беше пребивал от бой. А той бе усещал още от началото, че Елиъс не изпитва бащинска обич към него. Страшен гняв го обзе и му се прииска да излее яда си на някого. Затова се обърна към родителите си и запита:

— След като сте разбрали, че Елиъс ме е откраднал, защо не сте ме потърсили? Защо сте ме оставили на това чудовище?

— Ох, скъпо мое момче, разбира се, че те търсихме! — проплака лейди Дрейдън. — Но никога не ни дойде наум, че ще те заведе в Америка. Смятахме, че няма пари за това. Пък и войната още продължаваше, затова не смятахме, че ще те заведе там.

Лорд Дрейдън пристъпи напред, а очите му бяха изпълнени с мъка.

— Търсихме те в Ирландия, в Англия и в Шотландия. Търсихме те дори в Европа. Всеки път, когато имаше някакво известие за изоставено бебе, което отговаряше на описанието за тебе, ходехме, където и да се намираше това, с надеждата, че си ти. Просто не вярвахме, че той ще те задържи. Пък и защо да го прави? Той не разбираше нищо от бебета.

— Ни най-малко! — отвърна Гидиън с болка. После погледна към майка си.

— Мисля, че ме е задържал само защото бях неговата връзка с тебе. Той не престана да те обича. И може би донякъде беше започнал да вярва, че наистина ми е баща. — Гласът му прозвуча сурово. — Доколкото познавах Елиъс, смятам по-скоро, че е искал да накаже тебе, наказвайки мен. Все повтаряше, че съм приличал на теб, всеки път, когато...

— Гидиън, недей! — прошепна Сара тихо, като се доближи до него. — Не бива да им разказваш тези неща. Те и без това са страдали прекалено много, не е редно да ги измъчваш и ти сега.

Той погледна към лорд и лейди Дрейдън и разбра, че Сара е права. Те изглеждаха направо не на себе си. Пък и не можеше да вини тях за постъпките на един човек, който явно не е бил напълно нормален. И ако им разкажеше за жестокото отношение на Елиъс, това можеше да ги съсипе. Неговите родители! Да му се не види, та те му бяха родители! Дали щеше да успее някога да свикне с мисълта, че има истински родители?

— Сине — заговори майка му с треперещ от вълнение глас — аз... чаках тридесет години да те прегърна. Смяташ ли... че би могъл... да доставиш това удоволствие на една възрастна жена?

Сълзи премрежиха очите му, като погледна лицето на жената, която почти не познаваше и която неоснователно беше мразил цял живот.

— Мамо! — можа само да прошепне той, сякаш невидима ръка стискаше гърлото му и гласът му подрезгавя и угасна.

Той се спусна напред и двамата се прегърнаха.

Сара ги гледаше и сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение. Сега не се сърдеше вече на Джордан, че я беше накарал насила да се върне в Англия, след като можа да открие всичко това.

После лорд Дрейдън прегърна сина си, а очите му бяха зачервени от сдържаните сълзи. Гидиън излъчваше щастие като момченце, на което са дали ключа от някоя сладкарница.

— Майка и баща, почти не мога да повярвам! — каза той и като се отдалечи от родителите си, се обърна към Сара. — И всичко това дължа на тебе. Ти си ги издирила, нали? И си направила това заради мен.

Тя поклати глава стеснително.

— Защото... не можех да повярвам, че историята на Елиъс е вярна. Не е възможно една жена да изостави детето си, без да я е грижа за него.

Като я хвана през кръста, той е придърпа към себе си.

— Ти винаги си имала по-добро мнение за хората от мен. И изглежда, този път си права. Като си помисля за всичките тези години, през които можех да бъда с тях, ако не бях повярвал на Елиъс... — Той повдигна брадичката ѝ с пръст. — Може би е трябвало да те срещна по-рано.

Очите ѝ блестяха от щастие, когато вдигна очи към него и докосна с ръка бузата му.

— Тези години са вече минали. Важното е, че сега сме заедно.

— Ще бъдеш ли с мен? — прошепна той. — Ще се омъжиш ли за мен? Ще дойдеш ли на Атлантис?

— На Атлантис ли? — прекъсна ги лорд Дрейдън. — Но, сине, ти си мой наследник. Мястото ти е в Англия.

Когато Гидиън загледа слисано, Сара добави закачливо:

— Да, Гидиън. Изглежда, че Пирата-лорд е наистина лорд и е един от онези благородници, които винаги си обичал да измъчваш. Ти си граф Уординг. Имаш титла и много земи в Англия.

Лицето му помръкна, като погледна към нея.

— Не ме интересува всичко това, Сара. То няма значение за мене — заяви той развълнувано. — Но знам, че е от значение за тебе. И ако не искаш да живееш на Атлантис...

Тя сложи пръст на устата му, за да го накара да млъкне.

— Не говори глупости. Мястото ми е на Атлантис. Как бих могла да живея другаде?

Със светнали от любов очи, той прошепна:

— Обичам те, Сара. Толкова те обичам, че съм готов да отида в Англия и да стана... да стана...

— Граф Уординг.

— Да, граф Уординг, ако искаш това. И ако това ще те направи щастлива.

Сърцето ѝ се изпълни с радост, като чу, че той е готов на толкова скъпа жертва от любов към нея.

— И аз те обичам, Гидиън. И точно заради това няма да отидем в Англия, докато ти не поискаш това.

— Нима ще изгубя сина си толкова скоро? — попита лейди Дрейдън с тъжен глас. — И то сега, когато съм го открила?

Като обви раменете на Сара с ръка, Гидиън се обърна към майка си:

— Няма да ме изгубиш, мамо. Кълна ти се! — Той се усмихна. — Та нали съм капитан на кораб! И предполагам, че със Сара ще правим много пътешествия до Англия в бъдеще.

— Ще те обесят, ако те заловят — намеси се кисело Барнаби.

— Не и моя син! — отвърна лорд Дрейдън. — Уверявам ви, че при това влияние, което има лорд Блекмор, а и аз също, можем да издействаме помилване за граф Уординг.

Когато Джордан изсумтя гласно, всички избухнаха в смях.

— Чу ли? — попита Гидиън Барнаби. — Ще ме помилват и ще ме направят граф. Напълно подходящ край за Пирата-лорд, нали?

— Победен от една жена! — измърмори Барнаби. — Няма да ми повярват, като им разправя за това на Атлантис.

— Напротив, ще ти повярват — намеси се Сара, като вдигна очи към бъдещия си съпруг, толкова щастлива, че се чувстваше като замаяна. — В края на краищата всеки един от тези пирати беше победен от една жена.

— Да, точно това се случи — измърмори Гидиън, като я привлече към себе си, за да я целуне отново. — И ако питаш мен, не е лошо наказание за банда гадни американски капери. Съвсем не е лошо.

ЕПИЛОГ

Март 1819 г.

Балната зала в имението на Дрейдън в Дарбишър беше пълна с хора, любопитни да видят отдавна изгубения син на маркиза. Негова светлост лордът даваше пищен костюмиран бал в чест на завръщането на сина си и сега Сара и Гидиън се разхождаха из салона, след като ги бяха представили на почти всички жители в графството.

И добре, че бяха маскирани, защото така можеха да разговарят с хора, които почти не познаваха. Като сметнаха, че това е хубава шега, Сара и лейди Дрейдън бяха убедили Гидиън да се маскира като Сър Уолтър Рали, за да бъде в тон с костюма на Сара, която беше облечена като кралица Елизабет. Позволиха му дори да носи обицата си. И както лейди Дрейдън беше казала:

— Той прилича на пират дори когато е облечен като цивилизован човек, затова би могъл да играе и тази роля.

С черната си маска, със загоряла от слънцето кожа и наскоро подстригана черна коса, на Сара ѝ се струваше, че той е най-хубавият от всички мъже на бала, а беше забелязала, че и много жени го заглеждат с нескрит интерес.

Но той въобще не обръщаше внимание на това. Тя никога не го бе виждала да се чувства по-неудобно, дори когато за пръв път дойде в Англия преди две седмици. Тогава той беше любопитен и му се струваше до известна степен забавно да го приемат като равноправен член в обществото на същите онези благородници, които беше тормозил години наред.

Но тази вечер той добре разбираше какво се очаква от него като наследник на маркиз Дрейдън.

— Повечето от жените ми правят реверанси, като че съм някакво божество, нали? — промърмори той недоволено.

— Да. Това ти се полага заради ранга ти. — Закачлива усмивка се появи на лицето ѝ. — И дори не е нужно да размахваш сабята си пред тях, за да преклонят глави. Това сигурно е нещо ново за тебе.

Той ѝ хвърли един поглед изкосо и каза:

— Ако не се държиш с уважение към мен, скъпа моя женичке, ще трябва да размахам по-късно пред тебе моя... така де, моята сабя, като останем насаме.

— О, това ли ще направиш? И си мислиш, че така ще спечелиш уважението ми!

Той се засмя.

— В миналото това имаше ефект.

Тя го тупна игриво с ветрилото си.

— Наистина си твърде невъзпитан за това префинено общество, милорд.

— Престани да ме наричаш така! — отвърна той и смръщи вежди. — От тези думи все още изпитвам горчив вкус в устата си.

— Но е по-добре да свикнеш с тях, ако смяташ да живееш известно време в Англия.

— Нямаше въобще да бъдем тук, ако не очаквахме нашето дете. — Той погледна към заобления ѝ корем, прикрит от широкия ѝ костюм, и гласът му се смекчи. — След като видях как ражда Моли, няма да поема никакви рискове за първото ни дете.

— Това не единствената причина, поради която дойдохме на посещение тук, и ти знаеш това — каза тя спокойно. — Искаше да видиш какъв е щял да бъде животът ти, ако не те беше откраднал Елиъс Хорн, нали?

Той вдигна рамене и погледна към многото хора.

— Може би.

Тя отвори уста да каже още нещо, но преди да заговори, доведеният ѝ брат застана до нея. Той също беше поканен на този прием от маркиза и жена му в имението в Дарбишър, за най-голямо съжаление на Гидиън.

И както беше типично за Джордан, той не бе намерил време да си потърси костюм и като повечето мъже тук, беше само с маска и обичайното си вечерно облекло.

— Как е бременната госпожа? Знаеш, че не бива да се преуморяваш. Не искам племенникът ми да се роди по-рано и хората да поглеждат неодобрително.

Гидиън привлече Сара към себе си с покровителствен жест, който тя добре познаваше.

— Да не намекваш случайно, че съм от тези мъже, които ще преуморяват жена си?

— Може и да си от тях.

— Я се дръжте прилично и двамата! — смъмри ги тя, когато Гидиън се наежи, а Джордан загледа свирепо. — Винаги, когато сте заедно, се държите като ученици, които се карат за половин пени.

— О, ти си много по-ценна от половин пени! — отговори Джордан. — Във всеки случай не съм дошъл да те ядосвам, кукличко. Исках само да ти кажа, че си тръгвам.

— Чудесно! — промърмори Гидиън през зъби.

Тя го перна с ветрилото по рамото, а после се обърна към брат си.

— Но защо си отиваш? Мислех, че ще останеш цялата седмица тук.

— Не казвам, че се връщам в Лондон. Само напускам бала за малко. Запознах се с една жена, която иска да я изпратя до вкъщи.

— Жена ли? — запита Сара и я обзе любопитство да научи нещо повече за нея.

— Мислех, че не познаваш никого в Дарбишър, освен лорд и лейди Дрейдън.

Той се усмихна.

— Така е. Но когато някоя интересна вдовица ме помоли да я изпратя до вкъщи, винаги се съгласявам.

— Слушай, Джордан... — започна тя заканително.

— Какво съм виновен, че жените не могат да ми устоят? — Той посочи с глава към Гидиън. — Поне не съм като мъжа ти и няма да я отвлека против волята ѝ.

Гидиън го изгледа свирено.

— Слушай, Блекмор, до гуша ми дойде от теб!

— Млъкни, Гидиън! Не виждаш ли, че се опитва да те дразни? — Сара свъси вежди срещу брат си. — Ако не се държиш прилично, ще се върна на Атлантис, преди да се е родило бебето, и няма да можеш да го видиш цяла година.

Джордан я изгледа подозрително.

— Лейди Дрейдън иска толкова много да види внука си, като се роди, че няма да ти позволи да направиш това.

— Ще ги взема и двамата с нас. Те страшно искат да дойдат пак, след като прекараха две седмици на острова, когато двамата с Гидиън се оженихме. — Но премълча коварно, че Гидиън не би й позволил да пътува с кораб преди приближаващото раждане.

Джордан я погледна недоволно.

— Добре де, ще се опитам да се държа прилично. — После погледна над рамото ѝ към вратата, където стоеше една млада жена, облечена с черна траурна рокля. Лицето на Джордан леко се промени. — Мога да се държа учтиво с всички тази вечер, щом ще изпратя до вкъщи тази хубавица. — Той се наведе по-близо до Сара и прошепна:

— Лека нощ, кукличке, почакай и ще видиш. — После се обърна и се запъти бързо към младата жена.

Но едва се беше отдалечил и Гидиън избухна в смях.

— За Бога, какво толкова смешно има? — запита Сара.

— Твоят брат, скъпа, или зле е изтълкувал намеренията на дамата, или аз нищо не разбирам. Струва ми се, че скоро ще си получи заслуженото наказание.

Сара го загледа с недоумение.

Очите му блестяха развеселено през цепките на маската.

— Запознах се с тази млада дама преди малко. И знаеш ли коя е тя? Дъщерята на енорийския пастор, и изобщо не е весела вдовица. В траур е заради скорошната смърт на майка си. Дошла е тук със свой братовчед, който носи дрехи като на брат ти, и се обзалагам, че когато го е помолила да я закара вкъщи, смятала е, че говори с братовчед си.

— Виж ти! — възкликна Сара и тръгна бързо след Джордан.

Но Гидиън я спря.

— Да не си посмяла! Той заслужава да изпита малко унижение след всички изпитания, на които ни подложи. Не мислиш ли, че това е справедливо?

Тя се поколеба, като гледаше как брат ѝ предложи ръка на жената и я поведе навън. Дръпна Гидиън към балкона, за да види какво ще стане след това. Присви очи, когато Джордан помогна на жената да се качи в каретата на Блекмор. Дъщеря на пастор? Мила, добродетелна дъщеря на пастор? Тя се усмихна.

— Може би брат ми има нужда точно от дъщеря на пастор.

— За един и същ човек ли говорим? За граф Блекмор, прочут покорител на женски сърца? Дори не мога да си представя, че брат ти

може да се ожени за дъщеря на пастор!

— Да, но ти нямаш особено развито въображение — каза тя и го погледна влюбено. — Допреди една година ти не можеше да си представиш, че Барнаби ще бъде щастливо оженен за Куини и с нетърпение ще чака първото си дете. Или че старият мърморко Сайлъс ще е чудесен баща на близнаци и ще те замества, докато те няма на Атлантис. Дори, че ти самият ще се ожениш за доведената дъщеря на граф. Не си си представял подобни неща, нали?

— Права си, не съм. — Широка усмивка се появи на устните му. — Добре де, предполагам, че щом един кръвожаден пират можа да се ожени за сваятна жена, защо да не може и с брат ти да се случи същото. — После внезапно я притегли в обятията си и я целуна с такъв плам, че дъхът ѝ секна. А когато я пусна, очите му блестяха щастливо. — Но от краткия ни разговор с дъщерята на пастора, разбрах, че брат ти ще трябва доста да се потруди, за да я спечели.

Лека усмивка се прокрадна по устните ѝ и тя вдигна ръце, за да го прегърне.

— Толкова по-добре. Защото както винаги съм казвала: най-добрите жени и мъже са онези, за които заслужава да се борим.

Издание:

Сабрина Джефрис. Пиратска целувка

Оформление на корицата: Петър Христов

ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.